TRIUNGHIUL SECRET

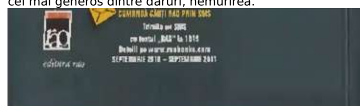
CEI CINCI TEMPLIERI AI LUI IISUS

DIDIER CONVARD

Anul 1104. Mormântul lui Hristos a fost descoperit cu şapte secole în urmă, dar Biserica se află în căutarea altei sepulturi, în Ierusalim... Un mormânt anonim care bântuie memoria anumitor iniţiaţi. O legendă spune că Iisus, urmărit de romani după crucificarea fratelui său geamăn Toma, s-ar fi ascuns timp de trei zile şi trei nopţi în ultimul locaş al fratelui lui... şi că a desenat pe giulgiul acestuia Cele Cinci Semne ale celui mai de nepătruns secret al omenirii... ecuaţia nemuririi!

Şi atunci, între Biserică şi Templieri a pornit un lung război ocult din care istoria nu a reţinut decât puţine evenimente. Cine mai ştie astăzi, în zilele noastre, că o miliţie papală numită Gardienii Sângelui i-a persecutat pe toţi legatarii Secretului lui Iisus? Şi că un asasin înverşunat, aflat în solda suveranului pontif Pascai, i-a urmărit în Champagne pe ultimii descendenţi ai lui Hugues de Payns, fondatorul Ordinului.

Templierii erau singurii care ştiau câ acronimul I.N.R.I. ascundea mărturia de iubire a lui Hristos. O ştiinţă magnifică, o ştiinţă care putea oferi umanităţii cel mai generos dintre daruri, nemurirea.

DIDIER CONVARD
TRIUNGHIUL
SECRE
TDidier
Convard

TRIUNGHI
UL
SECRET

Cei cinci templieri ai lui Iisus

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României CONVARD, DIDIER.
Triunghiul secret; Cei cinci templieri ai lui Iisus / Didier Convard; trad.: Cristina Livia Vasilescu. - Bucureşti: Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-8251-07-3 I.
Vasilescu, Cristina Livia (trad.)
Editura RAO Grupul Editorial RAO Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.rao.ro www.raobooks.com
DIDIER CONVARD *Le Triangle Secret Les Cinq Templiers de Jésus*

Traducere din limba franceză Cristina Livia Vasilescu

septembrie 201
0
„Viaţa este ansamblul funcţiilor care se împotrivesc morţii."
XAVIER BICHAT

PRIMAPARTE

Călătoria la Ierusali
m1

Prima cruce

Decembrie, anul una mie o sută şapte.

Zăpada a venit odată cu noaptea, grea, densă, acoperind rapid străzile şi trotuarele. Fumul se înalţă din hornuri, în rotocoale subţiri, învolburate de vânt. La cel de-al doilea etaj al unei clădiri înalte, printre despărţiturile unui

oblon de lemn se strecoară o licărire de lumină.

Într-o mică încăpere mansardată, un bărbat cam de patruzeci de ani scrie cu pana pe un pergament, cu gesturi lente şi calme, caligrafiind literele cu migală. O sobiţă metalică încălzeşte camera plină cu suluri şi manuscrise; o lampă cu ulei, aşezată pe un cufăr, răspândeşte o lumină portocalie ce pâlpâie într-un vag curent de aer.

Scriitorul poartă o robă groasă şi mitene. Are fruntea dezgolită; şuviţele lungi, blonde şi albe, din puţinul păr care i-a mai rămas îi ajung până la gât. Bărbatul îşi sprijină picioarele pe o băncuţă frumos ornată.

Inelarul de la mâna lui dreaptă e împodobit cu un inel cu sigiliu; din când în când, piatra roşie montată în metal scânteiază fugitiv în lumină.

Concentrat, dar senin, bărbatul scrie neîncetat pe foaia groasă. îşi redactează memoriile.

Istoria remarcabilă a celor cinci cavaleri care au pornit, cu trei ani în urmă, în căutarea celui mai improbabil dintre mistere... Cinci fraţi uniţi printr-un Secret indicibil.

Bărbatul se numeşte Arcis de Brienne, camaradul lui Hugues de Champagne, ai lui Hugues de Payns, Geoffroy de Saint-Omer şi ai lui Basile le Harnais.

îşi reaminteşte de pământul ocru şi fierbinte ai Ierusalimului, de cerul lui înstelat, de aromele mirodeniilor... Oraşul leproşilor, Mormântul.

Mormântul!

Mâna îi tremură uşor la această amintire. Aproape imperceptibil. Pentru că a învăţat să-şi controleze emoţia, obligân- du-şi mintea şi inima să nu se lase copleşite de gândurile care l-au zdruncinat odinioară.

De-acum, ştie. A descoperit adevărul, minciuna Bisericii. Impostura...

Şi de aceea scrie, aplecat peste pupitrul său, cu ochii obosiţi, clipind greu la fiecare nou cuvânt aşternut, cu chipul lui astăzi îngroşat, încremenit ca într-o mască de ceară.

A fost, cândva, slab şi colţuros. Timpul i-a acoperit oasele cu o grăsime ce-i dă o alură de senator roman.

În spatele obloanelor, zăpada înăbuşă orice zgomot. Chiar şi vântul pare mut. Dar această linişte ce înmărmureşte totul îi convine lui Arcis de Brienne care se lasă purtat de amintiri. Iar acestea vin de la sine, la fel de precise ca în primele zile.

Arcis nu-şi poate îndrepta gândurile spre Dumnezeu, deşi i-ar fi plăcut acum să-şi înalţe ruga către el. Sufletul lui e gol ca o scoarţă uscată care şi-a pierdut seva cu prilejul expediţiei întreprinse în Ţara Sfântă. Un suflet mort... O zdreanţă a unei credinţe vechi şi înflăcărate.

De aceea scrie, de teamă că într-o zi memoria lui slăbită ar putea uita trupul neînsufleţit al unui tânăr cu încheieturile mâinilor şi cu picioarele străpunse, cu torsul rănit... Scrie pentru el însuşi. Asta îl mai linişteşte puţin. Scrie... Conştiincios ş

 metodic, evocând cele patru litere pe care romanii le-au inscripţionat într-un cartuş, deasupra crucii celui care s-a dat drept Hristos:
I.N.R.I.

Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum... „Iisus din Nazaret, regele iudeilor."

Dar Arcis de Brienne, la fel ca şi cei patru camarazi ai săi, ştie acum că această monogramă ascunde un mesaj ocult, a cărui dezvăluire ar nărui fundamentele Sfintei Biserici.

Acolo, disimulată sub această vocabulă, se află Cheia
Cunoaşterii. Ecuaţia nemuririi.

*

Silueta înaintează pe coama acoperişului casei lui Arcis de Brienne. O formă înceţoşată de zăpadă şi vânt, pe care mantia largă o face să pară o imensă pasăre de pradă. Şi, într-ade- văr, cu aşa ceva seamănă această prezenţă agilă, care sfidează echilibrul păşind pe ţiglele acoperite cu polei. O glugă îi ascunde faţa. La centură, poartă o secure.

Este fantoma unei umbre care zboară dintr-o parte în alta a acoperişului, se agaţă de horn, se lasă să alunece de-a lungul unuia dintre jgheaburile faţadei ce dă spre curtea interioară a locuinţei şi se prinde de tocul unei ferestre largi, închisă cu un oblon din lemn.

În momentul acela, se opreşte o clipă pentru a-şi recăpăta rapid suflul, şi apoi scoate un cuţit din teaca de pe şoldul stâng, începe să forţeze zăvorul oblonului. în mai puţin de un minut, acesta cedează fără zgomot.

Pătrunde în casă, străbate un coridor întunecat, traversat de un curent de aer glacial, urcă o scară, cu mişcări agile de pisică, şi se îndreaptă spre uşa biroului lui Arcis de Brienne, pe

sub care răzbate o rază de lumină. îşi scoate securea de la brâu, îşi încleştează ferm mâna dreaptă pe mânerul ei şi, încet, foarte încet, împinge uşa cu mâna stângă.

Il observă pe scriitorul aşezat cu spatele, aplecat asupra pupitrului său, cu creştetul strălucind în lumina lămpii cu ulei. Rămâne o clipă nemişcat, cuprinzând întreaga scenă cu privirea, reperând cel mai mic detaliu...

Arcis de Brienne aude, fără îndoială, trosnetul duşumelei; se întoarce, crezând că soţia lui a venit să-l vadă. Deschide ochii mari ca s-o poată zări, încercând să-şi obişnuiască privirea cu penumbra din încăpere.

- Hélène?

Dar silueta aceasta amplă nu este cea a lui Hélène. Nu desluşeşte securea din mâna vizitatorului, care ajunge rapid lângă el. Nu înţelege decât prea târziu. Timpul pare să se oprească în loc când arma se ridică deasupra lui, în vreme ce o mână implacabilă îl strânge de gât. O fracţiune de eternitate... Lama de lumină sfâşie spaţiul. Arcis de Brienne se sufocă, priveşte tăişul securii, îşi aude urletul de animal îngrozit.

Urletul răsună în toată casa şi o trezeşte pe Hélène de Brienne din somn. Femeia se ridică în pat, încercând să înţeleagă ce se întâmplă, deşi este încă sub imperiul visului.

- Arcis!

Ţipătul soţului ei a încctat brusc. Hélène caută lampa, ia aprinzătorul de cărbune de pe cufărul de lângă pat, luminează încăperea şi se îndreaptă spre uşă.

Un nou strigăt, mai slab. Asemănător cu un horcăit, cu vaietul unui muribund.

Hélène se teme. Face câţiva paşi pe culoar, ţinând lampa care abia luminează locul. Păşind desculţă pe pardoseala rece, se înfioară. Trebuie să ajungă la etaj, în biroul lui Arcis. Să urce treptele de lemn cu aşchii tăioase.

- Arcis...

Frigul. Un curent de aer violent. „A fost deschisă o fereastră!" Să urce... Să escaladeze această scară, deşi simte un nod de frică în piept, cu stomacul strâns, cu picioarele grele.

Palierul. Uşa de la biroul lui Arcis e deschisă. Hélène se apropie, forţându-se să nu grăbească pasul. Din încăpere se răspândeşte o lumină slabă. O licărire pâlpâitoare care desenează un dreptunghi palid pe planşeul culoarului.

Hélène intră în birou, atentă, îngrijorată.

- Arcis, dragul meu!

Soţul ei a fost azvârlit din scaun şi zace jos, într-o baltă de sânge, în mijlocul manuscriselor şi al sulurilor aruncate pe podea, călcate în picioare, sfâşiate.

Hélène înaintează, fără să-i pese de documentele împrăştiate peste care calcă. Toată fiinţa ei se concentrează asupra trupului prăbuşit al lui Arcis. Asupra sângelui care se întinde în jurul lui ca o corolă.

Arcis are ochii deschişi, dar nu se uită la ea. Nu o să o mai privească niciodată. A murit având o expresie de teroare întipărită pe faţă, care-i deformează trăsăturile. Pe fruntea lui au fost trasate, cu propriul sânge, cifra 1 şi o cruce:

1 +

Apoi, Hélène descoperă că încheietura mâinii drepte a lui Arcis a fost retezată. Mâna care purta inelul cu piatră roşie a dispărut.

Cuprinsă de oroare, femeia nu-şi poate reţine fluxul acru pe care-l vomită, zguduită de spasme. Gâfâie înspăimântată la gândul că ucigaşul s-ar putea afla în continuare în casă şi se teme acum pentru propria viaţă. Copleşită de panică, scrutează întunericul camerei, dar nu descoperă pe nimeni. Puţin mai liniştită, părăseşte biroul. Lampa pe care o ţine îndreptată înainte îi deschide în faţă o cale

circulară şi restrânsă. Toată casa a devenit o ameninţare pentru ea.

Trebuie să coboare din nou la primul etaj, să străbată coridorul şi cea de-a doua scară care duce afară; oare asasinul o aşteaptă ascuns într-unui dintre codoanele acestei case mult prea mari? Care asasin? De ce l-a ucis pe soţul ei şi i-a smuls mâna dreaptă?

Hélène porneşte pe scară plângând. Respiră cu greu. Tenebrele par să-i toarne nisip pe gât. Fiecare treaptă înseamnă un efort, o durere cumplită...

Noaptea scormoneşte în pereţii văruiţi şi îi însufleţeşte în franjuri macabri ce o însoţesc pe femeie în timp ce coboară. Hélène ajunge curând pe palierul primului etaj şi, în ciuda fricii care-i striveşte inima, se aventurează pe coridor.

înaintează cu paşi măsuraţi, cât mai silenţioşi posibil. îşi spune că, atunci când va ajunge la colţul culoarului, o să înceapă să strige pentru a le cere ajutor vecinilor. Apoi, va mai avea de coborât doar câteva trepte pentru a ţâşni în stradă. Dar, dintr-odată, o uşă se deschide cu putere, şi batantul o loveşte în umăr, proiectând-o în spate şi făcând-o să-şi piardă echilibrul...

O siluetă se năpusteşte în întuneric, agăţând în faldurile mantiei sale largi câteva licăriri din lumina difuzată de lampa lui Hélène. O formă spectrală care flutură în aer, cu mâna dreaptă, o secure însângerată, în timp ce ciotul mâinii lui Arcis i se bălăngăne în mâna stângă.

Pentru o secundă, o flacără roşie se aprinde pe inelul membrului amputat.

Hélène evită lovitura de secure. Lama izbeşte peretele chiar deasupra capului ei, săpând în ipsos un şanţ larg. Asasinul se pregăteşte să lovească din

nou, dar femeia, mult mai tânără decât era soţul ei, se strecoară în grabă de-a lungul culoarului, se repede pe scară şi coboară treptele în fugă, strigând după ajutor. Ucigaşul e pe urmele ei, lovind totul în jur, distrugând balustrada, sfărâmând cărămizile din zid, gâfâind ca un tăietor de lemne.

Hélène nu se opreşte din ţipat. Ajunge la ultimele trepte ale scării de lemn. Pata de lumină a lămpii se zbuciumă într-un

dans săltăreţ şi nebunesc. În spatele ei, ucigaşul continuă să spintece aerul cu securea.

Vestibulul. Bărbatul aproape că a ajuns-o din urmă. încă trei sau patru paşi o mai despart de ea. Hélène se întoarce uşor, înţelege că i-a sunat ceasul şi nu mai reacţionează.

Ucigaşul pare să se confunde cu umbra. Noaptea se materializează parcă, animându-se în mantia lui, în gluga lui, în întreaga-i siluetă. Lama securii străluceşte în lumina răspândită de lampa cu ulei.

Lampa... Hélène o aruncă brusc în agresorul ei, atingân- du-i pulpana mantiei care i s-a lipit de piciorul drept. În timp ce bărbatul se zbate, încercând să scape de flăcări, Hélène reuşeşte să iasă din casă şi ajunge în strada înzăpezită. Fulgii picură în noapte ca o burniţă.

Tânăra femeie se depărtează de uşa locuinţei. Obloanele se deschid la casele din vecinătate. Capul zbârlit al unui bărbat voinic, buhăit de somn, apare la una dintre ferestre.

- Tu eşti, Hélène? Tu faci tot tărăboiul ăsta? se miră el.

Alte capete încep să se aplece spre stradă. Femeia aleargă

desculţă prin zăpadă şi apoi se răsuceşte în loc, ca o păpuşă speriată care-şi caută salvarea din ochi.

- Arcis a fost masacrat în biroul lui! strigă ea.

Asasinul iese din casă. Şi-a desfăcut mantia aprinsă de flăcări şi încă o mai ţine cu o mână, agitând-o în jurul lui ca pe o aripă de foc. Hélène face, instinctiv, un pas înapoi. Sub glugă discerne vag privirea demonului. Bărbatul are ochi de pisică ce par să zâmbească.

Ucigaşul flutură în aer mâna lui Arcis de Brienne, ca pe un trofeu, şi, în sfârşit, scapă de mantie, aruncând-o în zăpadă. Capa se mistuie acolo, ca o baltă de sânge negru. Apoi, bărbatul o ia la fugă, lăsând-o în urmă pe Hélène, paralizată de frig şi de durere, plânsă şi pierdută. Pentru că iubirea ei a murit. Arcis al ei... Soţul ei atât de bun, pe care-l iubea mai mult decât pe un tată.2

Regele Ierusalimului

Ierusalim, trei ani mai devreme.

O căldură umedă lipeşte hainele de piele. Tânărul Baudouin, rege al Ierusalimului, fratele lui Godefroi de Bouillon, mort în anul o mie o sută, cercetează planurile împreună cu cavalerii Bertrand şi André. Foile mari au fost desfăşurate pe o masă, şi suzeranul, bărbierit în grabă, cu transpiraţia şiroindu-i pe gât, îşi plimbă încet degetul peste liniile trasate de unul dintre cei mai buni arhitecţi ai săi.

Printr-o arcadă înaltă, sala vastă comunică astfel cu o galerie exterioară umbrită, care păstrează puţin din răcoarea nopţii.

Ici şi colo, au fost puse fanioane, flamuri, drapele şi gon- faloane, mândre simboluri ale prezenţei cavalerilor cruciaţi care au asediat incinta Templului lui Solomon, la fel şi dependinţele acestuia, construind acolo fortificaţii solide pentru a face săpături la baza casei cavalerilor şi de jur împrejurul moscheii al-Aqsa.

De curând, au fost aduse la lumină ruine pe care inginerii le-au datat din epoca israelită. În fiecare zi, sute de terasieri se spetesc să sape în pământul roşu şi tare, la ordinele vigilenţilor şefi de echipă, atenţi ca târnăcoapele şi lopeţile să nu sfărâme vreun vas antic sau să zdrobească vreo statuetă din aur...

Oamenii cântă pentru a se încuraja. Pielea de pe spinările lor dezgolite li se coace sub soare, mâinile li se bătătoresc din cauza ustensilelor grele cu care lucrează, gâtul li se umple de un praf gros pe care apa proaspătă absorbită din abundenţă nu reuşeşte să-l înlăture. Şi totuşi muncitorii cântă, ameste- cându-şi dialectele precum constructorii Turnului Babei.

Tânărul Baudouin împătureşte la loc planurile şi le lasă pe un colţ al mesei. Apoi, ia din nou misiva pe care a citit-o de nenumărate ori în aceste ultime zile.

- Chiar avem nevoie de ajutorul celor din Champagne? întreabă el, citind încă o dată mesajul. Contele lor, Hugues, este prea bogat ca să se intereseze de nişte soldaţi ai lui Hristos, aşa cum suntem noi!

- Va trebui totuşi să-i facem impresie bună, sire Baudouin, spune Bertrand zâmbind.

Un al patrulea bărbat stă mai deoparte, lângă o draperie groasă, şi pare că nu vrea să participe la

discuţie. Este vorba despre episcopul Bucelin, emisarul Papei Pascal. Cu privirea absentă, cu gesturi atente, aproape feminine, episcopul descojeşte o portocală, strângându-şi buzele subţiri cu o expresie dispreţuitoare.

- II aşteaptă o solie la Ascalon, de mai bine de o săptămână, precizează André.

Regele oftează şi ridică din umeri, rostind cu ironie:

- Mă tem că Hugues şi prietenii lui vin la Ierusalim doar pentru că vor să se facă plăcuţi de Dumnezeu, la fel ca mulţi alţii.

- O să vină însoţit de cavalerul Hugues de Payns, despre care am tot auzit vorbindu-se, menţionează Bertrand.

Baudouin confirmă:

Şi eu am auzit! Şi s-a ţesut un adevărat mister în jurul acestui personaj neobişnuit, de care se pare că Hugues nu se mai desparte deloc.

- Se vorbeşte chiar că ar fi fraţi, adaugă Bertrand. În fine, cică Payns ar fi un bastard al contelui Thibaud, care nu l-a recunoscut decât pe Hugues, actualul conte, drept moştenitor! Un zvon care încă dăinuie în Champagne, unde e de notorietate faptul că Thibaud nu i-a fost tocmai fidel lui Adèle de Valois!

Baudouin se pregăteşte să se ridice. Se sprijină de masă şi rămâne o clipă aşa, cu spatele curbat, privind distrat misiva marcată cu sigiliul puternicului Hugues de Champagne.

- Fie, spune el. O să cădem la învoială cu aceşti oameni. În definitiv, contele de Champagne este soţul lui Constance, fiica regelui Filip... Poate că o să ne fie de folos!

André a pus mâna pe un clondir şi îşi toarnă apă într-o cupă mare pe care o duce la gură. După ce a băut toată apa dintr-o înghiţitură şi şi-a şters buzele cu dosul mânecii, spune râzând:

- Pe legea mea, dacă reuşim să ne apărăm cauza, i-am putea cere câteva favoruri!
- Cu siguranţă, subliniază Bertrand, trecându-şi mâna prin claia de păr roşcat, în căutarea păduchilor. Garnizoana noastră e supusă la neîncetate asalturi din partea bandelor sarazine; nişte oameni, arme şi merinde ar fi binevenite.
- Bineînţeles, îl aprobă tânărul rege. Noi suntem armata lui Dumnezeu... Şi o astfel de armată nu trebuie să sufere deloc de sărăcie!

Baudouin priveşte însă cearcănele albăstrii de sub ochii camarazilor lui, obrajii lor slabi, pielea

crăpată, îmbătrânită prematur... Vede nişte amărâţi care se consideră stăpâni, nişte războinici abia ieşiţi din adolescenţă. „Şi toţi sunt aşa, se gândeşte el. Toţi cavalerii mei, căpitanii, vitejii mei. Toţi cruciaţii mei! O ceată de aventurieri decimaţi de febră."

- Sire...

Baudouin se întoarce spre episcop:

- Da, Monseniore?

Emisaru] papal şopteşte câteva cuvinte la urechea tânărului rege ai Ierusalimului, astfel încât să nu poată fi auzit de André şi de Bertrand.

Baudouin se scuză faţă de prietenii lui şi le spune zâmbind:

- Episcopul, căruia îi apreciem cu toţii discreţia, doreşte să discute cu mine între patru ochi. Voi continuaţi să consultaţi ultimele relevee ale arhitecţilor noştri cât timp lipsesc.

Emisaru] şi suveranul părăsesc încăperea, pornind spre galeria exterioară. Acest peristil se întinde de-a lungul clădirii; Baudouin apreciază imediat răcoarea de afară. Merge în urma prelatului şi se distrează văzându-l cum îşi aşază, cu o atenţie ridicolă, un picior înaintea celuilalt, precum un acrobat care păşeşte pe o sârmă întinsă deasupra unei prăpăstii imaginare.

Episcopul emană un miros iute de sudoare.

- Aşadar, Bucelin, nu renunţi niciodată la aerele tale de conspirator? îmi imaginez cam despre ce subiect vrei să-mi vorbeşti din nou.

- Misiunea noastră, Sire...

Cântecul terasierilor ajunge până la ei. O voce puternică dă tonul şi imprimă ritmul muzicii. Fluierăturile şefilor de echipă punctează această captivantă înlănţuire de sunete.

- Adevărata noastră misiune! precizează emisarul. Acţiunea secretă care se ascunde sub această cruciadă...

- Fac totul pentru a mă achita de această sarcină şi poţi să-l înştiinţezi despre asta pe Papă. Am reluat cu râvnă ancheta regretatului meu frate Godefroi.

Galeria dă spre curtea grajdurilor. în faţa celor doi bărbaţi apare o scară, pe care aceştia urcă şi se opresc apoi în vârful ei. De acolo, se zăreşte o parte din şantier. O macara suspendată peste o construcţie îşi înalţă montanţii de lemn în cerul aproape alb. Cântecul muncitorilor devine mai puternic şi parcă îndurerat acum, când se aude deja şi respiraţia aspră a oamenilor.

- Nu am nici un reproş să vă adresez, Sire. Nimic nu a transpirat despre operaţiunea noastră. Descoperirea Sfântului Mormânt rămâne un pretext ideal în timp ce noi căutăm mormântul Impostorului.

- înţeleg nerăbdarea voastră de a-l găsi, dar muncitorii noştri sapă fără încetare şi...

Cei doi coboară scara ce duce spre curtea în care rândaşii şi tinerii călăreţi îngrijesc caii. Mirosul de băligar şi de urină îl îngreţoşează pe Baudouin. II adulmecă o clipă, amintindu-şi de mirosurile stătute de la ferma prin care-i plăcea să colinde când era copil.

Copilăria lui... îşi aminteşte de ea doar în anumite momente, risipită în amintiri răzleţe, învăluită în sânge, ţipete şi plâns. învăluită în război.

- Ce voiai să-mi spui, Sire?

- Da..., continuă regele. Mă întreb uneori dacă secretul pe care l-am moştenit nu este un mit!

Clericii voştri s-ar putea înşela. Poate că au comis o greşeală de traducere.

Bucelin se enervează:

- Nu, Baudouin, nu! Biserica trebuie să descopere neapărat Mormântul şi să facă în aşa fel încât rămăşiţele pământeşti să dispară. Vrei să se spulbere însăşi temelia creştinătăţii? Acolo, undeva în Ierusalim, se află un cadavru ce poartă semnele crucificării: rămăşiţele lui Toma, cel care a suferit supliciul în locul fratelui său Iisus!

Tânărul rege îşi duce o mână la frunte.

- Ce mult mi-ar fi plăcut să nu fi fost niciodată iniţiat în acest secret! se plânge el.

- Voiam să-ţi spun... Fără îndoială, tocmai cei din Champagne, pe care-i aşteptăm, ne vor conduce la mormântul blestemat.

- Dumnezeule! Dar cum?

- Cu un gest ferm, emisarul îşi aşază mâna pe umărul suveranului său şi îl împinge cu blândeţe, pentru a-i impune ritmul lui de mers. Traversează împreună curtea grajdurilor şi se îndreaptă spre şantier.O să-ţi explic, spune Bucelin. Cer să fiu informat despre toate faptele şi gesturile lor, de îndată ce vor intra în oraş.

- Ah, despre asta e vorba, aşadar! Că ei ar fi spioni, nu-i aşa? De ce anume se teme mai exact Sfânta noastră Biserică mamă dacă un necunoscut descoperă mormântul lui Toma? Nu mi-ai spus totul, Monseniore, aşa-i?

- Ar trebui totuşi să ştii...

Traversează o grădină deschisă. Oamenii cară coşuri pline cu moloz; îşi poartă povara la capătul unor funii petrecute peste umeri, protejându-şi trupul. La baza unui zid a fost săpată o galerie. Gura ei e consolidată printr-un complex ansamblu de şarpante şi grinzi care ar putea părea rudimentar la o primă vedere. Un ochi mai atent poate observa însă că arhitecţii au înfăptuit o treabă extraordinară cu o mare economie de mijloace materiale şi cu câteva cunoştinţe empirice.

Un inginer şi un preot cercetează releveele.

Bucelin continuă:

- Se pare că Toma şi-ar fi împărţit mormântul cu... cu fratele lui, Iisus, care s-ar fi ascuns de romani, vreme de trei zile, în tenebrele gropii!

- Adică Hristos ar fi rămas cu mortul? reacţionează prompt Baudouin. Dar asta nu schimbă cu nimic problema noastră! Doar dacă...

- Doar dacă Hristos nu ar fi lăsat un semn al existenţei sale, rosteşte răspicat emisarul. Ceva care, dacă ar fi descoperit, ar dovedi un adevăr ce ar pune Biserica în pericol.

- înţeleg: o dovadă suplimentară pe care va trebui să o ferim de privirile profanilor!

- într-adevăr, răspunde prelatul. Trebuie să ştergem tot! Absolut tot! Şi să ardem rămăşiţele lui Toma. Pentru lumea creştină, Iisus a murit şi a reînviat. A trecut de la întuneric la lumină pentru că era fiul lui Dumnezeu, născut de Fecioara Maria. Nimic nu trebuie schimbat în ceea ce a fost scris!

Baudouin se opreşte din mers. Respiră cu greu. „Căldura asta! Cuptorul ăsta blestemat!"

- Şi cei din Champagne? întreabă el cu o voce uscată. Ce rol joacă ei?

Bucelin priveşte peste umăr. Spre dreapta, apoi spre stânga. Sunt departe de locul în care inginerul şi preotul măsoară cotele. Aşadar, poate să dezvăluie acest secret care-l obsedează şi-l chinuie.

- Se consideră moştenitorii unei tradiţii antice, legatarii lui Hristos! Clericii mei afirmă că ei s-ar afla în posesia unor informaţii care i-ar conduce direct la mormântul blestemat. Defunctul Papă Urban al II-lea, originar din Champagne, a prins câteva indiscreţii comise de ei şi a crezut, când şi-a început cruciada, că va găsi fără dificultăţi locul în care a fost înmormântat Toma, eliminând astfel indiciile care ar zgudui creştinătatea. Aşa credeam şi noi.

- Inginerii mei n-au găsit decât câteva galerii prăbuşite, subliniază Baudouin. Vestigiile vechiului Templu al lui Solomon.

Bucelin îşi clatină capul de pasăre şi clipeşte, orbit de o rază de soare reflectată de lama unui hârleţ.

- Contele Hugues de Champagne şi cavalerul Payns o să lucreze pentru noi! spune el. Vin în Ţara Sfântă pentru a ne împiedica să punem mâna pe ceea ce a lăsat Hristos în mormântul lui Toma.

- Despre ce este vorba, Monseniore? întreabă Baudouin, pierzându-şi răbdarea.

Episcopul răspunde, pronunţând răspicat fiecare silabă:

- E ceva legat de giulgiul Impostorului!
- Giulgiul lui? întreabă tânărul rege. O banală bucată de pânză în care a putrezit Toma!
- Nu este doar atât, Sire, rosteşte Bucelin. E ceva mult mai grav! Giulgiul acesta conţine un mister incalificabil!

3
Cei cinci cavaleri

Noaptea.

O imensă corabie cu pântecele îngreunat şi cu bordajul neted, arborându-şi fanioanele însemnate cu o cruce şi cele şase vele umflate de vântul prielnic, navighează cu viteză pe o mare tumultuoasă, căreia îi despică valurile tăindu-le frontal. Pe hobanele care susţin catargul se leagănă câteva felinare încercuite de halouri galbene, licurici fragili care dănţuiesc între cer şi mare ca nişte stele scoborâte din înălţimi.

Geoffroy de Saint-Omer părăseşte puntea, după ce a vomitat. Coboară greoi cele câteva trepte ce duc spre culoarul cu pereţii mult prea înclinaţi, ştergându-şi gura cu poala mantiei.

Verde la faţă, cu privirea răvăşită, bodogăne scos din sărite: „Furtună, balans pe verticală, tangaj... Cum să suporţi un asemenea tratament fără să-ţi verşi toate maţele?"

Bărbatul a împlinit de curând treizeci de ani, dar burta destul de rotunjită îi umflă deja cămaşa. De înălţime medie, Saint-Omer e clădit ca un urs. Are umerii solizi, mâinile viguroase, grumazul gros. Ochii lui au formă alungită, nasul i-a fost spart într-o încăierare mai de demult, părul şi—1 poartă pieptănat spre spate.

Planşeul pare să se prăbuşească sub el la fiecare pas. Omul înjură încontinuu, căutând să-şi regăsească echilibrul şi agitân- du-şi braţele ca nişte morişti groteşti.

- Eşti ridicol, GeofFroy! strigă o voce spre el.

Basile le Harnais, care tocmeli a intrat pe uşă, ţinând o lampă în mâna dreaptă, nu se poate abţine să nu râdă în faţa spectacolului oferit de prietenul lui.

- Ridicol? întreabă GeofFroy. Aşadar, aşa mi-e dat să mor! A trebuit să-mi eliberez stomacul peste bastingaj. Dacă, voi continua „acest regim", n-o să-mi mai rămână în curând decât pielea de pe oase!

- Sărmane prieten! De când ne-am urcat pe corabia asta, n-ai încetat să-ţi verşi fierea în mare.

Basile s-a apropiat şi l-a apucat pe bolnav de braţ, adăugând:

- Doar pe tine te mai aşteptam! Contele începe să-şi piardă răbdarea.

- Dumnezeule, ce faceţi voi de nu suferiţi de rău de mare?

- Fără îndoială, alegem o hrană uşoară care nu ne împovărează stomacul. Te-am sfătuit de o mie de ori să nu mănânci decât supă; o supă bună de legume. Vezi ce se întâmplă dacă te ghiftuieşti cu slănină şi cu peşte îmbuibat cu saramură? Fără

să mai punem la socoteală şi halbele de hidromel pe care le bei de dimineaţă până seara!

- înţeleptul Basile şi sfaturile lui înţelepte!

Basile le Harnais îl susţine cu greu pe GeofFroy, cu toate că e la fel de solid şi de robust ca lemnul vechi. Cu părul rar, barba căruntă, faţa lungă şi ascuţită, Basile a rămas, în ciuda celor treizeci şi nouă de ani ai săi, cu pielea pătată şi zbârcită în urma unei febre grave.

După nenumărate eforturi, cei doi cavaleri reuşesc în sfârşit să pătrundă în careul în care îi aşteaptă Hugues de Champagne, Payns şi Arcis de Brienne.

Arcis întinde cu grijă o pânză albă peste un cufăr de lemn pe care-l decorează apoi cu trei candelabre mici, fiecare dintre ele susţinând câte o lumânare din seu aprinsă.

De îndată ce Basile închide uşa, contele îl întreabă:

- Te-ai asigurat că nu este nimeni pe culoar?

- Cei mai mulţi dintre pelerini dorm, iar marinarii care fac de cart sunt la parâme, îl linişteşte Basile, în timp ce Geoffroy se trânteşte pe o banchetă ce trosneşte sub greutatea lui, gata să se crape.

Contele are douăzeci şi şapte de ani. E înalt şi bine clădit, cu o faţă pătrată şi jovială, luminată de o privire limpede şi foarte veselă. înainte de plecare, şi-a ras capul complet, acesta fiind acoperit acum cu un puf blond şi scurt ca firele unei perii.

Se întoarce spre Payns şi îi propune:

- începem, frate?

Payns nu îi răspunde imediat. îşi îndreaptă privirea spre GeofTroy şi clatină din cap, strângându-şi buzele cu o expresie dezaprobatoare.

- Dacă bolnavul nostru se poate ţine pe picioare, da, putem începe ceremonia, spune el cu reproş.

GeofTroy scoate un mormăit şi, dornic să le dovedească alor săi că nu este lipsit de curaj, se ridică de pe bancă, încercând să-şi menţină o poziţie demnă, în ciuda balansului incomod al corăbiei.

Payns vine spre el, îi pune o mână pe frunte şi constată:

- Arzi.
- Totuşi, spune GeofTroy, simt că îmi îngheaţă sângele în vene. Uite, tremur!
- închide ochii o clipă, îi ordonă Payns cu o voce devenită dintr-odată blândă şi gravă. închide ochii ca şi cum ai vrea să adormi!

Ceilalţi trei cavaleri rămân tăcuţi, pentru a urmări scena.

Pâyns este înalt, slab, dar musculos. Tot trupul lui indică o viaţă riguroasă, alcătuită din exerciţii fizice, din meditaţie şi post. Ochii îi sunt de un albastru atât de spălăcit încât, uneori, privirea lui pare cea a unui mort. O privire intensă, totuşi, şi pătrunzătoare, în care strălucesc, fugitiv, văpăi albe.

Părul lui des este tuns scurt pe ceafa şi luceşte în sclipiri aurii.

Geoffroy şi-a închis ochii. Payns îşi apasă degetele subţiri pe fruntea lui şi spune:

- Aşa făcea sora mea mai mare... îşi aşeza degetele pe fruntea mea atunci când aveam indigestie. Apoi, îşi cobora degetele de-a lungul feţei mele, al gâtului, al pieptului şi peste burtă.

În timp ce vorbeşte, Payns repetă gesturile surorii sale atât de mult iubite, care a murit prea tânără. Clotilde...

Nava uriaşă geme din toate încheieturile; este singurul zgomot care se aude de-acum în careu. Payns apasă asupra stomacului prietenului său şi îl masează uşor, făcând mici cercuri. Apoi începe să murmure fraze pe care nimeni nu le înţelege, într-atât de şoptit e glasul care le rosteşte. Şi totuşi sunt scandate într-o ciudată melopee guturală şi toţi cavalerii se gândesc că ele aparţin unei limbi care le este necunoscută.

- Deschide ochii din nou, îi ordonă Payns lui Geoffroy.

- Dumnezeule, ce mi-ai făcut? Mă simt mult mai bine... Mi-ai pus toate maţele la locul lor? Eşti un adevărat vrăjitor, Payns. Nu mai am gustul ăla îngrozitor de fiere în gâdej şi nici colicile alea care-mi chinuiau burdihanul!

Payns se străduieşte a zâmbi. Chipul lui sever se crispează. Dar atât de fugitiv încât acea expresie a lui pare să fi fost doar o iluzie.

- Putem începe, Hugues, spune el.

Contele scoate dintre bagajele sale o cutie de lemn cu colţurile ferecate şi închisă cu o încuietoare mare. Pune obiectul pe altarul improvizat.

Cavalerii formează un semicerc în această cabină devenită larariu, luminată numai de cele trei lumânări şi de o lampă aşezată în partea de jos a uşii.

- Să ne unim, fraţilor, rosteşte Hugues cu solemnitate, punându-şi mâinile peste cutie. *Pentru că a venit timpul ţi avem vârsta potrivită, să deschidem lucrările...*

Ceilalţi patru cavaleri îşi duc mâna dreaptă la piept, cu palma deschisă spre inimă, şi îşi înclină capul, în timp ce Payns adaugă:

- Spre gloria Primului. Pentru lumina Cuvântului său. Fie ca I.N.R.I. să ne ilumineze!

Hugues se pregăteşte să deschidă cuba. A introdus o cheie în încuietoare.

Cavalerii îşi coboară mâna dreaptă de-a lungul trupului.

După ce deschide capacul lădiţei, Hugues rosteşte aceste cuvinte:

- *Igne Natura Renovatur Integra.*

Imediat, Payns adaugă:

- Prin Triunghi, Hexagramă, Omega, Cruce şi Tau...

- A sosit timpul să depunem jurământul şi să facem alianţă cu Tradiţia, spune Hugues. Sunteţi pregătiţi, fraţii mei? Vă angajaţi să vă închinaţi viaţa Operei?

Cavalerii răspund într-un glas:

- Ne angajăm!

Cutia conţine cinci inele aşezate într-un etui de catifea, toate ornate cu o piatră roşie. Cu pioşenie şi gesturi încărcate de solemnitate, contele de Champagne depune fiecare dintre inele pe un postav alb. Flacăra lumânărilor le înteţeşte brusc strălucirea.

- Pentru că aşa stau lucrurile, spune Hugues, să ne punem aceste inele pe degete şi să rostim jurământul...

Conform ritualului, în linişte, le împarte prietenilor lui patru dintre bijuterii şi o vâră pe cea de-a cincea pe degetul său inelar.

Apoi, toţi bărbaţii îşi întind braţul drept spre cele trei candelabre.

- Eu, Hugues de Champagne...

- Eu, Hugues de Payns...
- Eu, Basile le Harnais...
- Eu, Arcis de Brienne...
- Eu, GeofFroy de Saint-Omer...

O clipă, se lasă tăcerea. Contele îşi priveşte camarazii rând pe rând, cu o prietenie tandră, şi spune:

-Jur solemn să păstrez Secretul Fiului Luminii şi să împiedic pe oricine ar vrea să intre în posesia lui pentru a-l folosi în scopuri funeste... Să-i înfrâng pe adversarii Tradiţiei. Şi, de-o fi nevoie, să renasc din morţi pentru a-i urmări veşnic pe duşmanii mei, dincolo de secole. Jur!

Patru glasuri amestecate repetă:

-Jur!

Abia s-a estompat ecoul jurământului lor când Payns se întoarce rapid:

- N-aţi auzit? E cineva în spatele uşii!

Traversează cabina, scoţându-şi sabia din teacă, şi deschide uşa spre întunericul culoarului în care se cufundă ca o felină.

Arcis, care îl urmează luminându-i calea cu lampa, se miră:

- Eşti sigur? Poate că era doar un şobolan. Mişună atât de mulţi prin calele astea!

Dar Payns are timp să zărească poala unei mantii care dispare pe scara ce duce spre punte. O formă vagă, asemenea unei aripi negre.

- În cazul ăsta, e un şobolan foarte mare! răspunde el ironic, urcând, la rândul lui, treptele în goană.

Puntea. Noaptea o învăluie într-un întuneric dens. Singura lumină care răzbate prin el e cea care provine de la castelul punţii superioare.

- Hai să ne întoarcem, spune Arcis gâfâind. Nu e nimeni.

- L-ai văzut şi tu pe scară, nu-i aşa? Cu o mantie neagră...
- Nu, n-am văzut nimic. Eram cu toţii foarte emoţionaţi şi, fără îndoială, imaginaţia ţi-a jucat o festă urâtă. Ne lipseşte somnul şi nu suntem obişnuiţi să trăim pe o corabie ce se balansează prea mult pentru gustul nostru.
- Şi totuşi, continuă Payns, eu sunt convins că l-am auzit. I-am auzit cizmele pe treptele de lemn...

Nimic nu mişcă, de la un bastingaj la altul. Cu părere de rău, Payns îşi vâră din nou sabia în teacă. Arcis îl apucă de încheietura mâinii şi îl asigură:

- O să ajungem rapid la Ascalon şi apoi foarte curând în Ierusalim pentru a ne îndeplini prompt misiunea.
- Ne-ai însoţit fără prea mult entuziasm, prietene.
- Dimpotrivă! Dar mărturisesc că Hélène, tânăra mea soţie, îmi lipseşte. Cu cât ne vom termina treaba mai repede, cu atât voi ajunge mai degrabă în braţele ei.

Ştie că Hélène va fi răbdătoare. I-a oferit dragostea şi adolescenţa ei. I-a dăruit cei şaisprezece ani ai săi pentru a-l primi în trupul şi în inima ei, ca pe un amant paternal.

- Haide, Payns, să coborâm.

Payns nu se poate abţine să nu mai scruteze încă o dată puntea, convins că nu a căzut pradă unui miraj. În mod cert, în spatele uşii cabinei a fost cineva. Care, cu siguranţă, a auzit jurământul lor.

Payns îl urmează pe Arcis care luminează scara cu lampa. „O prezenţă nefastă..."

Cavalerul nu-i poate dezvălui prietenului său că deseori este capabil să perceapă ceea ce toţi

semenii lui nu pot. Mintea lui reuşeşte să exploreze invizibila ţesătură a sufletelor care-l înconjoară. Din impalpabilul păienjeniş al prezentului, el izolează uneori o impresie exterioară, un sentiment îndepărtat...
Iar acum, în noaptea aceasta, a simţit cum îl atinge Răul. *

Nouă zile mai târziu, mai toţi pelerinii se înghesuie pe puntea corăbiei, la bastingajul lateral, pentru a vedea oraşul Ascalon care răsare dintr-un abur de căldură ce-l face să pară aproape ireal.

- Se spune că francii lui Godefroi de Bouillon au masacrat peste zece mii de persoane în timpul primului atac asupra oraşului, declară Arcis de Brienne, aşezându-se alături de Geoffroy de Saint-Omer, lângă castelul punţii superioare, de unde căpitanul navei comandă manevra pentru a se apropia de ţărm.

- Da, am auzit vorbindu-se despre asta, spune Geoffroy cuprins din nou de greţuri, mai puţin chinuitoare însă de când Payns îl îngrijeşte, masându-l pe burtă şi rostind formule misterioase.

- Cetatea este guvernată acum de un oarecare Chams al-Khilafa care nu o ţine sub control decât cu ajutorul lui Baudouin. Un echilibru precar ce riscă să se zdruncine de la o zi la alta.

Contele Hugues intervine:

- Regele Ierusalimului a instalat o garnizoană formată din trei sute de oameni pentru a-l susţine pe Chams al-Khilafa, care s-a vândut pentru şapte sute de dinari. Populaţia nu l-a iertat niciodată pentru această trădare. De altfel, a scăpat din numeroase tentative de asasinat, şi acum stă ascuns în palatul său.

Arcis continuă:

- Oraşul ăsta e gata să ia foc; să nu poposim prea mult. Egiptenii sunt încă în număr mare acolo şi din rândul lor îşi formează fatimizii grupurile armate pregătite să asedieze refugiul guvernatorului lor.
- Politica! oftează Geoffroy. Eu nu prea înţeleg mare lucru din ea.
- Ascalon constituie un punct strategic important, prietene, precizează Hugues.
- Dar reprezintă, mai ales, pământul ferm! exclamă Geoffroy observând ceaţa risipindu-se deasupra portului.

Payns şi Basile au urcat şi ei pe punte. Mai jos, în cală, oamenii din serviciul celor cinci cavaleri adună bagajele stăpânilor lor: traiste din pânză groasă, desagi din piele de oaie, sacoşe din piele...

Payns îşi deschide braţele larg şi inspiră îndelung aerul călduţ şi sărat, umplându-şi plămânii cu el.

- Ce frumos miroase! spune el. Cât de diferit e de friguroasa noastră Champagne!

Arcis îl tempereazä imediat:

- Mie mi se pare că miroase mai degrabă a sânge! Cel al arabilor, al evreilor şi al francilor.
- Fără îndoială, prietene, continuă Payns, dar istoria se scrie cu sânge. Mă refer la cea în care adevărul este respectat cu religiozitate. Va trebui să ne obişnuim cu asta dacă vrem să dejucăm minciuna Bisericii.

Payns îşi lasă braţele în jos. Se întoarce apoi spre pelerinii nerăbdători să ajungă în port, să coboare de pe navă şi să exploreze Ţara Sfântă.

„Răul... e printre ei! Se ascunde în această mulţime!"4

Fiat voluntas tua

La umbra unuia dintre corturile ridicate lângă zidurile unui depozit, doi cavaleri îşi termină toaleta. Unul, cam de treizeci de ani, cu părul blond, obrajii scobiţi şi neraşi, cu urechile uşor clăpăuge, inspiră imediat simpatie. îşi stropeşte vesel torsul cu apa dintr-un hârdău, scoţând-o cu braţele în cantităţi generoase. Celălalt, mai în vârstă, mai serios, cu statură impozantă, cu pielea arsă de soare şi un barbişon negru crescut pe bărbia-i ascuţită, îşi îmbracă pieptarul fabricat dintr-o pânză groasă, întărită cu piele. Bărbatul arată spre nava care tocmai a amarat pe chei şi anunţă, fără să-şi ascundă o oarecare ostilitate:

- Iată-i pe prietenii tăi, Sylbert. I-am aşteptat atâta! Sunt nerăbdător să ajung în Ierusalim.

Primul scoate un fornăit, priveşte la rândul lui înspre corabie şi zice:

- Nu prea îi ai la inimă pe cei din Champagne, Longmaur. Se ghiceşte asta fie şi numai din tonul vocii tale.

- Pe legea mea, nu-ţi ascund faptul că aş fi preferat să-i am alături de noi, cu armata lor, în timpul cuceririi Cetăţii Sfinte. Fără îndoială, am fi pierdut mai puţini camarazi.

Sylbert se îmbracă în grabă, nerăbdător să-i întâmpine pe musafiri. Longmaur trage de timp în mod ostentativ,

înnodându-şi centura, fixându-şi teaca săbiei şi trăgându-şi pantalonii pe îndelete.

Pelerini, preoţi, călugări şi cavaleri coboară, în grupuri mici, pasarela aruncată de pe navă.

- II văd pe vărul meu Sylbert, spune Payns arătându-l cu degetul pe bărbatul care aleargă spre ei pe picioroangele-i lungi, cu claia de păr ciufulit şi cu braţele fluturând în aer pentru le a atrage atenţia nou-veniţilor.

- D recunosc. O ambasadă cam modestă! remarcă sec contele.

- Baudouin va fi decepţionat să primească doar cinci pelerini însoţiţi de o mână de scutieri, subliniază Payns; ar fi preferat, fără îndoială, să-l vadă pe contele de Champagne călătorind în fruntea unei trupe importante!

- Pentru toţi, noi am venit aici în calitate privată. Şi e mai bine aşa.

Cei cinci cavaleri sunt însoţiţi, fiecare, de câte un scutier. Nici nu pun bine piciorul pe chei, şi Sylbert se şi repede spre conte, întinzându-şi braţele către el într-un gest amical.

- Messire Hugues, mă bucur tare mult să te pot îmbrăţişa!

- Şi eu mă bucur, frate! Un chip prietenesc este o mângâiere pentru cine debarcă pe acest tărâm necunoscut. Cu atât mai mult cu cât eu nu sunt deloc obişnuit cu călătoriile.

Sylbert, afectuosul Sylbert, se aruncă apoi pur şi simplu asupra lui Payns ca să-l sărute, aproape devorându-i obrajii de atâta entuziasm.

- Vărul meu! Bunul meu văr! Cât de frumoasă este această zi, nu-i aşa? Au trecut trei ani deja... Ba nu, patru... Da, patru ani de când nu ne-am mai văzut! Şi nu te-ai îngrăşat deloc. Tot cu castane, cu apă de ploaie şi cu pâine uscată te hrăneşti?

Payns l-a apucat pe Sylbert pe după gât şi se lasă strâns în braţe de acest om cumsecade, oricât de exuberant ar fi el.Arcis, Geoflroy şi Basile, rămaşi puţin mai în urmă, se amuză de spectacolul oferit şi zâmbesc, în ciuda chipurilor trase, obosite de atâta drum. În ceea ce-i priveşte pe scutieri, aceştia au lăsat jos bagajele grele, pentru a nu se obosi inutil în timp ce aşteaptă să se sfârşească aceste interminabile efuziuni.

Sylbert conduce grupul spre corturile cruciaţilor veniţi să-i aştepte. Câţiva dintre ei îşi pregătesc caii. Longmaur nu s-a mişcat din loc şi îi priveşte cu dispreţ pe musafirii din Champagne care se apropie.

Payns şi contele Hugues merg alături de Sylbert. Cu glas coborât, astfel încât să nu fie auzit de valeţi, Payns îl întreabă pe vărul său:

- Cercetările lui Baudouin progresează?

Sylbert ridică din umeri.

- Inginerii şi terasierii lui scotocesc neîncetat în Templu, convinşi că au fost angajaţi pentru a căuta comorile lui Solomon... Au găsit câteva bibelouri de aur. Urne şi vase. Toţi cred că Mormântul lui Hristos a fost eliberat. Dar Bucelin, trimisul Papei, îl presează încontinuu pe rege pentru a scoate la lumină cavoul Impostorului.

- Papa Pascal vrea cu orice preţ să ne-o ia înainte, spune Hugues.

- Este evident că Bucelin cunoaşte motivul venirii noastre, precizează Sylbert.

- Trebuie să acţionăm cu multă discreţie şi să ne ferim de cruciaţi, recomandă Payns.

Longmaur se decide, fără tragere de inimă, a-şi părăsi cortul pentru a manifesta o oarecare politeţe faţă de cei din Champagne.

Imediat, Sylbert şopteşte:

- Să nu suflaţi o vorbă! Iată-l pe cavalerul Longmaur, un fidel al lui Baudouin. Un soldat neînfricat şi foarte subtil. Am fost alături de el în timpul cuceririi Cetăţii Sfinte; omul ăsta e un adevărat măcelar... Şi-a sfârtecat adversarii mai bine decât ar fi facut-o un casap. Ah, să-l fi văzut cum se bălăcea în sânge, spintecând şi tranşând bărbaţi, femei şi copii! Neobosit şi sârguincios! Şi mulţumit de munca lui...

Longmaur a ajuns în dreptul călătorilor şi îi salută:

- Fiţi bineveniţi, domnilor! Caii dumneavoastră sunt pregătiţi; plecăm imediat. N-avem nici un motiv să mai întârziem în acest cuib infestat al egiptenilor.

Basile oftează şi îşi duce o mână la frunte. Geoffroy se îngrijorează:

- Nu te simţi bine?

- Aş fi vrut să mă odihnesc puţin înainte de a încăleca. Nu ştiu ce am... Mă simt, într-adevăr, cam slăbit...

- Sprijină-te de mine, îi spune Geoffroy, luând iniţiativa de a-l apuca de braţ.

Cei doi bărbaţi pătrund în locul împrejmuit pentru cai. Arcis, care îl observă pe Payns de câteva minute, îl întreabă:

- De ce te tot uiţi peste umăr, de parcă ai avea o fantomă pe urme?

- Chiar aşa şi este! Bărbatul de aseară trebuie să fi debarcat odată cu noi şi...

- Haide, Payns! îl dojeneşte Arcis. Eşti singurul care l-a auzit. Nici măcar nu eşti sigur că l-ai zărit.

Scutierii aranjează bagajele stăpânilor lor pe samarele a trei catâri docili.

Mai încolo, ascunsă în umbra porticului unei case igrasioase, o siluetă cu faţa acoperită de glugă

îi priveşte pe cei cinci cavaleri urcând în şa. Necunoscutul şi-a încleştat mâna dreaptă pe mânerul securii fixate la brâu şi rosteşte:

- *Fiat voluntas tua*[1] *!*

Apoi, mâna dreaptă acoperită cu o mănuşă neagră abandonează mânerul securii. Bărbatul se închină fără grabă, desenând o cruce imaginară, pornind de la frunte. Patru puncte marcate cu precizie, cu gesturi ferme şi viguroase.

- *Fiat voluntas tua!* repetă silueta.

' Facă-se voia ta! (n.a.)

5
Coşmarul lui Sylbert

Trupa a părăsit oraşul Ascalon, pornind spre Beth Guvrin, unde trebuie să facă o scurtă escală înainte de a-şi relua drumul către Ierusalim.

Cei cinci cavaleri din Champagne călăresc în grup, Payns distanţându-se uşor de ceilalţi pentru a vorbi cu vărul lui, Sylbert. Nu încetează însă să arunce pe furiş câte o privire spre Basile le Harnais care pare să sufere profund în timp ce călăreşte: îşi leagănă capul, îşi şterge fruntea cu mâneca şi încearcă din răsputeri să facă faţă situaţiei, strâmbându-şi chipul în zâmbete chinuite.

- Vere, ţi-am remarcat inelul cu sigiliu, spune Sylbert, la fel şi pe cele ale prietenilor noştri; toate cinci vor dobândi în curând o putere redutabilă.

- Mai încet, prietene, îl atenţionează imediat Payns. Da, da... O putere pe care am jurat să o apărăm cu preţul vieţii. Sunt deja prea multe muşte atrase de strălucirea acestor rubine şi se învârtesc în jurul lor cu lăcomie.

Normal! Miza e considerabilă. Cu o asemenea forţă, Primul, mentorul nostru, ar fi putut ţine lumea în palmă! Trebuie să-ţi mărturisesc ceva... Mi se întâmplă să mă trezes

c**CEI CINCI TEMPLIERI AI LUI IISUS 3/** noaptea tresărind, stăpânit de un coşmar îngrozitor care îmi sfâşie atât de tare măruntaiele de-mi vine să vomit.

Sylbert se albeşte brusc la faţă.

Apoi continuă, cu o voce uşor tremurătoare:

- Iar asta mi se întâmplă de când mi s-a împărtăşit secretul! Din ziua iniţierii mele. Un coşmar care pare atât de real încât de fiecare dată trebuie să aprind o lumânare pentru a mă asigura că, într-adevăr, mă aflu în patul meu, că respir şi că toate membrele mele sunt în bună regulă.

Payns îşi ascunde nerăbdarea. îşi iubeşte prea mult vărul ca să-i reproşeze lungimea relatărilor şi redundanţele acestora, uneori comice.

Sylbert îşi reia povestea, după ce a inspirat îndelung:

- Este un vis foarte ciudat, de fapt. Sunt singur... Singur într-un cimitir plin de noroi, udat de o ploaie îngheţată. Mormintele se cufundă într-un mâl cleios şi toate crucile se sfărâmă sub puterea furtunii. Eu merg cu greutate prin noroiul negru şi poros care-mi reţine fiecare pas, străduindu-mă din răsputeri să înaintez până la o groapă descoperită. O forţă invizibilă mă împinge în faţa acestui mormânt, în urletele vijeliei care aduce cu ea ţipete, bocete şi rugi psalmodiate într-o limbă necunoscută. Dar, repet, Payns, sunt singur. Vociferările, tânguielile şi răcnetele sunt ale morţilor pe care noroiul îi înghite!

Tânărul face o pauză. Buzele i se strâmbă, şi o lacrimă i se prelinge pe obraz. Payns se preface că nu o vede. Şi-a întors repede capul pentru a-l privi pe Basile le Harnais, căruia nu îi e bine nici acum şi abia reuşeşte a-şi struni calul.

Sylbert continuă:

- Când ajung la marginea mormântului, mă aplec încet, deja îngrozit de ceea ce o să descopăr. Şi văd! Văd cadavrul în putrefacţie al Impostorului care mă priveşte cu ochii lui lipsiţi de lumină. Şi îmi zâmbeşte! Apoi se ridică, iar oasele-i ies din carnea care cade de pe ele ca o zdreanţă. Mâinile şi picioarele lui sunt străpunse; viermii colcăie în răni. Aş vrea să urlu, să strig după ajutor, să fug:.. Şi totuşi rămân acolo, nemişcat. Mortul se ridică în faţa mea, îmi arată mâinile şi picioarele torturate şi îmi şopteşte: „Sunt cel care deţine Secretul fratelui său!", apoi îşi aşază mâna rece pe fruntea mea, facându-mi pe ea semnul crucii.

- Ai mintea tare împovărată în somn, vere! zâmbeşte Payns, încercând să imprime glasului său un ton liniştitor.

- Îţi baţi joc! Nu te-ai gândit niciodată că misiunea pe care o avem ar putea atrage asupra noastră vreun blestem?

- Dimpotrivă; noi încercăm să-i ferim pe oameni de o putere pe care ar utiliza-o ca pe o armă îngrozitoare. Stăpânul nostru, Primul, a preferat să cimenteze această cunoaştere în argilă şi a procedat cu inteligenţă. Cine se va folosi de ştiinţa lui din lăcomie va deschide porţile infernului.

- Fără îndoială... Da, fără îndoială, pe legea mea! şopteşte Sylbert.

Payns îşi apropie calul de cel al vărului său şi se apleacă în faţă pentru a-i spune acestuia cu un glas foarte coborât:

- Nu te mai chinui aşa. Sunt mai mult de zece secole de când confreria noastră veghează.

- Bineînţeles; numai că, de data asta, ameninţarea e aproape!

- Da, Papa! admite Payns, întorcându-şi privirea peste umăr. Ameninţarea o să vină de la el... dacă nu cumva a venit deja!

Bărbatul scrutează drumul, mijindu-şi ochii din cauza pulberii de nisip stârnite de caravană.

Contele Hugues strigă spre el:

- O să-ţi rupi gâtul dacă te mai întorci mult! încă mai cauţi fantoma de pe corabie?

- Prietenul nostru Payns nu prea obişnuieşte să renunţe când îi intră ceva în cap, adaugă Geoffroy de Saint-Omer.

Payns ridică din umeri şi rămâne indiferent la valul de ironii ale camarazilor lui, care se întrec în glume. Chiar şi Basile le Harnais, în pofida febrei, a intrat în jocul lor. Este foarte priceput când vine vorba despre ironie.

După câtva timp, Sylbert intervine, sărind în ajutorul lui Payns şi mirându-se:

- Nu le răspunzi nimic, vere? Ei îşi bat joc de tine, şi tu nici nu crâcneşti!

- Ce vrei să le spun? îi răspunde bărbatul din Champagne. Că, în ciuda importanţei pe care şi-o dau şi a corpolenţei, în cazul unora, nu sunt decât nişte domnişoare fragile? Uite, hai să-l luăm pe Geoffroy, de exemplu. Ursul ăsta bondoc a vomitat pe tot parcursul călătoriei noastre. A avut stomacul răvăşit de dimineaţa până seara. Să-l fi văzut cum se mai lamenta şi se smiorcăia! Şi Arcis: scribul ăsta doct şi sobru, care se fuduleşte că este cel mai inteligent dintre noi, s-a plâns în fiecare seară că şi-a lăsat tânăra soţie în sat. N-ai fi crezut niciodată că se poate purta ca un îndrăgostit disperat! Şi uită-te şi la Basile: cavalerul ăsta vânjos, pe care

burlăcia l-a secătuit ca pe o creangă uscată, prea obişnuit cu pământurile umede din Champagne, se simte rău imediat ce soarele arde mai puternic. Ai fi zis că e o stâncă; nu e decât o mână de pietriş! Iar în ceea ce-l priveşte pe Hugues: acest demnitar care l-ar fi putut supune pe rege doar bătând din palme, contele ăsta eminent, influent, temut şi respectat îşi tăbăceşte fundul, la fel ca mine, pe şaua unui cal şi pare un pelerin oarecare. Ai crede că e deasupra oricărei făpturi omeneşti, dar geme precum cel mai neînsemnat dintre călători!

- Pe Sfântul Ioan Botezătorul, exclamă Sylbert, nu pot fi de acord cu aceste zeflemele! Ar fi o lipsă de respect faţă de cavalerii care m-au iniţiat şi acceptat în confreria lor. Când te-am întrebat de ce nu reacţionezi, nu m-am gândit că o să exagerezi atât de mult!

Geoffroy de Saint-Omer izbucneşte într-un râs zgomotos şi vesel care se transformă rapid într-o cascadă de sughiţuri. Apoi, după ce îşi recapătă suflul, îi spune lui Sylbert:

- Poţi să glumeşti pe seama noastră, frate! Faci parte din familia noastră. Suntem oameni obişnuiţi, iar Payns nu a spus decât adevăruri.

Contele Hugues adaugă:

- Suntem doar oameni. La fel ca Impostorul din coşmarurile tale.

- Ah, ai auzit, messire? se miră Sylbert.

Payns subliniază:

Nu era nevoie să audă; Hugues citeşte pe buze. Ceea ce, în unele afaceri politice delicate, se poate

dovedi a fi de o importanţă capitală!6
Străfulgerarea

Caravana s-a oprit la porţile oraşului Beth Guvrin.

Longmaur a dat ordin oamenilor să descalece şi să-şi umple bidoanele la cele trei puţuri săpate în solida stâncă de calcar, *nari,* de la poalele zidului dinspre apus al cetăţii. Scutierul lui Basile le Harnais s-a repezit să-şi ajute stăpânul să coboare din şa. Cavalerul abia mai respiră şi se plânge de dureri în piept; o greutate asemănătoare pare să-i apese şi toracele.

- Uşurel, messire, spune tânărul lacheu întinzându-şi braţele subţiri. Sprijiniţi-vă de mine...

Geoffroy de Saint-Omer şi Arcis de Brienne se grăbesc să-l ajute pe băiat: trupul lui Basile riscă să-l strivească.

Contele Hugues şi Payns stau puţin mai deoparte şi asistă la scenă, abia abţinându-se să nu râdă. În pofida chipului său chinuit, prietenul lor e de-a dreptul caraghios. Se luptă cu atâta curaj să rămână demn şi semeţ încât reuşeşte să fie jalnic şi grotesc.

Trebuie să depună eforturi mari ca să nu se facă de ruşine! şopteşte Payns la urechea contelui.

- Recunosc că nu e prea frumos din partea noastră să ne distrăm pe seama sobrului Basile, dar mărturisesc că îmi inspiră mai multă ilaritate decât compasiune, într-o asemenea situaţie.

Sylbert s-a apropiat şi spune cu indignare:

- Eu nu citesc pe buze! Totuşi, auzul meu este suficient de fin pentru a sesiza comentariile

răutăcioase făcute la adresa unui camarad care suferă!

- Vărul meu amabil şi cumsecade, răspunde Payns aşezân- du-şi o mână pe umărul tânărului. Ne distrăm, de asemenea, şi mai ales, pe seama noastră, a celor cinci.

- Nu înţeleg, spune Sylbert.

- Uită-te la frumosul echipaj de apostoli pe care-l formăm, adaugă Payns. Nu ţi l-am descris chiar adineauri? Fac şi eu parte din grup! Iat-o! Asta-i tovărăşia Primului... Un conte fără armată, patru cavaleri fără steaguri de luptă, cinci scutieri abia ieşiţi din copilărie şi un băiat curajos care poartă numele acelui sfânt foarte discret care a fost Sylbert! Dar să spunem că e mai bine aşa şi că în felul ăsta vom păcăli mai uşor lumea din jur în privinţa mizei noastre. E preferabil ca Baudouin şi curtea lui să creadă că suntem doar nişte simpli pelerini...

- Să nu-l consideri prost pe Baudouin, îl întrerupe Sylbert. Pot să fac rămăşag că deja vă suspectează pe voi cinci. Pun pariu că acritura aia de Bucelin l-a informat. Conte Hugues, ai o reputaţie foarte puternică, iar figura ta le inspiră respect multora dintre vitejii noştri. Tu, Payns, stârneşti suspiciuni prin misterul care te înconjoară şi din care ţi-ai făcut, cu maliţiozitate, o carapace solidă! În ceea ce-i priveşte pe Basile, Geoffroy şi Arcis, renumele lor, chiar dacă e discret, iscă totuşi numeroase remarci. Ai spus-o în zeflemea, Payns: cunoştinţele lui Arcis sunt impresionante, iar mintea lui e pricepută la ştiinţe şi la filosofie; de altfel, unele dintre lucrările lui sunt comentate de preoţii care au devenit cruciaţi. Pe aceştia din urmă i-am auzit uneori, în serile de veghe, comentând vorbele fratelui nostru. Recunosc că dezbaterile mi-

au trecut pe lângă urechi mai iute decât zborul porumbeilor!

Sylbert a vorbit pe nerăsuflate, repede şi fără pauze. Trebuie să se oprească şi să respire. Se grăbeşte s-o facă înainte ca Payns sau Hugues să-l întrerupă. Revine aşadar la discursul său, rostind cu glas gâfâit, aşa cum fac adesea guralivii:

- Şi acum, hai să-l luăm pe Geoffroy; desigur, admit că nu este tocmai zvelt şi te face să bănuieşti că apreciază bucătăria aleasă şi vinul. Cu toate astea, nu există în Champagne un luptător de turnir mai bun ca el! A sfărâmat cu lancea lui mai multe scuturi şi a schilodit deja vreo zece adversari. Lumea vine de la distanţe mari ca să-i aplaude faptele vitejeşti din timpul turnirurilor! Acolo e considerat un colos şi răsuceşte minţile femeilor mai bine decât cel mai curtenitor dintre bărbaţi. Şi să-l mai adăugăm la acest „echipaj" - după cum îl numeşti tu, vere - pe respectabilul Basile. Da, respectabil! Cel care mânuieşte rugăciunile precum sabia. Cel care şi-a închinat viaţa meditaţiei şi armelor. Cel care tace deseori, dar reflectează fără încetare şi...

- Bine, Sylbert, reuşeşte să intervină Payns. Ne-ai ridicat în slăvi, măgulindu-ne vanitatea cât se poate de frumos.

- Ne vezi prin ochii respectului, prietene, spune Hugues.

- Fac asta pentru că, fără îndoială, sunteţi nişte persoane respectabile, precizează Sylbert. Şi veţi fi în curând deţinătorii celei mai frumoase dintre cunoştinţele acestei lumi neştiutoare...

Longmaur se apropie, obligându-l astfel pe tânăr să tacă. Pentru a-şi ascunde tulburarea, Sylbert începe să desfacă unul dintre cele două burdufuri prinse de şaua calului său.

Dar Longmaur îl reţine exact când se pregăteşte să pornească spre una dintre cele trei fântâni.

- Camarade, tu şi cei doi din Champagne aveţi aerul unor conspiratori!

Vorbeam despre ţara noastră

- .în locul vostru, m-aş fi înduioşat mai degrabă de starea nefericitului cavaler care nu pare să suporte aerul acestor meleaguri.

- Mă duc să iau apă; trebuie să-şi potolească setea. Cu siguranţă, se va simţi mai bine când o să-i oferim un pat în care să se odihnească, în Ierusalim.

Longmaur îl priveşte pe Sylbert în timp ce acesta se îndreaptă către fântâni, urmat rapid de trei scutieri din trupa celor din Champagne, purtând şi ei burdufuri.

Payns şi contele Hugues, pe care reproşurile lui Sylbert i-au tulburat totuşi puţin, se alătură prietenilor lor. Basile s-a aşezat pe jos şi îl lasă pe GeofTroy să-i deschidă armura şi să-i suflece partea de jos a pantalonilor, în timp ce Arcis îi face vânt folosind o cârpă drept eventai.

- Eşti prea îmbrăcat, îl ceartă GeofTroy. Vrei atât de mult să-ţi protejezi virtutea încât îţi împiedici pielea să respire.

- Aşa este, nu semăn cu tine, rosteşte bolnavul. N-aş putea să mă plimb cum faci tu, cu haina larg deschisă la piept şi cu toată cămaşa scoasă pe-afară!

- Dumnezeu, în marea şi minunata lui înţelepciune, l-a acoperit pe om cu păr gândind că acesta nu o să se îmbrace niciodată, ripostează GeofTroy. Iar femeii i-a aşezat pe cap un păr frumos, în loc de orice altă podoabă. Dacă Adam şi Eva nu ar fi păcătuit, astăzi am fi cutreierat lumea în pielea goală şi am fi tras multe învăţăminte despre egalitatea stabilită între bărbaţi şi femei.

Basile ridică din umeri şi schiţează un zâmbet crispat.

Payns îngenunchează în faţa lui.

- închide ochii şi relaxează-te, îi cere el aşezându-şi mâna dreaptă pe fruntea lui.
- Ah, acum o să-ţi exerciţi magia asupra mea?
- Nu e magie.
- Şi totuşi cu asta seamănă.
- Nu mai vorbi.

Mâna lui Payns e răcoroasă pe fruntea fierbinte a lui Basile. Cavalerul se simte deja mai bine doar la această simplă atingere.

Cu mâna stângă, Payns caută pulsul bolnavului la nivelul gâtului. II găseşte imediat şi începe să numere:

- 1... 2... 3... 4...

Mâna stângă abandonează vena, apoi alunecă pe piept şi se opreşte în dreptul inimii. Basile e zguduit de o tresărire puternică. O înţepătură ascuţită, un vârf de oţel lung şi subţire, o săgeată rapidă îi străpunge inima. O durere. Fulgerătoare. O durere subită care dispare imediat. Doar o scurtă algie. -... 5... 6... 7... 8...

Payns a închis şi el ochii. În timp ce execută gesturile învăţate de la sora lui, se simte cuprins de o tristeţe surdă care îi invadează trupul. Îi vine să plângă. Pentru că vede chipul iubit al lui Clotilde care-i zâmbeşte din tenebre. Cu surâsul acela atât de frumos, vag conturat între bucurie şi mâhnire.

-...9... 10... 11... 12...

Mâna dreaptă a lui Payns părăseşte fruntea lui Basile, iar mâna stângă i se retrage de pe piept.

- Deschide ochii şi uită-te la mine.

Pleoapele lui Basile se ridică încet, îngreunate de un somn scurt şi ciudat.

- Confirm ceea ce ţi-am spus: eşti un vrăjitor! şopteşte bolnavul. Am senzaţia că starea

mea de rău începe să dispară. Bineînţeles, nu afirm că sunt complet vindecat, dar cred că o să mă pot acomoda şi o să urc mai uşor pe cal.

După o vreme, Payns se ridică; prietenii lui observă cât de obosit pare, dintr-odată. II văd îndepărtându-se cu umerii lăsaţi, cu fruntea înnegurată. Hugues ajunge lângă el, îl ia de braţ şi îl întreabă:

- Ce ai, Payns? Ar trebui să fii mulţumit de tine şi, când colo, iată-te mai palid decât un spectru...

- Iartă-mă. Şi, mai ales, nu le spune lor nimic... Trebuie să-ţi fac o mărturisire. Harul pe care mi l-a transmis sora mea se poate dovedi o povară. Să-i vindec astfel pe cei aflaţi în suferinţă, să scormonesc în ei, să descopăr răul şi să-l extrag parţial din trupul ori din sufletul lor... e o sarcină epuizantă care îmi slăbeşte energia, de parcă ar fi o creatură care s-ar hrăni cu sângele meu.

- Prietene, bunul meu prieten... atât de generos!

Hugues îl strânge pe Payns de încheietura mâinii.

- O să fac câţiva paşi. Insoţeşte-mă.

Se plimbă în linişte, întâlnindu-i în calea lor pe Sylbert şi pe scutierii care se întorc de la fântâni. Merg de-a lungul zidului de apărare al oraşului în care nu vor intra, dar care va rămâne veşnic în amintirea lor ca o cetate moartă, pârjolită de soare.

Apoi Payns spune:

- Mă gândesc în fiecare zi la soţia mea, la fiica mea şi la fiul meu. îmi lipsesc atât de mult!

- Da. Şi mie mi-e dor de familia mea. înţeleg sacrificiul pe care l-ai făcut însoţindu-mă în această călătorie.

- Aveam de ales? Nu. Nici eu şi nici tu. Nici fraţii noştri. Datoria noastră este să apărăm viitorul. Secretul pe care Primul l-a îngropat în mormântul Impostorului riscă să fie descoperit de Baudouin.
- Nu ştie unde să sape.
- O să caute...
- Bineînţeles, dar noi beneficiem de un avans faţă de el. O să i-o luăm înainte fără dificultate.
- Şi totuşi sunt îngrijorat, spune Payns oprindu-se din mers.
- Umbra de pe corabie?
- Nu crezi că am văzut-o, nu-i aşa?
- Dimpotrivă, sunt sigur că ai văzut-o, îşi întări spusele contele.
- Ei bine, şi atunci de ce m-ai ironizat în această privinţă?

Hugues îşi ia prietenul pe după umeri şi îi răspunde
zâmbind:

- Am facut-o ca să nu-i alertez pe fraţii noştri. Deja poartă pe umeri o povară suficient de mare; sper să întârzii momentul în care va trebui să-i arunc în bătălie... Momentul acesta va veni însă destul de curând. De îndată ce vom pătrunde în Ierusalim! Da, imediat ce vom ajunge în oraş, va trebui să ne temem pentru viaţa noastră la fiecare pas.

Contele îşi retrage braţul de pe umerii lui Payns. Gestul lui e însoţit de o străfulgerare roşie. O flacără vie, subită. Care îşi lasă amprenta în spaţiu. Este reflexia soarelui pe piatra inelului său.

Din locul în care stă, Longmaur surprinde cu privirea această strălucire. Se întreabă dacă acela care urmăreşte caravana a văzut străfulgerarea. îşi întoarce capul în stânga şi-n dreapta, dar nu

zăreşte nimic. Nici măcar umbra vreunei siluete în aburul de căldură. Şi totuşi ştie în mod cert că trimisul Papei se află pe urmele cavalerilor din Champagne.

Ştie că are drept misiune să-i ucidă pe toţi cinci.7

Emisarul Papei

Ierusalim.

Arcis de Brienne îşi roteşte braţul drept în aer, cuprinzând cetatea într-un gest amplu, ca şi cum şi-ar însuşi-o în întregime, cu o pasiune pe care prietenii lui nu i-au cunoscut-o niciodată până acum.

- Oraşul evreilor! începe el să spună, cu vocea lui gravă şi lentă. Titus i-a masacrat sau i-a exilat în anul şaptezeci şi a dărâmat metereze, temple şi locuinţe. Poporul ebraic s-a dispersat în întregul Imperiu, cu rădăcinile retezate. împăratul Hadrian a fost cel care a impus reconstruirea oraşului pentru romani. Şi atunci, pe amplasamentele Locurilor Sfinte s-au înălţat temple păgâne. Evreii s-au revoltat iar şi au suferit o nouă represiune.

- Nu mama lui Constantin a fost cea care a încercat să regăsească vestigiile sacre? întreabă contele Hugues.

- într-adevăr, spune Arcis. Mult mai târziu, acum şase secole... Fac această precizare pentru ignorantul ăsta de Geoffroy care a susţinut întotdeauna că istoria oamenilor nu e decât o bălmăjeală confuză, alcătuită din atâtea minciuni şi erori încât adevărul nu-şi mai găseşte locul în ea!

- Şi n-o să mă faci să-mi schimb părerea, ripostează Geoffroy. Nu, rămân pe poziţia mea în ciuda erudiţiei tale şi a manierei abile prin care îţi răspândeşti ideile.

Arcis continuă:

- Nu eşti altceva decât un simplu profan. Ierusalimul merită să-i fie cunoscut trecutul, pentru că astfel poate fi respectat. A suferit de prea multe ori, a fost violat, sfâşiat, jefuit. De romani, de perşi şi de arabi. Şi apoi de noi, în vremurile de-acum. De noi, cruciaţii, care am făcut să curgă râuri de sânge pe străzi, sângele bărbaţilor şi deopotrivă al femeilor. Au fost masacraţi şi unii, şi alţii; Sylbert ne-ar putea povesti despre carnajul şi măcelul la care s-au dedat cavalerii binecuvântaţi de Papă.

La aceste cuvinte, Sylbert îşi înclină capul. Inspiră adânc înainte să-şi ridice fruntea din nou. Cei din Champagne observă umbra înlăcrimată care-i îneacă privirea. Tânărul spune:

- Am văzut expresia terifiantă pe care o manifestă uneori copiii Domnului în lupte!

- Asta, precizează Geoffroy, mi-o pot imagina uşor.

Sylbert continuă:

- Oraşul a fost cucerit când soarele se afla la amiază. Era foarte cald şi ne coceam sub cămăşile noastre de zale. Abia puteam respira. În ceea ce mă priveşte, băusem peste măsură ca să-mi înăbuş frica. Longmaur şi cu mine făceam parte din grupul care trebuia să treacă prin zidul de apărare din nord. Săpaseră în el o falie care ne permitea să ne răspândim în cetate. Dumnezeule, ce măcel! Longmaur avea o imensă şi maladivă plăcere să decapiteze populaţia, hăituindu-le pe femei şi copii până în propriile case. L-am văzut chiar smulgând membrele mai multor nou-născuţi, şi făcea asta

urlând cu o satisfacţie obscenă. Eu mă limitam la a-mi croi drum omorându-i doar pe bărbaţi! Curând, cruciaţii au pătruns, în masă, în cetate. Ne împotmoleam în sânge şi-n măruntaie. O bandă de brute mai bete ca mine se înverşuna să taie capetele şi mâinile cadavrelor, făcând din ele mici piramide. Şi ucideam. Uci- deam fără oprire, metodic, ca şi cum treaba asta ar fi devenit ceva firesc. Eram nişte animale. Fiare iraţionale care omoară, fără deosebire, musulmani şi evrei, arzând moschei şi sinagogi. Străzile şiroiau de un fluviu gros şi roşu pe care soarele îl făcea să devină vâscos. Tunica şi haina mea erau pline de sânge... roşii... Mâinile la fel... roşii! înroşite de sânge nevinovat. De sângele femeilor şi al copiilor.

Sylbert se opreşte o clipă. Simte un nod în gât şi are ochii plini de lacrimi. îşi trage nasul şi adaugă:

- Se spune că populaţia Ierusalimului număra aproape treizeci de mii de suflete înainte de a asedia noi oraşul. Un recensământ recent, comandat de Baudouin, arată că au mai rămas doar vreo patru mii de oameni!

Sylbert îşi şterge lacrimile cu dosul mânecii. Apoi pare că vrea să-şi continue povestea, dar tace.

Cavalerii din Champagne călăresc atunci în linişte, până când Arcis arată ceva cu degetul şi exclamă, forţându-şi glasul pentru a părea jovial:

- Uitaţi-vă la minunăţia asta! Domul Stâncii, pe care musulmanii l-au construit sub cel de-al cincilea calif din dinastia omeiazilor, al căror strămoş, Omaya, era fratele bunicului profetului Mahomed! Priviţi cât de orbitoare poate fi lumina când se reflectă în el. Nu-i aşa că e o operă sublimă? Vă spun, prieteni, avem multe de învăţat de la arhitecţii arabi. Trebuie să fii un occidental

tare prost şi vanitos ca să-i consideri pe aceşti oameni drept barbari.

Hugues, Basile şi Payns dau din cap sau zâmbesc larg în semn de încuviinţare. GeofTroy se încruntă, evitând să-şi exprime părerea pentru a nu fi nevoit să îndure vreo critică; spiritul lui de războinic nu are fineţea necesară pentru a aprecia arhitectura. Şi nu pricepe nimic din arte. Dacă ar fi eliberat Ierusalimul, i-ar fi ucis fără îndoială pe musulmani până şi-ar fi epuizat forţele. Nu din ură faţă de ei. în definitiv, ce ştie e

 despre aceşti indigeni? Nu, nu din ură... Ci doar pentru a respecta şi a onora meseria armelor.

După ce trece de poarta oraşului Jaffa, bine păzită de cruciaţi zbârliţi şi slinoşi, caravana îşi croieşte drum prin populaţia densă, zgomotoasă şi animată. Oamenii se dau la o parte din faţa călăreţilor. Longmaur îşi stârneşte calul şi pare încântat să bruscheze mulţimea de gură-cască, de comercianţi, ţărani şi pelerini.

Trupa pătrunde în incinta principală unde se înalţă Turnul lui David şi moscheea al-Aqsa. Bărbaţii descalecă şi îşi lasă caii în grija scutierilor care au sarcina de a-i conduce la grajduri.

Un tânăr slăbănog, înotând în hainele-i largi, cu obrajii scobiţi şi neraşi, vine în întâmpinarea cavalerilor din Champagne. Este urmat, la câţiva paşi, de un preot şi, puţin mai în spate, de doi cavaleri.

- Iată-l pe Baudouin, regele Ierusalimului, anunţă Sylbert. Şi, ia te uită, Bucelin nu-l însoţeşte... Aş fi crezut că emisarul Papei va avea delicateţea să se prezinte în faţa dumitale, conte! Când colo, a trimis în locul lui un preot oarecare, cu mutra acoperită de acnee!

- Nu sunt atât de orgolios încât să mă simt jignit, îl asigură contele Hugues.

Geoffroy îl ajută pe Basile să-şi scoată piciorul din scăriţa şeii. Baudouin, care s-a apropiat de grup, descoperă starea cavalerului şi exclamă, cu o emoţie sinceră:

- Omul ăsta nu arată deloc bine!

- E aşa de câteva ore, Sire, spune Payns. Ar avea nevoie de o medicaţie bună.

Regele se întoarce spre cavalerii Bertrand şi André care au ajuns lângă el.

- Bertrand, adu repede un doctor pentru musafirii noştri. André o să-l conducă în casa lor unde se vor putea odihni şi întrema.

- Vă mulţumesc, Sire, în calitatea pe care o am. Sunt Hugues, din comitatul Champagne, şi mă simt onorat să explorez pământul Ţării Sfinte pe care fratele dumneavoastră a cucerit-o cu preţul sângelui.

Baudouin sesizează un dram de ironie în vocea amabilă a cavalerului din Champagne, dar se preface că-l ignoră:

- Vă invit în modesta mea garnizoană, messire. Şi sper că, laolaltă cu prietenii dumitale, vom lua masa diseară, după ce ne vom reculege la Mormântul Domnului Nostru Iisus Hristos.

- Suntem nerăbdători să ne rugăm în acest loc sfanţ, afirmă contele.

„încă o ironie! se gândeşte Baudouin. Bucelin m-a prevenit: trebuie să ţin seama de şiretenia acestor pelerini."

Regele Ierusalimului îi priveşte pe aceştia îndreptându-se spre dormitoare, conduşi de André. Scutierii cavalerilor, istoviţi, cară bagaje prea grele pentru statura lor plăpândă.

Baudouin se întoarce spre preotul cu faţa buboasă:

- Ciudat echipaj! Contele de Champagne este cel mai mare vasal din Franţa; averea lui e dublă, dacă nu chiar triplă faţă de cea a regelui. Şi iată-l în Ierusalim, ca un nevoiaş!

Se spune că e foarte pios... Cu siguranţă, e adevărat!

- Pios? Da, fără îndoială. Dar cărui zeu i se închină?

*

Emisarul Bucelin deschide uşa modestei capele pe care preoţii lui au amenajat-o într-o încăpere întunecată, luminată cu zgârcenie printr-o fantă îngustă din zid.

Se dă într-o parte pentru a-l lăsa să intre pe trimisul Papei, care îşi lasă bagajul să cadă la picioare, pe dalajul grosier.

- *Domintis vobiscum*[1], rosteşte legatul.

- *Et cum spiritu tuo*[2], îi răspunde bărbatul de sub gluga care-i acoperă faţa.

' Domnul fie cu tine. (n.a.) ^ Şi cu sufletul tău. (n.a.)

Cu o teamă incontrolabilă, pe care n-ar fi dorit să şi-o trădeze, Bucelin exclamă:

- Aşadar, dumneata eşti... Dumitale iţi datorăm faptul că suntem atât de bine informaţi. Şi ai venit personal!

- E o treabă care îmi convine, Monseniore. Am o oarecare satisfacţie să servesc în felul meu cauza lui Dumnezeu.

- Datorită soţiei lui Arcis de Brienne eşti aici, nu-i aşa?

- Guraliva aia mi-a permis să aflu că aceşti cavaleri din Champagne deţin o hartă ce precizează amplasamentul mormântului Impostorului. Şi mai ales că vor purta un inel pe mâna dreaptă, în timpul călătoriei.

- Ce interes ar putea prezenta aceste inele?

- Haide, Monseniore, chiar nu ghiceşti?

- Pe cinstea mea, oricât m-aş gândi...

- Cei din Champagne intenţionează să ascundă în inelele lor ceea ce speră să scoată din mormântul lui Toma! Pe de altă parte, când i-am spionat pe corabie, i-am auzit rostind acest cuvânt: *INRI...* Şi apoi această frază: *IgneNatura Renovatur Integra*.

Bucelin priveşte crucea de lemn atârnată pe zidul dinspre răsărit al capelei, deasupra altarului.

- I.N.R.I.! exclamă el. Monograma gravată de romani deasupra capului „crucificatului"!

- Am fost învăţat dintotdeauna că aceste litere înseamnă: *Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum!*

- într-adevăr, aşa scrie în Sfintele Scripturi. Prin fraza asta, romanii îşi băteau joc de cel care se proclama Mesia! I-au pus pe cap o coroană de spini pentru a-l umili în mod public.

- Şi totuşi am auzit foarte clar aceste cuvinte. Nu aveam cum să mă înşel...

Bucelin a făcut câţiva paşi spre fereastra îngustă.

- Nu, spune el după un timp, cuvintele astea chiar au un sens... *Igne Natura Renovatur Integra:* „Prin foc, Natura este
integral reînnoită!" Ce vor să exprime viclenii ăştia din
Champagne prin această maximă?

- E timpul să-i împiedicăm să facă rău, Monseniore.

Bărbatul nu s-a urnit din loc de când a intrat în încăpere.
Stă lângă uşă, nemişcat, vorbind cu un glas foarte calm, lipsit de intonaţie.
Bucelin se întoarce spre el, încercând a-i zări chipul ascuns în umbra glugii. Doar o rază subţire de lumină ia forma bărbiei lui imberbe.

- O să caut să-mi procur harta lor cât mai degrabă, anunţă el. O să punem mâna pe pretinsele lor dovezi, şi treaba se va rezolva foarte rapid.

- Da, da... Pentru că, fără îndoială, această frază misterioasă are legătură cu secretul mormântului Impostorului! Cu ceea ce căutăm noi: Secretul lui Iisus!

De data asta, bărbatul reacţionează. îşi duce o mână la inimă, apoi se închină în grabă.
- Totul e fals, nu-i aşa? E doar o legendă pe care trebuie s-o înăbuşim din faşă!
Bucelin face doi paşi, se proţăpeşte în faţa necunoscutului, încercând din nou a-i ghici chipul, şi spune:
- Există, desigur, o doză de fantezie în această afacere, dar, din păcate, ea se bazează pe un adevăr foarte solid.
Bărbatul se închină din nou. Bucelin adaugă:
- La Roma, mulţi cred în această poveste. Papa în primul rând!
Glasurile de pe şantier răsună în depărtare. Se aud cântecele ritmate de fluierele contramaiştrilor şi notele prelungi care marchează eforturile muncitorilor.
- Unde o să mă instalez? întreabă bărbatul.
- Aici, răspunde episcopul, arătând spre altar.
- Aici?
Bucelin trece în spatele altarului.
- Veniţi. Fără indoială, acest loc va fi cel mai sigur din întregul Ierusalim. Terasierii au descoperit o pivniţă sub această construcţie. Un fel de depozit. Am pus chiar eu o scară pentru a putea cobori acolo. Vedeţi, e suficient să deschidem această trapă. Şi, cum capela asta îmi este rezervată, aici veţi fi în siguranţă. Doar câte un preot mai poate veni, din când în când, să rostească rugăciuni...
Bărbatul înaintează. Episcopul s-a aplecat şi a apucat un inel de bronz pentru a ridica trapa.
- Un mormânt, murmură bărbatul. îmi oferi un mormânt drept cămin...
- îmi pare rău, minte Bucelin.

- N-ai de ce, Monseniore. E perfect. Practic din belşug mortificările, privaţiunile şi penitenţele. Mi-am învăţat corpul cu durerea, cu frigul şi cu foamea. îl serveşti mai bine pe Dumnezeu atunci când suferi.

Bucelin se înfioară. Glasul bărbatului este atât de monoton, atât de calm şi de lipsit de viaţă! Atât de obosit şi totuşi atât de tânăr.

- Am pus acolo câteva lucruri trebuincioase, anunţă episcopul. O bucată pentru necesităţi, un lighean, o carafa cu apă, o saltea de paie, o lumânare...
- îţi mulţumesc, Monseniore.
- în ceea ce priveşte mâncarea...
- V-am spus, mănânc foarte puţin.
- O să v-o aduc, totuşi, eu însumi.
- O bucată de pâine şi fructe uscate pentru masa de dimineaţă. O bucată de şorici, un castronaş cu lapte de capră şi un fruct proaspăt pentru seară.
- Fie, voi face întocmai.

Bărbatul se pregăteşte să coboare în cavou. îşi ridică poalele robei pentru a putea pune piciorul pe scară, gest care îi dezvăluie securea prinsă la brâu.

- Bucelin tresare la vederea armei.Securea asta, fiule...
- îmi este de folos ca să destram legendele! Să le toc mărunt ca pe un afurisit lemn de foc!
Bărbatul se cufundă apoi în întuneric şi închide trapa asupra lui. Legatul aşteaptă câteva clipe să-i înceteze tremurul mâinilor pentru a ieşi din capela cea mică.
Traversează bucuros curtea însorită, călcând apăsat pe pavajul fierbinte, cu tot corpul dornic de lumină.
Ceva mai departe, se aude vacarmul de pe şantier. Viaţa.

Episcopul Bucelin, legatul Papei, este pe deplin conştient că tocmai a permis Morţii să intre în micul regat al Ierusalimului.8

O scrisoare de la Arcis de Brienne

Iubirea mea, draga mea Hélène, am ajuns în Ierusalim. Mă apasă un sentiment ciudat şi lupt cu greu împotriva îngrijorării care mă copleşeşte. Fără îndoială, prietenii mei simt şi ei acelaşi lucru, dar nici unul dintre ei nu se îndură să-şi manifeste neliniştea.

Fratele nostru, Basile, pe care-l apreciezi atât de mult pentru înţelepciunea lui, nu se simte bine. Sănătatea lui fragilă nu a Jăcut faţă îndelungatei şi dificilei călătorii. Oare febra care-l macină nu este deja semnul unui blestem care s-a abătut asupra noastră? Nu ne-am condamnat singuri venind să căutăm cheile inefabilului Secret?

Doctorul trimis de tânărul rege Baudouin ne-a liniştit totuşi în privinţa stării lui Basile. Nu a diagnosticat o problemă gravă. Mai mult chiar, a afirmat că prietenul

nostru se va repune rapid pe picioare și i-a prescris un medicament inventat de eL Mi-am permis să-l întreb ce ingrediente intră în compoziția acestuia; îmi cunoști neîncrederea în ceea ce privește tratamentele! Spițerii sunt persoane adesea bine instruite, dar printre ei există și unii care te trimit la cimitir oferindu-ți o infuzie dozată greșit.

Ne-am instalat într-o încăpere mare; nu știu ce utilitate avea ea înainte ca aceste locuri săfifost asediate de cruciați Seamănă cu un grajd, cu zidurile prost văruite. Numai două ferestre minuscule, acoperite cu grilaje, și care dau într-o curte, lasă să pătrundă puțină lumină. De altfel, îți scriu acum la flacăra unei lumânări aprinse la venirea serii Totul este foarte rustic ți mă face să-mi amintesc cât de caldă, de confortabilă și de plăcută este casa noastră Imaginează-ți saltelele de paie așezate direct pe jos, pe pardoseala acoperită cu un covor scump provenind din „tezaurul de război" al lui Baudouin. Imaginează-ți o copaie, două taburete, oale de noapte, carafe și vase de băut Imaginează-ți-l pe soțul tău redactând pe genunchi o scrisoare pe care ți-o va remite personal atunci când te va revedea. Pentru că sper să nu fiu nevoit să-mi încredințez corespondența vreunuia dintre camarazii mei Asta ar însemna că nu mai sunt în stare să fac drumul înapoi

Acum, Pqyns îl îngrijește pe bolnavul nostru. I-a dat tratamentul recomandat de medic și îi masează pieptul cu multă blândețe și bunătate. Gesturile lui sunt lente, repetitive, circulare. Gesturile pe care le-ar avea un amant pentru iubita lui Cât de ciudat este să asist la aceste mângâieri tandre oferite de un bărbat altui bărboi! Pqyns mă surprinde în fiecare zi. în timp ce noi ne lamentăm deseori, unii că ne-am lăsat familia în țară, alții că trebuie să îndurăm neajunsurile impuse de aventura noastră, el, acest prieten bun, nu se vaită niciodată și nici nu-și deplânge soarta, deși în mod sigur îi este dor de soție și de cei doi copii

Faţă de străini, Payns arborează un chip auster care inspiră mai mult respect şi teamă decât simpatie. Nouă, „fraţilor" lui, ne arată doar compasiune şi generozitate. îi place şi hi - lucru care de altfel m-a surprins - să râdă şi să glumească, şi nu-l întrece nimeni la ironii, la replici sau la aluzii deocheate! Şi a fost un tovarăş de drum excelent pe parcursul călătoriei

Apropo de aceasta, şi fără să vreau nicidecum să te îngrijorez, iubita mea, Payns este convins că un spion ne-a urmărit în permanenţă De altfel, crede că l-a surprins pe corabie. încerc să-mi spun că s-a lăsat păcălit de zgomotele arboradei şi de umbrele nopţii Dar Payns nu este omul care să se lase înşelat de miraje. Se întâmplă deseori ca el să fie primul care vede lucruri

 ce nouă ni se înfăţişează mult mai târziu. Omul are spiritul viu; şi are dreptate în cele mai multe cazuri

Simt că e îngrijorat Nu încetează să se uite în jurul lui, aruncând câte o privire spre ferestre, deschizând des uşa care dă într-un coridor întunecat, pe care-l cercetează atent, ascultând şi cel mai mic zgomot îşi ţine sabia la şold în permanenţă.

Ah, iubita mea Hélène, n-am deloc stofa de războinic! Singura armă pe care o recunosc este cea a spiritului Payns, din nou el, a vrut să mă înveţe câteva dintre fentele lui şi două sau trei manevre; rămân totuşi convins că sabia mea e foarte amorţită şi neîndemânatică. Uneori, îl invidiez pe Geoffroy care nu se împovărează cu cugetări întortocheate şi mânuieşte arma cu dexteritatea cu care mânuiesc eu vorbele. Şi totuşi contele de soldaţi are nevoie.

M-am destăinuit ţie, dragostea mea! Ţi-am spus ce anume căutăm în Ierusalim. îmi amintesc că te-am tulburat, zdruncinân- du-ţi această credinţă pură care te însufleţeşte şi te face atât de inocentă. Câteodată, repet că ţi-am dezvăluit scopul misiunii noastre. Era oare necesar să-ţi sădesc în suflet această otravă?

Cred că totul se va termina curând Suntem în posesia planului care ne va duce la mormântul Impostorului Vom pătrunde în el şi vom acţiona conform legământului nostru.

Mă crezi? Nu mă consideri nebun? Ai tot dreptul să te îndoieşti de noi cinci, şi n-o să te blamez pentru asta. O să obţinem în curând dovada acestui extraordinar şi redutabil adevăr. Când o să mă întorc, draga mea, voi fi un aii om. Atunci voi cunoaşte, împreună cu prietenii mei, acest inefabil mister care violează legile Naturii!

Da, Hélène, voi purta atunci unul dintre cele cinci Semne ale lui Hristos. Voi fi unul dintre cele cinci degete de la mâna dreaptă a lui Iisus!

O să-mi întrerup scrisoarea aici; voi reveni Hugues ne cere să ne pregătim pentru a merge la mesă Propune ca Basile să rămână în pat, deoarece este încă foarte palid. Payns împărtăşeşt *epărerea contelui Asist la o scenă pitorească, ţi nu rezist la plăcerea de a ţi-o povesti. Basile vrea să-ţi dovedească mândria ţi curajul încercând să se ridice din pat Mai e nevoie să-ţi descriu expresia de pe chipul bolnavului? Află doar că este un amestec de durere ţi orgoliu ţi, pentru că îl cunoţti bine, îţi pop lesne imagina în ce pericol se pune. Se clatină ca un om beat, e nevoit să se prindă de cămaţa lui Payns, obligându-i pe conte ţi pe Geoffroy să se repeadă la el pentru a-l susţine. Htigues îi cere să se culce din nou, vorbindu-ipe tonul ferm pe care-l foloseţte un tată faţă de un copil neascultător.*

Nu mă pot abţine să râd împărtăţind cu tine acest moment. Basile răcneţte ca un viţel la abator ţi exclamă: >yN-o să mă culc la loc! Un bărbat din Champagne nu se descurajează! Şi nu moare niciodată în pat!"

Fără ajutorul pe care i-l oferă prietenii lui, nefericitul ţi-ar zdrobi ţeasta de pământ. îl culcăm cu forţa, spunându-i că regele va înţelege că nu este în stare să se deplaseze.

Mă tem că bunul nostru Basile nu a mai auzit aceste din urmă silabe. Mi se pare că deja a adormit!

De data asta, dulcea mea soţie, iubita mea, trebuie să închid pupitrul şi să-mi aranjez pana ţi călimara.

Baudouin ne aşteaptă în faţa Mormântului gol al lui Iisus.

9

Omul cu securea

Cavalerii s-au grupat în formă de arc de cerc în rotonda care adăposteşte Sfanţul Mormânt. Sunt vreo treizeci şi poartă una dintre făcliile împărţite de preoţii tineri. înţelegând şi regretând absenţa lui Basile le Harnais, regele Baudouin a dorit ca toţi cei patru cavaleri din Champagne să stea alături de el, cu contele Hugues aşezat chiar la dreapta lui. Acesta din urmă, apreciind omagiul ce i se aduce, i-a mulţumit suveranului cu căldură.

II aşteaptă pe Bucelin, trimisul Papei, care trebuie să oficieze slujba. Pentru a mai trece vremea şi a fi politicos, Baudouin se adresează musafirilor săi:

- Precum ştiţi, datorăm descoperirea mormântului lui Iisus Hristos, săvârşită cu aproape şapte secole în urmă, mamei împăratului Constantin... în locul acesta se înălţa un templu roman pe care monarhul l-a şters de pe faţa pământului. Constantin a fost primul împărat roman convertit la creştinism, pe care l-a impus de altfel ca religie oficială în întregul Imperiu. în anul 326, a convocat un areopag de episcopi pentru a le cere să tranşeze o polemică ecleziastică neobişnuită. Macarius, episcopul de /£lia Capitolina - cum se numea atunci Ierusalimul —, a descris cu

această ocazie starea de degradare în care căzuseră locurile pe care călcase Domnul nostru Iisus Hristos. Fapt ce a contrariat-o foarte mult pe Elena, mama lui, care a plecat în Palestina, unde a recunoscut Golgota, la fel şi Mormântul Mântuitorului nostru. Nu i-a fost deloc greu să-l convingă pe fiul ei să înalţe superba biserică a Sfântului Mormânt... Nu mă mai satur să recitesc *Istoria ecleziastică* a episcopului Eusebiu din Cezareea, care relatează acest eveniment...

Arcis de Brienne intervine:

- Această biserică nu a fost distrusă, în secolul trecut, de califul Hakim? Şi atunci, cum se face că mormântul s-a păstrat?

Regele zâmbeşte şi spune:

- Eşti remarcabil de bine informat, cavalere! într-adevăr, mormântul a suscitat întotdeauna respect în rândul locuitorilor acestei cetăţi. E vorba despre o superstiţie, fără îndoială.

Se produce o mişcare în mulţime. Payns şi prietenii lui se întorc spre episcopul Bucelin care îşi face apariţia, însoţit de trei preoţi. Cavalerii se dau la o parte pentru a-i permite emisarului să se apropie de Mormânt. în trecere, Bucelin aruncă o scurtă privire spre musafirii din Champagne pe care-i numără în gând. „Trebuiau să fie cinci!"

Clericul pare dintr-odată contrariat; se gândeşte la trimisul Papei, la misiunea pe care o va executa în curând...

Sylbert, care stă chiar în spatele vărului său, şopteşte la urechea acestuia:

- Iată-l pe duşmanul nostru! Omul este viclean, perfid şi manipulator, dar e extraordinar de inteligent. Baudouin îl ascultă cu bunăvoinţă, fiind prea tânăr ca să judece corect cuvintele care ies pe gură.

- O să ne ferim de el, răspunde Payns, coborând mult glasul.

Hugues, citind pe buzele prietenilor săi, le adresează acestora un semn rapid din cap, pentru a le arăta că împărtăşeşte neîncrederea lor în privinţa prelatului.

Unul dintre preoţi, un grăsan scund şi bondoc, cu faţa roşie, ridată şi cu părul cenuşiu, ridică o cruce mare deasupr

mulţimii. Baudouin pune un genunchi la pământ, imitat imediat de toţi cavalerii.

Glasul mieros şi domol al lui Bucelin se impune cu greu în incinta edificiului:

- *În domum Domini ibimus*[1].
- *AmenJ* răspunde asistenţa în cor.

*

Bărbatul a aşteptat în umbra cavoului din capelă. A simţit răcoarea serii coborând peste umerii săi, alunecându-i de-a lungul cefei, ajungând în partea de jos a şirei spinării... Precum mângâierea lui Dumnezeu. Acest Dumnezeu intransigent şi redutabil pe care-l serveşte cu un devotament de sclav. Mângâierea lui Dumnezeu! Un sărut de gheaţă în scobitura coloanei sale vertebrale.

Şi de astă dată, din nou, bărbatul a juisat. Un orgasm scurt, intens, violent. Asemănător cu o sfâşiere.

Pater noster...

Apoi se ridică în picioare, cu burta umedă, năclăită. îşi pune securea la brâu, urcă scara, ridică trapa.

Traversează o curte umbrită, pustie. Face câţiva paşi vioi şi pelerina-i flutură cu un fâlfâit de aripi. Doar câţiva paşi pentru a cobori treptele ce duc într-o a doua curte, situată mai jos.

Bucelin i-a spus că toţi cavalerii vor fi la rugăciune, în faţa Mormântului lui Hristos, aşa că se îndreaptă spre clădirea ce adăposteşte dormitoarele.

Un coridor. Bărbatul înaintează fără zgomot, rapid şi hotărât. „A treia uşă!" îşi întinde braţul, cuprinde cu mâna mânerul de metal, îl răsuceşte trăgându-l spre el ca să nu scârţâie. Apoi întredeschide uşa. Aşteaptă trei secunde în prag, adulmecând mirosul înţepător şi mentolat care pluteşte în aer.

„E un bolnav înăuntru!" Şi, scoţându-şi securea de la brâu, necunoscutul face doi paşi în încăpere. „Măghiran, verbină, valeriană şi mentă... ", enumeră el, recunoscând toate

' Vom merge în casa Domnului, (n.a.)

componentele infuziei pe care a băut-o Basile cu câteva clipe mai devreme.

Ochii i se obişnuiesc cu întunericul străpuns de flacăra unei singure lumânări în celălalt capăt al încăperii. Şi atunci, descoperă trupul culcat pe o parte, cu faţa la perete. „Respiraţie grea şi sincopată... Dar omul doarme."

începe să cotrobăie prin cameră, acţionând cu meticulozitate, cu precizie şi fără zgomot. Ridică acoperătoarea copăii, deschide traistele şi desagile, dă la o parte tunicile, armurile şi tabarele.

Nici un zgomot nu se aude în afară de prelungile şi chinuitoarele inspiraţii, urmate de scurtele şi brutalele expiraţii ale lui Basile le Harnais. Nici un zgomot, până când un glas întreabă încet dinspre uşă:

- Stăpâne Basile, dormiţi? V-am adus supa. Domnul conte mi-a dat ordin să vă forţez s-o beţi până la ultima picătură.

Este glasul subţire al unui băiat foarte tânăr, a cărui voce nu s-a transformat încă. Bărbatul s-a lipit de perete, făcând un salt rapid. Basile se mişcă în patul lui, bombănind.

Scutierul intră, dezvelindu-şi dinţii stricaţi într-un zâmbet larg.

- E tot fierbinte, stăpâne.

Ochii adolescentului se holbează ca nişte bile la vederea siluetei înalte care se lăbărţează în faţa lui precum un liliac uriaş.

Castronul îi scapă din mâinile tremurătoare şi se sparge pe pământ cu un zgomot sec, care reuşeşte totuşi să-l trezească pe bolnav.

Basile descoperă scena printr-un văl de ceaţă. Bărbatul îşi ridică securea, scutierul îşi încrucişează mâinile pe piept, hohotind de plâns... Şi securea, securea care loveşte! Şi care crapă craniul victimei, sfărâmând oasele cu acelaşi zgomot precum cel al castronului spart. Securea care se retrage apoi dintr-o masă gelatinoasă şi stacojie şi se ridică din nou la

apropierea unui al doilea scutier care a ţâşnit, cu un pumnal în mână şi urlând:

-Săriţi, cavaleri din Champagne, l-au masacrat pe Dinţi-Murdari!

Basile s-a ridicat şi îşi caută sabia. Aude un râs şi se miră. E ucigaşul. Un râs batjocoritor, ascuţit, isteric. O scurtă cascadă de sunete scrâşnite care însoţeşte securea ce loveşte a doua oară. Şi din nou, zgomotul acela. De oase zdrobite. Sucţiunea creierului zdrobit.

Basile a pus mâna pe armă. Sare din pat, în timp ce necunoscutul se întoarce spre el, cu chipul ascuns de glugă, râzând în continuare şi psalmodiind primele fraze din rugăciune:

- *Pater noster, qui es în caelis, sanctificetur nomen tuum*[1]*...*

Dar se opreşte brusc; se aud ţipete pe coridor. Cineva strigă după ajutor, trezindu-i pe scutieri, pe valeţi şi pe credincioşi. Ucigaşul părăseşte încăperea cu părere de rău. înainte de a ieşi, rămâne totuşi o clipă în loc, privindu-l fix pe Basile care stă în picioare la capătul saltelei sale, cu o sabie prea grea în mâinile lui slăbite.

- *Adveniat regnum tuum, Fiat voluntas tua*[2]*...*

Trece peste cele două cadavre care-şi răspândesc sângele pe dalaj şi se trezeşte în faţa unui grup de băieţandrii unii mai speriaţi ca alţii, pare ţipă ca să-şi insufle curaj şi—1 ameninţă cu bastoanele ori cu pumnalele lor.

- *Sicut în caeb et în terra?...*
- Suntem mulţi, prieteni, strigă unul dintre tineri.
- Haideţi! Să-l luăm pe demonul ăsta de gât şi să-l căsăpim aşa cum a făcut el cu doi dintre ai noştri! îi îndeamnă un altul.

Se reped cu toţii într-o învălmăşeală haotică, lovind aerul într-un atac dezordonat în care-şi lansează tinereţea şi furia.

' Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se numele tău. (n.tr.) ^ Vie împărăţia ta, facă-se voia ta. (n.tr.)
Precum în cer aşa şi pe pământ, (n.tr.)

- Nu! Fugiţi! răcneşte Basile care se teme de un carnaj. Fugiţi! Omul ăsta e dement; o să vă taie în bucăţi!

Vocea ucigaşului se înalţă deasupra ţipetelor, ciudat de blândă, monotonă şi liniştită, aproape melodioasă.

- *Panem nostrum quotidianum da nobis hodie*[1]*...*

Bărbatul îşi croieşte drum prin grupul de băieţi, smulgând bucăţi de carne ca o sălbăticiune care-şi face loc să treacă. Spintecă, scoate măruntaie, sfărâmă cu spada care-i şuieră la fiecare lovitură. Ucide mai mult din plăcere decât pentru a se apăra. Ucide psalmodiindu-şi rugăciunea pe un ton de numărătoare sincopată.

- *Et dimitte nobis debita nostra*[2]*...*

Basile s-a apropiat de el, clătinându-se pe picioare, şi tocmai se pregăteşte să-i străpungă corpul cu sabia, când loveşte cu genunchiul un taburet pe care-l răstoarnă. Bărbatul a auzit şi s-a întors.

- *Sicut et nos dimittimus debitoribus nostris*

Cavalerul din Champagne evită securea cu o fentă piezişă, inducându-l astfel în eroare pe adversarul său care-şi lasă garda jos. Basile se aruncă înainte; vârful săbiei lui îl atinge pe bărbat în faţă. Acesta scoate un mârâit. Un schelălăit uimit, aproape îndurerat. Apoi, evitând loviturile

scutierilor şi fluturându-şi în continuare securea, se desprinde de grupul de furioşi.

Noapte. Afară, noaptea îl înghite. Dispare din ochii tinerilor care sunt convinşi că s-au luptat cu Diavolul în persoană.

- A zburat! Aţi văzut? A sărit pe deasupra zidului ăstuia...
- Nu, e mult prea înalt!
- A zburat, vă spun eu!

*

Ceremonia din faţa Mormântului lui Hristos este întreruptă brutal de un scutier din Champagne care tocmai asistase

' Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se numele tău. (n.tr.) ^ Şi ne iartă nouă greşelile noastre, (n.tr.) ^ Precum iertăm şi noi greşiţilor noştri, (n.tr.)

la masacru. Băieţandrul - un roşcovan slăbănog, cu obrajii împurpuraţi de emoţie, cu cămaşa leoarcă de sudoare şi de sânge - îşi croieşte drum prin mulţimea de cavaleri pentru a ajunge la conte şi la tovarăşii acestuia.

Se opreşte în dreptul lor, tremurând tot, ignorându-l pe regele Baudouin, şi strigă:

- Domnilor! Veniţi repede, s-a întâmplat o mare nenorocire la dormitoare!

Payns întreabă îngrijorat:

- Basile, nu-i aşa? Starea lui s-a agravat?

Scutierul clatină din cap.

- Nu, dimpotrivă! bâiguie el. Cavalerul ne-a ajutat să-l punem pe fugă pe un bărbat care ne-a atacat...

În momentul acela, contele Hugues se apropie şi observă cămaşa mânjită a scutierului.

- Pe legea mea, eşti murdar de sânge! exclamă el.
- Nu e al meu, răspunde puştiul. Dinţi-Murdari a murit... La fel şi Robert-Azur! Şi credincioşii care au venit să ne ajute i-au pierdut pe

doi sau trei dintre fraţii lor. Fără să mai punem la socoteală şi membrele smulse ale câtorva valeţi!

- Recapătă-ţi suflul şi explică-ne, propune regele.

- N-am văzut niciodată o asemenea violenţă! Domnul să mă aibă în pază, l-am văzut pe îngerul Răului coborât pe pământ pentru a ne răpune pe toţi! Cu securea loveşte! Un adevărat măcelar...

Regele îşi trage sabia din teacă şi strigă:

- Să ne ierte Dumnezeu, prieteni: apucaţi spada! Haideţi să vedem.

Apoi, întorcându-se spre cei doi prieteni fideli ai săi, adaugă:

Bertrand, André, luaţi zece oameni înarmaţi cu făclii; vrem să inspectaţi împrejurimile. Longmaur, tu şi vreo cincisprezece cavaleri, veţi rămâne la Sfântul Mormânt. Atacaţi pe oricine ar vrea să intre.

Baudouin porneşte apoi în fruntea micii trupe formate din cavalerii din Champagne, Sylbert şi Bucelin. Scutierul nu mai are curajul să meargă. S-a prăbuşit plângând în braţele unui preot care încearcă să-l liniştească.

Băieţandrul repetă fără încetare:

- Un demon! Un demon...

Pe drum, Baudouin i se adresează contelui:

- Este improbabil să fie vorba despre o incursiune a sarazinilor... Sunteţi musafirii mei, şi o să repar prejudiciul ce v-a fost adus! O să cercetăm imediat; îl vom găsi rapid pe vinovat, îţi promit, conte!

- Sunt convins, Sire. Dar, dacă nu este vorba despre duşman, cine e responsabil? V-aţi mai confruntat cu o astfel de problemă?

- Nu, este prima oară când se varsă sânge între aceste ziduri. Am avut de-a face doar cu câteva pungăşii, cu două-trei încăierări. Ceva absolut normal într-o populaţie izolată. Aceste afaceri au fost reglate cu o salvă de lovituri de bici bine aplicate pe pielea vinovaţilor.

- Se pare că, de data asta, adversarul este mai periculos. Nu mă pot abţine să nu remarc că a apărut chiar în noaptea sosirii noastre.

Regele îl priveşte pe Bucelin pe furiş şi, cu o voce care se vrea sigură, spune:

- Este doar o coincidenţă, conte.

- Sper sincer să fie aşa, Sire.

*

Bărbatul s-a strecurat în boxa lui. Noaptea răcoreşte piatra, impregnând-o cu un iz de cavou.

Şi-a scos hainele şi s-a aşezat, gol, direct pe pământ, cu spatele rezemat de zid. Contactul cu moloanele rugoase îi provoacă plăcere. Fiecare asperitate care-i înţeapă carnea îi provoacă un mic junghi de plăcere.

Tenebrele îl liniştesc. Ritmul inimii i se domoleşte, se calmează. Acum, bătăile surde care-i ardeau pieptul cu câteva minute mai devreme au dispărut.

Şde că i se prelinge sânge pe obraz. De la rana pe care i-a provocat-o cavalerul din Champagne. Oare e adâncă? E adns osul? Dacă vârful spadei era murdar, plaga riscă să se infecteze rapid. Va trebui s-o îngrijească şi să o coasă...

Va aştepta să se potolească agitaţia care a cuprins tabăra, apoi se va duce la emisar.

Peste câteva ore. Între timp, o să se roage, o să absoarbă răceala pietrelor prin toţi porii, va deveni una cu cavoul, într-o osmoză perfectă care-i va amorţi muşchii şi îi va paraliza şi cel mai mărunt dintre tendoane.

Et ne nos inducas în tentationem.: sed libera nos a malo[1].

Sângele i se amestecă acum cu lacrimi. Bărbatul plânge.

Plânge de fericire şi îşi abandonează sufletul senin în braţele îngheţate ale lui Dumnezeu.

*

Pe episcopul Bucelin îl cuprinde greaţa la vederea celor trei corpuri care zac într-o baltă de sânge şi a băieţilor mutilaţi sau schilodiţi pe care camarazii lor îi sprijină ori îi panseazā grosier, ocupându-se de cele mai urgente cazuri până la sosirea doctorilor.

Basile s-a aşezat din nou pe pat, respirând greu şi cu privirea la fel de înceţoşată.

- N-am reuşit decât să-l rănesc cu vârful săbiei pe faţă. Nici măcar nu sunt sigur că i-am

făcut prea mult rău! îşi înştiinţează el prietenii, cu glasul plin de regret.

Cel puţin ai putut să vezi cine este? întreabă contele.

- Nu, nu i-am văzut faţa, dar i-am reţinut privirea, atunci când l-am atins. Şacalul ăsta îşi ţinea gluga trasă pe cap şi avea grijă să-şi ascundă chipul. Dar ochii lui...

Ce e cu ochii lui? întreabă Geoffroy cu voce răsunătoare.

' Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. (n.tr.)

- Erau plini de o tristeţe infinită, precizează Basile după o vreme. Asemănători cu ochii unui copil care tocmai şi-a pierdut tatăl şi mama.

Arcis îşi aşază mâna pe umărul lui Payns şi îi şopteşte la ureche:

- Temerile tale au fost întemeiate, prietene. Iartă-mă că ţi-am pus cuvântul la îndoială. într-adevăr, acolo, pe corabie, ai urmărit un om în carne şi oase! Dar, zău aşa, în numele celor doi Ioani, sfinţii noştri protectori, cine ar fi putut afla că plecăm la Ierusalim? Am avut grijă să păstrăm totul în cel mai mare secret...

- Taci, Geoffroy, îl opreşte Payns. Regele nu trebuie să bănuiască nimic... O să vorbim mai târziu. Deocamdată, să ne ocupăm de copiii ăştia nefericiţi.

La aceste cuvinte, Arcis începe să scotocească într-una dintre traistele lui şi scoate din ea câteva instrumente chirurgicale şi două borcănaşe cu unguent. Cere ca răniţii să fie culcaţi pe spate, să se pună la fiert vase mari cu apă şi să se confecţioneze pansamente din cârpe curate.

Maeştrii Hotemaux, Virgile şi Manuel, medici şi respectiv chirurg, care tocmai şi-au făcut apariţia, nu văd deloc cu ochi buni faptul că un străin, fie el şi cavaler din Champagne, îşi permite să acorde îngrijiri în incinta taberei.

însoţiţi, fiecare dintre ei, de asistenţii lor personali pe care-i iau drept martori, specialiştii îşi manifestă dezaprobarea vehement, folosindu-se de cea mai desăvârşită limbă latină pentru a dovedi auditoriului cât de mare le este ştiinţa. Se văicăresc aşa minute în şir, timp de care Arcis profită pentru a opri hemoragia unui pacient.

- Eşti tare priceput, cavalere! remarcă Baudouin, rostind cuvintele foarte apăsat, astfel încât să fie auzit de practicieni.

- într-adevăr, îi întăreşte spusele Hugues. Arcis este atât de modest încât refuză să-şi facă degrabă cunoscut tidul de

doctor în medicină. Aşa cum spune că nu e nici astrolog, nici matematician, deşi este şi una, şi alta.

- Şi filosof! adaugă Geoffroy.

Maeştrii Hotemaux, Virgile şi Manuel nu mai scot o vorbă. Au apreciat fără tragere de inimă precizia gesturilor lui Arcis, care tocmai a salvat viaţa unui adolescent cu încheietura mâinii drepte secţionată. Baudouin se întoarce spre ei şi le spune, pe un ton aspru:

- Ce mai aşteptaţi? Nu vedeţi că mai sunt patru băieţi care aşteaptă pe saltelele astea?

- Da, da, Sire, îngaimă Hotemaux.

Bucelin s-a năpustit în curte ca să vomite lângă un zid. „Dumnezeule, se gândeşte el, cât de greu este să apărăm cauza Ta! Câte vieţi trebuie să secerăm pentru a înăbuşi Secretul? Câte sacrificii vom fi obligaţi să săvârşim în numele Tău?"

După ce îşi recapătă suflul, prelatul se întoarce în dormitor. Cavalerii şi regele în persoană se ocupă de răniţi. Un tânăr horcăie şi strigă plângând că nu vrea să moară. A luat mâna lui Baudouin între ale sale şi îl imploră:

- Rugaţi-vă pentru mine, Sire! Vă rog, Dumnezeu va şti să vă audă... Sunteţi regele Ierusalimului şi vegheaţi asupra Mormântului fiului Său... Rugaţi-vă pentru mine!

Şi regele îl ascultă. începe să se roage, în timp ce maestrul Hotemaux leagă două tendoane de la genunchiul stâng al adolescentului.

Bucelin s-a forţat să se apropie, în ciuda repulsiei pe care o simte. Rotula rănitului a ieşit din

carne; emisarul îşi duce mâna la gură, înăbuşindu-şi greaţa.

Arcis a terminat cu cel de-al doilea pacient al său şi se ridică. Fruntea lui e acoperită de sudoare. Payns îi întinde un bol cu apă rece, pe care acesta îl bea dintr-o înghiţitură, apoi, după ce îşi şterge buzele cu dosul mânecii, spune:

Asta-i opera unui măcelar! Ucigaşul a lovit în mod voit la încheieturile membrelor. Supravieţuitorii masacrului o sărămână infirmi pe viaţă. N-am văzut nicicând o treabă
mai josnică!

Sylbert intervine:

- Pentru că n-ai văzut de ce este în stare Longmaur! Omul ăsta dă dovadă de atâta cruzime!

Arcis oftează şi dă din cap.

- Firea umană! spune el. *Nu există în ea un semn sigur al virtuţii: totul este confuzie în natura umană!*

Sylbert se miră.

Poftim?

Payns îi vine în ajutor:

- Aşa este, vere; Arcis nu se poate abţine să evoce spiritul marilor gânditori care-l ajută să puncteze actele exemplare ale doctei şi generoasei sale existenţe! În cazul ăsta, tocmai l-a readus în memorie pe un poet grec... Ai auzit deja vorbindu-se despre Euripide?

- În nici un fel, răspunde Sylbert. Ar fi trebuit?

- Nu ţi-ar fi fost de prea mare folos în exercitarea meseriei tale. Ai făcut mai bine că ai învăţat să mânuieşti spada şi să te ţii cum trebuie în şa.

- Şi, cu toate astea, mă simt ca un prost în mijlocul vostru, oftează Sylbert schiţând o strâmbătură ce-i schimonoseşte faţa facând-o să semene cu un bot de dihor.

- Să nu crezi asta, vere! Eşti frate, la fel ca fiecare dintre noi...

Apoi, trăgându-l deoparte astfel încât să nu fie auziţi de rege, Payns îi spune:

- Tu eşti sufletul planului nostru, Sylbert. Ţi-am cerut să-ţi părăseşti familia pentru a ne însoţi în expediţia cruciaţilor şi ai acceptat fără să protestezi. Aveam nevoie de un om de încredere în Ierusalim; iar tu ai devenit acel om!

- Pe cinstea mea, în privinţa asta nu pot să te contrazic. Devotamentul meu este la fel de puternic ca prietenia pe care ţi-o port, Payns.

- Bunul meu prieten! Iată care este inteligenţa (a: km .1 inimii. A acestei inimi mari, calde şi bune care bate în pieptul tău. O inteligenţă simplă şi reconfortantă care nu-i dă dreptate lui Euripide: natura umană poate fi uneori echilibrată şi înţeleaptă. Tu eşti dovada vie a acestui lucru.

- Complimentul tău mă unge pe suflet. Dar sunt conştient că nu cu oameni ca mine se câştigă bătăliile. Ai spus-o chiar tu, Payns, nu sunt un luptător, iar voi, tu şi prietenii tăi, aţi fi avut nevoie de un soldat adevărat! Unul dintre acei bărbaţi formidabili care nu se lasă stânjeniţi de milă când e vorba să răpună pe cineva sau să ucidă.

Lupta pe care o vom purta împotriva duşmanilor noştri va cere mai multă abilitate decât forţă, dragul meu văr. Luptăm contra unor umbre pe care Papa le foloseşte ca pe nişte marionete.10

Mormântul Impostorului

Noaptea e în toi când cavalerii din Champagne se regăsesc în sfârşit singuri în dormitorul lor.

Basile îşi impune să nu adoarmă şi trebuie să depună mari eforturi pentru a-şi alunga somnul. Se clatină din când în când şi fundul îi alunecă pe marginea patului, dar Arcis, care s-a aşezat lângă el, îl prinde de fiecare dată când e gata să cadă.

Trupeşul GeofTroy străbate încăperea, cu gâtul înfundat între umeri, cu privirea ursuză şi fruntea încruntată.

- Cum? repetă el neîncetat. Cum de-au putut fi informaţi despre intenţiile noastre?

Sylbert se încumetă să întrebe:

- Vorbeşti despre această sectă ocultă, messire?

- Normal! izbucneşte GeofTroy. Ai auzit bine: vorbesc despre această clică afurisită ai cărei membri trădează, mint şi ucid cu binecuvântarea Papei! Da, cu siguranţă, la ea mă refer... Pentru că numai despre ea poate fi vorba! Vicleană, perfidă, nefastă! O hidră care caută exact ceea ce căutăm şi noi, spionându-ne neîncetat!

- Mai încet! ordonă Payns îndreptându-se spre uşă, pe care o întredeschide pentru a se asigura că nu e nimeni pe coridor.

Geoffroy continuă să vorbească, abia coborându-şi glasul şi învârtindu-se prin încăpere în cercuri din ce în ce mai strânse:

- Ne gândim cu toţii la acelaşi lucru, dar nu îndrăznim să rostim numele rivalilor noştri, de parcă am fi doar nişte laşi superstiţioşi.

- Ai dreptate, Geoffroy, spune contele. Omul cu securea, cel care a pătruns aici, cotrobăia prin lucrurile noastre ca să ne găsească harta. Bineînţeles, iscoada asta înarmată face parte din confreria Gardienilor Sângelui!

Geoffroy spune din nou:

- Prin ce vrăjitorie a aflat că această hartă se află în posesia noastră? Cine i-a spus? Suntem şase în această încăpere şi numai noi şase deţinem această informaţie! Cum de-a ajuns vestea asta la urechile Gardienilor Sângelui?

Se face linişte. Bărbaţii se uită unii la alţii. Se cunosc de multă vreme. Din copilărie, în cazul contelui Hugues şi în cel al lui Payns. De peste zece ani, în cazul celorlalţi. Şi-au rostit jurământul cu prilejul iniţierii lor în Loja Primară şi s-au angajat să servească Tradiţia cu trup şi suflet. Şi totuşi acum se cercetează între ei şi toţi îşi pun o

întrebare pe care niciodată nu şi-au închipuit că şi-o vor pune vreodată.

În sfârşit, Payns rupe tăcerea şi spune, cu o voce din care răzbate furia:

- E inutil să sădim neliniştea între noi, Geoffroy! Nu ne putem permite să lăsăm suspiciunea să se nască. E o otravă care ne va ucide mai repede decât ar face-o Gardienii Sângelui! Suntem apostoli, dar nu avem nici un Iuda printre noi.

Geoffroy se opreşte brusc din mers. Se îmbujorează şi îngaimă:

- Nu... Nu... Nu am vrut să vă jignesc, fraţii mei. Gândeam cu voce tare şi ştiţi bine că gândirea nu este disciplina la care excelez în mod deosebit. Dacă v-am ofensat, vă rog cu umilinţă să mă iertaţi. Da... Da... Tare bou mai sunt, nu-i aşa?

- Haide, lasă, îl linişteşte Hugues, te iubim aşa cum eşti! Oricum, raţionamentul tău sună just. Prin nu ştiu ce mijloace, Papa şi zbirii lui au aflat că deţinem planul care ne poate conduce la Mormântul Impostorului.

Fără îndoială, suntem spionaţi de luni de zile, mormăie
Basile.

Contele Hugues îşi bagă mâna dreaptă sub cămaşă şi scoate un săculeţ de piele pe care îl deschide imediat, dând la iveală un pergament. Contele îl despătureşte cu grijă. Pielea pocneşte uşor sub degetele lui.

- Fraţii mei, începe el, cred că ar fi înţelept să nu întârziem prea mult în Ierusalim. Să utilizăm harta de îndată.

- Chiar în noaptea asta? se miră Arcis.

N-o să am sufletul împăcat până când nu ne vom onora angajamentul de a intra în posesia Semnelor Sfinte! răspunde contele.

- Bine spus, remarcă Geoffroy aruncându-şi pe umeri tabarul din lână groasă. Apreciez genul ăsta de decizie. Fapte, în sfârşit! N-am venit până aici ca să adormim recitând Tatăl Nostru în faţa unui mormânt gol!

Basile încearcă să se ridice de pe salteaua lui de paie. Se sprijină de braţul pe care i-l oferă Arcis.

- Mă alătur vouă, bâiguie el.
- Pentru asta, trebuie să te ţii pe picioare! obiectează Payns.

Basile ripostează redresându-se şi bombându-şi torsul
într-un gest curajos.

- Mă simt mai bine! Asasinul ăla mi-a înfierbântat sângele... Nu uitaţi că am reuşit să-l pun pe fugă.

Face câţiva paşi, nesiguri mai întâi, apoi, prin forţa voinţei, îşi regăseşte curând ţinuta dreaptă şi uşor arogantă.

Vedeţi? continuă el. Mă ţin perfect pe picioare şi nu mai am nici un fel de ameţeală. Cunoştinţele tale de magician au făcut minuni, Payns

Payns îşi înalţă privirea spre cer şi ridică din umeri.

- Catâr încăpăţânat şi incorigibil! replică el.

*

Episcopul Bucelin a avut grijă să obtureze toate ferestrele încăperii, trăgând draperiile astfel încât nimeni din exterior să nu poată vedea că nu doarme.

Prelatul ţine o lumânare deasupra feţei bărbatului cu securea. Un preot tânăr coase marginile rănii provocate de spada cavalerului Basile le Harnais.

- Tremuri, Monseniore! remarcă bărbatul cu vocea lui monotonă şi dulceagă.

- Pentru că mă întreb... În fine, mă gândeam că ai dat dovadă de lipsă de prudenţă intrând în încăperile mele.

Dar acesta este doar unul dintre motivele care-l tulbură pe legatul papal, principalul fiind faţa ucigaşului. Acesta are doar vreo douăzeci de ani şi seamănă cu îngerul pe care îl visează el uneori. Acel înger cu sex nedeterminat, cu ochii înneguraţi de tristeţe, cu buzele schiţând un zâmbet plictisit şi batjocoritor... Acel înger, când femeie, când bărbat, căruia îi mărturiseşte păcatele sperând că acestea îi vor fi iertate în Ziua Judecăţii.

Era pustiu peste tot, îl asigură ucigaşul.

Seul lumânării se prelinge şi se depune în straturi subţiri şi fierbinţi pe încheietura mâinii lui Bucelin. Dar episcopul nu îndrăzneşte să se plângă pentru atâta lucru odată ce rănitul nu manifestă nici o durere sub acul şi aţa tânărului preot.

- De ce refuzi să înghiţi câteva linguri din această substanţă care ţi-ar slăbi suferinţa? îl întreabă Bucelin, arătând spre un flacon de pe masă.

- La drept vorbind, martiriul meu este mărunt în comparaţie cu cel îndurat de primii creştini persecutaţi.

- Chiar nu simţi nimic?

- Mortificările, penitenţele şi abstinenţele pe care mi le-am impus sunt motivele acestei incapacităţi. Corpul şi min-
Ic.i iiic.i apircia/.ă durerea! Se hrănesc cu ea şi fac asta
i ii extaz.

Impasibilitatea dumitale pare să-l sperie pe tânărul meu preot. O asemenea insensibilitate nu este umană!

- Dimpotrivă! Asceza ar trebui să-i ajute pe toţi oamenii să se detaşeze de durerile trupeşti. Eu nu sunt decât o armă, Monseniore! Sunt unealta care va proteja interesele superioare ale Bisericii. Istoria e înşelătoare; este de datoria noastră să o rescriem în aşa fel încât să păstrăm credinţa în Dumnezeu... Credinţa este liantul indispensabil al societăţii, liantul care trebuie să păzească omenirea împotriva ereticilor.

- Gata, anunţă tânărul preot. Am terminat. Bineînţeles, va trebui să aplicaţi cu regularitate pe cicatrice o cataplasmă cu *Anthyllis vubierana.*

- Apă sfinţită, mai degrabă! Rana asta mi-a fost făcută de sabia unui renegat!

Ucigaşul se ridică din scaun şi apucă un taler mare şi rotund din aramă, pe care-l foloseşte ca oglindă. în spatele lui, preotul cel tânăr nu-l pierde din priviri, aşteptându-i cu teamă verdictul în timp

ce îşi aranjează instrumentele chirurgicale într-o desagă.

- Bună cusătură! exclamă în sfârşit bărbatul.

Apoi lasă talerul jos, se întoarce spre preot şi îl apucă de gât ca pe un biet pui de găină, ordonându-i cu glas foarte şoptit:

- Să nu vorbeşti cu nimeni despre asta, altminteri îţi sfărâm capul ca pe-un buştean, călugăraşule!

-Jur, messire! Puteţi avea încredere în mine.

Bucelin intervine, afirmând cu un gest liniştitor:

- Nu te teme, a rostit jurământul de credinţă faţă de Gardienii Sângelui şi răspund de tăcerea lui.

Ucigaşul îşi desprinde degetele de pe gâtul victimei sale, care începuse să se albească la faţă şi să tuşească.

Bucelin continuă, servindu-se cu o cupă de vin:

- De asemenea, pot conta şi pe câţiva cavaleri care au aderat la cauza noastră, la fel şi pe scutierii lor. Am pus sub supraveghere dormitorul celor din Champagne şi o să fiu prevenit de indată ce vor face vreo mişcare.

Episcopul se opreşte o clipă: „Oare să-i spun?"

Bărbatul cu securea îşi trage din nou gluga pe cap şi îşi ascunde faţa.

Bucelin rosteşte:

- Adineauri, în dormitor...

-Da?

- Era nevoie să provoci un asemenea dezastru? Ai omorât cinci amărâţi de copii! Şi pe alţi patru i-ai lăsat schilodiţi pe viaţă...

- Mi-ai spus că nu voi întâmpina nici un fel de rezistenţă, Monseniore!

Bucelin îşi umple din nou cupa. Vinul îi produce furnicături în obraji şi îi încălzeşte sufletul, eliberându-l puţin de această angoasă pe care o resimte în prezenţa asasinului. Apoi răspunde:

- Nu ştiam că Basile le Harnais e bolnav şi că a rămas în cameră. Dar, dacă ai descoperit acest fapt, ar fi trebuit să amâni căutările.
- Conştiinţa dumitale s-a împovărat în această noapte? Ce-ţi imaginai? Că lupta pe care am venit să o port pe aceste meleaguri nu o să producă victime?
- Dar... copii inocenţi!

Aveau bastoane şi pumnale cu care s-au aruncat asupra mea ca o haită lătrătoare! Ţi-am spus, Monseniore, simt o oarecare mândrie în a-l servi pe Dumnezeu. Papa mi-a dat absoluţiunea lui; sunt servitorul Bisericii. Cei care îmi stau în cale riscă să fie chemaţi prematur la Tatăl etern. Sufletul lor ar trebui să-mi fie îndatorat: le ofer fericirea şi beatitudinea!Preotul cel tânăr pare stânjenit să fie martorul acestei conversaţii. I se pare că fiecare nouă secundă petrecută în
încăperea slab luminată îl apropie de infern. Bărbatul acesta, acest ucigaş care ţine o secure la brâu, băiatul ăsta doar cu puţin mai în vârstă ca el este un demon întrupat. Şi el l-a atins! I-a cusut o tăietură urâtă pe obrazul drept, fără ca bărbatul să crâcnească ori să se plângă. I-a înfipt de zece ori acul în carne şi a tras cu putere de aţă pentru a închide plaga, iar omul ăsta n-a scos nici cel mai mic sunet, n-a avut nici cea mai mică tresărire.

Acum, preotul stă lângă uşă, legănându-şi trupul de pe un picior pe altul într-un dans nerăbdător. Bucelin şi emisarul Pipei îl ignoră.

*

Vârfurile chiparoşilor foşnesc în noaptea întunecată de mari umbre. Sylbert poartă o lanternă şi merge în faţa celor cinci cavaleri, pe care-i conduce în afara comandamentului cruciaţilor.

O posternă[1] ascunsă, nepăzită. O privire rapidă peste umăr, apoi Sylbert le face semn tovarăşilor săi să treacă de poartă, pe care o închide iute în urma lor, răsucind cheia de două ori.

GeofTroy l-a apucat pe Basile de un braţ şi îl susţine ferm.

În depărtare se aude lătratul unui câine. Un schelălăit prelung care se stinge într-o notă răguşită căreia nu-i răspunde nici un alt câine. Se face linişte, o linişte tulburată doar de murmurul tufelor de lemnul-Maicii Domnului.

Arcis adulmecă lacom parfumul complex, bogat şi greu, alcătuit dintr-o infinitate de arome, pe care căldura soarelui l-a împrăştiat pe tot parcursul zilei, iar noaptea l-a încremenit în răcoarea ei.

- Iubesc această ţară! şuşoteşte el către Payns care merge alături de el.

~ Deja?

' Poartă secretă a fortificaţiilor spre şanţul de apărare, (n.tr.)

- Da, deja. Nu eşti de părere că oraşul ăsta miroase frumos?

- Pe legea mea, n-am remarcat nimic în sensul ăsta. Recunosc că mintea mea nu prea mai e predispusă la contemplaţie. Mă gândesc mai degrabă la ceea ce ne aşteaptă...

- Tocmai de aia, ar trebui să reţii pentru totdeauna aceste momente speciale, pentru că memoria ta va avea nevoie de repere pentru a nu le uita. Eu o să-mi amintesc de efluviile acestei străduţe, de briza care-mi mângâie gleznele, de

nisipul din care se ivesc aceste pavele groase şi neregulate pe care-mi sucesc picioarele, de plăpândul bulgăre de lumină produs de felinarul vărului tău... Atâtea detalii pe care pielea, oasele şi ochii le absorb pentru a ajuta mintea să le memoreze.

- Apreciez poezia sufletului tău, prietene. Îţi permite să vezi partea frumoasă a fiecărui lucru, în timp ce majoritatea oamenilor n-o privesc decât pe cea urâtă.

Contele merge acum în fruntea grupului. Sylbert înaintează alături de el, luminându-i drumul.

- Este o noapte sfântă, spune el cu glas răguşit.

- Va fi aşa doar atunci când vom găsi Mormântul şi vom face ce avem de făcut, subliniază contele Hugues scoţând din cămaşă săculeţul de piele. O noapte sfântă ori una blestemată! adaugă el.

*

Doi bărbaţi se desprind din întunecimea unui zid înalt.

- Ai văzut cine i-a condus prin poternă, Longmaur?

Vechiul meu camarad Sylbert! Normal, nu este el născut
în Champagne? Trădătorul ăsta murea de nerăbdare să-l revadă pe vărul lui Payns. Grăbeşte-te să-l previi pe legat, Euric; să-şi adune oamenii. Eu rămân aici şi nu-i pierd din ochi...

Euric o ia înapoi în fugă. Longmaur se apropie de poternă şi cercetează încuietoarea: „Băiatul ăsta a pus totul la cale de multă vreme; şi-a fabricat o cheie!"

Apoi îţi scoate pumnalul şi începe să forţeze cu el limba zăvorului, încercând să-l clintească din locaşul lui. Treaba asta îi ia mai mult timp decât prevăzuse şi se înfurie. în sfârşit, reuşeşte să urnească fierul când îşi fac apariţia episcopul, omul cu securea, Euric şi alţi trei bărbaţi. Longmaur îi conduce imediat în exterior, recomandându-le să nu închidă poarta de tot pentru că, la finalul expediţiei, vor fi nevoiţi să o treacă rapid înapoi.

- în ce direcţie trebuie s-o luăm? întreabă Bucelin.
- Au lăsat urme în nisip, priviţi.
- Vântul e foarte slab, continuă Euric, îi vom găsi.
- În plus, reia Longmaur, trebuie să-şi studieze planul şi să caute drumul.

Fac câţiva paşi. Deodată, Longmaur întreabă mirat, arătând spre asasinul cu faţa ascunsă în glugă:

- Cine este omul acesta care ne însoţeşte, Monseniore?
- Haide, zău aşa, doar ştii bine!
- Mă îndoiesc; totuşi, ar fi fost politicos să ni-l prezinţi! Sau poate că vrea s-o facă el însuşi?

Dar bărbatul cu securea rămâne tăcut.

Bucelin e obligat să răspundă:

- Pentru siguranţa lui, n-o să-şi dezvăluie numele. Aflaţi doar că e trimis de Papă şi că o să ne sprijine.
- Lui îi datorăm masacrul comis în dormitoare? întreabă Longmaur pe un ton ironic.

Stânjenit, episcopul precizează, rostind cu un glas moale:

- Unul dintre cavalerii din Champagne n-a venit la slujba de la Mormânt. A fost nevoit să acţioneze.
- Şi ce acţiune! Cunosc asasini mult mai subtili.

Din gluga întunecată, o voce dulce, aproape feminină, îi răspunde:

- Nu ştiu ce-i aia subtilitate atunci când vine vorba să ucid. Să dea Domnul ca niciodată să nu am de ce să mă întorc împotriva ta, cavalere!
- Suntem în aceeaşi tabără, prietene.
- N-am nici un prieten.

*

Cavalerii din Champagne s-au adunat lângă contele Hugues. Sylbert ţine felinarul foarte sus astfel încât să poată vedea cu toţii planul.

- O să reuşim oare să descifrăm harta asta? Fără îndoială, oraşul s-a schimbat mult în zece secole, se îngrijorează Arcis.
- Iosif din Arimateea, unchiul lui Iisus, a desenat acest plan luând Templul lui Solomon drept punct de pornire al traseului ce trebuie parcurs pentru a ajunge la Mormântul Impostorului, spune Hugues.
- Iar Domul Stâncii a fost construit chiar pe amplasamentul Templului; Iosif din Arimateea îl figurează pe hartă ca fiind steaua Alkaid, precizează Payns, arătând un astru şi apoi adăugând: Alkaid, reprezentată în general sub forma unui eta, a şaptea literă din alfabetul grecesc, este prima stea din coada constelaţiei Ursa Mare. E suficient să urmărim calea noastră orientându-ne după această figură celestă. Ideea lui Iosif din Arimateea e ingenioasă: şi-a imaginat Ierusalimul ca fiind o parte din cer şi astfel itinerarul nostru devine reproducerea Ursei Mari la scara oraşului.

Hugues zâmbeşte.

- Payns este suficient de savant în astronomie şi în matematică pentru a ne conduce până la ultima stea din Ursa Mare: Dubhe! Acolo ar trebui să se afle mormântul lui Toma.

Cu atât mai mult cu cât Iosif spunea că a lăsat indicii în piatra câtorva ziduri, subliniază Payns. Poate vom avea norocul să le descoperim pe unele dintre cele care au rezistat de-a lungul timpului

.Cavalerii din Champagne îşi continuă drumul. După mai puţin de un sfert de oră, ajung într-o mică piaţă pavată, în mijlocul căreia se află o fântână lăsată în paragină, acoperită cu o iederă bogată şi răsucită şi cu un strat gros de muşchi prins pe ea.

Acum, Payns este cel care ţine planul şi îl cercetează la fiecare pas, ridicându-şi din când în când privirea spre cer, numărând stelele pentru a se raporta la schema trasată de unchiul lui Hristos şi efectuând mental calcule complicate.

- Păi? întreabă nerăbdător Arcis.

- Păi, dacă interpretez bine acest traseu şi dacă estimarea mea este corectă, ar trebui să descoperim un semn în această piaţă. Ceea ce ar confirma faptul că suntem pe calea cea bună.

Basile oftează.

- Dacă îmi permiteţi, vă las să căutaţi. Eu o să mă aşez pe marginea acestei fântâni şi o să mă odihnesc un pic.

Geoffroy îl ajută să se cocoaţe pe ghizd.

- Iată, aşa o să stai confortabil.

- Mă îngrijeşti cu multă atenţie. Te temi, aşadar, că o să-mi încredinţez sufletul lui Dumnezeu în noaptea asta?

Geoffroy ridică din umeri şi spune:

- Nici în noaptea asta, nici în următoarea... Şi în nici una dintre cele care vor veni, înainte ca eu însumi să fiu îngropat!

- E plăcut ce spui, dar de ce speri să mori înaintea mea?

- Ei bine, eşti mai priceput decât mine în arta vorbirii; sunt convins că vei şti să rosteşti cuvinte frumoase deasupra mormântului meu: un panegiric magnific care va face asistenţa să plângă în hohote. În felul ăsta, fiecare o să-şi amintească de funeraliile mele!

- Bunul meu Geoffroy, îţi promit că, de îndată ce ne întoarcem, o să mă gândesc la versurile pe care ţi le voi închina la ceremonia ta de înmormântare; pentru că pun rămăşag că te vei înscrie la noi turniruri în care îţi vei risca viaţa, nu-i aşa?

- Asta sunt, şi nu mă pot schimba, Basile. Nu pot muri decât ca un erou!

Geoffroy se pregăteşte să se întoarcă la prietenii lui, dar se opreşte brusc când observă ceva pe un molon al fântânii.

- Aduceţi lumina aici! strigă el.

Sylbert aleargă spre el, agitând felinarul.

- Acolo! arată Geoffroy.

Payns se apropie, urmat de Hugues şi de Basile. Se apleacă toţi asupra peretelui fântânii şi văd în el un semn săpat cândva cu o daltă.

- Semnul ăsta e un zeta, a şasea literă din alfabetul grecesc, anunţă Payns. Corespunde cu cea de-a doua stea din Ursa Mare, căreia i s-a dat numele de Mizar. Să ne continuăm drumul, vom descoperi curând şi steaua Alioth, care ar trebui să fie semnalată printr-un epsilon.

Payns se uită încă o dată pe plan şi indică o străduţă care coboară în pantă.

Basile îl apucă din nou pe Geoffroy de braţ şi cavalerii pătrund pe ulicioară. Câteva minute mai târziu, Payns zăreşte faţada unei case cu două etaje, parţial acoperită de viţă sălbatică. Payns trebuie să îndepărteze crengile pentru a elibera baza peretelui din chirpici.

Foarte curând, descoperă a cincea literă din alfabetul grecesc: epsilon.

- Ai crede că deja ai mai trecut pe-aici şi-ai desţelenit cărarea! îi spune contele.

- De mii de ori în vis, într-adevăr!

îşi continuă drumul. De două ori la rând, Basile e cuprins de ameţeală, ceea ce îi obligă pe tovarăşii lui să se oprească pentru a-i permite să-şi recapete suflul.

Majoritatea pietrelor marcate de Iosif din Arimateea au fost şterse, dar Payns reuşeşte să găsească fără dificultate punctele corespunzătoare literelor delta, pentru Megrez, gamma, pentru Phecda, beta, pentru Merak...

Ne-ai condus în infern! exclamă Arcis.

- Este cartierul leproşilor, precizează Sylbert. Numai nişte nefericiţi ca ei, aproape morţi, puteau ocupa o fostă necropolă.

Cavalerii din Champagne au ajuns la liziera sudică a Ierusalimului. Este un loc dezolant în care câteva case sinistre se află la poalele unei stânci negre; buruienile au invadat pământul arid şi ocru deasupra căruia pluteşte un miros fetid, înţepător şi nociv.

Payns şi Sylbert se desprind de grup pentru a scotoci prin mărăcinişurile care împânzesc stâncile.

- Cineva ne urmăreşte, şopteşte Geoffroy.

- Din spatele obloanelor ălora, arată Arcis făcând un semn cu bărbia. Acolo... şi acolo...
- Duhoarea asta de putreziciune, spune Basile, a otrăvit toată noaptea! Am avut parte în viaţa mea şi de treburi mai plăcute. Cu cât ne vom întoarce mai repede în ţinutul nostru, cu atât mă voi simţi mai bine!
- Dorinţa ta se va realiza în curând, spune Payns care tocmai a descoperit, dedesubtul unui maldăr de crengi, un alfa mare cât palma.
- I.N.R.I. să ne lumineze! se minunează contele.

Aleargă toţi la faţa locului, formând un semicerc în faţa
peretelui de piatră.

- Vedeţi, spune Payns, interstiţiile astea... Delimitează poarta arcuită care a astupat intrarea în mormânt. Hai să ne grăbim să o degajăm din iederă şi din mărăciniş; săbiile ar trebui să ne fie suficiente pentru treaba asta.

Basile se pregăteşte să-şi scoată arma din teacă, dar Geoffroy îl opreşte.

- O să lucrez eu şi pentru tine, îi spune el. Tu mai odih- neşte-te; o să trebuiască să cobori în Mormânt când o să terminăm aici.
- Mulţumesc, frate.

Basile ştie ce anume vor avea de îndeplinit toţi cinci. Numai ei: Cei CINCI... Cei care au jurat să păzească Secretul lui Hristos.

Lamele săbiilor sunt folosite ca nişte foarfeci. Pătrund în praful întărit şi amestecat de muşchi pe care timpul l-a depus pe zid. Săbiile răzuie şi scobesc. Cavalerii se dedică acestei munci cu toate forţele, fără să ia în seamă siluetele frânte care apar în pragul locuinţelor mizere. Bărbaţi şi femei

cu picioarele strâmbe, infirmi, şchiopi, oameni descompuşi, acoperiţi cu zdrenţe şi boarfe, monştri abandonaţi de cei vii, leproşii ies din peşterile lor, se apropie încet şi îi privesc uimiţi pe aceşti intruşi.

Unii dintre ei murmură. Comentează în limba lor această scenă ciudată. Glasuri bolovănoase, aspre şi curioase.

- Pe Sfântul Ioan, grăbiţi-vă! le strigă Basile prietenilor. Leproşii se întreabă ce facem noi aici. Imaginaţi-vă că munca noastră îi indispune...

- Bieţii de ei, nici nu se pot ţine pe picioare, îi răspunde Sylbert. N-o să le treacă nicicând prin minte să ne atace. I-am face fărâme din trei lovituri de sabie.

- Oricum, continuă Basile, sunt mulţi...

În sfârşit, după mari eforturi, Payns, Hugues, Geoffroy, Arcis şi Sylbert reuşesc să elibereze poarta grea, rotundă, pe care o rostogolesc cu infinite precauţii pentru a evita să se prăbuşească şi să-l strivească pe vreunul dintre ei.

Odată terminată această treabă, Payns se adresează vărului său:

- O să păzeşti locul în timp ce noi ne vom îndeplini misiunea.

Bineînţeles, vere. N-o să-mi fie greu. Dar, oricum, grăbiţi-vă: o să îmi fac griji dacă întârziaţi. Cine ne asigură că plafonul acestui mormânt n-o să se prăbuşească? Oare este bine să coborâţi acolo cu toţii

- ?Ritualul ne impune să fim prezenţi toţi cinci, precizează Payns.
- Da, da... Inelele voastre!
- Haide, nu-ţi face griji. Totul o să decurgă aşa cum trebuie.
- Dacă spui tu! răspunde Sylbert ironic. Doar eşti vrăjitor, nu-i aşa?
- Baliverne!

Apoi, Payns ia felinarul şi spune:

- Să coborâm!

Basile părăseşte piatra pe care se odihnea şi se alătură prietenilor lui. Geoffroy îi oferă braţul şi îl ajută să treacă peste mormanul de pietre căzut în pragul cavoului. Payns a pătruns deja în cavernă.

- Fiţi atenţi, îi sfătuieşte el, sunt câteva trepte foarte greu de coborât!

Cei cinci bărbaţi se cufundă în întunericul Mormântului. Flacăra felinarului e culcată de aerul care a pătruns în cavitate odată cu ei.

- Să scotocim prin toate nişele funerare, propune Payns; nu căutăm un osuar, ci un trup descompus, singurul schelet pe care-l conţine acest cavou.

Cavalerii examinează nişele succesive care se etalează înaintea lor. Fiecare dintre ele adăposteşte câte o urnă de ceramică în care au fost depuse rămăşiţele membrilor familiei lui Iosif din Arimateea.

Deodată, Payns se opreşte în faţa uneia dintre firide. îşi ridică lampa deasupra unei forme cenuşii şi alungite: un biet trup neînsufleţit ale cărui oase împung un giulgiu prăfuit, uzat, pe jumătate ros de viermi.

De obicei, începe el, pentru a se pregăti învierea, după ce carnea părăsea oasele, acestea

erau depuse într-o urnă. Ceea ce pentru Impostor a fost interzis să se facă!

Impostorul: Toma, fratele geamăn al lui Hristos. Cel care i-a luat locul pe cruce. A murit răstignit precum un porc

 oarecare căruia i se taie beregata. A murit dezbrăcat, cu coapsele acoperite de urină, de sânge şi de noroi, cu spatele sfâşiat de loviturile de bici, cu fruntea rănită de o coroană de spini. A murit plângând ca un copil, îndurerat şi deopotrivă ruşinat, însoţit de ţipetele mulţimii, de insulte, înjurături, vorbe batjocoritoare. A murit cu chipul mânjit de scuipăturile primite pe tot parcursul calvarului său, pe drumul spre Golgota. Bruscat, lovit.

- La ce te gândeşti, Payns? întreabă Hugues.

Payns priveşte zidul din faţa cavoului în care zace scheletul lui Toma.

- Acolo... Acolo se pare că ar fi fost aşezat Iisus, conform Tradiţiei. I se adresa fratelui său, convins că Moartea nu i-a închis încă toate porţile spiritului... îl interoga!

- Iisus îşi găsise refugiu în acest mormânt, precizează Arcis. Romanii îl căutau, fiindcă descoperiseră că torturaseră un uzurpator.

- Da, spune Basile, Pilat a fost informat despre asta de Sanhedrin. A dat ordin să fie răscolite toate casele care aparţineau familiei lui Hristos. Nu şi-ar fi putut imagina vreodată că cel pe care-l căuta se ascunsese lângă fratele lui, în groapa asta.

- Toma era fratele lui geamăn, continuă Payns. Sufletele lor erau împreunate. Doar dacă nu cumva împărţeau unul singur? Un suflet unic care-i

făcea să sufere obligându-i să şi—1 împartă între umbră şi lumină, să şi—1 dispute neîncetat...

Payns pare să se cufunde în această amintire. S-a rezemat cu spatele de zidul pe care s-a odihnit Iisus.

Ceea ce încerca să descopere Hristos de când fusese iniţiat de doctorii egipteni, continuă Payns, ceea ce ştiinţa lui îl ajutase să întrezărească de nenumărate ori fără să-i aducă satisfacţie, a descoperit aici, într-un extaz! În timp ce îl interoga pe fratele lui, a fost cuprins de o iluminare. Durerea care-i ardea sufletul şi trupul, leacurile pe care le înghiţise aşa cum căpătaseobiceiul să o facă, prezenţa Morţii care îşi încheia socotelile cu Toma, toate astea l-au cufundat în transă...

Payns se îndepărtează de zid şi revine lângă rămăşiţele pământeşti ale lui Toma, pe care lumina lămpii le separă parţial de umbra vâscoasă a mormântului. Forma vag umană, cu unghiuri frânte, pare să se însufleţească sub giulgiu, animată de flacăra ce pâlpâie sub curentul lejer.

- Iisus abordase Marele Arcan, continuă Hugues, şi mai urma doar să simbolizeze Lucrarea ultimă prin cinci figuri. Iar acestea i s-au înfăţişat atunci... Ca şi cum Toma le-ar fi sustras Morţii şi i le-ar fi dictat.

Geoffroy intervine şi el:

- Şi s-a grăbit să le schiţeze cu vârful degetului pe giulgiul fratelui său. Cu sângele şi cu secreţiile acestuia din urmă!

Toţi cinci cunosc cu precizie acest episod pe care clericii Bisericii l-au extras din Sfintele Scripturi. II repetă în noaptea aceasta într-un cor unitar, amânând în mod voit momentul când vor trebui, în sfârşit, să decupeze o parte din pânza cenuşie care înveleşte rămăşiţele lui Toma.

- Iisus a desenat ordinea în haos, adaugă Payns. A trasat Semnele Sfinte! Secretul nemuririi pentru iniţiatul care va şti să le tălmăcească...

Şi atunci, grav, cu gesturi lente, Payns coboară lampa pentru a cerceta giulgiul pătat. Prietenii lui

se apleacă şi cercetează cu privirea pânza de în murdară. Arcis descoperă primul Cele Cinci Semne de culoare maronie desenate de Iisus, care se disting clar printre numeroasele pete de pe pânză.

- Iată învăţătura! strigă Payns. Iată Cunoaşterea care pune Viaţa în opoziţie cu Moartea. Iată luminoasa Ecuaţie alchimică a Domnului nostru Iisus!

Hugues se închină, îşi duce mâna dreaptă la piept şi spune:

- Noi, fraţii Lojii Primare, devenim, în această noapte de graţie, depozitarii ei pentru secolele ce vor urma!

- *Igne Natura Rautuatur Integra,* scandează Payns.

- Pe Triunghi, Hexagramă, Omega, Cruce şi Tau..., rostesc apoi cei cinci cavaleri.

Payns aşază lampa pe marginea patului de piatră al lui Toma şi işi scoate pumnalul din teacă. începe să decupeze giulgiul pe care-l taie apoi de tot în dreptul celor cinci figuri.

- Să ne împărtăşim într-o veritabilă euharistie! murmură el. Trupul Vieţii...

Sub privirea gravă a prietenilor lui, Payns împarte peticul de pânză în cinci părţi, separând figurile unele de altele şi apoi împărţindu-le.

- Aceasta este Lumina lui Iisus pe care o separăm în cinci frânturi. Să luăm fiecare câte una din ele...

Cavalerii împăturesc cu grijă bucăţica lor de ţesătură înainte de a o strecura în minusculul tabernacul al inelului lor.

- Să devenim cele cinci degete de la mâna dreaptă a lui Hristos!

îşi închid inelele.

Surprinzându-şi prietenii, Basile înşfacă linţoliul. Smulge pânza de pe schelet, cu un gest iute şi nervos, cu toate că Geoffroy încearcă să-l împiedice.

- Vreau să văd, spune el. Urmele!

Resturile de carne mumificate, înnegrite de timp, mai atârnă încă pe oase.

- încheieturile şi tălpile străpunse! spune Basile. în sfârşit, îl văd pe crucificat... Impostorul mi-a bântuit atât de mult nopţile mele de coşmar!

Hugues intervine, apucându-l pe prietenul lui de umeri pentru a-l smulge din această viziune morbidă şi nelegiuită, încă în extaz, Basile se lasă dat la o parte. Bărbia i-a căzut în piept; spatele i s-a gârbovit dintr-odată.

- Nu e bine să-ţi îndrepţi privirea spre el, dragul meu, îl mustră contele.

- De mii de ori l-am văzut apărând în umbră... îndnzân- du-şi spre mine braţele moarte şi trăgându-mă la el. Blestematul!

Payns reaşază linţoliul peste rămăşiţele lui Toma, în timp ce Basile condnuă:

- Mă îmbrăţişa în duhoarea cărnii lui putrezite şi îmi săruta buzele...

- Taci! rosteşte Arcis pe un ton tăios.

- Haideţi să urcăm, ne-am terminat treaba, conchide Payns apucând lampa.

Dar Basile nu se poate abţine să nu privească înapoi. Forma care odihneşte în firidă se estompează în umbra care o învăluie. O ultimă sclipire

pâlpâie o clipă peste linţoliu.11

Lupta nocturnă

Imediat ce cavalerii din Champagne ies din întunericul mormântului, Sylbert le iese în întâmpinare şi îi anunţă:

- Trebuie s-o ştergem; am văzut câteva siluete şi săbii strălucind în noapte.

- Leproşi? întreabă Payns.

Pe legea mea, netrebnicii ăia chiar păreau foarte neînduplecaţi pentru nişte infirmi! Aţi dus la bun sfârşit ce aveaţi de făcut?

- Da, ne-am îndeplinit misiunea. De-acum, nu mai are importanţă dacă mai intră şi alţii în acest mormânt. Nimeni nu o să ştie vreodată ce am luat noi de acolo.

- Cartierul ăsta e un adevărat labirint, precizează Sylbert. Să rămânem grupaţi şi să fugim cât mai degrabă.

- Să sdngem lampa, propune Hugues.

*

Bărbatul cu securea se întoarce spre Longmaur şi îi ordonă:

- Cavalere, ia-ţi oamenii şi urmăriţi-i pe şobolanii ăşda! Longmaur nu este obişnuit să i se comande, dar Bucelin

îl săgetează cu o privire care-i impune să se conformeze ordinului. Se supune:

- Bun, urmaţi-mă! le strigă el celor patru bărbaţi care-l însoţesc.

Singuri în noapte, bărbatul cu securea şi legatul rămân o clipă tăcuţi, privind înspre mormânt. Apoi, după ce aprinde o torţă, ucigaşul îi înştiinţează:

- Ar fi fost mai bine să-i îndepărtăm pe toţi oamenii ăştia de mormânt, nu-i aşa, Monseniore? Ar fi fost neplăcut să descopere şi cruciaţii dumitale ceea ce urmează să vedem noi doi.

- Desigur. Mă tem totuşi ca nu cumva cavalerii din Champagne să fi avut timp să se atingă de giulgiu!

- Ştiu! Şi mai ştiu, de asemenea, că oamenii noştri nu vor reuşi să-i prindă.

- Cum de poţi fi atât de sigur?

- Oamenii dumitale din Champagne nu ţi-au transmis informaţii despre reputaţia blestematului ăstuia de Payns, Eminenţă?

- Pe legea mea, într-adevăr, umblă unele vorbe în privinţa lui. Nişte bârfe cam fanteziste. Trebuie să dăm crezare acestor zvonuri?

- Este un vrăjitor zămislit de Diavol! Şi Necuratul însuşi l-a învăţat să mânuiască armele. Cine se află în calea săbiei lui e condamnat!

Bucelin ridică din umeri, dornic să încheie această conversaţie. Bineînţeles, i s-a vorbit deseori despre cavalerul Hugues de Payns. I s-a raportat în nenumărate rânduri că ar practica vrăjitoria.

Prelatul Papei nu-i poate mărturisi asasinului că îi este frică. Frică de această noapte silenţioasă, de aceste umbre agitate care au apărut în pragul magherniţelor lor. Frică de ce va descoperi în cavou. Acest adevăr ascuns în pământ de aproape zece secole. Acest adevăr!

Frică. Şi frig.

Sângele îi zvâcneşte la tâmple, cu lovituri grele şi îngheţate.

Tremuri, Monseniore, remarcă bărbatul cu securea

- .Nu-i nimic, reuşeşte să spună Bucelin cu greutate. Hai să ne terminăm treaba!

Câţiva leproşi au aprins, la rândul lor, torţe şi lămpi şi au înaintat până la o oarecare distanţă de mormânt.

Bucelin îşi duce mâna la gură, cuprins brusc de greaţă. Nu şde cum se răspândeşte lepra. E suficient oare să respiri aerul viciat din jurul bolnavilor pentru a fi contaminat?

- Haide! îi ordonă asasinul care pătrunde deja în cavou.

*

- încă un efort, Basile, te implor...
- Blestematele astea de picioare care nu mai vor să-mi care trupul!

Payns, cu sabia în mână şi fără să-şi ia ochii de la cele cinci siluete ale cruciaţilor care au apărut din spatele unui zid, ordonă:

- Arcis şi Geoffroy să-l ducă pe fratele nostru la dormitoare! Hugues şi Sylbert, voi veniţi cu mine...
- Hei, vere, exclamă Sylbert, aşa vom fi numai trei pentru a ne lupta cu aceste canalii!
- Este suficient, îi răspunde Payns izbucnind în râs. Pentru gloria lui Iisus!
- Pentru credinţa în Cuvântul lui! adaugă Hugues.

Cruciaţii se apropie. Când ajung la doar câţiva paşi de
cavalerii din Champagne, Sylbert strigă, recunoscându-l pe unul dintre ei:

- Ah, tu eşti, Longmaur! Tu, un frate de arme?
- Nu-i socotesc pe renegaţi printre camarazii mei!
- Ai primit ordin să ne omori, fără să ştii care-i motivul, şi tu asculţi orbeşte?
- Nu am o minte atât de ascuţită; ştiu doar că Monseniorul, în care am cea mai mare încredere, m-a asigurat că lupt pentru o cauză dreaptă.

Payns intervine:

- încă mai ai timp să te retragi împreună cu oamenii tăi, cavalere. În felul ăsta vom evita o vărsare de sânge inutilă.

Longmaur se întoarce spre cruciaţi şi, luându-l mai ales pe unul dintre ei deoparte, spune într-un hohot de râs:

- Ce sfaturi bune ne dă acest om jalnic! Bineînţeles că va curge sânge, şi nu va fi al nostru! Ce părere ai, Euric?

Acesta din urmă nu împărtăşeşte veselia camaradului său. Nu ştie de ce, dar o teamă surdă îi îngreunează respiraţia şi îi urcă un nod în gât. Nu se teme de Sylbert, care, deşi e un bun spadasin, nu reprezintă totuşi un pericol prea mare. Dar ceilalţi doi? Aceştia doi care aşteaptă, impasibili, bine înfipţi pe picioare, cu mâinile încleştate pe mânerul săbiei...

- Ei bine, ce părere ai, Euric? repetă Longmaur.

în sfârşit, Euric răspunde fără prea mult zel:

- Sunt de aceeaşi părere cu tine.

Atunci, Longmaur face un gest, îndemnându-şi cruciaţii să se năpustească asupra cavalerilor din Champagne.

Izbituri, lovituri. Icnete, ţipete, înjurături...

- Priveşte! exclamă Bucelin aplecându-se deasupra linţo- liului prin care se reliefează oasele lui Toma. Au decupat giulgiul. Aşadar, nu era o legendă. înţelegi, acum? Era adevărat! Au luat cu ei formula descoperită de Hristos!

Apoi, văzând că asasinul nu manifestă nici o emoţie, că se mulţumeşte să rămână impasibil în

faţa rămăşiţelor pământeşti ale Impostorului, episcopul adaugă cu glas tăios:

- Chiar nu te impresionează deloc? Biserica pe care o servim cu trup şi suflet a căutat corpul ăsta încă de la origini, iar tu nu pari deloc afectat de treaba asta!

- O simplă întâmplare... Toate la timpul lor.

Vocea îi e dulce, copilărească.

O întâmplare! se înfurie Bucelin. Nu se poate să nu-ţi dai seama de importanţa acestei descoperiri! Este miracolul nemuririi! Iisus nu poseda o putere divină... Era un alchimist care a încălcat legile Naturii!

Vocea mieroasă de sub glugă devine mai aspră:

- Blasfemie!

- Şi eu am negat multă vreme acest lucru. M-am resemnat să apăr cauza mincinoasă a Bisericii. Să apăr dogma... pentru că dogma este mai importantă decât adevărul!

- Ba nu, greşeşti, Monseniore. Eu apăr Adevărul. Acela care spune că Hristos a fost fiul lui Dumnezeu. Orice aş vedea, orice aş auzi în contradicţie cu acest Adevăr, eu nu voi înceta să cred în el.

- Dar este o nebunie să nu admiţi uzurparea identităţii lui Iisus de către geamănul lui! Uită-te! Uită-te!

Bucelin înlătură pânza cenuşie şi pătată de mucegai de pe rămăşiţele lui Toma.

- Uită-te! strigă el din nou. încheieturile mâinilor şi gleznele! Toate patru străpunse de piroanele care l-au fixat pe cruce pe acest impostor. N-a avut loc nici o înviere în acest cavou. Niciodată! Desigur, nazarineanul a stat aici trei zile. Da, cu asta sunt de acord: Sfintele Scripturi fac alune la acest timp petrecut sub pământ. Dar Iisus a ieşit de aici în carne şi oase şi a luat-o la fugă.

Glasul mieros răspunde:

- Sfânta Menehould a scris că, *în prima zi a săptămânii, femeile care veniseră din Galileea împreună cu Iisus s-au dus la mormânt, dis-de-dimineaţă, cu braţele pline de mirodenii pe care le pregătiseră în timpul nopţii Au găsit*

piatra din faţa mormântului dată la o parte; şi, intrând în el, n-au mai văzut trupul Domnului Iisus. Nu ştiau ce să creadă despre această dispariţie, când doi bărbaţi au apărut înaintea lor, îmbrăcaţi în veşminte strălucitoare. Speriate, femeile şi-au aplecat faţa spre pământ, dar cei doi bărbaţi le-au spus: „De ce-l căutaţi printre morţi pe cel care e viu? Nu mai este aici, ci a reînviat. Amintiţi-vă cum a vorbit cu voi când încă se mai afla în Galileea şi v-a spus: «Trebuie ca Fiul omului să fie predat pescarilor, să fie răstignit ţi să reînvie în cea de-a
treia zi»".

Bucelin ripostează, fără să-şi mai poată ascunde iritarea:

- Eşti orb sau prost? Cum să respingi această dovadă? Cum să nu înţelegi? Acolo, în faţa ochilor tăi, zace scheletul celui care a fost flagelat, torturat şi răstignit pe cruce!

- Văd ceea ce trebuie să văd, Monseniore. Da, într-ade- văr, observ urmele supliciului sub această pânză. Iscusiţii meşteşugari în Roma vor şti să reasambleze acest giulgiu şi, pentru întreaga creştinătate, el va deveni cea mai sacră dintre relicve! Dovada existenţei lui Hristos! Cea a trecerii lui prin tenebrele morţii înainte de reînviere.

- Vrei ca linţoliul lui Toma să fie cinstit de credincioşi? Linţoliul unui mistificator?

Vocea, la fel de calmă şi de lentă, îi răspunde:

- Cine ar putea afirma că această pânză nu a fost a lui Iisus?
Unde ar fi impostura? Eu mă aflu aici pentru a scrie Istoria! *

Payns se ajută de picior pentru a-şi scoate spada din pieptul lui Euric, pe care tocmai l-a doborât la pământ. Rănitul urlă de durere şi de teroare văzând lama spadei înroşită de sânge

ieşindu-i din carne şi trăgând după ea piele şi muşchi.

II imploră pe cavaler să-l omoare odată pentru a-l elibera de suferinţă. Dar Payns îl abandonează pentru a alerga în ajutorul lui Sylbert pe care Longmaur îl atacă, făcându-l să se dea înapoi pas cu pas în faţa asalturilor lui violente.

La rândul lui, contele Hugues parează cu agilitate loviturile a doi cruciaţi, reţinându-i în loc până când Payns îşi eliberează vărul şi vine să-l ajute.

- Muşchii tăi s-au cam anchilozat după bătălia de la Ierusalim, Sylbert! îl ironizează cruciatul.

Atac cu spada. Ripostă cu vârful armei. Chintă. Cavalerul din Champagne se retrage, străduindu-se fără succes să-l pună în dificultate pe Longmaur.

Şi cruciatul adaugă râzând:

- Sărmane prieten, mi-e tare milă de tine. Acum, după ce te-am vlăguit bine, mi-e foarte uşor să te omor. Iar pentru gestul ăsta, legatul Bucelin o să-mi acorde cel puţin două secole de indulgenţe!

Payns l-a auzit. La numele de Bucelin, furia lui creşte atât de mult încât îl atacă pe cruciat din spate, străpungându-l cu
0 lovitură brutală şi precisă.

Longmaur nu o simte imediat. Nu şde de ce, dintr-odată,
1s-a făcut frig. De ce picioarele i se înmoaie, cu muşchii goliţi de orice energie.

Vede acest vârf de spadă ieşindu-i din cămaşă, înroşit de sânge. Şi înţelege că a fost străpuns dintr-o parte într-alta.

Mai poate oare să vorbească? Pentru că ar vrea să-l blesteme pe acest măcelar care l-a ucis cu perfidie. Pe acest Payns despre care se spune că are

legături cu Satana şi cu toată clica din infern. Acest Payns care-i fură viaţa aşa cum ar fi facut-o un tâlhar oarecare!

- Nu e deloc cavaleresc, rosteşte el cu o voce uluită şi deja înecată de sânge.

Apoi picioarele nu-l mai susţin; se prăbuşeşte în genunchi.

- Este o poziţie potrivită pentru rugăciune, aude el, în timp ce sângele îi pulsează puternic în tâmple.

Aşa cum a procedat şi cu prima lui vicdmă, Payns îşi propteşte cizma dreaptă în spatele lui Longmaur pentru a-şi recupera sabia. O scoate din corpul cruciatului, smulgându-i acestuia un vaiet de animal rănit.

Longmaur se prăvăleşte atunci sprijinindu-se pe mâini, scuturat de spasme şi de sughiţuri şi vomitând un sânge întunecat la picioarele lui Sylbert care n-a schiţat nici cel mai mic gest de la atacul lui Payns.

- Grăbeşte-te, vere, hai să sărim în ajutorul lui Hugues!

*

Ucigaşul a împăturit cu grijă giulgiul lui Toma.

- Ţine-l, Monseniore, ţd—1 încredinţez pentru o clipă.

Apoi precizează:

- Misiunea mea include şi înlăturarea minciunilor.

îşi ridică securea deasupra scheletului lui Toma. Bucelin se dă într-o parte, ţinând pânza şi torţa. Face trei paşi înapoi, se lipeşte de zidul umed al mormântului. Şi murmură cu glas şoptit:

- *Magnifuat anima mea Dominum. Et exsultavit spintus meus în Deo salutari meo*[1].

Asasinul îşi coboară arma şi loveşte. Oasele se sfărâmă şi se împrăştie în aşchii care strălucesc o clipă în lumina torţei.

- Dumnezeule! şopteşte legatul Papei.

Bărbatul se înverşunează asupra rămăşiţelor Impostorului. Securea lui izbeşte şi zdrobeşte această biată masă albă care se dezmembrează, se dezintegrează. Oasele plesnesc şi se sparg ca lemnul uscat.

Ca un tăietor de lemne încrâncenat, ameţit de nebunie, asasinul distruge dezolanta grămadă de oase care se spulberă curând în atomi aurii în întunericul mormântului.

Bucelin nu încetează să se roage. Mormăie acum o litanie pe care spaima ce a pus stăpânire pe el o face neinteligibilă. I se pare că distrugerea scheletului durează o veşnicie. Securea tânărului călău scrâşneşte când se ciocneşte de piatră. Zgomotul acesta îi sfâşie timpanele clericului.

- Dumnezeule mare! repetă el desluşit.

- Ce e, părinte? întreabă deodată bărbatul cu securea, întorcându-se spre Bucelin.

O duhoare de sudoare şi de urină. Sudoarea ucigaşului. Urina lui Bucelin care îşi dă seama că are coapsele ude.

- Ce e, părinte? este el întrebat din nou de glasul care şi-a păstrat aceeaşi intonaţie ca înainte.

' Sufletul meu preamăreşte pe Domnul. Şi mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu. (n.a.)„Vocea asta, se gândeşte episcopul, atât de delicată, atât de feminină... De fapt, i-am văzut trăsăturile clar? Pot să fiu sigur că e vorba, într-adevăr, despre un bărbat? Când preotul i-a cusut faţa şi pometele, mi-a trecut o idee prin minte. Mi-am spus că acest chip este aproape prea perfect: linia bărbiei netede, blândeţea din privire..."

- Dă-mi, te rog, giulgiul, Monseniore.
- Da. Ia-l.
- Mai e ceva.
- Ce anume?
- Dumneata şi preotul cel tânăr mi-aţi văzut faţa. Să ştii că-mi pare tare rău...

Bucelin oftează prelung. Nu mai are glas să-şi apere cauza, să promită că nu va vorbi niciodată despre asta. Nimănui. Să jure că va uita chipul acestui androgin. Pentru totdeauna.

Se mulţumeşte să îşi închidă ochii. Tenebrele îl învăluie în toată oroarea lor. Sunt goale. Nimeni nu-i întinde mâna.

Ştie. Hristos nu era fiul lui Dumnezeu.

Şi moare aşa, cu capul spulberat de o lovitură violentă de secure. Moare înainte ca trupul să i se prăbuşească.

Asasinul lui ridică torţa căzută la pământ şi dă foc hainelor victimei sale înainte de a părăsi mormântul.

Noaptea îl întâmpină cu răcoarea ei parfumată; aspiră aerul ei dulceag. Îi caută din priviri pe cruciaţii care l-au însoţit şi apoi ridică din umeri, convins că au fost omorâţi de cavalerii din Champagne. Se decide să-şi continue drumul şi să se întoarcă la Templu. îşi prinde din nou securea la brâu.

Câţiva leproşi au ieşit din colibele lor şi, curând, îl încercu- iesc pe străin vorbind cu glasuri coborâte. Unii se apropie mai mult de el. Alţii preferă să rămână retraşi, uimiţi, temători.

Una dintre aceste fantome arată spre mormântul de unde a ieşit bărbatul şi din care ţâşneşte o vâlvătaie.

Ucigaşul se răsuceşte în loc cu o mişcare lentă şi îi descoperă, rând pe rând, pe toţi aceşti leproşi, mumii desfigurate, creaturi diforme de humă. Aşteaptă până când aceste paiaţe dezarticulate formează un cerc în jurul lui şi apoi îşi coboară gluga. Ochii lui transparenţi sunt cei ai unui sfânt extatic. Îi luminează chipul de androgin.

- Fiţi binecuvântaţi, căci noaptea asta e cea a Luminii! strigă el. Cea a credinţei pline de strălucire! *Tată, a sosit ceasul! Preamăreşte pe Fiul Tău, ca fi Fiul Tău să Te preamărească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste orice făpturii, ca să dea viaţa veşnică tuturor acelora pe care I-ai dat Tu. Şi viaţa veşnică este aceasta: să li cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Iisus Hristos, pe care L-ai trimis Tu. Eu Te-am preamărit pe pământ, am împlinit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. Şi acum, Tată, preamăreşte-Mă la Tine însuţi cu slava pe care o aveam cu Tine înainte de a fi lumea*[1].

Apoi, cu mâna dreaptă, trasează în aer semnul crucii, cu un gest larg, înainte de a-şi rearanja pe cap gluga veşmântului, cufundându-şi din nou faţa în întuneric.

Se întoarce şi trece printre rândurile de leproşi, fără să simtă nici cel mai mic dezgust.

Iată-l singur pe o alee, mergând repede, cu giulgiul lui Toma pe umăr.

„Acum mai trebuie doar să mă ocup de preotul ăla tânăr. Iar în ceea ce priveşte secretul cavalerilor din Champagne, Hélène de Brienne o să mi-l dezvăluie ea într-o bună zi! O să am răbdare."

' Evanghelia după Ioan, *Rugăciunea lui Iisus.* (n.tr.)

12
Al doilea legământ

Cei cinci cavaleri din Champagne s-au întors la dormitoare. Basile, pe care incursiunea în Ierusalim l-a epuizat, se odihneşte pe salteaua lui de paie, cu fruntea acoperită cu o cârpă înmuiată în apă rece.

Arcis se aşază alături de el şi îi ia mâna stângă între palmele sale.

- îmi pare tare rău, murmură Basile într-un vaiet. Am devenit o povară. Adineauri, v-am pus tuturor viaţa în pericol.

- Despre ce vorbeşti? întreabă Arcis.

- I-am lăsat pe Payns, pe conte şi pe Sylbert să se bată singuri cu oamenii episcopului.

- Ei bine, intervine Payns, ne-am descurcat fără prea mare dificultate, precum vezi! Chiar am simţit o oarecare plăcere să-mi înfig spada în spatele lui Longmaur. Banditul ăla se aştepta, fără îndoială, la o luptă purtată după legile cavalereşti, dar s-a înşelat amarnic.

Sylbert, care se pregătea să iasă din încăpere, se opreşte în pragul uşii şi spune:

- Pe legea mea, vere, mărturisesc că şi pe mine m-ai uluit de-a dreptul. Desigur, nu regret deloc gestul tău, care m-a scos
dintr-o situaţie periculoasă, dar nu-mi închipuiam că poţi fi
atât de brutal.

Payns izbucneşte în râs şi îi răspunde:

- Nu cunosc decât o singură şi unică regulă în luptă, vere. Un principiu la care nu renunţ niciodată: trebuie să înving! Am socotit că asediatorii noştri nu meritau să fie trataţi onorabil şi

ar fi fost o mare pierdere de vreme să le acordăm mai multă consideraţie. Să învingem, asta contează!

- O să-mi amintesc aceste vorbe, afirmă Sylbert şi se retrage.

Câteva minute mai târziu, contele Hugues se interesează dacă Basile se simte suficient de viguros pentru a se ridica de pe saltea.

- Da, da, spune bolnavul îndepărtându-şi cârpa umedă de pe frunte.

Arcis îl ajută să se ridice şi apoi să coboare din pat.

- Să ne împreunăm mâinile, fraţilor, spune atunci Hugues.

- Ai dreptate, conte, adaugă Payns, să nu mai întârziem; să formăm Lanţul Uniunii pentru a ne rosti cel de-al doilea legământ.

Cavalerii îşi ridică braţul drept întins. Mâinile se împreunează. Bărbaţii desenează astfel o stea cu cinci ramificaţii.

- În numele Salemului, oraşul Păcii care a devenit Ierusalim, începe Hugues, cetatea tuturor confruntărilor între suveranii omeiazi, abbasizi, fatimizi şiiţi şi selgiucizi sunniţi...

Payns continuă:

- în numele indicibilului Secret pecetluit în pietrele cimentate cu sângele victimelor lui...
- în numele limpezimii apei sale...
- în numele apei stâncilor sale...
- în numele bogăţiei sale spirituale!

Pentru că întotdeauna va fi timpul şi vom avea mereu vârsta potrivită, conform învăţăturii Domnului nostru fratele Prim, jurăm să ne continuăm lucrările în Unitatea redobândită.CEI CINCI TEMPLIERI Al LUI IISUS 105 Şi niciodată să nu ne scoatem de pe mână acest inel care leagă moartea de viaţa noastră şi viaţa noastră de moarte, potrivit unui ciclu ireversibil.

-Jurăm să ne unim deschizând mâna dreaptă a lui Hristos de îndată ce un pericol va ameninţa ordinul nostru şi ştiinţa noastră. Jurăm credinţă eternă pentru progresul umanităţii. Atâta timp cât soarele se va înălţa la răsărit şi va apune la asfinţit dincolo de moarte, vom răspunde prezent la chemarea fraţilor noştri. Jurăm!

Cei cinci cavaleri din Champagne repetă în cor: -Jurăm!

Braţele coboară la unison; numai Payns îşi duce apoi mâna dreaptă la piept şi recită:

- La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Cunoaşterea, şi Cuvântul era Cunoaşterea. El era la început cu Cunoaşterea. Toate au fost făcute prin ea, şi nimic din ce a fost făcut nu a fost făcut fără ea. în ea era viaţa, şi viaţa era lumina oamenilor, şi lumina luminează în întuneric, şi întunericul n-a biruit-o. Era un bărbat trimis de la Cunoaştere, şi numele lui era Ioan. El a venit ca martor, ca să mărturisească despre lumină, pentru ca toţi să creadă prin el. Nu era el lumina, ci el a venit ca să mărturisească despre lumină Cunoaşterea era adevărata lumină care, venind în lume, luminează pe orice om. El era în lume, şi lumea a fost Jăcută prin el, dar lumea nu l-a recunoscut. A venit pentru binele ei, dar ai săi nu l-au primit. Dar tuturor celor care l-au primit, celor ce cred în numele său le-a dat puterea să fie copii ai Cunoaşterii. Aceştia nu s-au născut din sânge, nici din voia firii nici din voia vreunui om, ci din Cunoaştere. Şi Cuvântul a devenit trup şi a locuit printre

noi, şi noi am privit slava Lui, această slavă care, Fvu plin de har şi de adevăr, aparţine Cunoaşterii Ioan a mărturisit despre el şi a proclamat: „El era acela despre care ziceam eu: cel care vine după mine este înaintea mea, pentru că era înainte de mine. Şi noi toţi am primit din plinătatea lui şi har după har. Căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul şi adevărul au venit prin Iisus. Nimeni n-a văzut vreodată Cunoaşterea; Fiul unic, care este în sânul învăţăturii, acela ni l-a făcut cunoscut.

După un timp, Payns adaugă:

- Aşa a fost rostit adevăratul cuvânt. Cel al Evanghelistului adevărului. Cei pe care Sfinţii Părinţi l-au alterat şi răspândit, ascunzându-l în spatele multor minciuni. Domnul nostru Iisus, fratele Prim, nu a suferit pe cruce, nu s-a înălţat la ceruri, nu s-a aşezat la dreapta Tatălui. Noi suntem fiii Luminii, copiii Cunoaşterii, şi suntem iniţiaţi în mistere subtile care îi leagă pe vii de morţi.

Se lasă tăcerea. Payns îşi priveşte prietenii, le zâmbeşte şi, cu vârful piciorului stâng, trasează semnul crucii pe pământ. Este primul care scuipă pe această cruce invizibilă, fiind urmat imediat de ceilalţi patru cavaleri.

Contele Hugues încheie ceremonia rostind aceste vorbe:

- Blestemată fie crucea! Prin I.N.R.I., Iisus a adormit în aşteptarea redobândirii Vieţii, şi noi vom veghea asupra somnului său în secolele ce vor urma.

*

Nu îşi găseşte somnul. Arareori adoarme uşor. Şi asta, de când a venit în Ierusalim. îşi aminteşte fără încetare de vaietele muribunzilor, de ţipetele femeilor şi ale copiilor... Toţi acei nefericiţi pe care cruciaţii i-au masacrat, călcând pe sângele lor, uriându-şi nebunia precum damnaţii. Şi lovind

neîncetat, în ciuda oboselii. Zdrobind cranii, secţionând membre, sfâ- şiind carnea.

îşi îndură insomniile rugându-se, îngenuncheat la picioarele patului, cu faţa ridicată spre crucea grosieră din lemn, atârnată pe peretele de var.

Genunchii lui ascuţiţi suferă pe piatra rece, crampele îi amorţesc adesea muşchii şi şalele îl dor, dar el se forţează să rămână neclintit.

Se roagă.

- Eşti un preot mult prea tânăr ca să ai păcate de iertat!

Vocea calmă, angelică. Vocea bărbatului căruia i-a cusut
faţa în acea după-amiază.

Preotul se întoarce, mirat că nu a auzit nici un zgomot. Şi totuşi, uşa chiliei lui a fost larg deschisă şi trimisul Papei stă în pragul ei.

- Ah, dumneata erai! exclamă preotul. Totul a decurs cum trebuie? Monseniorul Bucelin s-a culcat?

Bărbatul îşi ţine securea în mâna dreaptă. Cu stânga, îşi lasă în jos gluga şi apoi înaintează trei paşi.

- Ridică-te şi priveşte-mă bine, tinere preot.

Acesta din urmă îi dă ascultare, tremurând ca frunza, cu gâtul sufocat de un hohot de plâns incontrolabil. Un nod de teroare şi de amărăciune.

- Te-am întrebat dacă Monseniorul Bucelin s-a întors împreună cu tine din expediţia voastră, reuşeşte el să rostească.

Ucigaşul nu îi răspunde. Se mulţumeşte să zâmbească, apropiindu-şi mult faţa de cea a preotului. Atât de mult, încât lasă impresia că vrea să-l sărute.

Preotul simte respiraţia bărbatului încălzindu-i buzele.

Vocea, vocea suavă se insinuează în el ca un murmur:

- Iuda l-a sărutat pe Iisus pentru a-l arăta romanilor şi a-l trimite astfel la moarte. *Şi atunci, unul dintre cei Doisprezece, care se numea Iudas Iscariotul, s-a dus la marii preoţi ţi le-a spus: „Ce vreţi să-mi daţi dacă vi-l predau?" Aceştia s-au învoit să-i dea treizeci de monede de argint. De-atunci, el căuta un prilej nimerit să-l dea pe mâna lor.* Aşa e scris! Şi va fi adevărat în secolele ce vor veni.

- Legatul? Unde e? Ce ai făcut cu el?

- Sărută-mă şi mori cu surâsul frăţesc al celor care se sacrifică pentru a păstra dogma Sfintei Biserici. *Cel care l-a predat le-a dat un semn: „Celpe care o să-l sărut, a spus, acela e el, arestaţi-U" S-a apropiat de Iisus şi a zis: „ Te salut, rabin!" Şi i-a dat o sărutare. Iisus i-a spus: „Iuda, prietenul meu, Ja-ţi treaba!"*

Preotul cel tânăr face un pas înapoi. Picioarele lui reci şi înţepenite îl împiedică să se mişte mai mult.

- Fie-ţi milă, messire... Sunt de-al vostru! bâiguie el. Dumnezeu să mă ajute; am jurat credinţă Gardienilor Sângelui!

- Da. Dar mi-ai văzut faţa. Iar cel care întâlneşte privirea îngerului exterminator este condamnat la moarte!

- Sfântă Fecioară Maria, dar eşti nebun!

Vocea asasinului devine stridentă, tăioasă şi caustică. Ascuţită ca un stilet. Un râs sarcastic, icnit.

Şi această muzică isterică însoţeşte mişcarea securii în spaţiul chiliei. Un amplu semicerc ce conduce lama grea spre capul tânărului preot.

Ucigaşul se dă la o parte pentru a-şi lăsa victima să se prăbuşească.

- Nebunul Domnului! strigă el într-un ultim hohot de râs. Braţul dreptăţii sale!

*

Nici nu s-au ivit bine zorile în Ierusalim când regele Baudouin se duce la dormitoarele cavalerilor din Champagne, sub pretextul că se interesează de sănătatea cavalerului Basile le Harnais.

- Mă bucur să constat că sănătatea dumitale nu s-a deteriorat în timpul nopţii... Cu toate că a fost o noapte de haos!

Basile se ridică sprijinindu-se într-un cot şi întreabă cu inocenţă:

- Ce vreţi să spuneţi? Aţi avut de respins vreun atac şi noi n-am auzit?

Payns se apropie. Regele continuă:

- Cu siguranţă, nu! Nu este vorba despre incinta în care locuim; mă refer mai degrabă la evenimente care au avut loc la periferie.
- O răscoală a populaţiei? întreabă Payns.
- Nu, nici asta, spune regele, în timp ce cavalerii din Champagne fac cerc în jurul lui.
- Ne stârniţi curiozitatea, Sire, rosteşte Geoffroy fără ca măcar să-şi disimuleze ironia din glas.

- Baudouin acceptă provocarea şi, mimând naivitatea, precizează:Azi-dimineaţă, foarte devreme, leproşii au venit să ne spună scena la care au asistat, şi noi am trimis câţiva oameni în satul lor. Au găsit acolo cadavrul cavalerului Longmaur, la fel şi alte patru, ale unor cruciaţi. Continuându-ne investigaţiile, am descoperit ceva foarte surprinzător...
- Ce? întreabă Payns.
- Un mormânt străvechi a fost incendiat. S-a prăbuşit tocmai când oamenii noştri se pregăteau să pătrundă în interiorul lui. Deci nu l-am mai putut cerceta. Dar mai există încă ceva...
- Ce? repetă Payns.

-Monseniorul Bucelin, legatul Papei, a dispărut! Şi unul dintre preoţii din cortegiul lui a fost găsit în chilia sa, cu ţeasta sfărâmată!

Aceste dezvăluiri îi surprind pe cavalerii din Champagne. Până acum, toate vorbele lui Baudouin erau previzibile. Dar aceste ultime două informaţii îi dezorientează.

Regele se preface că n-a remarcat nimic şi continuă:

- Cavalerii mei şi eu însumi am făcut imediat legătura cu necunoscutul care i-a masacrat ieri pe scutieri şi pe paji, şi pe care cavalerul Basile l-a pus pe fugă. Putem afirma că el încă se mai află în interiorul zidurilor noastre.
- E foarte posibil, într-adevăr, subliniază Basile. Rana pe care i-am provocat-o nu era prea profundă şi cu siguranţă nu l-ar fi stânjenit. ■
- Să-l fi omorât el pe preot? întreabă Arcis.
- Fără îndoială, afirmă regele. Numai o secure îi putea crăpa capul în asemenea hal. Apoi, după un timp, adaugă: Am crezut mai întâi că vizitatorii mormântului din satul leproşilor erau

jefuitori. Aceştia din urmă provoacă deseori pagube mari şi regret că trebuie să mărturisesc faptul că unii dintre ei provin din rândurile noastre. Se pricep foarte bine să adune astfel o mică avere pe care o ascund în bagaje pentru a o duce la casele lor mai târziu.

- Şi nu v-aţi gândit la asta? întreabă Payns.

- Ce s-ar putea fura dintr-un vechi mormânt ebraic? Nu găseşti acolo nici o podoabă de preţ, nici aur, nici argint. Doar urne funerare. Şi apoi, nu pot admite că acest cavaler Longmaur ar fi fost un tâlhar. Omul nu era plămădit cu prea multă delicateţe, dar era loial. Mă tem că nu voi descoperi niciodată cheia acestei enigme. Că nu voi şti nicicând cine este acest măcelar care omoară nişte băieţi oneşd, crăpându-le capul ca pe nişte buşteni.

Regele se îndreaptă către uşă. Se întoarce apoi spre Basile, care stă acum aşezat în patul lui, şi îi spune:

- Sunt foarte bucuros să te găsesc sănătos, cavalere. Se pare că febra ţi-a dispărut în scurt timp, dacă ar fi să judecăm după chipul dumitale care şi-a redobândit cât de cât culoarea.

- Solicitudinea dumneavoastră mă impresionează, sire.

Tânărul rege schiţează un zâmbet vag care-i adânceşte câte
o măruntă gropiţă în fiecare obraz, şi apoi părăseşte încăperea.

Contele Hugues îl urmează imediat şi îl însoţeşte pe culoar.

- Ce s-a întâmplat, conte?

- Sire, voiam să vă spun...

- Ce? Că leproşii care au fost treziţi de luptele de pe strada lor au văzut trei cavaleri fugind şi pe alţi trei luptându-se cu cinci cruciaţi? Că l-au

remarcat mai ales pe unul dintre ei? Un spadasin emerit care mânuieşte sabia ca un furibund? Despre asta voiai să-mi vorbeşti, conte?

- Nu, Sire, voiam să vă cer protecţie. Eu şi camarazii mei intenţionăm să călătorim prin Palestina; am dori să găsim toate locurile pe unde a umblat Domnul Nostru Iisus Hristos.

- înţeleg... Cum aş putea să le refuz contelui de Champagne şi cavalerilor săi o escortă pentru un pelerinaj atât de pios? Vei avea ceea ce ceri, Hugues.

Hugues se înclină şi spune:

-Fiţi binecuvântat pentru asta, Baudouin. De-acum înainte, mă puteţi considera drept unul dintre cei mai fideli

vasali. Vă asigur că oamenii din Champagne vor veni în curând în număr mare pentru a vă susţine în Ierusalim şi a vă ajuta să-i apăraţi pe credincioşi.

- În ziua aceea, voi deveni datornicul dumitale, conte.

Regele a vorbit cu glas tăios. II părăseşte pe conte şi se îndreaptă spre curte, unde se alătură cavalerilor Bertrand şi André care-l aşteaptă.

Hugues se răsuceşte pe călcâie şi se trezeşte faţă în faţă cu Payns.

- Ah, ai auzit? Este exact ceea ce doreai, nu-i aşa, frate? Să pornim călătoria în Ţara Sfântă?

Asta vom face atâta vreme cât va trebui să păzim Secretul. Ne vom pune toate forţele şi toată averea în această misiune! Pentru că ştim că nu vom duce

niciodată lipsă de bani, nu-i aşa, frate?13

Confiteorul

Ne-am întors la Bethleem unde s-au născut cei doi jrali, Iisus şi Toma, despre care legenda spune că au ieşit îmbrăţişaţi din pântecele Măriei

Apoi am ajuns până în patria hi Iosif, Arimateea, unde am rămas vreme îndehngată căutând scrierile celui care l-a înfăşurat în giulgiu pe Toma.

Am traversat apoi Samaria pentru a ajunge, în sfârşit, în Galileea... Mă gândesc Jără încetare la Hélène care mă aşteaptă; nu o să mă pot abţine să nu-i povestesc aventura noastră. Ei nu-i voi putea ascunde nimic...

Vântul urlă în obloanele care se izbesc de peretele de cărămidă şi se strecoară printre lamelele de lemn, înfrigurând gleznele lui Hélène. Aceasta tocmai termină de cidt uldma pagină din memoriile soţului ei, pe care un necunoscut l-a omorât cu două zile în urmă, furându-i mâna dreaptă.

Se aud câteva bătăi uşoare în uşă. Cineva o cheamă. Recunoscând vocea gravă şi severă a lui Payns, Hélène aleargă să-i deschidă.

- Cât de mult mă bucur că ai putut veni atât de repede, îi spune ea aruncându-i-se în braţe şi plângând la pieptul lui ca o fetiţă.

- Am venit în grabă ca să-mi înmormântez prietenul şi să o alin pe soţia lui, murmură cavalerul în părul tinerei femei.

închide uşa în urma lui şi o împinge cu blândeţe pe Hélène, stânjenit şi prea puţin obişnuit să-şi manifeste astfel compasiunea.

Tânăra femeie se şterge la ochi cu colţul şalului şi se duce la şemineu pentru a răscoli tăciunii mari şi roşii, aproape translucizi. Apoi, arată spre foile veline de pe masă.

Citeam jurnalul lui Arcis. Descopăr că am iubit un eretic. L-am iubit mai presus de orice! Dar, pe legea mea, nu i-am împărtăşit niciodată credinţa.

- Aşadar, ştii...

Nu te teme, am păstrat tăcerea asupra acestor... asupra convingerilor voastre! Dar „bărbatul cu securea", cel pe care-l descrie în jurnalul lui, el e omul care l-a ucis, nu-i aşa? Cel care s-a strecurat în dormitorul vostru din Ierusalim?

- Aşa este, Hélène. Când am citit mesajul pe care mi l-ai trimis, am înţeles imediat că era vorba despre acelaşi asasin.

- Arcis odihneşte în camera noastră; vrei să-l vezi?

Da, dar înainte de asta, trebuie să ard jurnalul lui. N-ar fi trebuit niciodată să scrie aceste rânduri, nici să-ţi încredinţeze acest secret. Unele secrete, atunci când sunt aşternute pe hârtie, pot ajunge în mâinile cui nu trebuie.

- Dar eram soţia lui mult iubită, Payns.

Cu atât mai mult! Era preferabil să te ţină departe de această povêste.

Payns s-a apropiat de şemineu, ţinând foile veline în mână. Priveşte o clipă tăciunii, părând că se gândeşte îndelung la gestul pe care se pregăteşte să-l facă.

- Ai dreptate, Payns, îi spune Hélène. Arde manuscrisul ăsta. Arde-1!

Cavalerul se decide în sfârşit. Aruncă foile în vatră, şi acestea încep imediat să trosnească sub focul care le cuprinde. Se strâng ghemotoc, parcă vrând să-şi protejeze conţinutul de flăcări.

- Acum, spune Payns, condu-mă la el.

Hélène a apucat o lampă cu ulei pentru a lumina coridorul cufundat în întuneric.

- Urmează-mă.

Şipcile groase de parchet scârţâie sub paşii lor. Tânăra deschide o uşă şi se dă într-o parte pentru a-i permite lui Payns să intre.

- Eu rămân în prag, şopteşte ea. îmi face prea rău să-l văd aşa.

Patru făclii de ceară au fost aşezate în colţurile patului. Flăcările lor mici pâlpâie în bătaia vântului care străbate casa şuierând.

- M-au ajutat vecinii, spune Hélène. Să-i fac toaleta... Să-l aduc până în camera asta. Să-l...

Nu îşi poate termina fraza. Vocea i se îneacă în lacrimi.

Payns observă chipul de ceară al prietenului său. Fruntea cu pielea albă, încruntată. Obrajii şi orbitele adâncite de moarte. Buzele întinse într-o grimasă de durere, lăsând să se întrevadă dinţii inferiori îngălbeniţi.

Braţul drept a fost ascuns sub cearşaful care se mulează pe el, arătând clar că a fost secţionat la nivelul încheieturii.

„Biserica deţine un prim inel, se gândeşte Payns. Ne-a condamnat... Pe toţi cinci! Şi ucigaşul trimis de Papă e cel care a fost însărcinat cu această ciuntire."

Hélène îl vede pe Payns aplecându-se deasupra chipului lui Arcis pentru a depune un sărut pe fruntea lui, acolo unde asasinul a trasat semnul crucii şi cifra 1 cu sângele victimei.

Plânge. Plânge neîncetat. Hélène hohoteşte, cu pieptul cuprins de durere, cu gâtul strangulat de lacrimi.

Payns vine spre ea, o trage pe culoar şi închide uşa în urma lor.

Se întorc lângă şemineu. Ca să aştepte.

Geoffroy, Basile şi Hugues n-o să mai întârzie mult, anunţă Payns

- O să vină şi contele? se miră Hélène.
- Bineînţeles! Doar ai citit jurnalul lui Arcis. Deci ştii ce legătură ne uneşte pe toţi dincolo de moarte. Dincolo de timp.
- Da, fără îndoială, oftează tânăra femeie. Şi totuşi aceste lucruri care vă leagă - toate aceste mistere - mă tulbură atât de mult încât simt nevoia să-i cer iertare lui Dumnezeu pentru că am aflat despre existenţa lor.
- Păstrează-ţi credinţa aşa cum ţi-a fost ea transmisă dacă asta îţi oferă mai multă mulţumire şi tihnă.
- Eşti un om ciudat, Payns. Mă încurajezi într-o credinţă pe care sufletul tău o refuză!
- Eu nu-l resping pe Dumnezeu, îi explică Payns cu o voce calmă. Doar îi atribui un alt nume. D recunosc într-un principiu creator care a insuflat ordinea în haosul Universului. Care a impus Naturii legi imuabile. Care i-a permis acesteia să zămislească Viaţa.
- Mă tulburi, dragă prietene!

*

Trei cavaleri intră în sat în timp ce ziua se estompează într-o ceaţă de culoare ocru. Caii lor îşi târăsc cu greu copitele grele, la fiecare pas, dintr-o crustă de zăpadă cleioasă.

Geoffroy de Saint-Omer, Basile le Harnais şi contele Hugues de Champagne se îndreaptă spre casa defunctului lor frate Arcis de Brienne.

Hélène este puţin intimidată de prezenţa contelui, deşi acesta din urmă îşi foloseşte întreaga bunăvoinţă pentru a-i înlătura stânjeneala.

Curând, Arcis este aşezat în coşciug. Sicriul lui părăseşte locuinţa, purtat de doi gropari. Dangătul

clopotului răsună în sat, şi locuitorii se îndreaptă spre biserică. În faţa acesteia aşteaptă un preot care şi-a împreunat la piept mâinile învineţite de frig.

Capela se umple în scurt timp; un băieţaş îmbrăcat într-un veşmânt alb, prea mare pentru el, împinge uşa, curmând elanul vântului.

Preotul binecuvântează sicriul şi începe să recite Confi- teorul[1], reluat în cor de către enoriaşi:

Confiteor Deo omnipotenţi, beatae Marine semper Virgini, beato Michaeli Archangelo, beato Joanni Baptistae, sanctis apostolis Petro et Paulo, omnibus Sanctis, et tibi, pater, quia peccavi nimis cogitatione, verbo et opere: mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa.

- Răzbunare! şopteşte Basile la urechea lui Payns. Răzbunare pentru Arcis!

- II vom răzbuna.

Ideo precar beatam Mariam semper Virginem, beatum Michaelem Archangelum, beatum Joannem Baptistam, sanctos apostobs Petrum et Paulum, omnes Sanctos, et te, pater;
orare pro me ad Dominum Deum nostrum.

Contele Hugues a urmărit schimbul de cuvinte dintre cei doi prieteni ai săi, cidnd pe buzele lor. Se apleacă spre ei şi murmură:

' Rugăciune catolică spusă în timpul liturghiei sau înainte de împărtăşanie. (n.tr.)

- Dar cum să lupţi cu o umbră? Bărbatul cu securea ne citeşte gândurile; cunoaşte legământul nostru ca şi cum l-ar fi rostit împreună cu noi. în plus, putem fi oare siguri că acţionează în numele Gardienilor Sângelui, şi nu în nume personal?

Misereatur noştri omnipotens Deus, et, dimissis peccatis nostris, perducal nos ad vitam aeternam. Amen.

- Avea sprijinul lui Bucelin în Ierusalim, continuă Payns cu voce foarte coborâtă. Nu este oare o dovadă a implicării celor mai importanţi membri ai Bisericii?
- Cu siguranţă că ai dreptate, admite Hugues.

Indulgentiam, absolutionem et remissionem
peccatorum nostrorum
tribuat nobis omnipotens
et misericors Dominus.
Amen.

- *Igne Natura Renovatur Integra,* şopteşte Payns.
- Fie ca I.N.R.I. să ne ilumineze şi să-l primească pe fratele nostru Arcis în lumina Primului, continuă Hugues.
- Moartea nu este moartea, reia Payns.
- Iar pământul nu este mormântul!

14
Confesiunea

Cimitirul se învecinează cu biserica. Mormintele lipite unele de altele par să se încalece, pierzându-şi contururile din cauza zăpezii care le acoperă.

Ceremonia se încheie. Groparii îşi încarcă din plin lopeţi- le şi afundă deja sicriul lui Arcis în pământ. Hélène rămâne o clipă să-i privească. Preotul, după ce s-a rugat îndelung pentru sufletul mortului, se întoarce la biserică. Tânărul diacon îl urmează, purtând înaintea lui o cruce de lemn înaltă şi grea, cu care luptă împotriva vântului.

Toţi sătenii au venit să o îmbrăţişeze pe Hélène şi acum se grăbesc să revină la căldura căminelor lor.

- Haide, Hélène... Să mergem acasă.

Tânăra femeie se întoarce spre Payns şi prietenii acestuia.

- Duceţi-vă să vă încălziţi în casă, o să vin şi eu puţin mai târziu. Aş vrea să mă întorc la capelă ca să mă rog.

Cei patru cavaleri din Champagne părăsesc, la rândul lor, cimitirul, după ce şi-au salutat pentru ultima oară prietenul, ducându-şi discret mâna dreaptă la piept, în dreptul inimii.

Geoffroy îşi târăşte puţin picioarele şi îşi trage nasul cu un aer abătut. „În definitiv, nu este deloc dezonorant să-ţi plângi un prieten drag! Lacrimile sunt oare doar pentru femei? Bărbat şi femeie, fiecare suferă la fel. Durerea e aceeaşi pentru toţi."

- Haide, Geoffroy, dă-mi braţul, spune Payns aşteptându-l.

- Cu plăcere, fiindcă vântul ăsta mă ameţeşte şi nu pot merge drept.

- Da, da, spune Payns. Vântul ne năuceşte şi ne arde ochii, sunt de acord cu tine.

- Aşa e, confirmă Geoffroy. Ne aruncă zăpada asta îngheţată direct în faţă.

Braţ la braţ, cei doi prieteni îi ajung din urmă pe Basile şi pe Hugues. Geoffroy nu mai încearcă să-şi ascundă mâhnirea. Lacrimile i se preling pe obrajii mari, acoperiţi de barba deasă.

Cei patru cavaleri străbat drumul în tăcere. Abia când pătrund în casa soţilor Brienne, contele Hugues anunţă:

- O să trebuiască în curând să luăm măsurile despre care am vorbit deja referitor la Mormântul lui Iisus. Gardienii Sângelui nu se vor limita doar la a încerca să pună mâna pe Semnele Sfinte.

- Vor dori să se asigure că miracolul s-a înfăptuit cu adevărat! adaugă Payns.

- Da, singura şi unica oară când miracolul a fost încercat
şi realizat. De Iisus, fratele nostru dintre cei morţi!

*

- Spovediţi-mă, părinte, pentru că simt o mare nevoie de pocăinţă şi de penitenţă în această zi de doliu.

- Este o dorinţă justificată să aspiri la uşurarea sufletului în asemenea momente.

Preotul o invită pe Hélène să intre în unicul confesional al bisericii. Locul de spovedanie este mai degrabă o debara strâmtă, ale cărei şipci de lemn s-au desfăcut din cauza umezelii.

Preotul a luat loc în spatele grilajului de care tânăra femeie îşi sprijină fruntea.

-M-am simţit întotdeauna mai bine după ce m-am spovedit, spune ea. M-aţi susţinut atât de mult, părinte, în
credinţa mea! Inima mea ar fi cedat de multă vreme dacă nu
v-aş fi putut vorbi în secretul inviolabil al acestei taine bisericeşti.

- înţeleg, Hélène. Numai Dumnezeu ascultă ceea ce se rosteşte aici. Vorbeşte... Mărturiseşte-te Lui şi te vei simţi eliberată.

Hélène înghite cu dificultate. Are senzaţia că este în permanenţă strangulată, că o funie imaginară îi sugrumă gâtul.

Respiră îndelung, încet, profund. Respiră acest aer în care se amestecă mirosul dulceag al lumânărilor cu acela, mai aspru, al pietrelor, aroma fadă şi discretă a lemnului cu halena apropiată a preotului, caldă şi acrişoară.

Şi vorbeşte...

*

Preotul a aşteptat câteva clipe după plecarea lui Hélène şi apoi a ieşit şi el din biserică.

Trece de ultimele case din sat, aplecat în faţă, împotrivin- du-se vântului încărcat de zăpada care-l loveşte în plin. Urcă un taluz în vârful căruia un bărbat îl aşteaptă lângă calul său.

Necunoscutul, cu chipul ascuns în glugă, poartă o secure la brâu.

- Ai aflat ceva nou din spusele văduvei? întreabă el.

- Nu, messire. Nimic în plus faţă de ultima ei spovedanie.

- Atunci o să revin... Dar bine că ştiu ce este mai important. Iar asta, datorită ţie. Gardienii Sângelui posedă acum un deget de la mâna dreaptă a lui Hristos!

- Oricum, se plânge preotul, Dumnezeu n-o să mă ierte că am încălcat secretul confesiunii. Am nesocotit această taină bisericească de nenumărate ori ca să-ţi satisfac dorinţa, şi sufăr mult din cauza asta.

Asasinul îşi duce mâna la secure şi îi mângâie uşor tăişul. Preotul face un pas înapoi, cu riscul de a cădea în gol pe spate.

Glasul mieros îl linişteşte:

- Nu te teme. Nu o să-ţi fac nici un rău atâta timp cât o să-mi dai ascultare.

Da, mi-ai spus adesea acest lucru, messire. Dar, cu toate **astea,** alura ta mă înspăimântă.

Suntem aliaţi şi lucrăm la acelaşi plan. Da, şi acest lucru mi l-ai repetat. Şi totuşi eu comit sacrilegii de neiertat, care îmi vor împovăra mult sufletul în ziua Judecăţii de Apoi.

Consideră-te drept un soldat al lui Dumnezeu. Pentru asta, îţi va fi acordată iertarea păcatelor.

Bărbatul cu securea urcă din nou în şa. înainte de a da pinteni calului, îl atenţionează pe preot:

- Să nu care cumva să-ţi vină vreodată ideea să te confesezi vreunuia dintre superiorii tăi. Şi nici să-i mărturiseşti soţiei lui Brienne că-i trădezi încrederea...

-Bineînţeles că nu!

-Eşti un bun soldat, părinte.

Cavalerul îşi îndeamnă calul şi dispare curând în mijlocul fulgilor de zăpadă care se învolburează în

bătaia vântului.PARTEA A DOUA

Lista roşi

e1

Vizita Papei

în ianuarie, anul una mie o sută opt, Papa Pascal al II-lea pretextează programarea unui obscur seminar cu episcopul de Reims pentru a se duce în secret la o mică mănăstire izolată din Champagne. Războiul pe care l-a declarat celor cinci cavaleri moştenitori ai Lojii Primare a început în Ierusalim, cu patru ani în urmă; şi se va sfârşi doar atunci când va aduna toate inelele ce conţin Semnele Sfinte trasate de Iisus Hristos pe giulgiul fratelui său.

Ninsoarea a încetat de două zile, dar drumurile sunt în continuare greu accesibile, obligându-i pe călători la prudenţă.

Un convoi din şase cavaleri înarmaţi şi o trăsură acoperită cu prelată, trasă de doi cai, trece de poarta largă a mănăstirii Sainte-Menehould. Un bărbat corpolent, acoperit cu o haină de blană groasă, coboară din trăsură bombănind:

- Ce ţară sinistră şi friguroasă!

Vizitiul a sărit de pe banchetă şi vine să-l ajute pe bărbatul înfăşurat în blană.

- Sprijiniţi-vă de braţul meu, Sfinte Părinte.
- Mulţumesc, dar e inutil, căci iată-l pe părintele stareţ.

într-adevăr, un călugăr scund, cu gluga trasă pe cap, se grăbeşte să-i iasă în întâmpinare, ţopăind prin zăpadă ca un

păsăroi zorit. Ajuns în dreptul Papei, se înclină respectuos

şi spune:
- *Dominus vobiscum.*
- *Et cum spiritu tuo!*
- Preasfinte Părinte, fiţi binecuvântat...
- O să ne rugăm mai târziu. Acum condu-mă la el.
Chipul întunecat, buzele strânse şi privirea severă afişate
de Papa Pascal arată în mod vădit că acesta nu este deloc încântat de vizita pe care o întreprinde. Părintele stareţ îl invită să parcurgă un deambulatoriu prin ferestrele căruia pătrunde un vânt şuierător şi tăios.
- Trebuie să vă previn, începe să spună stareţul bâlbâin- du-se, la această oră el...
- Ei bine, este sau nu este aici? se enervează suveranul pontif. Doar era prevăzut să vin astăzi, nu-i aşa?
- Da, este aici, cu siguranţă. În curtea din spate, după această clădire...
Stareţul arată spre un depozit, şi vizitatorul său reacţionează imediat:
- Nu înţeleg nimic din ce spui! Ce-ar putea face afară, pe frigul ăsta infernal?
- Tocmai...
Traversează împreună depozitul care dă spre un şopron pătrat, acoperit în întregime de zăpadă. Papa se opreşte brusc.
- Dumnezeule! exclamă el. N-am văzut în viaţa mea ceva mai nebunesc! îşi caută moartea sau ce?
Bărbatul cu securea este aproape gol. Poartă doar o glugă pe cap pentru a-şi ascunde faţa şi o cârpă albă înnodată la brâu. Cu braţele întinse în lături, picioarele apropiate, parcă răstignit în vântul care-l loveşte cu putere, bărbatul psalmodiază Tatăl Nostru:

CEI CINCI TEMPLIERI Al LUI IISUS 127 *Panem nostrum quotidianum da nobis hodie, Et dimitte nobis debita mostra, sicut et nos dimittimus debiionbus nostris. Et ne nos inducas în tentationem: sed libera nos a malo.*

- îşi face exerciţiile, după cum spune el, precizează călugărul. Le practică aşa în fiecare zi de când a sosit... Ca să se călească. O mortificare teribilă! Trebuie să vă mărturisesc că mă înspăimântă foarte tare, şi la fel se simt toţi fraţii mei.

- Lasă-ne...

Stareţul, a cărui curiozitate este aspru dezamăgită, pleacă fără tragere de inimă. Papa se apropie de asasin. Acesta nu-şi abandonează postura de Hrist răstignit şi spune:

- *Coram Sanctissimo*[1] *!* Iată-vă, în sfârşit, Părinte. Sper ca goliciunea mea să nu vă ofenseze; carnea şi oasele mele cheamă această suferinţă pe care sufletul meu o înăbuşă cu rugăciuni.

- Te supui la o asemenea penitenţă pentru a-ţi ispăşi crimele?

- Nu ucid decât la ordinele Sfintei Biserici. Sunt arma dumneavoastră, Părinte. Apăr o cauză dreaptă; Dumnezeu mă va ierta pentru asta.

- Şi eu voi interveni în favoarea ta pe lângă El.

Un zbor de corbi cu croncănit grav şi monoton. Apoi, din nou, vocea aproape feminină şi atonică a asasinului:

- Fără îndoială, preferaţi să ne întoarcem în chilia mea?

-într-adevăr. Din păcate, nu posed virtuţile tale, iar picioarele mele, deşi încălţate, suferă din cauza acestui frig pătrunzător.

Penitentul îşi coboară braţele.

Poftiţi, îl invită el pe Papă, era să uit de datoria mea de gazdă; cred că sunteţi obosit după această lungă călătorie p
e' în prezenţa Papei, (n.a.) care aţi facut-o. Vreau să ştiţi că sunt onorat de faptul că v-aţi deplasat personal.

Stânjenit că trebuie să-l urmeze pe acest bărbat gol, Papa Pascal grăbeşte pasul. E nerăbdător să termine treaba cât mai repede. Nerăbdător, de asemenea, să primească din mâinile acestui nebun primul inel sustras de la cavalerii din Champagne.

Intră împreună într-o încăpere întunecată, la depărtare de dormitorul călugărilor: o chilie cu pereţii fisuraţi, cu pardoseala din pământ bătătorit şi având drept mobilier un pat, un taburet şi un cufăr pe care au fost aşezate securea şi lucrurile asasinului.

Într-o sobă îngustă, focul mistuie ultimele rămăşiţe din- tr-o buturugă.

La vederea securii, Papa nu-şi poate reţine un fior gândin- du-se la toate membrele care au fost tăiate cu ea, la craniile sfărâmate sub loviturile ei.

- Călugării cumsecade ai acestei mănăstiri nu au întrebat nimic când au trebuit să mă găzduiască, precizează tânărul în timp ce se îmbracă. Dar, fără îndoială, recomandările dumneavoastră nu pot fi refuzate, nu-i aşa?

- Putem avea deplină încredere în această congregaţie. Trebuia să-ţi găsim un adăpost în comitatul Champagne.

Apoi, pe un ton iritat, Papa aproape că strigă:

- Deci, unde-i inelul ăla? Mi-am zdruncinat şalele pe drumuri ca să-l văd! Am riscat enorm părăsindu-mi în mare grabă palatul, şi asta ar putea să intrige pontificatul!
- Vă amintiţi de înţelegerea noastră, Părinte?
- Ţi-am dat cuvântul meu şi nu voi reveni asupra lui. Bucata din giulgiul lui Toma va rămâne proprietatea Gardienilor Sângelui. Voi face doar o copie după ea, aşa cum am convenit.

-Fie.

Papa Pascal se aşază pe un taburet şi întreabă

- :Ai ceva de scris?

Am tot ce trebuie, Părinte.

Ucigaşul scoate un pacheţel din săculeţul lui de călătorie.

Poftiţi, luaţi asta.

Papa dezleagă sfoara ce înfăşoară ţesătura în care este învelit obiectul misterios.

- Dumnezeule! exclamă el descoperind ce conţine sulul. Doamne Dumnezeule! repetă el cu o voce ascuţită şi îngrozită văzând mâna dreaptă mutilată a lui Arcis de Brienne, cu inelul roşu strălucind pe inelar.

Membrul îngheţat este verzui, străbătut de vinişoare maronii şi presărat cu hematoame violacee.

- Dar de ce ai păstrat acest... acest obiect?

De sub glugă se aude un râs scurt.

- Am considerat că dumneavoastră vă revine dreptul de a scoate inelul de pe mâna lui Arcis de Brienne.

- înţeleg: trebuie să fiu complice până şi în oroare! Asta e calea pe care ai ales-o pentru a mă implica cu trup şi suflet în această afacere înspăimântătoare!

- Nu este decât un ritual, Părinte! Vreau ca dumneavoastră să fiţi cel care îmi înmânează conţinutul acestui inel.

Şi bărbatul cu securea îi întinde suveranului pontif o foaie velină, o pană şi o călimară.

Papa scoate inelul de pe deget cu dezgust, felicitându-se că şi-a păstrat pe mâini mănuşile din piele. Carnea e putrezită şi se smulge de pe degete.

- Ce mai aşteptaţi ca să ridicaţi odată piatra aia? întreabă asasinul.

În sfârşit, Pascal se decide să extragă din bijuterie bucăţica de pânză pe care o despătureşte

imediat pentru a examina desenul trasat odionioară de Hristos.

Asta-i tot? întreabă el cu o dezamăgire nedisimulată.

Desenul e compus dintr-un triunghi cu conturul negru şi gros, cu vârful în jos, întretăiat de un alt triunghi cu contur subţire şi cu vârful în sus. Cele două figuri unite formează, prin încrucişarea laturilor, un hexagon ce cuprinde în el o linie verticală deasupra căreia se află o prelungire curbată, orientată către dreapta.

- Aşadar, condnuă Papa, acesta este unul dintre Semnele Sfinte! Una dintre cele cinci figuri...

- Da, celelalte desene se află în posesia celor patru cavaleri rămaşi încă în viaţă, care s-au întors din Ierusalim.

- Şi, odată reunite, ele formează cheia acelei *Ars magna,* spune Pascal. Calea regală! Drumul nemuririi! Dar reuşita noastră nu va fi completă decât atunci când vom găsi adevăratul mormânt al lui Hristos. Toate anchetele pe care le-am urgentat ne conduc invariabil... în Champagne.

- Ştiu unde trebuie să caut, Părinte. O să-l descopăr! Şi totul va fi înfăptuit astfel încât Istoria să nu reţină decât adevărul Bisericii. Dispun de numeroşi oameni, de spioni şi de asasini suficienţi pentru a reuşi.

Papa copiază desenul lui Hristos pe foaia velină. Pana de gâscă, prost tăiată, zgârie pergamentul, înstelându-l cu stropi minusculi.

Când termină de copiat, Papa suflă peste cerneala proaspătă şi aşteaptă câteva secunde înainte de a împături documentul, pe care-l strecoară apoi în odăjdiile sale.

E nerăbdător să plece, să-l părăsească pe acest tânăr asasin căruia Gardienii Sângelui i-au încredinţat cea mai criminală dintre misiunile lor.

- O să ne revedem curând, Părinte.
- Mă tem că da.
- Rămâneţi în Reims?
- Da, atâta timp cât va dura mandatul ce ţi s-a atribuit. Şi apropo de asta, ţi-aş fi recunoscător dacă nu o să întârzii prea mult.

îşi reproşează în gând că a rostit aceste cuvinte. Se află în faţa unui mercenar al Bisericii, un *condotier!* „De parcă i-ar

păsa lui de dorinţele mele! O să dureze atâta cât crede el de cuviinţă până să pună mâna pe celelalte patru Semne şi să descopere Mormântul lui Hristos care a venit să moară în Champagne."

Pascal se îndreaptă spre uşa chiliei. Bărbatul cu securea se grăbeşte să i-o deschidă, dându-se respectuos într-o parte pentru a-l lăsa să treacă pragul.

- Părinte...

-Da?

-Jube, domne benedicere[1].

Ucigaşul îşi înclină capul şi îşi dă jos gluga. Papa este surprins de transparenţa ochilor lui care conferă privirii o tristeţe profundă.

- În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, rosteşte suveranul pontif făcând semnul crucii pe fruntea lui, cu degetul mare al mâinii drepte. Fii binecuvântat, fiule, şi mergi în pace!
- *Amen,* murmură vocea fără timbru.

*

Ninsoarea a reînceput. Papa Pascal se grăbeşte să ajungă la trăsura a cărei copertină s-a

acoperit deja de un strat subţire de zăpadă albă şi granuloasă.

Vizitiul îi dă pasagerului său un scăunel, pe care acesta îl foloseşte pentru a se urca în vehicul. În interiorul întunecat al trăsurii, Papa se reîntâlneşte cu un cleric corpolent, încorsetat într-un palton gros. Bărbatul se încălzeşte întinzându-şi mâinile dolofane deasupra unui vas plin cu jar.

- Sanctitatea Voastră este mulţumită?

Criminalul ăsta îmi îngheaţă sângele; are sufletul de piatră. Dar este singurul capabil să îndeplinească această misiune până la capăt. El şi cu Loggia lui!' Părinte, binecuvântează-mă. (n.a.) 132 DIDIER CONVARD

Pascal se instalează pe banchetă şi ii arată vecinului său pergamentul pe care a trasat primul dintre cele cinci semne, sustras de la cavalerii din Champagne.

- Am recopiat Sfântul Semn pe această foaie velină. Nici nu îndrăznesc să-mi închipui în ce fel va intra omul ăsta în posesia celorlalte inele.

- Am ales oare cea mai bună combinaţie când am pus viitorul Bisericii în mâinile Gardienilor Sângelui? N-ar fi fost mai puţin periculos dacă ne apropiam de contele de Champagne şi de cavalerii lui? Ne-am fi putut concilia interesele respective...

Convoiul se pune în mişcare. Trăsura se clatină de la stânga la dreapta, după şovăielile cailor care o trag.

Papa continuă:

- Taina lui Iisus trebuie să fie în proprietatea Bisericii, don Mestrany. Nu poate fi împărţită cu nimeni! Dacă aş fi nevoit să-mi vând propriul frate pentru asta, aş face-o! Păzim lumea de haos. E bine ca mesajul de iubire al lui Hristos să fie retransmis generaţiilor viitoare în deplina

frumuseţe a învăţăturilor Lui. Numai câţiva dintre noi vor şti că Scripturile au suprimat rolul lui Toma.

- înţeleg. Strădania dumneavoastră e lăudabilă.

- Plătesc însă cu conştiinţa mea de care a trebuit să mă lepăd. Este un sacrificiu foarte mare pe care mi l-a cerut religia.

- Religia, Sfinte Părinte? Nu vă referiţi mai degrabă la credinţa dumneavoastră?

- Credinţa mea, prietene... Nici nu mai ştiu în ce virtuţi să o înveşmântez. Credinţa este un principiu care ţi se transmite prin mila lui Dumnezeu şi care te purifică. Religia e constituită dintr-un ansamblu de reguli: putem subscrie la ele fără credinţă!

- Vorbele astea! Rostite de gura dumneavoastră!

- Ei bine, ce-i cu ele?

- Sunt dovada unei mâhniri atât de profunde!

- Consideră-mă ca un ministru al Bisericii, care-şi face treburile cu sinceritate şi umilinţă şi care se consacră numai acestei îndeletniciri.

- Nu sunteţi mai degrabă un ministru al lui Dumnezeu? De la el deţineţi puterile sacre ale misiunii dumneavoastră.

- Puterile mele nu sunt sacre, ci mi-au fost date de oameni, don Mestrany. De oameni! De cei care m-au aşezat în
fruntea Sfintei Biserici Catolice.

*

Bărbatul şi-a lăsat capişonul în jos. Chipul lui e lipsit de expresie. Rana pe care i-a provocat-o Basile le Harnais în Ierusalim i-a marcat pentru totdeauna obrazul cu o cicatrice brună, uşor umflată.

Se uită la mâna lui Arcis de Brienne pe care Papa a lăsat-o pe masă. Rămâne aşa vreme îndelungată, contemplând acel membru mort, hidos, chircit ca un păianjen uriaş.

Apoi, hotărându-se în sfârşit, îl ia de pe masă şi îl azvârle în sobă, peste lemnul înroşit.

- Ceea ce e mort aşa trebuie să rămână!

Curând, chilia se umple de un miros înţepător. Bărbatul zâmbeşte. „Parfumul infernului!" se gândeşte el. Satisfăcut, apucă inelul şi îl lasă să alunece într-un săculeţ de piele pe care-l vâră apoi în sacoşa lui.

Focul din sobă s-a înteţit. Mistuie carnea şi oasele care i-au fost date. Un trosnet obscen îi însoţeşte opera

.2
Puţul

Cerul îşi etalează palorile deasupra satului lui Brienne, confundându-se cu linia de cretă a colinelor învecinate.

Hélène s-a dus la biserică. îngenunchind în confesional, face instinctiv semnul crucii înainte de a începe să vorbească încet, cu o voce gravă şi foarte stinsă. Aproape un murmur.

- De la asasinarea soţului meu, de când i s-a furat mâna dreaptă, sunt bântuită neîncetat de coşmaruri îngrozitoare. Mă tem încontinuu că-l voi vedea reapărând pe acel om - acel demon - cu securea lui...

- Roagă-te mai mult Sfintei Fecioare, Hélène. O să-ţi fie de mare ajutor. Ea a suferit mult; o să-ţi înţeleagă tulburarea.

- V-am dezvăluit totul, pentru că sunteţi singura persoană căreia îi pot mărturisi teribilele îndoieli care mă frământă. V-am vorbit despre cavalerul de Payns, de contele Hugues şi...

- îmi amintesc; mai sunt şi Basile le Harnais şi Geoffroy de Saint-Omer. Mi-ai spus ce secret înspăimântător au adus cu ei din Ţara Sfântă şi te-am conjurat să nu cumva să crezi în el, pentru că rişti să-ţi pierzi sufletul.

- Şi totuşi spre cine să-mi îndrept rugăciunile acum, când ştiu că Hristos nu a murit pe cruce?

- Pentru Dumnezeu, fiica mea, nu mai scoate nici o vorbă despre această poveste! Vrei să sfârşeşti pe rug?

- Tot ceea ce vă spun este peceduit prin taina spovedaniei. Aştept de la dumneavoastră

ajutor şi alinare, nu mustrări. Singura mea vină este aceea de a fi fost confidenta soţului meu.

- Bineînţeles, şopteşte preotul. Iartă-mi vehemenţa. Sunt la fel de tulburat ca şi tine. Cum să dai crezare unor asemenea lucruri? Sunt numai blasfemii îndreptate împotriva Domnului Nostru Iisus Hristos, care a îndurat martiriul pentru a vindeca omenirea de păcatele ei.

- Cu toate astea, am citit jurnalul soţului meu. A fost scris cu sinceritate. Arcis era un om drept şi onest; n-ar fi trădat niciodată adevărul!

Preotul oftează.

- S-a lăsat probabil păcălit de acest Payns, continuă el. Am sentimentul că acesta s-a aflat la originea expediţiei în Ţara Sfântă.

- Credeţi că Payns s-ar fi folosit de el şi de prietenii lui? Cu ce scop?

- Mi-ai dat de înţeles că Payns părea să fie responsabilul acestei secte pe care o numeşte Loja Primară, nu-i aşa?

- Nu sunt sigură că ar fi existat vreodată un conducător în cadrul societăţii lor.

- Şi totuşi se pare că Payns era cel care o conducea şi care le insufla voinţa' sa membrilor ei, pe care îi numeşte „fraţi". Nu am dreptate?

- Arcis mi-a dezvăluit ceva, la scurt timp după ce s-a întors din Ţara Sfântă. Ceva foarte ciudat, de fapt.

- Te ascult, spune preotul, apropiindu-se mai mult de grilajul din spatele căruia şopteşte Hélène.

Tânăra femeie suferă din nou de acea stare de rău care-i sufocă gâtul şi îi dă impresia că se îneacă cu propria salivă.

începe a povesti cu glas răguşit:

- Soţul meu scria în biroul lui şi, pentru că se făcuse târziu, am urcat să-i aduc un castron cu supă caldă şi un pahar cu vin îndulcit; îmi amintesc de seara aceea cu atâta precizie! Am deschis uşa; el nu m-a auzit. M-am îndreptat spre el, dorind să-i fac o surpriză, şi am rămas în spatele lui, într-o linişte deplină. Am aruncat o privire peste pergamentele pe care le desfăşurase pe pupitru şi care-i acaparau întreaga atenţie, într-o asemenea măsură încât nici măcar nu remarca prezenţa propriei soţii. Şi atunci am văzut câteva desene complicate care păreau să fie nişte planuri. Erau acoperite cu cote, operaţiuni matematice şi cuvinte în latină. Am tuşit ca să-i atrag atenţia; a fost foarte surprins să mă vadă acolo, şi pe mine m-a mirat atitudinea lui contrariată. Totuşi, s-a liniştit atunci când a văzut că-i aşez pe masă gustarea pe care i-o pregătisem. Şi-a exprimat recunoştinţa, mulţumindu-i destinului care a vrut ca noi doi să ne iubim, şi mi-a spus că apreciază solicitudinea mea şi afecţiunea pe care i-o port. Nu m-am putut abţine să nu-l întreb despre planuri. Uşor stânjenit, mi-a răspuns că e vorba despre un puţ care trebuia săpat pe domeniile lui Payns, într-o pădure căreia i-a dat numele de Pădurea Răsăritului la întoarcerea lui din Ierusalim: o întindere vastă de pământ, situată în apropierea diocezei Larrivour, la porţile regiunii Troyes; un loc pustiu şi în paragină, după cum se vorbeşte. Nu sunt deloc expertă în arhitectură, dar răspunsul lui mi s-a părut ciudat. Pentru că, dacă într-adevăr era vorba despre o fântână, din ceea ce vedeam eu în schiţele acelea, arhitectura ei părea foarte complexă. I-am spus asta lui Arcis, care mi-a răspuns că forajul şi amenajarea apareiajului pietrelor vor necesita o serie de operaţiuni extrem de minuţioase, realizate de meşteri terasieri, dulgheri şi zidari. Mi-a precizat că în fundul acestei fântâni va fi îngropată o comoară pe care nici un

curios nu va putea vreodată să o găsească. I-am pus atunci mai multe întrebări. Despre ce comoară era vorba? El şi cu prietenii lui aduseseră cumva bogăţii din Palestina? Se referea la pietrele roşii? încă îl mai văd parcă pe soţul meu zâmbind şi luându-mă pe genunchii lui, aşa cum îi plăcea deseori să facă. Acolo, în braţele lui, redeveneam fetiţa cuminte, îndrăgostită de el. Mi-a şoptit la ureche că acea comoară care va fi ascunsă în profunzimile iubitei sale Champagne nu putea fi evaluată nici în aur, nici în diamante. Şi a mai adăugat această frază greu de înţeles: „Payns, contele Hugues, Saint-Omer, Le Harnais şi cu mine vom îngropa curând Cunoaşterea care este moartă şi totodată vie, şi constituie dovada sacrei învăţături a lui Iisus Hristos! Ceea ce este carne şi sânge pentru secole şi secole!" Fântâna făcea parte dintr-un proiect vast. Pentru a-l duce la îndeplinire, cavalerii apelaseră la un arhitect şi la doi doctori ebraici foarte bine instruiţi în cabala, în geometrie şi în alchimie.

- Nu a mai spus şi altceva? întreabă preotul după ce Hélène termină de vorbit.

- Eu aş fi vrut să aflu mai multe, dar Arcis a preferat să se limiteze la aceste câteva fraze sibiline şi să schimbe subiectul. Era clar că îşi reproşează faptul că a vorbit despre acea fântână şi de ceea ce va fi ascuns în ea.

Preotul scoate un oftat prelung.

- Va trebui să te rogi zilnic pentru salvarea sufletului soţului tău, Hélène. Să te rogi cu ardoare... Pentru că, în mod evident, cavalerul Arcis şi cei patru prieteni ai lui au evocat forţe obscure. S-au dedat unor practici nelegiuite şi blasfemitoare.

- Vreţi să spuneţi că aceşti oameni atât de respectabili, atât de corecţi sunt nişte vrăjitori? îl

acuzaţi pe contele Hugues că are legături cu diavolul?

- Să-l lăsăm pe Dumnezeu să judece. Dar nu uita să ceri mila şi îndurarea Lui pentru sufletul soţului tău.

3
Pater noster

Rămas singur, preotul îşi aruncă o capă pe umeri, îşi trage gluga pe cap şi părăseşte biserica.

Afară, e întâmpinat de fulgii de zăpadă care se năpustesc cu violenţă asupra satului.

Grăbeşte pasul şi se îndreaptă spre grajdul învecinat cu prezbiteriul. îşi dezleagă iapa, un animal greoi, cu pântecele larg şi grumazul gros. îi aruncă pe spinare o cuvertură în loc de şa şi apoi încalecă.

„Dumnezeule, o să mă ierţi?"

Străzile sunt pustii. Preotul mângâie spinarea iepei şi o îndeamnă cu vorba, ajungând curând pe un drum ce urcă pe o colină, şerpuind între stâncile ascuţite.

Drumul devine abrupt, căţărându-se pe un versant din ce în ce mai vertical impunând prudenţă la fiecare pas.

Cu faţa udă şi degetele amorţite de frig, agăţate de coama animalului, preotul zăreşte în vârful colinei silueta bărbatului cu securea. Acesta aşteaptă nemişcat în mijlocul zăpezii şi al vântului care-i învolburează mantia neagră. Calul lui stă ceva mai departe, docil şi răbdător.

- Când ajunge în dreptul tânărului asasin, preotul descale- că de pe iapă.Astăzi, e luni. S-a spovedit văduva?
- Da, răspunde preotul, aşa cum a căpătat obiceiul s-o Iacă în fiecare dimineaţă de luni.
- Atunci, povesteşte-mi repede ce ţi-a dezvăluit.
- Este ultima oară, messire. Nu mai vreau să-mi pângăresc menirea, fie şi în numele sfintei noastre cauze... E ultima oară!
- Ei bine, măcar această ultimă oară să-mi fie de folos! A vorbit despre prietenii lui Arcis de Brienne?

Clericul îi repetă spionului ceea ce i-a dezvăluit văduva. Având o memorie excelentă, el îi povesteşte totul aproape cuvânt cu cuvânt.
- Ah, spune asasinul când preotul termină de vorbit, femeia asta a menţionat implicarea a doi oameni de ştiinţă, evrei! Şi a unui arhitect... Da, asta confirmă ceea ce am dedus eu în urma propriei mele cercetări.
- Nici nu îndrăznesc să-mi închipui despre ce este vorba! strigă preotul.
- Nu face pe ipocritul; ştii foarte bine care e natura afacerii iniţiate de cavalerii din Champagne.
- Prefer să nu mai joc nici un rol în această afacere. Cred că te-am servit suficient, cu devotament şi sinceritate. îmi permit să repet că asta este ultima oară când ne întâlnim.

Ucigaşul e scuturat de un râs sacadat, scurt şi ascuţit. Apoi, îşi desface brusc paltonul, apucă securea prinsă la brâu şi o flutură deasupra capului preotului spunând:
- Ai dreptate, părinte. Chiar e ultima oară!

Preotul şi-a ridicat faţa udă de zăpadă şi urmăreşte, hipnotizat, traiectoria lamei.
- Cu permisiunea mea, rosteşte asasinul.

Securea desenează un semicerc larg şi loveşte victima în dreptul taliei.

- Şi cu binecuvântarea mea!

Sângele ţâşneşte imediat în şuvoaie groase când arma se smulge din rană.

Preotul rămâne câteva secunde îndoit de mijloc din cauza durerii care-i zdrobeşte corpul. Un nod de sânge îi urcă pe gât. Vomită cheaguri groase şi negre pe zăpada de la picioarele sale.

Apoi, cu ochii pironiţi pe cerul alb, se clatină, se răsuceşte în loc, într-un dans grotesc. Şi se prăbuşeşte.

Se răstoarnă în gol şi se rostogoleşte în şanţul adânc. Asasinul ia un pumn de zăpadă pentru a spăla lama mânjită; apoi se urcă în şa şi porneşte la drum.

Mişcarea liniştită a calului, legănatul lui ritmic reuşesc să-i provoace un orgasm care-l calmează.

Simţind în vintre alinătoare căldură, ucigaşul îi adresează lui Dumnezeu rugăciunea care-i place cel mai mult: -

Pater noster, qui es în caelis, sanctifuetur nomen tuum...

4

Scriptoriul

Maurin a căpătat obiceiul de a se duce în scriptoriul[1] tatălui său imediat după ce îşi bea bolul cu lapte cald şi înghite o lelie mare de pâine de secară, unsă cu untură. Se îmbracă în grabă cu o cămaşă groasă şi călduroasă, peste care îşi aruncă o şubă de blană şi, încălţat cu cizme, traversează curtea fermei vaste.

---

1 Birou, (n.tr.)

Îi place să audă cum scârţâie zăpada îngheţată a nopţii, la fiecare pas pe care-l face. Din pragul sufrageriei mari, mama lui îl priveşte zâmbind şi apoi, la fel ca în fiecare dimineaţă, îl dojeneşte:

Maurin, doar n-o să-l deranjezi iar pe tatăl tău? Lasă-l să lucreze liniştit!

Băiatul se întoarce spre ea şi îi răspunde: - Mi-a promis că o să mă înveţe noi lovituri cu sabia! îşi continuă drumul în cotcodăceala găinilor pe care le întâlneşte în cale, amuzându-se să urmărească vreo două dintre ele preţ de câteva secunde; ştie că asta o distrează pe Eme- line, surioara lui, care-l priveşte de la fereastra camerei.

Exact în momentul acela, fetiţa coboară la mama ei, ca să-şi bea laptele şi să ronţăie fructe uscate.

- Ce fac tata şi oamenii aceia misterioşi care au venit la noi, mămico?

- Păi... Tatăl tău s-a înhămat la o treabă foarte complexă, Emeline. Iar în ceea ce-i priveşte pe musafirii lui, aceştia sunt nişte oameni erudiţi care îl ajută să rezolve calcule dificile!

- Mereu îmi dai acelaşi răspuns, dar au trecut deja mai mult de trei săptămâni de când s-au închis în scriptoriu. Şi Maurin are dreptul să se ducă acolo!

- EU e băiat! Şi o să împlinească zece ani în curând.

Fetiţa se aşază la masă cu o figură bosumflată şi îşi apleacă
faţa deasupra bolului cu lapte. După câteva secunde, bodogăne:

- Maurin nu vrea să-mi povestească despre ce fac tata şi prietenii lui. Spune că eu n-aş înţelege!

- Cred mai degrabă că nici el nu a aflat prea multe şi că vrea să-şi dea importanţă. Bărbaţii

sunt deseori aşa: simt nevoia să se înconjoare de mister.

- Regret că m-am născut fată!
- Haide, zău, o să îţi dai seama destul de curând că şi femeile au secretele lor. Dar, cu siguranţă, ele sunt mai abile
decât bărbaţii şi nu fac atâta caz de ele!

*

Maurin trece prin faţa unui manechin din lemn şi paie, menţinut în poziţie verticală, cu braţele întinse în lături, de un ţăruş înfipt în pământ, confecţionat de tatăl lui pentru a-l antrena în aplicarea unor lovituri de sabie zdravene şi iscusite.

- Iată-I pe micul nostru vizitator matinal! exclamă un bărbat bătrân, deschizând uşa scriptoriului.
- Bună ziua, domnule Eliphas. N-o să mă obişnuiesc niciodată cu ochelarii ăştia pe care-i purtaţi pe vârful nasului!
- Bună, Maurin. Roagă-te ca ochii tăi să nu aibă vreodată nevoie de lupe, băiete. Intră, tatăl tău, care are o vedere excelentă, te-a văzut traversând curtea. Haide, vino repede la căldură.

În încăperea mare domneşte un miros plăcut; Maurin îl percepe tot mai clar în fiecare nouă zi. E compus din miresm

 I licărite de mirodenii şi de plante pe care maestrul Ferrer, unul dintre invitaţii tatălui său, le fierbe pentru a obţine decocturi (h parfum ameţitor de ceară, răşină şi gudron, utilizate la fabri- i atra unor machete meşteşugite, adevărate opere de artă ce reprezintă ecluze, baraje, trolii, scripeţi ori un dublu puţ elicoidal.

Şi toate astea, fără a mai pune la socoteală pergamentele din piele de viţel, cu mirosuri acre, dezgustătoare, pe care aroma cernelii le estompează însă şi le face să devină aproape plăcute!

Copilului îi place această încăpere. Îi plac cărţile ei numeri >ase, etalate pe etajerele din lemn, borcanele cu unguent, liolcle, flacoanele, desenele complicate trasate pe bucăţi mari de ardezie.

Îi apreciază pe Eliphas, cu lentilele lui rotunde la ochi, pe l'errer, cu lungul lui păr cenuşiu şi veşmintele sale înzorzonate, din stofe mătăsoase, pe Schelomet cel scund, slab ca o mâr- |oagă şi cu un veşnic surâs pe buze.

Şi pe tatăl lui, Hugues de Payns. Tatăl lui, pe care-l sărută aplicându-i câte un „salut" pe fiecare obraz. Tatăl lui care pare că nu doarme niciodată, dar pe care nu-l marchează îndelungatele stări de veghe.

- Presupun că mama ta ţi-a făcut din nou morală şi că nu ai ascultat-o, spune Payns. Care este lucrul ce te intrigă cel mai mult în această încăpere?

- Draperia asta mare, răspunde copilul arătând o tapiserie grea care împiedică vederea asupra unei a doua camere.

- O curiozitate firească: întotdeauna încercăm să descoperim ceea ce alţii ascund cu grijă. Nu există nimic altceva care-ţi stârneşte interesul?

Copilul se apropie de masa pe care sunt aşezate machetele câtorva edificii. Una dintre ele îi reţine în mod special atenţia.

- Desigur, mă întreb cum şi de ce vrei să construieşti un asemenea puţ. E nevoie de multe pietre ca să clădeşti aşa ceva! Şi de lemn, ca să susţii ansamblul!
- Pietrele şi lemnul nu lipsesc în Pădurea Răsăritului, precizează Eliphas cu vocea lui bolovănoasă.
- Fără îndoială, continuă Maurin, dar unde o să găsiţi destul aur ca să-i plătiţi pe toţi lucrătorii şi muncitorii pe care trebuie să-i angajaţi?
- Zău că eşti prea isteţ! remarcă Payns râzând. Nu cumva ai venit aici ca să ne inspectezi munca?
- Doamne fereşte! Am venit să te caut, fiindcă mi-ai spus că o să ne antrenăm pe manechin şi că o să-mi arăţi cum să-l fac zob, aşa cum ai făcut tu cu necredincioşii din Ierusalim.
- îmi atribui isprăvi pe care nu le-am înfăptuit. Nu sunt aşa formidabil cum mă crezi tu!
- Ba da, ba da! insistă Maurin. Toată lumea din împrejurimi spune asta, tăticule...

Mai lasă-mă un pic să studiez o epură şi vin imediat cu tine.

- Alerg să-mi îmbrac tunica.

De îndată ce Maurin părăseşte încăperea, Eliphas îi spune lui Payns:

- Fiul tău e deştept; întrebarea lui referitoare la bani nu era lipsită de importanţă! A

înţeles că o să avem nevoie de foarte mulţi pentru a ne duce afacerea la bun sfârşit.

- E doar un copil; şi nici nu-şi poate imagina ce putere deţinem. Nici Typhaine, soţia mea, nu ştie nimic. I-am pomenit doar despre digurile şi ecluzele pe care intenţionez să le construiesc pe domeniile mele. în ceea ce-i priveşte pe Geoffroy de Saint-Omer, pe Basile le Harnais şi pe contele Hugues, Typhaine îi consideră pe toţi drept prietenii mei fideli, tovarăşii mei de călătorie în Ţara Sfântă, nimic mai mult. Am ţinut-o departe de descoperirea noastră. Nu bănuieşte nimic şi m-ar considera cel mai îngrozitor dintre eretici dacă ar şti...
- Ai procedat foarte înţelept, într-adevăr.

Schelomet intervine:

- Dar, frate, inelul ăsta... Nu te-a întrebat nimic despre el?
- Bineînţeles că m-a întrebat. A aflat şi de faptul că un asasin a smuls mâna dreaptă a lui Arcis de Brienne care purta unul la fel. Soţia mea bănuieşte, de bună seamă, că piatra aceasta conţine o relicvă adusă din Ierusalim... Cu toate astea, nu a încercat să afle mai multe şi sunt încântat de discreţia ei!

Ferrer umple patru ceşti cu un lichid aromat şi fierbinte şi apoi spune:

Totuşi, fraţilor, marele secret pe care-l păzim în Loja Primară riscă să fie descoperit în orice moment de duşmanii noştri.

- Ai dreptate, răspunde Payns, tocmai de aceea trebuie să protejăm cât mai rapid rămăşiţele pământeşti ale mentorului nostru, astfel încât nimeni să nu poată ajunge la ele.
- Atunci când o să-l depunem pe Prim în criptă, în fundul acestui dublu labirint vertical,

Secretul va odihni în deplină siguranţă de-a lungul secolelor ce vor veni, precizează Eliphas.

Payns îşi aşază o mână pe umărul bătrânului arhitect şi îi spune:

- Numai o minte atât de inteligentă ca a ta, Eliphas, putea să conceapă o asemenea minune arhitecturală. Un sanctuar de nepătruns!

Îţi mulţumesc. Totuşi, regretatul nostru frate Arcis m-a ajutat mult când mi-a comunicat schemele lui. Mă gândesc la el de fiecare dată când îmi reiau munca... Acum, du-te la fiul tău, prietene, şi învaţă-l arta ta. Tovărăşia noastră are nevoie deopotrivă de cavaleri valoroşi şi de minţi erudite. În ceea ce ne priveşte, noi ne vom reapuca de treabă; timpul riscă să devină insuficient.5

Muribundul

- Să revenim la I.N.R.I., spune Schelomet desfăşurând un pergament pe care Payns a desenat Semnele Sfinte. *Igne Natura Renovatur Integra!* scandează el.

- „Prin foc, Natura este integral reînnoită", traduce Ferrer.

- Prin Lumină, Hristos regăseşte Viaţa! rosteşte rar Eliphas.

- Dar ora n-a venit, fraţii mei, condnuă Schelomet. Trebuie să facem în aşa fel încât Marele Arcan să nu cadă în mâinile duşmanilor noştri. Iisus ne-a încredinţat puterea lui pentru ca noi să veghem asupra ei şi să o transmitem umanităţii atunci când vom considera că aceasta este aptă să o primească.

- Vor fi oamenii vreodată suficient de înţelepţi? întreabă Eliphas. I.N.R.I. nu ar trebui oare să rămână pe vecie în Mormântul pe care i-l construiesc? Cine va fi judecător? Cine va şti să aprecieze momentul în care fraţii Primi vor putea divulga Cunoaşterea?

- Nu ştiu, admite Schelomet. Tot ce ştiu este că aurul şi viaţa eternă ar provoca acum cele mai mari rele! Beatitudinea şi nemurirea ar deveni instrumente infernale dacă ar fi pervertite. I.N.R.I. este un miracol care nu se va produce probabil decât o singură dată atunci când va suna ceasul sfârşitului lumii.

CEI CINCI TEMPLIERI Al LUI IISUS 147 Crezi că Tradiţia va străbate epocile? întreabă Ferrer. (Irezi că lanţul nu se va rupe niciodată?

Schelomet nu răspunde; se duce la una dintre cele trei ferestre ce dau spre curtea spaţioasă unde Payns s-a reîntâlnit cu fiul său, care tocmai îşi termină de înnodat şnururile tunicii. Ferrer şi Eliphas se apropie şi ei de fereastră.

- Bănuiesc la ce te gândeşti, spune acesta din urmă cu vocea lui gravă şi uşor voalată.

- Şi eu, îi întăreşte spusele Ferrer. Payns şi Maurin sunt viitorul.

Cu condiţia să reuşim să dejucăm capcanele pe care ni Ic vor întinde Gardienii Sângelui, precizează Eliphas. Ne-au furat unul dintre Semnele Sfinte; vor face totul pentru a pune mâna şi pe celelalte patru.

- Dar, dacă se va întâmpla astfel, clericii şi învăţaţii Bisericii o să descopere oare rostul lor? se îngrijorează Ferrer.

- Ar avea nevoie de timp, de foarte mult timp, în lipsa Tradiţiei iniţiate de Hristos şi transmisă pe cale orală, vreme de unsprezece

secole, fraţilor Primi. Dar Biserica e răbdătoare… Lupta ei i se pare legitimă şi o absolvă de crimele pe care trebuie să le comită pentru a-şi atinge scopul.

- Ia uitaţi-vă! spune Schelomet. Payns îl învaţă pe Maurin una dintre cele mai frumoase lovituri de sabie ale sale. *

Payns a apucat antebraţul fiului său care ţine mânerul săbiei. Cavalerul îl ajută astfel să ţină arma prea grea pentru el şi îi ghidează mişcările.

Tatăl şi fiul sunt lipiţi unul de altul, uniţi parcă într-un singur trup. Payns stă în spatele lui Maurin pentru a imprima trupului său cea mai mică mişcare, cea mai discretă legănare a şoldurilor, cea mai imperceptibilă dintre eschive, impunân- du-i o coregrafie riguroasă şi precisă.Iar manechinul primeşte loviturile săbiei cavalerului ţinute cu patru mâini. Un atac necontenit, repetat mereu la fel, astfel încât copilul să-l memoreze perfect.

- Lovitură la vintre! strigă Payns la fiecare dintre asalturi. Fentă la dreapta adversarului, şi loveşti rapid, înfigându-ţi spada în căuşul coapsei lui stângi.
- Aşa te-ai debarasat tu de duşmani în Ţara Sfântă?
- Nu m-am luptat acolo. În plus, ceea ce te învăţ eu acum ţine de regula cavalerească. Se întâmplă însă deseori să fii nevoit să acţionezi ca o brută pentru a-ţi înfrânge rivalul.

Apoi Payns îşi desface degetele de pe antebraţul fiului său şi îi spune:

- Acum, luptă singur, Maurin!
- Dar... de obicei, fac exerciţii cu sabia mea de lemn. Asta e mult prea grea!
- Dacă execuţi o mişcare perfectă, arma îşi pierde din greutate. Zboară şi şuieră înainte de a lovi. încearcă...

încruntându-şi fruntea din cauza efortului, copilul se năpusteşte asupra manechinului pe care-l loveşte aşa cum l-a învăţat tatăl lui.

- încă o dată!

Băiatul atacă din nou. Spada grea sfâşie paiele.
Payns...
Maurin lasă arma să cadă.

- Ai auzit, tată?
- Da. Se aude din spatele grajdului.

Payns...
O chemare tânguitoare şi îndurerată. Bărbatul şi copilul se întorc, dar nu zăresc nimic.
- Dă-mi sabia şi hai să vedem.
Vocea geme din nou: *Ajutor... Payns!*
Cei doi se îndreaptă spre grajd.
- Rămâi în spate, băiete.
- E un horcăit... Pe dne te strigă, tată!
încă vreo zece paşi. Zece paşi pentru a ajunge la colţul clădirii care adăposteşte grajdurile.
Deodată, apare o siluetă care se clatină pe picioare şi se sprijină de zid cu o mână însângerată. Capă şi sutană negre. Ceva mai departe, o iapă. Urme în zăpadă. Urme ale unei căzături şi apoi dâre de paşi ajungând până la grajd; rănitul a căzut de pe cal şi a parcurs ultimii metri ai calvarului său pe picioare.
Sfinte Ioan, dar îl cunosc pe omul ăsta! exclamă Payns alergând în întâmpinarea vizitatorului care se prăbuşeşte.
Poartă veşminte de preot, remarcă Maurin.
- Pentru că este chiar preot. Şi are o rană urâtă la pântece.
Payns se aşază într-un genunchi pentru a-l răsuci pe preot
pe spate.
- Payns? Tu eşti?
- Da, eu sunt. Eşti vicarul de la parohia lui Arcis de Brienne, nu-i aşa? L-ai înmormântat pe prietenul meu; îmi amintesc foarte bine de dumneata.
- Messire... Trebuie să-ţi vorbesc... Să te previn...
- Maurin, fugi şi caută ajutor, ordonă Payns. Trebuie să-i acordăm repede îngrijiri acestui

om. Anunţ-o pe mama ta: să prepare o infuzie sedativă!

Băiatul o ia la fugă.

- O să mor, îngaimă preotul. Blestemat! Sunt... blestemat!

- De ce spui asta, părinte? îl întreabă cavalerul. Eşti omul lui Dumnezeu şi vei fi considerat sfânt dacă îţi va fi dat ca acesta să te judece în curând.

- Dumnezeu o să mă chinuiască... Eşti condamnat... tu şi toţi ai tăi... din cauza mea...

Rănitul se agaţă de gâtul lui Payns cu mâinile lui tremurătoare. Pare că ar vrea să se ridice, dar slăbiciunea îl ţintuieşte la pământ. Faţa lui deformată de durere este deja albă. Payns ştie că moartea a pus stăpânire pe acest trup sfâşiat.

- Lista roşie..., anunţă preotul. Lista roşie!

îşi dă ochii peste cap; buzele i se intind într-un rictus de groază, apoi muribundul leşină.

Payns examinează rana deschisă, carnea despicată cu precizie, osul sfărâmat.

„O lovitură de secure!"

Maurin se întoarce cu doi tineri slujbaşi, urmaţi, la mare distanţă, de Schelomet, Ferrer şi Eliphas, care se chinuie să grăbească pasul.

Payns se adresează valeţilor:

- Să-l ducem în casă, la căldură, deşi nu sunt sigur că o să rămână în viaţă până ajungem acolo.

Apoi, întorcându-se spre Eliphas, adaugă:

- Mi-aş dori totuşi să nu moară prea curând. Cel puţin, nu înainte de a termina ce începuse să-mi spună.

- De asta a venit să-şi dea ultima suflare la tine? Cuvintele lui erau chiar aşa importante?

- Divaga din cauza febrei şi a durerii... Dar mi-a pomenit totuşi de o listă, dându-mi de înţeles că eu şi cei din anturajul meu am fi în pericol din cauza lui. O „listă roşie"!

Cei doi valeţi se grăbesc. În pragul casei, Typhaine se pregăteşte a-i primi, cu braţele pline de albituri. Payns continuă să le vorbească celor trei prieteni ai săi:

- Numai o secure putea să-l taie în asemenea hal.
- înţeleg, spune Ferrer. E posibil ca rana să-i fi fost provocată de ucigaşul din Ierusalim?
- În cazul ăsta, replică Eliphas, ce legătură există între acest preot şi asasinul care l-a masacrat pe Arcis?

Typhaine începe să se agite de îndată ce rănitul este adus în casă.

- Plecaţi de-aici, copii; nu e o privelişte potrivită pentru voi!

Maurin şi Emeline se îndepărtează. Preotul este culcat pe
masa cea mare. I se scot hainele şi i se aplică pe rană bucăţi de pânză împăturite în comprese.

- Decoctul tău e gata, draga mea? o întreabă Payns pe Typhaine.
- Da, da... Hamei şi coada-şoricelului în doze egale.
- *Humulus* şi *MUle/blium,* spune Schelomet. E perfect, doamnă Typhaine. Asta ar trebui să calmeze durerea şi să oprească hemoragia.

Mama îşi trage copiii lângă ea.

- Haide, micuţo, prea miroase a moarte aici! Vino şi tu, Maurin.

Bărbaţii încearcă să-i administreze preotului infuzia sedativă.

- Priviţi, spune Schelomet, buzele lui sunt livide. Omul ăsta e în pragul morţii. Mă tem că nu mai putem face nimic.
- Să nu-l lăsăm să moară până nu vorbeşte, insistă Payns. Vreau să cunosc motivul care l-a condus aici.
- Pulsul îi este foarte slab. Nu mai există nici o speranţă, Payns.
- Fă o minune, Schelomet! Nu eşti tu om de ştiinţă?
- Fie, pot face să-i crească din nou temperatura pentru scurt timp. Să mi se aducă o pătură şi apă caldă!

În câteva minute, muribundul este înfăşurat într-o cuvertură groasă, înmuiată în apă foarte caldă. Preotul redeschide ochii şi vede strălucind inelul roşu de la degetul lui Payns.
- Inelul ăsta...
- Vorbeşte, părinte, îi ordonă Payns foarte aproape de urechea lui. Vorbeşte! Ai pomenit despre o ameninţare care ne pândeşte, pe mine şi pe ai mei. Despre ce este vorba?

Preotul dârdâie în ciuda căldurii cuverturii în care a fost înfăşurat ca într-un cocon umed. Un frig îngheţat îi străbate venele şi i se răspândeşte în plămâni şi în inima care-i provoacă dureri la fiecare nouă bătaie.

Dar trebuie să-i spună cavalerului... A făcut un efort supraomenesc ca să iasă din acel şanţ, să se caţere până la locul unde rămăsese iapa lui, să urce în spinarea ei, să o ghideze cu vorba... Şi să sfideze moartea, să o respingă. Să se roage lui152

Dumnezeu, să-I ceară un răgaz, încă puţină viaţă ca să-i poată destăinui totul lui Payns. Ca să-şi răscumpere sufletul cu preţul acestui sacrificiu.

Ca să extragă din străfundurile lui acest ultim dram de curaj...

- Iscoada Papei, Gardianul Sângelui... Caută toate inelele. Ştie tot. Pentru că eu i-am spus... acel adevăr înspăimântător! Mormântul Impostorului din Ierusalim... Giulgiul lui...

- De unde ai aflat toate astea? strigă Payns. Cum?

Acum, întunericul îi copleşeşte privirea. O umbră care
estompează chipul lui Payns aplecat deasupra lui. Un văl opac, înroşit de sânge.

- Ucigaşul... Ştie tot... Tot ce mi-a mărturisit Hélène de Brienne...

Vocea i-a ieşit oare din gât? Este auzit?

Payns loveşte cu pumnul în masă, foarte aproape de faţa preotului. O lovitură care răsună cu putere în încăpere.

Cavalerul aproape că urlă:

- Minţi! Hélène nu putea să ne trădeze! Niciodată, înţelegi? Hélène nu şi-ar fi trădat soţul niciodată şi nici nu ne-ar fi vândut!

- Nu e ea, îngaimă preotul. Eu sunt cel care i-am repetat ucigaşului ceea ce doamna de Brienne mi-a dezvăluit la spovedanie... Gardienii Sângelui sunt informaţi de ani de zile despre cercetările

voastre... despre intenţia voastră de a descoperi mormântul Impostorului şi de a lua Semnele Sfinte din giulgiul său...

Deodată, preotul îşi dă seama că nu mai simte nici o durere. Nici măcar nu-şi mai conştientizează propriul trup. Nu mai e decât un spirit ce se îndreaptă spre o apropiată mântuire. În braţele lui Dumnezeu, serenitatea eternă.

Această stare îi este mai plăcută decât viaţa. Pentru că a înţeles că se află între două lumi. Acolo unde conştiinţa se

estompează lin, progresiv. Pentru a elibera sufletul din inehisoarea lui corporală.

Credo în Deum, Patrem omnipotentem...[1]

Glasul lui cântă într-o catedrală de lumină. Se înalţă, pre- i iun o flacără în căutarea vântului.

Mai rămâne însă o ultimă întrebare:

Payns, aş vrea să ştiu, înainte de a muri...

Ce?

Hristos... Dacă nu a murit pe cruce... dacă a supravieţuit... Ce s-a întâmplat cu el? Era făcut din carne şi oase ca ori- eiire alt om? Atâta tot?

Ce importanţă mai are? Lumina intensă care a alungat întunericul a pus stăpânire pe spiritul lui.

- O să-ţi răspund, spune Payns.

Mâna lui Schelomet s-a aşezat pe umărul lui Payns pentru a-l invita să se ridice.

- E inutil, şi-a dat sufletul.

- Şi e mai bine că nu a mai aflat altceva în plus. La ce bun să se împovăreze în pragul morţii cu un adevăr atât de copleşitor? Dar cadavrul lui ne încurcă acum. Ce o să spunem la magistratură în privinţa lui?

Ferrer propune:

- Nimic care să stârnească suspiciuni asupra misiunii noastre. Preotul ăsta a fost atacat de un bandit la drumul mare şi a venit să mOară la tine din întâmplare: este cea mai bună versiune pe care o putem da.

- Ai dreptate, Ferrer, acceptă Payns. Asta o să spun, cu speranţa că episcopia nu va cere o anchetă specială.

- Prelaţii noştri grăsani au alte treburi de făcut decât să se ocupe de un preot mărunt dintr-o dioceză oarecare!

Payns arată spre cei doi valeţi care au rămas în încăpere cât timp a durat agonia preotului:

- ' Cred în Dumnezeu, Tatăl atotputernic...

(n.a.)Oamenii mei sunt devotaţi cauzei noastre şi răspund de tăcerea lor. Iar în ceea ce-i priveşte pe soţia şi pe copiii mei, ei n-o să scoată nici o vorbă dacă le cer asta.

Apoi adaugă, adresându-se mai cu seamă unuia dintre cei doi slujbaşi:

- **Emeric, după ce transportaţi corpul în beci, să vii imediat în scriptoriu.**

- Bine, stăpâne.

Cei doi valeţi apucă picioarele şi braţele cadavrului, îl ridică de pe masă şi părăsesc încăperea.

Typhaine şi copiii coboară de la etaj. Emeline scoate un mic ţipăt ascuţit la vederea sângelui pe care Payns şi Ferrer sunt pe cale să-l şteargă cu ajutorul cârpelor.

- Lăsaţi, spune femeia, o să mă ocup eu de asta. Presupun că voi aveţi lucruri mai importante de făcut. O să mă ajute Maurin.

Payns o surprinde pe soţia lui, când o sărută brusc pe obraz înainte de a se retrage fără să scoată o vorbă, cu chipul întunecat.

Puţin mai târziu, Emeric, care a transportat cadavrul preotului în beci, se reîntâlneşte cu cei patru bărbaţi în scriptoriu.

Payns îi dă trei scrisori şi îi spune:

- O să le înmânezi direct aceste plicuri fraţilor noştri, după ce vei rosti cuvintele de recunoaştere.

- „Orient-Origine", ştiu, domnule.

- Hugues de Champagne, Geoffroy de Saint-Omer şi Basile le Harnais să ardă, fiecare dintre ei, mesajul lor în faţa ta, după ce l-au citit, recomandă Payns. După aceea, te vei duce să-l cauţi

pe magistrat şi—1 vei conduce aici ca să constate decesul preotului.

- Aşa voi face.

Emeric pleacă.

- Aşadar, vrei să reuneşti Loja noastră, Payns? întreabă Ferrer.

- Exact, şi cât mai repede cu putinţă. Dar, inainte de asta, trebuie să mergem la Hélène de Brienne şi să-i punem câteva întrebări. Trebuie să ştim cu precizie ce anume a spus la spovedanie şi care ne-ar putea face rău.

- Fratele nostru Arcis a fost foarte imprudent când i-a dezvăluit soţiei lui secretele noastre, spune Eliphas. Crezi că i-ar fi putut spune şi unde se odihneşte trupul lui Hristos?

Payns îi răspunde fără prea multă convingere:

- Nu cred... Cel puţin, mă rog să n-o fi făcut. Nu ceva atât de grav!

- Şi totuşi, continuă Eliphas, cel mai mărunt detaliu pe care l-ar fi oferit îi poate ajuta pe Gardienii Sângelui în căutările lor. Au strâns menghina în jurul nostru, luându-ne-o înainte.

- Tocmai de aceea nu trebuie să riscăm lăsând trupul Primului acolo unde se află acum. O să-l mutăm şi o să-l păstrăm la loc sigur, până când Mormântul definitiv va fi săpat în Pădurea Răsăritului, conform planurilor tale, Eliphas. A sosit timpul să dezgropăm Inelul...

Payns a vorbit foarte încet. Stă lângă una dintre ferestre, de unde îl poate vedea pe Maurin care a revenit să lupte împotriva manechinului cu spada lui de lemn.

Eliphas se apropie de prietenul lui.

- Crezi că Papa ar putea bănui că Inelul se află în posesia ta pentru că ţi-a fost transmis de cei din neamul tău? Din tată în fiu, din moşi-strămoşi,

începând de la Ioan, prietenul credincios al lui Iisus?

Schelomet adaugă:

- Care i l-a dat fiului cel mare al lui Hristos!
- Şi care îţi revine astfel de drept, subliniază Eliphas.

Payns se întoarce către prietenii lui.

- Mie... apoi lui Maurin, într-o bună zi, spune el.

6
El-kimya

Reims... Catedrala lui se înalţă spre cerul sufocat de zăpadă. Formele ei robuste, brute, uneori masive şi totuşi elegante, solide şi totodată zvelte conferă edificiului sobrietate şi serenitate.

De latura sudică a catedralei e alipit palatul episcopal, alcătuit din clădiri dispuse în forma literei T. Într-una dintre aripile lui, episcopul i-a găzduit pe Papa Pascal şi suita acestuia.

Suveranului pontif îi place să-şi petreacă primele ore ale dimineţii într-o bibliotecă plină de lucrări pe care le consultă uneori, fiind ajutat la traducerea lor de don Mestrany, acesta cunoscând bine şase limbi străine. Papa e interesat de cele mai diverse manuscrise, parcurgând cu plăcere chiar şi lungile liste de concesionări rurale consemnate în antice polipticuri austere.

încăperea, de mari dimensiuni, este bine încălzită de un şemineu impozant, alimentat în permanenţă cu buturugi enorme, şi luminată cu lumânări şi candelabre cu flăcările protejate de manşoane cu grilaj.

în această dimineaţă, Papa stă aşezat într-un scaun confortabil, cu spătar înalt, sprijinindu-şi şalele pe perne groase, şi discută cu don Mestrany, ca de obicei, şi cu un bărbat mărunt, cu o tonsură

grosieră, îmbrăcat într-o dimie brună, şi care se leagănă de pe un picior pe altul.

Musafirul acesta tocmai examinează Semnul Sfanţ pe care suveranul pontif l-a recopiat.

- Deci, ce părere ai, părinte? întreabă Papa Pascal. Dumneata faci legea în ştiinţele ezoterice, nu-i aşa? Aştept să mă informezi în privinţa acestei figuri.

- Sanctitatea Voastră îmi atribuie o mare erudiţie, spune mărunţelul preot muşcându-şi buza inferioară şi clipind de câteva ori ca o cucuvea.

- O erudiţie pe care modestia dumitale îţi interzice să o recunoşti, Denis, adaugă don Mestrany.

Preotul răspunde:

- Este vorba mai degrabă despre faptul că mi-ar fi ruşine să vă induc în eroare. Desigur, sunt foarte mândru şi extrem de onorat că Sanctitatea Voastră a apelat la mine pentru a-l lămuri cu umilele mele cunoştinţe. Recunosc că mă bucur de o oarecare reputaţie în ţară şi chiar mi-am spus părerea cu prilejul unui proces de vrăjitorie. Graţie intervenţiei mele, suspecta respectivă - era o tânără de cincisprezece ani - a scăpat de arderea pe rug. A trebuit să dovedesc că nefericita aceea nu avea nici o legătură cu Diavolul, ci suferea de o tumoare la cap care-i afecta judecata.

- Ce s-a întâmplat în final cu această copilă? întreabă Papa cu interes.

- Un chirurg i-a deschis craniul pentru a extrage această protuberanţă care o cufunda în nebunie şi o determina să profereze necontenite injurii!

- Bine, bine, spune Papa. Şi după aceea?

- După aceea, continuă preotul Denis, i s-a refăcut craniul şi i s-au cusut ţesuturile după toate regulile ştiinţei, cu speranţa că oasele se vor suda la loc. Ceea ce s-a şi întâmplat.
- Perfect! Aşadar, fetiţa aia a fost salvată!

- Preotul îşi muşcă din nou buza inferioară şi se saltă de două ori la rând de pe un picior pe altul înainte de a adăuga:Nu ştiu dacă trebuie să consider intervenţia mea în această poveste drept una pozitivă, Sfinte Părinte. I-am permis acelei nefericite fete să nu-şi sfârşească scurta ei viaţă arsă de vie, iar asta e partea bună a poveştii, dar, după operaţia suferită, biata copilă nu se mai mişcă şi nici nu mai vorbeşte. Face pe ea şi nu se hrăneşte decât dacă e îndopată printr-o pâlnie, aşa cum se procedează cu gâştele.

Papa Pascal îşi ascunde un zâmbet în spatele mâinii şi spune:

- îmi pari un om cu bun-simţ, părinte. Ai acţionat conform conştiinţei dumitale şi nu trebuie să ai remuşcări. Să revenim la desenul nostru pe care-l ţii în mână. îţi spune ceva, măcar?

- Pe cinstea mea, începe Denis, am întâlnit deja această neobişnuită stea a lui David în *Cartea secretă* a filosofului arab Artephius, pe care am avut ocazia să o consult la colegiul din Sens şi din care am reţinut câteva fragmente... Steaua asta este compusă dintr-un triunghi alb şi unul negru pe care Artephius îl mai numeşte şi „cheia Universului". În centru, acest semn ebraic, această literă evocă spiritul lui Dumnezeu, suflul Creaţiei venit din cele mai înalte sfere pentru a organiza lucrurile cele mai infime... chiar particulele pământului! Pământul negru!

- înţeleg, spune Papa, vorbeşti de alchimie!

Denis confirmă:

- De altfel, cuvântul alchimie provine din vocabula *el-kxmya* care, la rândul ei, decurge din termenul egiptean *keme:* pământul negru! în tratatul lui, Artephius spune următoarele: „Cel care

ştie să albească pământul negru deţine secretul pietrei filosofale; şi poate readuce la viaţă moartea".

Suveranul pontif se apleacă în faţă, cu mâinile încleştate pe braţele scaunului, şi rosteşte foarte încet, articulând clar fiecare silabă:

Tringhiurile alb şi negru înlănţuite... Viaţa şi Moartea întrepătrunse. Alfa şi omega suprapuse!

Preotul Denis nu-şi poate înfrâna curiozitatea:

- O pot întreba pe Sanctitatea Voastră unde a găsit acest simbol? În ce grimoar?

Papa răspunde cu glas tăios: Nu este nevoie să ştii dumneata asta. În schimb, e posibil să-ţi cer să citeşti alte asemenea în curând, din cele care o să-mi parvină. Şi să le asociezi unele cu altele.

Preotul zâmbeşte. Cum doriţi dumneavoastră, Sfinte Părinte. Vă stau la dispoziţie. Mă voi strădui să vă împărtăşesc din umilele mele cunoştinţe. Am înţeles, de altfel, că această figură nu poate fi suficientă doar prin ea însăşi. Da?

E ca şi cum ai izola un singur cuvânt dintr-o frază. Ce sens real i se poate da fără înţelegerea tuturor celorlalte? O ecuaţie incompletă...

Suveranul pontif îşi cufundă privirea în cea a mărunţelului preot cu chip maliţios.

Nu mi s-au îndrugat minciuni, părinte: chiar ai o minte ageră şi iscusită.

Don Mestrany intervine:

Te-ai angajat să nu dezvălui nimic nimănui despre această întrevedere, să nu uiţi asta!

- Am promis, confirmă preotul. Ştiţi unde să mă găsiţi dacă vreodată... dacă vreodată vor mai apărea şi alte desene de genul acesta! Sanctitatea Voastră să mă cheme atunci, şi eu voi veni de îndată.

Părintele Denis îi înapoiază Papei foaia de pergament şi se retrage. Don Mestrany închide uşa în urma lui.

În coridorul ce duce spre o scară largă, Denis face un salt înapoi când vede ţâşnind din spatele unui stâlp o siluetă înaltă şi descărnată.

- Monseniore episcop! exclamă el. Ce m-am speriat văzân- du-vă apărând aşa din umbră. Iată, mi s-a tăiat răsuflarea!

- îmi pare rău, Denis. Erai adâncit în gândurile tale; păreai atât de absorbit! Papa te-a primit în audienţă privată şi mă întrebam... în fine, mă gândeam că poate suferă de vreo boală ascunsă dacă a chemat un spiţer atât de competent ca dne.

Preotul nu l-a apreciat niciodată pe acest episcop distant şi vanitos, mai versat în politică decât în religie. îi răspunde cu un strop de ironie:

- Nu vă îngrijoraţi, suveranul nostru pontif nu suferă de nici o afecţiune.

- Ah, m-am liniştit. De bună seamă, dorea să-l lămureşti în privinţa vreuneia dintre problemele obscure de care te ocupi în mod curent?

- încercarea dumneavoastră de a mă face să vorbesc este zadarnică, Monseniore; Sfântul Părinte mi-a ordonat să păstrez secretul asupra discuţiei noastre.

Apoi, cu un gest îndrăzneţ, mărunţelul preot îl împinge pe episcopul care-i blochează drumul.

- Scuzaţi-mă, Monseniore.

- Fie! Iată-mă dat la o parte în propria mea casă de un papă care unelteşte cu un preot înzestrat cu o reputaţie de vrăjitor şi al cărui loc ar fi mai degrabă pe rug!

Denis nu aude prea bine vorbele episcopului. Acesta bombăne cu o voce furioasă şi adaugă printre dinţi:

Cine ar putea crede că Sanctitatea Sa a venit în Reims doar ca să consulte personal arhivele regiunii şi să-mi vorbească despre neînsemnate subiecte protocolare referitoare la încoronarea regilor Franţei?7

Generozitatea lui Payns

Contele Hugues de Champane, Geoffroy de Saint-Omer şi Basile le Harnais au ajuns, rând pe rând, la moşia lui Payns care i-a informat asupra ultimelor evenimente.

S-au adunat în beci şi fac cerc în jurul cadavrului vicarului de la parohia lui Brienne. Corpul a fost aşezat pe o scândură de lemn sprijinită pe două capre.

După ce l-a ascultat cu atenţie pe Payns, fără să-l întrerupă, Hugues spune în sfârşit:

- Aşadar, bărbatul cu securea l-a eliminat pe spionul de care nu mai avea nevoie. Asta înseamnă că acest ucigaş ştie deja suficient de multe lucruri despre noi. Acum înţeleg mai bine de ce a venit Papa în Champagne.

- Papa Pascal e aici? se miră Geoffroy.

- O călătorie discretă pe care, în calitatea mea de conte, nu o puteam ignora, explică Hugues. Sfântul Părinte m-a informat chiar că îmi va face o vizită de curtoazie la sfârşitul lunii.

- Câtă ipocrizie! strigă Payns.

- Exact! Presupun că mă aflu pe „lista roşie" a Gardienilor Sângelui, la fel ca voi toţi,

spune contele. Sanctitatea Sa speră, fără îndoială, că voi fi mort în curând.

- Ce vulpoi e şi apostolul ăsta! exclamă Basile. E în stare să-ţi ceară o sumă considerabilă înainte de a te omori.

- Ai dreptate, frate Basile, răspunde Payns. Dar aurul ar putea, de asemenea, să ne salveze.

- Dându-le bani cruciaţilor lui Baudouin în Ierusalim? întreabă Geoffroy.

- înţeleg: am putea scălda Biserica într-un val de aur, şi în felul acesta să ne cumpărăm siguranţa, precizează Basile.

Payns se întoarce spre contele Hugues şi îi spune:

- Eşti cel mai puternic dintre feudatarii Franţei, şi influenţa ta se întinde până dincolo de Champagne; foarte rapid, contribuţia ta ar putea deveni indispensabilă pentru cruciade.

- Dar Biserica o să fie bănuitoare în privinţa provenienţei aurului nostru, Payns, remarcă Geoffroy. Doar râvneşte şi la secretul fabricării lui.

- Bineînţeles, frate Basile, răspunde Hugues. Bineînţeles... Totuşi, atâta timp cât nu va ajunge la piatra filosofală, noi vom rămâne stăpânii ei.

- Şi crezi că acest papă o să renunţe la planurile lui dacă se vor găsi mijloacele prin care să fie corupt? întreabă Geoffroy.

- Acesta sau următorul, răspunde Payns. Oricare om are un preţ! Iar noi avem posibilitatea să răspundem celor mai ridicate pretenţii şi să încheiem orice fel de târg!

Apoi, văzând prin uşa întredeschisă doi călăreţi care se apropie, Payns anunţă:

- Ah, iată-l pe magistrat! Aşteptaţi-mă în scriptoriu până când rezolv problema.

Cei trei prieteni ai săi îl părăsesc şi traversează curtea, trecând prin faţa manechinului cu umerii albiţi de un strat proaspăt de zăpadă.

Magistratul pare să fi înţepenit pe calul său, cu spatele frânt şi pieptul aplecat peste grumazul animalului, aproape lipit de el. Clericul care îl însoţeşte e mai tânăr şi doar cu puţin mai vioi.

Cei doi bărbaţi descalecă, în timp ce un slujbaş de la moşie apucă frâiele animalelor. Clericul îşi trece nişte bretele pe după gât, apoi atârnă de ele un pupitru minuscul pe care va redacta curând raportul dictat de superiorul său.

Payns îi întâmpină cu o falsă jovialitate:

- Domnule magistrat, intraţi repede în beci. Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede.

- Un caz de crimă nu suferă întârziere, rosteşte omul justiţiei pe un ton sentenţios. Angajatul dumneavoastră mi-a explicat, la solicitarea mea, despre ce este vorba. Aşadar, domnule Payns, spuneţi că acest nefericit a reuşit să se târască până la dumneavoastră. În starea asta!

- Iapa lui trebuie să-l fi adus aici din întâmplare.

Magistratul îi face un semn cu mâna clericului, care continuă să tremure şi să clănţăne din dinţi.

- Notează, Besan... Preotul a fost lovit pentru a fi jefuit... Nu a murit imediat în urma rănii... S-a urcat din nou pe iapa lui care l-a adus până la casa domnului Payns...

Magistratul se apleacă asupra corpului neînsufleţit pentru a examina rana profundă şi constată:

- Notează, Besan... O singură lovitură a fost suficientă pentru a-l răpune pe individ. Una

singură, aşadar. Dar cu câtă forţă a fost aplicată! Şi provocată de o lamă foarte lată, dacă ar fi să judecăm după profunzimea tăieturii.

Payns se fereşte să intervină; faptul că magistratul nu a dedus că rana a fost cauzată de o secure îi convine. E inutil să se pomenească de asasin.

Cu paşi lenţi şi spatele curbat, ofiţerul se învârteşte în jurul cadavrului. Adulmecă aproape la fel cum ar face un câine în preajma unui hoit.

- Bine, bine, spune el. Notează, Besan... Să rezumăm: victima a fost atacată nu departe de domeniul cavalerului Payns unde a venit apoi să moară... Ce altceva ar mai fi de spus? Ancheta se opreşte aici şi voi informa episcopia în această privinţă. II cunoşteam puţin pe preotul acesta; nu mai avea
familie... A fost decimată de ultima epidemie de ciumă...

Apoi, lovindu-şi palmele una de alta înainte de a şi le freca cu vigoare, conchide:

- Mie, unul, îmi plac anchetele făcute cu promptitudine!

- O să mă ocup de funeraliile lui, anunţă Payns. E cel mai mărunt lucru pe care-l pot face pentru el. Voi suporta eu toate cheltuielile.

- Notează, Besan... Notează că domnul Payns se va ocupa de funeralii, şi comunitatea îi va fi recunoascătoare pentru acest gest.

- O să pun să se rostească rugăciuni în fiecare an pentru odihna sufletului său, continuă cavalerul.

- Sunteţi foarte amabil, domnul meu. Mă scutiţi de o corvoadă. Dacă aţi şti câte agresiuni regretabile se petrec în prezent!

- Ca în fiecare iarnă; săracilor le este foame şi se comportă ca lupii.
- Exact... Da, da, ca lupii! Dar, oricum, chiar să ataci un preot! Lupi, bine zis. Iar cel care l-a atacat pe acest părinte avea nişte fălci teribile! De unde se află acum - lângă Tatăl etern, presupun -, acest nefericit preot se felicită desigur că şi-a dat ultima suflare în casa dumneavoastră, cavalere. Nu putea găsi un suflet mai bun, nici o persoană mai generoasă. Aruncând o ultimă privire spre trupul neînsufleţit, magistratul adaugă: Zău aşa, dacă încep să fie asasinaţi şi oamenii Bisericii, unde vom ajunge oare?

îşi ridică gulerul de blană al paltonului şi îşi ia rămas-bun de la Payns:

- Vă salut, cavalere!
- La fel şi eu. Mergeţi cu bine!

Typhaine vine lângă soţul ei care, din pragul beciului, priveşte îndelung în urma magistratului şi a clericului.

- Nu iau corpul de-aici? se miră ea.Am decis să mă ocup eu de înmormântarea lui. Preotul a venit să moară la noi; merită generozitatea noastră. Sper că asta nu te deranjează, draga mea?
- Ce m-ar putea deranja pe mine, dragul meu, este profundul mister care îţi învăluie chiar şi cele mai mărunte dintre gesturi. Secretos, sibilin, enigmatic: întotdeauna ai fost aşa! Dar încă şi mai mult de când te-ai întors din Ierusalim! Iar prietenii tăi sunt asemeni ţie!
- Iartă-mă, Typhaine, o roagă Payns pe soţia lui, luând mâinile acesteia între ale sale.
- Să te iert, dragul meu? Dar ce anume să-ţi iert? Nu ştiu ce îmi ascunzi. Nu-ţi reproşez nimic, pentru că îmi dovedeşti în fiecare zi cât de mult mă iubeşti.
- E adevărat că te iubesc, îngerul meu. Toate tăcerile mele au drept motiv dorinţa mea de a te proteja. Trebuie să mă duc în curând la Hélène de Brienne pentru a mă asigura că... O să-ţi explic mai târziu, draga mea.

Payns sărută mâna soţiei sale. O mulţime de sărutări scurte. Mici amprente calde pe pielea ei răcoroasă.

- Fără îndoială, vizita asta are legătură cu asasinarea soţului ei? întreabă Typhaine. Prietenii care te-au însoţit la Ierusalim sunt ameninţaţi, nu-i aşa? Şi tu eşti în pericol! Ce blestem ai adus cu tine din Ţara Sfântă?
- Ai răbdare, Typhaine... O să-ţi spun totul la timpul cuvenit.
- Bine, o să aştept. Dar află că mă rog în fiecare zi să nu ţi se întâmple vreo nenorocire. Ce m-aş face fără tine?

Payns tocmai se pregăteşte să plece când soţia lui îl reţine, apucându-l de mâna dreaptă.

- Inelul acesta e foarte frumos, spune ea.

Payns schiţează un zâmbet. În zadar. E doar o expresie de neputinţă. Nu-i poate mărturisi nimic.

Typhaine îi dă drumul la mână, şi Payns iese din beci pentru a se îndrepta spre scriptoriu, unde îi regăseşte pe cei trei
cavaleri care stau de vorbă cu Eliphas, Schelomet şi Ferrer.
Imediat cum intră în încăpere, Payns le spune:
- Să nu mai pierdem timpul. Hai să pornim chiar acum spre casa lui Hélène.
- Dacă-mi permiţi, Payns, eu aş prefera să rămân aici, îl anunţă Basile, uşor stânjenit. îmi revin cu greu din această suferinţă care îmi chinuie şalele şi îmi arde intestinele şi vezica.
- Cum doreşti, Basile. Iar noi, hai să pornim la drum!
Ies cu toţii. Maurin îi vede şi aleargă spre tatăl său.
- îmi pare rău, se scuză Basile, cu toate că am luat cu stricteţe toate leacurile alea preparate de spiţerul meu după reţeta lui Payns, încă mă mai simt nesigur pe picioare.
- Nu te scuza, frate, spune Geoffroy pe un ton glumeţ, bătându-l pe spate. Astea sunt neplăcerile vârstei!
- Orişicum! Chiar par atât de bătrân? încă mai sunt capabil să-mi ridic spada asupra voastră şi să vă fac să muşcaţi din ţărână. Inclusiv pe Payns, cât o fi el de excelent ca spadasin!
- Aşa e, răspunde Geoffroy. Un uluitor spirit lăudăros într-un corp debil!
Maurin stă lângă manechin şi pare dezamăgit.
- Pleci, tată?
- N-o să stau mult, băiete. Cel mult trei ore. între timp, poţi să-ţi continui antrenamentul.
Dar Basile se apleacă spre copil şi îi murmură la ureche:

- O să-ţi arăt eu cum să lupţi! O să te învăţ lovituri şi fente care vor face din tine un spadasin de temut. Să nu se mai spună despre bravul Basile le Harnais că este terminat!
- Este o mare onoare pentru mine să fiu elevul dumneavoastră, cavalere Basile, răspunde vesel Maurin.
Geoffroy se întoarce spre Basile şi îi strigă:
- Ai face mai bine să te foloseşti de o sabie din lemn, frate! Ţin să te găsesc întreg atunci când ne întoarcem!

8
Atacul

Un vârtej de zăpadă îi loveşte în faţă pe cei trei cavaleri care au pornit spre casa lui Brienne; drumul se întinde de-a lungul unui canal îngheţat, spre care corbii înfometaţi plonjează în zadar. Geoffroy nu încetează să bombăne şi să înjure iernile din Champagne ce se înăspresc tot mai mult în fiecare an.
Cavalerii intră în sat, aşteptându-se ca acesta să fie liniştit din cauza vremii urâte, dar sunt surprinşi să constate că, dimpotrivă, aşezarea e cuprinsă de o mare agitaţie.
Cu cât înaintează mai mult, cu atât numărul sătenilor sporeşte, concentrându-se spre locuinţa lui Hélène.
îngrijoraţi, Payns şi prietenii lui îşi îmboldesc caii pentru a-şi croi drum prin mulţimea compactă.
- Faceţi loc! Faceţi loc!
Cavalerii descalecă exact în momentul în care doi bărbaţi scot din casa văduvei un trup înfăşurat într-o pânză albă, deja mânjită de sânge.
Teroarea îl împinge pe Payns să-i îmbrâncească pe curioşii adunaţi în faţa căruţei în care urmează să fie depus cadavrul.

Rosteşte, cu o voce stinsă, sugrumată de nelinişte:
- Aşteptaţi, vreau să văd!
Smulge cearşaful de pe cadavru, în pofida protestelor celor doi care-l poartă.
- Nu este Hélène de Brienne...
Femeia e mai în vârstă. Are părul cărunt. Şi o rană profundă între sâni. Şi încă una pe burtă.
- Nicidecum, messire, spune un bărbat. E vorba despre mătuşa ei, care venise să o ajute de când a rămas văduvă. Iată ce au făcut mercenarii ăia!
Payns îl apucă pe un sătean de haină şi îl bombardează cu întrebări:
- Ce s-a întâmplat? Cine a comis această crimă? Unde e doamna Brienne?
Săteanul îi răspunde, desprinzându-se din strânsoarea lui:
- N-are nici un rost să mă scuturaţi în halul ăsta: întoarceţi capul şi o să vă liniştiţi.
- Payns, prietene...
Sprijinită de un bărbat voinic, Hélène îşi face apariţia printre oamenii care se dau la o parte în calea ei, făcându-i loc să treacă. Payns aleargă spre ea, o ia în braţe, o strânge cu putere la piept, aproape râzând de bucurie că a găsit-o în viaţă. Glasul lui şi-a regăsit timbrul:
- Am crezut pentru o clipă că...
- Au omorât-o pe Nanthilde... Mă căutau pe mine şi... şi au ucis-o pe ea!
Contele Hugues şi Geoffroy s-au apropiat şi ei.
- Cine? Povesteşte-ne!
- Erau trei, aşa cred. Au pătruns cu forţa în casă; Nanthilde a încercat să-i oprească, în timp ce striga la mine să mă ascund. Eu eram în beci...
- Pe tine te căutau? Eşti sigură de asta? întreabă Hugues.

- Da, da... M-am ascuns într-o copaie plină cu grâu în care m-am afundat cu totul. Doi bărbaţi au venit să scotocească prin beci şi i-am auzit vorbind înainte de sosirea grabnică a sătenilor alertaţi de ţipetele mătuşii mele care trăgea să moară.Ce au spus oamenii aceia? întreabă Payns.
- N-am auzit prea bine... Am înţeles totuşi că era vorba despre o listă întocmită de şeful lor, pe care era şi numele meu... Trebuia să mor ca sărmanul meu Arcis.
- Asta-i tot?
- Nu. Au pomenit şi despre domeniul tău, Payns... Ceva despre un viitor atac... Apoi au plecat. Inelul tău... Arcis avea unul la fel şi i-au tăiat mâna dreaptă ca să i-l fure! Ştiu ce conţin pietrele astea roşii şi...

Payns o întrerupe:

- Vorbim mai târziu, Hélène! O să-mi spui pe drum. Basile şi familia mea sunt în pericol. Gardienii Sângelui se pregătesc să-i şteargă de pe faţa pământului pe toţi cei care figurează pe lista roşie a bărbatului cu securea! Pe cai, repede!

Payns încalecă pe calul său şi se apleacă spre Hélène întin- zându-i mâna dreaptă.

- Urcă în şa, Hélène.

O ridică dintr-un salt: e atât de uşoară, atât de tânără. Îi simte, în spatele lui, corpul adolescentin tremurând.

- Prinde-mă de mijloc.

Femeia îl înlănţuie cu braţele. Payns dă pinteni calului. Hugues şi Geoffroy îl urmează şi ies din sat în mare viteză, aproape doborându-i la pământ pe curioşi.

Zăpada cade acum pe umerii lor, iar vântul umed şi rece îi împinge pe drumul ce străjuieşte

prelunga oglindă albă a canalului în care se reflectă cavalcada lor.

- Duhovnicul tău se afla în solda duşmanilor noştri, Hélène, spune Payns, ridicând tonul. Le-a raportat tot ce i-ai povestit tu. Gardienii Sângelui au aflat tot ce ţi-a dezvăluit Arcis!

Mâinile lui Hélène se crispează pe pieptul cavalerului. Tânăra izbucneşte în plâns şi spune:

- Dumnezeule, asta înseamnă că sunt vinovată de moartea soţului meu! E ca şi cum l-aş fi omorât eu însămi pe Arcis al meu pe care-l iubeam atât de mult! Dar de unde ai aflat?

- De bună seamă, asasinul nu mai avea nevoie de serviciile duhovnicului tău. L-a rănit grav; preotul a venit să moară la mine, pentru a-şi uşura sufletul. De la el am înţeles că Gardienii te-au folosit fără ştirea ta ca să ne iscodească. *

Bărbatul cu securea şi cei şapte oameni care-l însoţesc şi-au legat frâiele cailor de ramurile joase ale unui stejar şi înaintează acum, cu spatele aplecat, supli şi rapizi, la adăpostul unui taluz.

Din locul în care stătuseră înainte, i-au putut vedea intrând şi ieşind pe cavalerii din Champagne, pe magistrat şi pe preotul acestuia.

După ce au parcurs vreo treizeci de paşi pe furiş, bărbaţii se caţără pe povârnişul tal uz ului pentru a traversa un vast câmp străbătut de crăpături lungi şi profunde. Crusta groasă şi tare de zăpadă plesneşte sub tălpile lor.

Merg direct spre domeniul lui Payns. Zăresc deja clădirile mari, bine înfipte în pământ, cu acoperişurile albite de zăpadă, cu înaltele hornuri fumegând; clădirea principală, cu ferestrele în care joacă sclipirile câtorva lămpi; scriptoriul, la capătul vastei curţi pătrate unde tronează manechinul pe care Basile şi Maurin îl lovesc râzând. Râsul lor

purtat de vânt ajunge până la bărbaţii care se furişează în timp ce îşi scot din teacă săbiile şi pumnalele.

Râsul limpede, prelung şi vesel al copilului; acela, mai amplu şi mai grav, al adultului.

Un şir de arbori ce par cristalizaţi. Trupa se opreşte o clipă în dreptul lor ca să-şi tragă sufletul. Bărbatul cu securea arată spre un zid mic şi porneşte într-acolo, urmat imediat de spadasinii săi.

Escaladează iute zidul, trecând cu agilitate peste el, şi sare în curtea mică a grajdurilor. În spate, oamenii lui procedează la fel, în deplină linişte.

*

Zăpada asta ii împiedică pe cai; le încetineşte paşii, se lamentează Payns.

Contele încearcă să-l liniştească, strigându-i peste umăr:

- O să ajungem curând. Te rog, nu fi aşa de sumbru.

Dar Payns nu reuşeşte să-şi alunge teama care l-a cuprins
de când a aflat de la Hélène că ucigaşii plănuiseră să ajungă la moşia lui. O viziune morbidă a pus stăpânire pe el. O imagine de foc şi de sânge, de strigăte înspăimântate, de ţipete de durere. De oroare.

Degeaba îşi loveşte calul cu pintenii până la sângerare: animalul fornăie şi se împotriveşte. Copitele lui alunecă adesea pe făgaşele ce brăzdează pământul.

Acolo, la capătul acestui drum prea îngust, Typhaine, Eme- line, Maurin şi prietenii lui sunt în pericol. Acolo, în spatele acestui orizont neclar pe care ceaţa îl îndepărtează neîncetat...

Mintea lui Payns sire o capacitate misterioasă; uneori, e capabilă să se proiecteze într-un viitor apropiat, ca şi cum ar putea anula legile timpului. Şi poate sesiza atunci frânturi de evenimente asemenea unor himere.

Cavalerul s-a străduit întotdeauna să-şi înăbuşe această aptitudine neobişnuită, considerând-o mai degrabă un blestem decât o şansă. Totuşi, darul acesta s-a manifestat în mod frecvent, cu toată brutalitatea, făcându-l să perceapă mai mult nenorociri decât lucruri plăcute.

Iar acum, cu toate gândurile îndreptate spre familia şi apropiaţii lui, Payns e cuprins de un presentiment covârşitor.

Numele lui strigat de cineva străbate timpul. Acolo, se aud glasuri care-i urlă numele. O fi acum? Va fi mai târziu? *

- Sunt mândru de tine, Maurin, spune Basile. Văd că tatăl tău vrea să facă din tine un cavaler asemenea lui.

- E adevărat că nu există în tot comitatul Champagne un spadasin mai bun ca el?

- Aşa spun cei care nu m-au văzut pe mine!

Apoi, observând că băiatul e ud şi imaginându-şi dezaprobarea doamnei Typhaine, Basile adaugă:

- Ar fi mai bine să întrerupem lecţia. îţi recomand să faci o baie cu apă caldă, în care s-au macerat câteva frunze de dafin. Mi-ar părea rău să mă fac responsabil de vreo congestie pulmonară care te-ar ţin tui la pat!

- Sunt mai rezistent decât par, afirmă Maurin vitejeşte.

- E mai bine să previi decât să te semeţeşti. Şi apoi, mărturisesc că pe mine au cam început să mă doară încheieturile.

Deodată, cei doi aud un ţipăt. Un strigăt sfâşietor. Maurin a recunoscut vocea mamei sale.

Se răsuceşte. I se pare că se mişcă repede, dar trupul lui se mişcă într-un spaţiu devenit brusc diferit. Dens, vâscos.

O vede pe mama lui ţâşnind din casă, agitându-şi braţele în mod ciudat, ţipând din nou, ţipând încontinuu, deşi el nu mai aude nimic.

în spatele ei apare un bărbat. Ţine în mână o secure însângerată pe care o ridică deasupra capului femeii. Şi lama securii loveşte. îi sfărâmă craniul, se înfundă în carnea care explodează în ghemotoace roşietice.

în curte apar şi alţi bărbaţi.

Mama lui se prăbuşeşte încet, atât de încet. Basile îl smulge, desprinzându-l de pământ, şi îl împinge în spate.

- înapoi, copile! E demonul, bărbatul cu securea, cel din Ierusalim!

Basile, cu sabia pregătită, îi face scut cu corpul lui. Ucigaşul îşi smulge securea din capul lui Typhaine. Se ridică şi face un gest către oamenii lui.

Schelomet iese în pragul uşii scriptoriului. Basile urlă spre el:

- Un atac al Gardienilor Sângelui! Trebuie să salvăm ce trebuie salvat şi să acţionăm în consecinţă.

O mână îl apucă pe Maurin şi îl trage în bibliotecă. Slujitorii de la fermă năvălesc cu săbiile şi furcile în mâini.

Am luat copilul aici, Basile! strigă Schelomet.Se aude apoi vocea lui Ferrer:
- Haide, intră şi tu acum!
- Imposibil, vin din toate părţile. închideţi uşa şi treceţi la fapte. Nu vă faceţi griji pentru mine. Numai Maurin contează!
Aromele din scriptoriu: ceară, gudron, pergamente, cerneală...
Maurin e împins, înhăţat, protejat.
Eliphas adună în grabă câteva documente, în dmp ce Ferrer pune mâna pe un mai şi se îndreaptă repede spre două vase de gresie pe care le plasează în faţa uşii.
Schelomet a răsturnat o masă, eliberând astfel o trapă în planşeu. Ridică batantul deasupra câtorva trepte.
- Grăbiţi-vă!
- Să coboare Maurin primul.
Ochii copilului sunt plini de lacrimi.
- Dar ceilalţi? Sora mea, Basile, Emeric?
Schelomet îi spune, zorindu-1:
- Nu mai pune atâtea întrebări şi coboară mai iute în pivniţa asta.
- Vreau să ştiu... De ce trebuie să mă salvaţi, de ce pe mine?
Un ghiont din partea lui Schelomet.
- Pentru că eşti băiat... Din sângele *lui*\|
Sângele neamului Payns!
Ferrer strigă din dreptul uşii:
- Sunteţi gata?
- Să-i mai lăsăm un pic de timp fratelui nostru Basile, spune Eliphas.
Basile i-a auzit şi îi îndeamnă:
- Spargeri odată vasele alea de gresie, pentru numele Sfântului Iosif! Ce mai aşteptaţi?

Un prim slujbaş a fost strangulat şi zace la pământ. Tovarăşii lui dau înapoi, în ciuda luptei lui Emeric şi a dorinţei sale de a răzbuna moartea abominabilă a stăpânei lui.

Trei bărbaţi îşi încrucişează spadele cu cea a lui Basile care reuşeşte cu greu să respingă asaltul. Puterea i-a slăbit deja după lecţia dată lui Maurin, în care, pentru a părea în cea mai bună formă, s-a angajat mai mult decât trebuia.

Bărbatul cu securea pare să se amuze de lupta patetică purtată de cavalerul care e tot mai obosit la fiecare nouă lovitură, parând cu o forţă din ce în ce mai redusă atacurile repetate, tot mai precise, tot mai puternice.

Basile se încovoaie, se clatină; sabia devine prea grea în mâinile lui tremurătoare.

O lamă îi traversează torsul, într-o tăietură fulgerătoare. Picioarele i se înmoaie; cade în genunchi, scăpând sabia din mână. Respiră cu greutate. Sângele îi umple cămaşa, încălzin- du-i pielea.

îşi închide pleoapele preţ de-o secundă asupra tenebrelor urlătoare şi însângerate. Caută un punct îndepărtat în care să-şi odihnească gândurile. O amintire clară şi senină în care şi-ar putea domoli teroarea. Doar o imagine din tinereţea lui. O femeie, un prieten...

Un port unde să moară în pace.

Aude însă o voce monotonă şi plictisită rechemându-l în acest infern care încă mai este viaţa, o viaţă atât de aproape de moarte:

- Asta pentru cicatricea pe care mi-ai făcut-o în Ierusalim, cavalere Basile!

Deschide ochii din nou, pentru a înfrunta, într-un ultim elan de curaj, privirea asasinului său.

Şi înţelege, în ultima fracţiune de secundă, mâhnit să sfârşească astfel, că va muri ca un biet animal, cu şina spinării frântă de o înfiorătoare lovitură de secure.

El, Basile le Harnais, frate al Lojii Primare, moştenitor al Tradiţiei, este căzut la pământ, îngenuncheat, cu faţa în zăpadă. Umilit.

Între timp, în scriptoriu, Ferrer a spart cele două vase, răspândind astfel pe dalaj un lichid negru şi uleios. Goleşte apoi, la picioarele sale, un mic săculeţ din piele: o pudră cenuşie, groasă şi densă.

- Fii prudent, Ferrer! îi strigă Eliphas, trecându-şi capul prin trapa întredeschisă. Nu vărsa mai mult de o pătrime din pudră la cantitatea aia de ulei, altminteri vom fi spulberaţi şi noi ca nişte fire de paie!

- Nu-ţi face griji, frate Eliphas; am experimentat de nenumărate ori pudra mea de salpetru!

Odată operaţiunea încheiată, Ferrer pune mâna pe o torţă.

- O să ai foarte puţin timp la dispoziţie pentru a te strecura în pivniţă, îi aminteşte Eliphas.

- Ştiu. Tocmai de aceea te rog să te dai la o parte şi să-mi laşi calea liberă.

Ferrer se pregăteşte să arunce torţa spre pudra cenuşie, în timp ce, afară, bărbatul cu securea îşi adună oamenii în faţa uşii şi le cere să o scoată din ţâţâni cu câteva lovituri puternice de sabie.

Doi bărbaţi încep să izbească în uşă râzând, convinşi deja că se vor deda curând unui nou

masacru, în vreme ce trei dintre tovarăşii lor îi pun pe fugă pe slujbaşii de la fermă.

Deodată, o explozie fulgerătoare proiectează în jur aşchii de lemn, ţăndări de piatră, cioburi de vase şi frânturi de manuscrise, sfartecându-i pe cei doi bărbaţi care forţează uşa şi aruncându-i pe ceilalţi la pământ, răniţi de o ploaie de schije.

Suflul exploziei l-a smuls pe bărbatul cu securea şi l-a răsturnat pe spate, izbindu-l de pământ mai dur decât ar fi putut-o face lovitura unui taur. Ucigaşul se ridică rapid, cu timpanele astupate, cu ochii aprinşi de furie.

Dumnezeule atotputernic, exclamă un supravieţuitor, e lucrarea Diavolului care a vărsat o parte din infern ca să-i răpună pe doi dintre ai noştri?
Bărbatul cu securea se uită la cei doi oameni ai săi dezmembraţi şi arşi, aproape în întregime dezbrăcaţi de suflul exploziei, şi apoi răspunde:
- Un sortilegiu! Acest fenomen malefic dovedeşte că într-adevăr avem de-a face cu nişte vrăjitori. Astea-s vrăjile evreilor!
Şi, observând abia atunci că scriptoriul s-a transformat într-un rug, adaugă:
- Au preferat să se distrugă...
Un bărbat arată spre o trupă de călăreţi care se zăreşte în depărtare:
- Vin, messire!
- Payns şi ceilalţi doi cavaleri... Pe cai! Vă ajung din urmă de îndată ce termin cu ereticul ăsta.
Ucigaşul îşi pune un genunchi la pământ, apucă braţul drept al victimei sale, îl întinde în lături pe zăpadă şi rosteşte:
- *Res indigna atque mtoleranda*[1] *!*
Loveşte cu securea încheietura care se frânge într-un zgomot de lemn uscat, apucă mâna secţionată şi ridică puţin corpul lui Basile.
înmoaie chiar degetul cavalerului în sânge şi trasează pe fruntea mortului:
2 +
- *În hoc signo vinces*Bună recoltă! Am acum şi cel de-al doilea deget al mâinii drepte a lui Hristos!
' Lucru nedemn şi intolerabil! (n.a.) ^ Prin semnul acesta vei învinge! (n.a.)

9
Durerea

Imediat după plecarea atacatorilor, Emeric a început să îm- prejmuiască zona încercând să izoleze incendiul din scripto- riu, deşi bănuia deja că nu se mai poate salva nimic. Se scoate apă dintr-un puţ; femei şi bărbaţi ies din clădiri şi îşi trec

găleţile din mână în mână. Gesturi derizorii împotriva violenţei flăcărilor înteţite de vânt. Cavalerii au descălecat. Şi Payns a alergat spre trupul soţiei sale, asupra căruia s-a prăbuşit plângând, lacrimile ames- tecându-i-se cu sângele victimei.

Se tânguie. Geme. îşi plânge iubirea.

Emeric îşi părăseşte tovarăşii pentru a ajunge alături de stăpânul lui.

- N-am putut să fac nimic, messire. Ronan a fost omorât în timp ce noi încercam să-l ajutăm pe cavalerul Basile.

Payns se ridică. Are faţa înroşită de plâns. Zăreşte cadavrul prietenului său.

- Şi Basile! murmură el.
- S-a apărat cu mult curaj, dar a trebuit să se lupte cu trei dintre furibunzii ăia.
- Şi Maurin? Dar Emeline?

Payns tresare, cuprins de o surdă nelinişte care-i zdrobeşte pieptul.

- Maurin a reuşit să se adăpostească în scriptoriu, îl linişteşte Emeric. Fără îndoială, acum se află în siguranţă în pivniţă, împreună cu domnii Schelomet, Eliphas şi Ferrer. Pe Emeline, în schimb, n-am mai văzut-o.

Cavalerul îşi întoarce privirea spre casă. Uşa de la oficiu a rămas larg deschisă. Face câţiva paşi. Picioarele înţepenite abia îl ascultă.

Contele Hugues încearcă să-l reţină:

- Nu, lasă-mă pe mine să intru acolo!

Iar Geoffroy îl îndeamnă, apucându-l de braţ:

- Rămâi cu mine, frate. Sunt prea prost ca să-ţi pot spune vorbe care să te aline. Mintea mea

nu e atât de ageră ca a ta, dar pot să te asigur de sentimentele mele de mâhnire şi de compasiune.

- Ai văzut ce i-a făcut măcelarul ăla lui Typhaine?

La aceste cuvinte, Geoffroy îşi dezleagă mantia şi o aşază cu blândeţe peste cadavrul tinerei femei. Se întoarce şi îl ia de braţ pe Payns, îşi îmbrăţişează prietenul şi îi şopteşte la ureche:

- Aşa cum ţi-am spus, nu am o inteligenţă prea subtilă. Cu toate astea, sunt maestru în arta războiului şi nu mă tem să ucid pe oricine ar avea neşansa să merite o asemenea soartă. O să fiu întotdeauna alături de tine pentru a-l înfrânge pe monstrul ăla! Jur că-mi voi da viaţa dacă va fi nevoie de acest sacrificiu.

Payns răspunde, ştergându-şi ochii cu dosul mânecii:

-Eşti, fără îndoială, cel mai fidel dintre prietenii mei, Geoffroy. Şi, de asemenea, cel mai afectuos, pentru că bunăvoinţa ta e dezinteresată. E sinceră precum cea a unui copil. Compasiunea, generozitatea şi inocenţa ta valorează mai mult decât cea mai ascuţită inteligenţă.

Hélène de Brienne se apropie de cei doi bărbaţi. Nu îndrăzneşte să le vorbească. Totuşi, împărtăşeşte suferinţa lui Payns

pentru că o trăieşte ea însăşi după moartea lui Arcis: o durere pironită de-acum în sufletul ei pentru tot restul vieţii.

Deodată, în curte răsună un ţipăt, prelung şi sfâşietor. Payns tocmai l-a văzut pe contele Hugues cum trece peste pragul casei, purtând pe braţe corpul fără viaţă şi plin de sânge al lui Emeline.

Fără sprijinul lui GeofTroy, Payns s-ar prăbuşi la pământ. Toată energia l-a părăsit brusc, lăsând

loc doar unui gol îngheţat. Un hău care se lărgeşte vertiginos, înghiţindu-i raţiunea.

Scuturat de spasme, vomită în zăpadă până simte că i se sfâşie gâtul.

- Ajută-mă! imploră el ridicându-şi privirea spre GeofTroy.

Acesta din urmă îl sprijină şi aproape că îl ridică pe sus

pentru a-l ajuta să înainteze până la Hugues.

Hélène a rămas pe loc şi şi-a împreunat mâinile încercând să se roage. Printre buze îi ies cuvinte confuze, fără ca ea să fie cu adevărat conşdentă de semnificaţia lor. Memoria ei pare să fi găsit singură câteva dintre acele insipide fraze pe care un preot i le-a dezvăluit în copilărie, asigurând-o că sunt un excelent suport în perioada de doliu.

Payns îşi strânge fiica la piept şi o leagănă. Căpşorul copilei se sprijină pe gâtul lui, buzele ei fără suflare adngându-i pielea.

Geoffroy îi aruncă lui Hugues o privire plină de disperare. Este la fel de mâhnit ca acest tată pustiit de durere. Mâhnit pentru că nu m^i ştie pe cine să plângă. Pentru că Basile zace singur, undeva mai departe, şi nimeni nu s-a dus încă să-i aşeze trupul cum se cuvine.

- Vino, îi spune Hugues lui Geoffroy.

Cei doi bărbaţi trec prin faţa lui Hélène şi pe care Hugues o roagă:

- Fii bună şi du-te la Payns. Cred că numai o femeie poate şti cum să-l aline într-un asemenea moment. Ia-o pe fetiţă; nu e bine să o ţină atâta timp lângă el. Culc-o în patul ei şi fă-i toaleta.Da, domnule conte.

Ajunşi lângă cadavrul fratelui lor Basile, cei doi cavaleri îl întind pe spate şi şterg de pe fruntea lui cifra şi crucea desenate de omul cu securea.

- Nu crezi că ar trebui să ne despărţim de inelele noastre, Hugues?

- Imposibil! Am jurat că le vom păstra pe deget, pentru că locul lor nu poate fi în altă parte. Trebuie să le protejăm mai bine. De altfel, ucigaşul Gardienilor Sângelui va încerca să ne asasineze, indiferent dacă purtăm sau nu aceste inele!

- Ştii bine că nu sunt un fricos; de data aceasta totuşi trebuie să mărturisesc că mi-e teamă de casapul ăsta. Poartă un adevărat război împotriva noastră. Un război cu care nu suntem obişnuiţi. Există ceva iraţional în comportamentul acestui demon.

- Dimpotrivă! îl contrazice contele, continuând să spele faţa lui Basile cu zăpadă. Acţionează cu sânge rece şi metodic, fără să-i pese nici de etică, nici de morală. E hotărât, implacabil, îşi execută misiunea lui de fanatic al Domnului cu o înspăimântătoare rigoare. Şi, fără îndoială, e convins că-şi va merita mântuirea veşnică la capătul acestei lupte. Tocmai de aceea este atât de periculos. Pentru credinţa lui prea puternică în Dumnezeu!

- Secretul lui Iisus ne costă mult sânge, frate, spune GeofTroy, mângâind încheietura mâinii secţionate a lui Basile.

- Şi totuşi abia e începutul. Şi adaugă, ridicându-se: Să ne ocupăm acum de cei vii. Vom

avea timp suficient, din păcate, pentru a ne plânge morţii.

Cei doi cavaleri se alătură lanţului de slujbaşi şi de valeţi care aruncă găleţi mari cu apă peste flăcările ce încep să-şi piardă din intensitate.

Emeric s-a dus să caute o lopată de care se serveşte acum cu multă energie pentru a azvârli grămezi mari de zăpadă în incendiu.

După o muncă înverşunată, focul este învins şi, înainte ca fumul să se risipească, Hugues şi GeofTroy pătrund în ruinele scriptoriului.

Sar peste mese, cufere şi scaune calcinate.

GeofTroy îşi trece vârful săbiei prin inelul trapei şi ridică batantul iară să-şi ardă mâinile.

Primul care iese din pivniţă este Maurin, cu ochii umflaţi de plâns, cu obrajii stacojii din cauza căldurii.

Contele Hugues îl trage în sus şi îl duce repede în afara clădirii al cărei acoperiş riscă să se prăbuşească în orice clipă.

- Emeline? întreabă copilul. Unde este surioara mea?10

Al doilea inel

Seara se lasă peste Reims.

Papa şi-a manifestat dorinţa de a rămâne singur pentru a se ruga în capela cea mică închinată Fecioarei Maria. Şi tocmai de aceea se simte oarecum indispus la vederea unui preot care se îndreaptă spre el.

- Ce vrei? îl întreabă el pe un ton tăios.
- Vă solicit o întrevedere, Părinte.

Pascal a recunoscut vocea moale şi asexuată a bărbatului cu securea.

- Eşti nebun, de ce vii aici? Dacă te vedea cineva?

- Nu m-a văzut nimeni. Ştiu să mă strecor pe lângă ziduri ca o umbră. Vedeţi? Chiar şi dumneavoastră aţi crezut că sunt un simplu preot...
Papa îşi părăseşte oftând scăunelul pentru rugăciune şi spune:
- Urmează-mă, o să te conduc în apartamentele mele. Ce vrei să-mi spui?
Vocea, încă şi mai suavă, îi răspunde:
- Vreau, mai degrabă, să vă ofer ceva.

Ai făcut aşadar o nouă victimă...

Cei doi bărbaţi ies din capelă, traversează transeptul catedralei şi trec printr-o poartă joasă pentru a pătrunde pe un coridor care duce la palatul episcopal.

Suveranul pondf îşi invită vizitatorul într-un cabinet învecinat cu dormitorul său. Ştie că nimeni nu va veni să-i deranjeze aici.

Gardianul Sângelui îşi ridică stiharul sub care ascunde o sacoşă. Scoate din ea un pachet înfăşurat în pânză şi îl aşază pe masă.

- Iată mâna dreaptă a cavalerului Basile le Harnais!

Pascal face un pas înapoi, într-un gest de dezgust.

- Vă rog, Părinte, grăbiţi-vă să recopiaţi desenul pe care-l veţi găsi în acest nou inel; trebuie să ajung la mănăstirea Sainte-Menehould înainte ca drumurile să se înfunde din cauza ninsorii abundente.

Papa desface pânza şi scoate imediat inelul din deget. Ridică piatra roşie şi extrage din micul locaş bucăţica de ţesătură pe care o aşază pe masă şi o netezeşte.

Examinează desenul. Alfa şi epsilon încadrează un P tăiat la mijloc de o linie transversală.

îşi deschide plumiera, scoate din ea o pană retezată oblic şi un borcănaş cu cerneală, apoi începe să recopieze figura desenată pe bucata de pânză furată din giulgiul lui Toma.

Apoi spune,'-în timp ce se străduieşte să redea cât mai fidel modelul:

- Ar trebui să te laud pentru serviciile considerabile pe care le aduci Bisericii. Şi totuşi nu-

mi pot reţine gândul că îţi face plăcere să îndeplineşti această misiune.

- Satisfacţia pe care o resimt este cea pe care un om de bună-credinţă trebuie să o aibă atunci când apără dogma Sfintei Biserici. Da, într-adevăr, mă lupt cu o nespusă plăcere pentru a proteja autoritatea lui Dumnezeu!

- Să fii oare mai credincios decât mine, fiule? Eşti de nezdruncinat în convingerile tale? Hristos nu a murit pe cruce şi ne temem că descendenţii lui...

- Puţin îmi pasă! Am făcut un adevăr din minciuna Istoriei şi m-am supus lui. Sfinţia Ta ştie bine că Iisus nu este mort cu adevărat. E de datoria Gardienilor Sângelui să-l regăsească pentru a apăra gloria Bisericii. Nu acesta este şi scopul dumneavoastră, Părinte?

- Fără îndoială, răspunde suveranul pontif cu glas obosit. Da, din păcate, acest lucru, deşi inimaginabil, este o certitudine, cu toate că mintea mea e incapabilă să o admită ca fiind raţională: Hristos a experimentat asupra lui însuşi Ecuaţia alchimică!

Zgomotul făcut de pana care agaţă pergamentul. Trosnetul buştenilor în şemineu. Vântul care vuieşte în obloanele de lemn.

- Ştiţi desigur că trebuie să scăpăm şi de trupul nazarinea- nului, continuă ucigaşul.

- Aşa e, dovada asta, la fel ca toate celelalte, trebuie să dispară. Umanitatea nu trebuie să afle că un om a învins moartea cu ajutorul ştiinţei, şi nu cu cel al lui Dumnezeu. Este de neconceput ca un asemenea om să rămână în mormântul lui, într-o stare care nu e proprie nici vieţii, nici morţii. Cine ar putea admite acest miracol fără să se îndoiască de atotputernicia

Creatorului nostru? Cine şi-ar putea închipui că un corp alterat de moarte, descompus şi putrezit ar putea într-o bună zi să-şi recapete carnea, sângele şi conştiinţa sub efectul unui tratament alchimic?

Cu siguranţă, Părinte... Umanitatea e proastă, iar credinţa ei în Dumnezeu nu este suficient de trainică! Dacă ar afla despre existenţa cadavrului, s-ar cufunda în tenebre. În ceea ce mă priveşte, cunoaşterea acestui lucru ignobil nu-mi zdruncină credinţa. O poveste născocită este adesea mai bună decât realitatea atunci când serveşte la consolidarea credinţei noastre. Legenda lui Iisus mort pe cruce şi reînviat va rămâne veşnic unul dintre principiile cele mai moralizatoare ale Sfintelor Scripturi!

- Vorbele tale sunt echivoce, spune Papa terminând de copiat desenul. Nu pe Dumnezeu îl aperi tu, ci religia edificată în numele Lui!

Apoi, împăturind pergamentul, adaugă:

- Poţi lua înapoi inelul şi relicva asta.

Asasinul acceptă inelul, dar refuză mâna moartă.

- Aruncaţi-o în foc, aşa cum am făcut şi eu cu prima.

Părăseşte încăperea. Papa ia mâna cu repulsie şi o azvârle

în flăcări, privind-o involuntar cum se contractă ca şi cum ar fi vie. În scurt timp, pielea începe să se umfle şi să plesnească.

Mirosul de carne arsă care umple încăperea devine atât de greţos încât îl obligă să se retragă în dormitor.

Din nou, şi în noaptea care urmează, somnul lui va fi agitat de coşmaruri morbide, iar dimineaţa se va trezi cu sentimentul că a dormit în infern.

Şi totuşi doar cu acest preţ poate fi salvată Biserica.11

Mormântul Primului

în cea mai mare dintre încăperile casei lui Payns s-au instalat scânduri sprijinite pe capre, pe care au fost aşezate trupurile lui Typhaine, Emeline şi Basile; trupurile lor, din care se mai văd doar feţele, sunt acoperite cu cearşafuri albe. Capul şi

fruntea lui Typhaine au fost înfăşurate în bucăţi de pânză pentru a ascunde rana înfiorătoare provocată de ucigaşul cu securea.

Payns, fraţii lui din Loja Primară şi Maurin se ţin de mâini, formând un lanţ ce încercuieşte rămăşiţele lor pământeşti.

Flăcările lumânărilor fixate la nivelul pereţilor tremură sub o pală slabă de vânt ce pătrunde prin interstiţiile obloanelor închise.

Intimidat, Maurin îi observă rând pe rând pe aceşti bărbaţi gravi, cu trăsăturile accentuate de umbrele aspre. Constată prezenţa lui Emeric şi se întreabă de ce Hélène nu a fost inclusă şi ea în această reuniune. Se abţine însă să ceară lămuriri.

îi priveşte pe toţi. Are impresia că-i vede pentru prima oară. Că abia acum îi vede cu adevărat! Nemişcaţi, tăcuţi. Statui hieratice, cărora numai ochii lor strălucitori le dau viaţă.

Mai mult decât durere, ochii aceşda exprimă furie. Şi ură.

Maurin stă între tatăl său şi contele de Champagne; cei doi bărbaţi îi strâng mâinile cu putere, aproape facându-l să sufere. Simte în această încleştare voinţa lor de a-şi manifesta afecţiunea şi dorinţa de a-l proteja. Aşadar, n-are nici o intenţie să se plângă.

Deodată, Payns lasă mâna fiului său şi spune:

- E timpul!

Smulge de pe perete una dintre torţe şi adaugă, adresân- du-se lui Maurin:

- Poţi să mă însoţeşti. De-acum, ai acest drept. Un drept pe care l-ai plătit la fel de scump ca mine, odată cu moartea mamei tale şi a lui Emeline.

Ies în curte, şi Payns se îndreaptă direct spre manechinul din paie.

- Ce trebuie să facem? întreabă copilul.
- Să recuperăm un anume obiect pe care l-am ascuns... Ceva sacru! Şi care se afla la îndemâna oricui, chiar sub nasul asasinilor!

Îi întinde torţa fiului său:

- Fă-mi lumină.

Cavalerul îşi scoate sabia din teacă şi, spre surprinderea copilului, începe să. spintece cu înverşunare manechinul din paie.

-Tată!

Payns loveşte. Şi mai loveşte o dată. Loveşte cu toată puterea, la stânga, la dreapta, înjunghiind manechinul şi facându-l fărâme, în timp ce horcăie din cauza efortului.

-Tată!

Paiele zboară în colb, împrăştiind seminţe ce strălucesc în lumină ca nişte fulgi minusculi.

în sfârşit, stâlpul rămâne gol. Payns se apropie de el şi îi cere lui Maurin să ridice torţa. în vârful ţăruşului se vede un inel de bronz, încastrat între două crestături.

- Un inel?
- Da, Maurin... Dar inelul ăsta este de fapt o cheie care deschide un mormânt. Vom merge la el în această noapte.
- Mă înspăimânţi, tată!
- O să vorbim pe drum, fiule... O să-ţi dezvălui un secret minunat. Prin tine, o să vorbesc şi cu mama ta, şi cu Emeline. Le voi destăinui misterul pentru care au fost omorâte. După ce îţi voi spune totul, poate că vei accepta sacrificiul lor cu mai multă seninătate. Haide, să mergem la prietenii noştri şi să pornim la drum.

Cavalerul îşi vâră din nou sabia în teacă şi îl ia de mână pe fiul său.

- Tată...

-Da?

- Plângi!

- într-adevăr, plâng. Fac asta în loc de rugăciune.

*

Cei şapte bărbaţi şi copilul merg pe jos, de teamă ca nu cumva caii să se împotmolească în mlaştinile din Pădurea Răsăritului. Geoffroy şi Emeric poartă o brancardă pe care, după cum i-a explicat Payns fiului său, vor depune curând rămăşiţele pământeşti ale lui Iisus.

Iisus!

Maurin a reţinut din Evanghelii faptul că Hristos a reînviat în Ierusalim. De altfel, cruciaţii s-au dus în Ţara Sfântă tocmai pentru a-i elibera Mormântul.

- Nu, spune Payns. Iisus, care fusese iniţiat de egiptenii din Deir el-Medineh şi, mai târziu, de preoţii esenieni din Qumran, se consacrase alchimiei. Preceptele despre dragoste pe care le propovăduia semenilor săi, exemplul de generozitate şi de fraternitate pe care îl oferea acestora erau rodul studiilor sale. Reuşise să asimileze imuabilele legi ale Naturii în organizarea lor complexă şi în ordinea lor intangibilă, pentru a le aplica

regulilor speciei umane. Afirma că Natura nu era altceva decât dragoste! Energia care o guverna trebuia în mod obligatoriu să se regăsească în sufletul omului... În conştiinţa lui, mai degrabă.

- Tată, nu înţeleg tot ceea ce-mi spui.

Ferrer intervine:

- Asta nu mă miră, Maurin. Payns uită că vorbeşte cu un copil.
- îmi pare rău, se scuză Payns. Merg prea departe cu explicaţiile, într-adevăr. Am ales o cale prea întortocheată pentru a te ajuta să accepţi ideea că Iisus nu a fost răstignit pe cruce. Toma, fratele său geamăn, a fost arestat în locul lui, şi el e cel care a suferit supliciul.
- Cum poţi fi sigur de asta? întreabă copilul.
- După ce au părăsit Palestina, Iisus şi discipolii lui au călătorit vreme îndelungată, instalându-se apoi în ţinutul Champagne unde, în secret, au început să iniţieze noi adepţi.
- De ce în secret?
- Pentru că Hristos era deţinătorul celui mai mare dintre mistere... Un mister care trebuia protejat de-a lungul secolelor. Tocmai de aceea a fondat o societate pe care a numit-o Loja Primară şi a însărcinat-o să vegheze asupra propriului său trup.
- Trupul lui? se miră Maurin.
- Da, misterul este chiar trupul lui Iisus! Singurul, adevăratul miracol înfăptuit vreodată pe suprafaţa acestui pământ... Miracolul I.N.R.I.: *Igne Natura Renovator Integra.*

în timp ce bărbaţii pătrund mai adânc într-unui dintre cele mai noroioase locuri din pădure, Payns îşi continuă povestea, uitând din nou că se adresează unui băiat de doar zece ani.

îi vorbeşte despre mesajul ocult al lui Iisus, despre experienţa făcută asupra lui însuşi - înainte de a-şi da ultima

suflare -, despre acest
cadavru care putrezeşte lent
în mormântu

său - păstrând însă o infimă pardculă de viaţă eternă ce-i va permite într-o zi să renască din moarte despre acest atom de conştiinţă rămas în creierul parţial putrezit, despre această fărâmă de suflet căreia nu îi este îngăduit să se descompună definitiv în neant. Despre acest suflet reţinut într-o carcasă capabilă să străbată vremuri infinite în aşteptarea unei reînvieri. Un mort răbdător, care se hrăneşte cu energia terestră, absorbind fluidele Naturii.

- Vrei să mă faci să cred că Iisus s-ar putea ridica din Mormântul lui? Că va reuşi s-o facă singur?

- Nu, nu chiar. Dacă şi-a aplicat elixirul, dacă posedă în cea mai măruntă dintre fibrele sale potenţialitatea necesară pentru a învinge moartea definitiv şi pentru a se reconstitui din vestigiile de carne şi oase, dacă îşi poate regenera sângele şi organele, are totuşi nevoie să fie sprijinit în desăvârşirea acestui miracol. Decizia de a i se permite să revină la viaţă nu poate fi luată decât de discipolii lui, care vor trebui să aplice o anumită ştiinţă rămăşiţelor sale. E nevoie de multă erudiţie, Maurin.

- Tu eşti unul dintre discipolii lui, tată?

- Da, la fel ca prietenii care ne însoţesc în această noapte. Da, suntem discipolii lui Iisus, dincolo de timp. Secretul lui ne-a fost transmis din generaţie în generaţie; şi aşa se va întâmpla şi în secolele următoare. Asta se numeşte Tradiţie. Hristos însuşi era una dintre verigile Tradiţiei. Ţi-am spus asta mai devreme: Iisus primise instruirea ocultă de la înţelepţi egipteni şi de la doctori esenieni, care, la rândul lor, le moşteniseră dintr-o

învăţătură empirică datând de la începuturile omenirii. Provenită tocmai de la copiii lui Dumnezeu: Adam şi Eva!

Contele Hugues îl întrerupe:

- Nu este piatra de hotar despre care ne-ai vorbit, cea care ar trebui să ne indice noua direcţie a drumului?

Payns dă la o parte un mănunchi de stuf şi cercetează cu atenţie piatra care iese din mâl.

- Da, asta e. Avem de parcurs două sute de paşi, pornind de la ea. Vedeţi? Piatra formează o săgeată şi ne indică direcţia: drept spre est!

- Dar chiar mă surprinzi foarte mult, îi spune Maurin tatălui său. De unde ai aflat că piatra asta ne arată drumul pe care trebuie să mergem?

- Din aceeaşi sursă despre care tocmai ţi-am vorbit, fiule! Tatăl meu mi-a povestit despre ea.

Convoiul se repune în mişcare. Trebuie să traverseze o vastă întindere de trestii cu frunze ascuţite şi să se afunde într-un mâl greu şi cleios.

În sfârşit, cortegiul ajunge într-o zonă mai uscată, plantată cu sălcii al căror frunziş prelung e împovărat de zăpadă. Puţin mai departe, se înalţă un stejar uriaş, cu trunchiul gros şi negru, cu ramurile răsucite.

- Luminişul! exclamă Payns. Acum trebuie să numărăm şapte paşi pornind de la stejar şi mergând direct spre est.

- Acolo se odihneşte trupul lui? întreabă Maurin.

- Da, îi răspunde Payns. într-o groapă săpată de Ioan când Iisus se apropia de vârsta de nouăzeci de ani.

Cortegiul ajunge foarte curând pe un dâmb mai ridicat, o mică excrescenţă acoperită cu muşchi

şi iarbă, în jurul căreia bărbaţii formează un cerc, împreunându-şi mâinile.

- Să ne unim, fraţilor, anunţă Payns. *Pentru că a venit timpul fi avem vârsta potrivită, să ne deschidem lucrările.* Să pătrundem pe calea trasată de mentorul nostru, Primul. Prin lumina Cuvântului său, prin forţa învăţăturii sale, fie ca I.N.R.I. să ne lumineze!

Contele adaugă:

- Prin Sfintele Semne. Prin figurile respectate, Triunghiul, Hexagrama, Omega, Crucea şi Tau, să lucrăm în această noapte pentru a proteja Tradiţia!

Apoi, GeofFroy continuă:

- Prin legile eterne, prin ceea ce a fost şi va fi, aşa cum soarele se înalţă la răsărit şi apune la asfinţit, pentru că un ciclu ireversibil uneşte viaţa cu moartea, prin iubirea care stăpâneşte Universul, să primim în noi trupul şi sângele fratelui nostru fără vârstă.

Şi, din nou, Payns:

- În acele vremuri, Iisus le-a spus discipolilor săi adunaţi înaintea lui: *Trupul meu este adevărată hrană, şi sângele meu adevărată băutură Cine mănâncă trupul meu şi bea sângele meu rămâne în mine, şi eu în el, dincolo de secole. Cel care îmi împărtăşeşte puterea este copil al învăţăturii. Ştie că trupul meu nu va fi nicicând putrezit şi că sângele meu nu va fi niciodată stricat. învăţătura e în mine, aşa cum este în el. Adevărat, adevărat vă spun: un om nou născut din Moarte se va întoarce, chemat defraţii săi El va fi păstorul care aduce turmei sale Iubirea. Dar unii vor încerca să-l trimită înapoi în tenebre, şi fraţii lui vor trebui*

să lupte pentru a-i salva trupul şi sângele. Adevărat, adevărat vă spun: nenorocire şi durere îi aşteaptă pe fraţii mei în vremurile ce vin!

Maurin a ascultat cu emoţie cuvintele tatălui său, al cărui glas se frânge, la finalul predicii, într-un hohot de plâns. Nici el însuşi nu-şi poate reţine lacrimile şi le lasă să-i ţâşnească din ochi, fierbinţi şi înţepătoare. Se gândeşte la surioara lui. La mama lui. O revede pe aceasta răsucindu-se în cădere, cu craniul zdrobit, cu braţele întinse spre el. Spre el, băiatul ei care nu mai putea să se mişte. Spre el, cel care, mult prea tânăr fiind, era doar un martor îngrozit. Un martor care şi-ar fi dorit atunci să aibă forţa tatălui său pentru a se năpusti asupra criminalului şi a-l străpunge cu o lovitură violentă de sabie.

Dar arma lui era din lemn.

Mâna tatălui său o strânge mai puternic pe a lui.

- Să rupem lanţul pentru a-l primi pe Prim printre noi...

Bărbaţii îşi ridică şi îşi coboară braţele de trei ori la rând înainte de a-şi desprinde mâinile.

Payns îngenunchează pe gorgan. Scoate de sub mantie un inel din bronz, pe care-l aşază pe pământ. îndepărtează ierburile sfărâmicioase din cauza gerului, scurmă şi smulge stratul de muşchi albi, fără să-i pese că-şi răneşte degetele.

Bărbaţii s-au apropiat. Contele şi-a aşezat o mână pe umărul lui Maurin. O prezenţă caldă şi prietenoasă.

Payns a scos o verigă din piatră, ivită într-o dală parţial dezgolită. Trece inelul prin croşetul care-l cuprinde perfect.

Rosteşte, în timp ce se pregăteşte să tragă:

- Este pentru prima oară când acest mormânt e desigilat.
Şi adaugă apoi, întorcându-se spre Geoffroy:
- Ajută-mă să ridic dala de piatră; o să am nevoie de forţa ta.
- E o onoare mult prea mare pentru mine, Payns!
- încetează odată să te consideri un necioplit şi vino să mă ajuţi. Trage de inelul ăsta!
Cei doi bărbaţi se spetesc trăgând, dar în zadar. Trapa nu se clinteşte.
Eliphas intervine:
- Ar trebui, fără îndoială, să introducem lama săbiei în rosturile pietrelor; timpul este cel mai dur ciment!
Emeric şi-a scos sabia din teacă şi îngenunchează la rândul său lângă cei doi bărbaţi. Scotoceşte prin stratul de muşchi ca să descopere' conturul dalei şi să-şi vâre arma în şanţurile de îmbinare.
Puţin mai târziu, Payns şi Geoffroy încep să tragă din nou de inel. De data asta, reuşesc să degajeze dala din locaşul ei. Scrâşnete de pietre care se freacă între ele, respiraţia sacadată a oamenilor. Curând, intervin cu toţii.
Eliberează mormântul. Nu îndrăznesc încă să privească în interiorul lui...

Payns apucă torţa pe care o înfipsese în pământ şi o ridică deasupra gropii. Flacăra pâlpâitoare luminează giulgiul care acoperă cadavrul.
- Ce e obiectul acela de pe pieptul lui? întreabă Maurin arătând spre un pachet din piele pătată de mucegai.
- Este Evanghelia lui, răspunde Payns. Discipolii săi au depus-o acolo în cursul modestei

ceremonii de înmormântare. Iisus ceruse să fie îngropat împreună cu însemnările lui. Biserica ştie de existenţa lor şi le caută dintotdeauna. Le menţionează sub numele de Testamentul Nebunului.

Contele face un pas înainte, pentru a se apleca asupra rămăşiţelor lui Hristos, şi spune:

- în afară de povestea vieţii lui, Iisus a încredinţat Cărţii Sfinte şi tratatul iniţiatic al elixirului său. Noi, fraţii Primari, am fost însărcinaţi să veghem asupra acestei Evanghelii şi să-i împiedicăm cu orice preţ pe duşmanii noştri să pună mâna pe ea.

- Duşmanii noştri...? întreabă Maurin.

- Gardienii Sângelui! spune Ferrer. Ei sunt cei care ne hăi- tuiesc.

Schelomet adaugă:

- Au jurat să rescrie Istoria în aşa fel încât să-şi impună apologetica lor în pofida adevărului. Bănuim chiar că Papa este vasalul lor, cu toate că el îşi închipuie că-i controlează. Gardienii Sângelui aparţin unei secte la fel de veche precum Loja Primară şi care a descoperit foarte de timpuriu că cel răstignit era Toma, fratele geamăn al lui Iisus.

Nu mai înţeleg nimic, mărturiseşte Maurin. Am sufletul prea împovărat şi trist ca să pot pricepe aceste lucruri tulburătoare. în plus, azi-dimineaţă, când m-a grăbit să intru în pivniţa scriptoriului, Schelomet mi-a spus o frază care îmi revine în minte şi îmi dă de gândit.

- Ce ţi-am spus? Mcmentul era dramatic şi recunosc că nu-mi amintesc ce fel de vorbe am putut rosti atunci.

Copilul precizează:

- Ai spus că trebuia să fiu salvat pentru că sunt din sângele *lui*| Că sunt un Payns! îmi dau seama că, fiind prea tânăr, nu pot aprecia anumite subtilităţi ale adulţilor, dar am înţeles că trebuia să rămân în viaţă pentru că sunt băiat...

- Da, într-adevăr, admite Schelomet, am rostit aceste cuvinte şi acum regret că am făcut asta; e de datoria tatălui tău să te lămurească în această privinţă.

- Nu-ţi port ranchiună, îl asigură Payns înainte de a se întoarce spre Maurin pentru a-i explica: dacă nu s-ar fi petrecut atâtea drame în această zi îngrozitoare, cu siguranţă că aş fi aşteptat să mai creşti un pic pentru a-ţi dezvălui un secret care ne priveşte pe amândoi. Suntem marcaţi de un destin de la care nu ne putem sustrage. Vezi tu? Omul ăsta care zace în acest mormânt, omul ăsta care şi-a pus amprenta pe umanitate prin mesajul său de iubire, omul ăsta, fiule, este strămoşul nostru! Suntem sânge din sângele lui!

*

Gesturi lente. Pioase.

Trupul lui Hristos este depus pe brancardă. Giulgiul cenuşiu evidenţiază fragilitatea cadavrului, dar subliniază totuşi câteva linii pline ce indică

faptul că membrele sunt încă îmbinate între ele, ca ţesuturile musculare încă mai există.

Maurin nu reuşeşte să-şi desprindă privirea de la acest cadavru, căruia îi inventează un chip foarte asemănător cu cel al tatălui său. Un chip cu linia nasului accentuată de osul dur şi proeminent. Cu pomeţi relativ înalţi şi colţuroşi. Cu buze subţiri, lipsite de culoare.

Maurin nu a rostit nici un cuvânt după dezvăluirea pe care i-a facut-o Payns. Epuizat, tulburat şi febril, pare să fi devenit un martor distant al evenimentelor, pe care le urmăreşte cu o detaşare ce-l surprinde. Rămâne acolo, inert, într-o toropeală aproape îngheţată, privind trupul lui Hristos, strămoşul său.

Aude glasul tatălui său, venit parcă din depărtare:

- Să închidem mormântul. O să pun inelul la loc sigur.

Apoi, vocea contelui:

- Pari epuizat, Maurin.

Aşadar, lui i se vorbeşte. Trebuie să facă un efort pentru a reveni cu picioarele pe pământ, pentru a reveni în această noapte ciudată care seamănă cu o halucinaţie.

- Mi-e frig, se pomeneşte el rostind. Aş vrea să merg acasă.

îşi doreşte să îşi trăiască şi el copilăria, bucuriile ei lipsite
de griji, atacurile împotriva manechinului de paie, alergatul găinilor prin curte, joaca sa cu Emeline, momentele de afecţiune de la pieptul mamei. Ar vrea să fie din nou doar un copil, aşa cum încă mai era azi-dimineaţă. Nu acest puşti lipsit de vlagă, încremenit în curtea moşiei, printre stri ţâţele de disperare şi de durere ale mamei lui, care încă îi mai sfâşie timpanele.

Cortegiul porneşte din nou la drum. Mâna lui Payns o ia pe cea a fiului său.

Toată Pădurea Răsăritului va deveni Mormântul Primului. Pământul, apa şi vântul vor fi elementele din care îşi va extrage forţa pentru a regenera focul Vieţii rămas în letargie în sângele lui. Eliphas şi fraţii noştri vor construi un mormânt inviolabil în această pădure. Un mormânt în care va fi depus mai târziu trupul lui Iisus, pentru ca nimeni să nu-l poată profana vreodată. Până atunci, va trebui să-i găsim un adăpost provizoriu care-l va feri de căutările Gardienilor Sângelui. Un loc pe care-l vom putea supraveghea în permanenţă.12

O însemnare de-a lui Payns

în această dimineaţă, am oficiatJuneraliile pentru Typhaine, £.me- Itne ţi Basile le Harnais. Ceremonia s-a desfigurat în cea mai strictă intimitate şi nu am solicitat nici un preot.

Era absolut necesar ca nici un martor străin să nu descopere manevra pe care am pus-o la cale cu ajutorul fraţilor mei Preotul care a trădat-o pe Helime a fost înhumat în taină, la marginea unui câmp, înainte de revăr-satul zorilor; i-am marcat mormântul cu o simplă piatră albi

în locul ha, în cimitirul familiei mele, am îngropat rămăşiţele pământeşti, ale lui Iisus, care vor rămâne acolo până ce-i vom săpa un mormânt inviolabil în Pădurea Răsăritului

Alături de el îşi dorm acum somnul de veci soţia mea mult iubită, frica mea dragă şi prietenul meu Basile. Voi putea veni astfel să mă reculeg şi să meditez în voie la mormintele lor.

Pot vedea cele trei morminte din camera mea, de la fereastra orientată spre miazănoapte. De-acum încolo, va trebui să mă obişnuiesc cu prezenţa lor, ştiind că primul lucru pe care-l voi face în fiecare dimineaţă va fi acela de ale prim.

Dar nu voi putea uita că Typhaine şi limeline putrezesc în pământ, în acest pământ negru al regiunii Champagne, în timp ce Hristos se menţine într-o stare sublimă, un catharsis al timpului uman. Un miracol care îşi are originea cu peste o mie de ani în urmă. O minune iscată din experimentul pe care l-a realizat asupra lui însuşi, un experiment pe care nici un alt alchimist nu l-a mai repetat vreodată de atunci

Iisus a revelat Piatra Fiiosofalâ a ştiinţei alchimiei, zădărnicind fenomenul natural al putrefacţiei

Ştiu că Maurin nu reuşeşte să înţeleagă pe deplin tot ceea ce i-arn dezvăluit într-un timp atât de scurt E aşa de tânăr! Şi suferă atât de mult din cauza pierderii mamei şi a surorii sale!

Pe durata ceremoniei de înmormântare, Maurin a stat aşezat lângă Hélène, căutând în modfiresc prezenţa blândă a unei femei lăudatăfie ea! A ştiut să arate compasiune şi milă fa(ă de Jiul meu, înâbuşindu-şi neplăcerea pe care i-o cauza surprinzătoarea ceremonie la care fusese invitată. Am înţeles repede că se simţea foarte stânjenită în mijlocul unei asistenţe care-şi plângea morţii Jără sprijinul unui reprezentant al Bisericii

Dar i-a dăruit atâta bunăvoinţă lui Maurin încât copilul meu s-a simţit alinat pe perioada celebrării ritalulm nostru.

Uimitoare şi misterioasă liturghie trebuie să i se pară ceremonialul nostru celui care-l descoperă! Ne-am îmbrăcat cu toţii în mantii albe, ceea ce a surprins-o de la bun început pe Hélène pentru care doliul nu poate fi conceput altfel decât în veşminte negre.

Ne-am purtat mărfii pe brancarde şi i-am aşezat lângă gropile săpate în ajun. Émeric a aprins trei torţe pe care le-a înfipt în pământ, la capul lor.

Eu am rostit următoarea frază:

- Pentru că a venit timpul şi avem vârsta potrivită, să începem lucrările!

Ne-am împreunat mâinile. Hélène a consimţit să o ia pe a mea. S- a uitat la Maurin, i-a zâmbit uşor uimită şi l-a prins şi pe el de mână.

După aceea, am rostit cuvintele învăţate de la tatăl meu şi de la mentorii care m-au primit pe vremuri în Loja Primară.

Vântul venit dinspre pădure sufla cu putere; purta cu el mirosurile de humus, de turbă şi de scoarţă de copac. Un cer lăptos ţinea ninsoarea în loc. Corbii ţipau în depărtare.

Când am terminat de vorbit, am depus trupurile în gropi, şi Émeric a stins torţele la prima lopată de pământ aruncată

Contele Hugues a spus:

- învăţătura este calea noastră. Ea se află între Moarte şi Viaţă. Este mama Universului Totul a fost şi totul vaji în ea. Prin ea şi misterele ei, ne găsim puterea de a accepta descompunerea corpului Fie ca IJf.R.1. să ne lumineze şi să-i primească pe fraţii şi pe surorile noastre în lumina Primului[1]

Şi eu am adăugal:

- Moartea nu este moarte.

Iar Geoffrqy a încheiat:

- Şi pământul nu este mormânt!

Maurin a început să plângi; imaginea mamei ţi surorii hă acoperite treptat de pământ era insuportabilă pentru eL Şi-a desprins mâna din cea a Helena, s-a răsucit pe călcâie ţi a fugi din cimitir.

- Mă duc după el, m-a asigurat tânăra văduvă, fugind în urma lui

Nu ştiu de ce, dar am avut atunci un presentiment sumbru. Inima parcă mi-a fost prinsă într-un cleşte şi mi-am pierdut răsuflarea. Contele Hugues, care a observat suferinţa mea, mi-a oferit braţul şi m-a sfătuit să mă întorc acasă, dar am refuzat. Voiam să asist la ceremonie până la capăt.

Sprijinit de prietenul meu, îi priveam pe Émeric, pe Geoffrqy ţipe Ferrer astupând mormintele cu pământ Abia când şi-au terminat treaba, şi numai în acel moment, am

hotărât să părăsesc cimitirul şi să pornesc în căutarea lui Maurin.

Respiram anevoie, şi mintea îmi era împovărată de o viziune înfiorătoare pe care nu reuşeam să o alung Imaginea lui Maurin lipsit de viaţă în braţele mele, cu pieptul înroşit de sânge.

M-am abţinut să nu urlu. Dar sufletul meu era sfâşiat de o durere insuportabilă. O disperare mai rea decât cea pe care mi-ar fi putut-o provoca Diavolul în persoană.

Payns rămâne cu pana suspendată în aer, se gândeşte, se pregăteşte să-şi continue relatarea, dar se răzgândeşte şi închide călimara.

E palid. Transpiraţia i se prelinge pe faţă şi pe gât. Ochii i s-au înroşit şi umflat de atâta plâns.

Noaptea dă târcoale pe la obloanele camerei. O cucuvea încăpăţânată ţipă neîncetat, cu sunete surde şi sinistre.

Payns împătureşte foaia de pergament, se ridică de la masă, se îndreaptă spre capătul încăperii şi, odată ajuns acolo, deplasează o ladă. Eliberează astfel un loc în planşeu unde două dintre şipci sunt mobile. Le scoate şi depune foaia de pergament într-o cavitate secretă. Tot acolo unde a ascuns şi Testamentul Nebunului. Apoi aşază scândurile la loc

.PARTEA A TREIA

*Mormântul din Răsărit*1

Meşterul Rogemourd

Martie, anul una mie o sută opt.

Târgul Gierry este situat la mai puţin de o oră distanţă de Troyes, dacă drumul e parcurs călare. Cele câteva case ale lui sunt adunate în jurul unei capele nu prea îngrijite, greoaie şi butucănoase.

în iarna aceasta care întârzie asupra regiunii Champagne, cătunul s-a ferecat într-un frig persistent şi într-un omăt stăruitor. Numai atelierul de dulgherie al meşterului Rogemourd mai răsună de viaţă.

Bărbatul e robust, are muşchii noduroşi şi umerii largi. Pielea lui foarte palidă şi părul roşu au iscat glume batjocoritoare pe parcursul instruirii sale în meseria de tâmplar, şi Rogemourd a fost nevoit să împartă câteva chelfăneli usturătoare acelora care îl luau în zeflemea.

Şi-a făurit astfel o reputaţie viguroasă, atât prin forţa loviturilor sale, cât şi prin talentul lui de a făuri piese complicate. Pentru că meşterul Rogemourd rivalizează în abilitate cu cei mai mari meseriaşi în confecţionarea canelurilor, a crestăturilor şi a altor ştuţuri, bolţuri şi şuruburi.

Autoritatea şi renumele lui depăşesc acum hotarele parohiei, şi oamenii vin de la mari depărtări pentru a-i propune ceva de lucru, ştiind că meşterul onorează fiecare contract cu aceeaşi pricepere.

În acestă dimineaţă, Rogemourd s-a trezit foarte devreme, a aprins focul în soba din bucătărie şi abia după aceea l-a trezit din somn pe Nizier, fiul lui, căruia îi place să lenevească în pat, în aşternutul cald, sub o plapumă din puf de gâscă.

Nizier are aproape doisprezece ani. E la fel de roşcovan ca tatăl său şi tot de la acesta a moştenit şi trăsăturile arcuite, trupul gros şi forţa naturală.

În privirea lui verde pluteşte în permanenţă un dram de tristeţe, apărut după moartea mamei sale, cu trei ani în urmă.

Meşterul Rogemourd se mândreşte cu marea naturaleţe pe care o impune şi celui mai mărunt dintre actele sale, virtute din care şi-a făcut principiul fondator al existenţei lui. Astfel, în mod absolut firesc, el l-a luat pe Nizier drept ucenic, convins fiind că nobila meserie de dulgher îi va oferi partea ei de mulţumire, fie artistică, fie bănească.

Este un dascăl excelent, enervându-se doar arareori şi recurgând mai degrabă la răbdarea pe care ştiu să o dovedească oamenii inteligenţi.

Meşterul Rogemourd îşi începe ziua felicitându-se că e fericit şi mulţumindu-i lui Dumnezeu că l-a ajutat să treacă peste moartea soţiei lui, la care se gândeşte zilnic cu drag, şi că i-a oferit posibilitatea de a-şi asigura o viaţă senină, alături de fiul său. Mâinile acestuia devin în fiecare zi tot mai pricepute, manevrând cu agilitate şi măiestrie rindeaua, ciocanul, ferăstrăul şi joagărul.

În dimineaţa aceasta, meşterul Rogemourd fredonează în timp ce aţâţă jarul din sobă, peste care a pus o buturugă tăiată din bătrânul păr din grădină.

Nu ştie că patru bărbaţi îi supraveghează casa. Unul dintre ei poartă o secure la brâu.

*

Bărbatul cu securea şi cei trei tovarăşi ai săi intră în atelierul de tâmplărie, care are deschiderea spre stradă.

- Domnilor? îi întâmpină mirat meşterul Rogemourd.

- Tu eşti Landeric, din familia Rogemourd? întreabă glasul suav al asasinului. Ah, şi el este fiul tău, Nizier, nu-i aşa?

- Pe legea mea, nu pot spune că am avut plăcerea să vă cunosc la fel de bine cum se pare că mă cunoaşteţi dumneavoastră!

- Pentru că, fără îndoială, avem motive; ştiu că a luat legătura cu tine cavalerul Payns pentru a lucra pe domeniile lui.

Nu prea păreţi un muncitor în căutare de lucru, remarcă Rogemourd, încercând să descopere chipul ascuns sub glugă al interlocutorului său.

- Depinde de lucrare. Ştiu că Payns a cutreierat prin toată regiunea pentru a-i angaja pe cei mai buni dulgheri, fierari sau cioplitori în piatră... Şi că asanează mlaştinile din Pădurea Răsăritului. În ce scop?

Dulgherul nu apreciază deloc tonul necunoscutului, aşa cum îi displace şi faptul că cei trei bărbaţi care-l însoţesc încep să-i încercuiască pe el şi pe fiul lui. Tocmai de aceea, rosteşte cu o severitate vădită:

- Hei! Cum rămâne cu taina pe care orice membru onorabil dintr-o ghildă trebuie să o respecte? Eu am depus jurământ şi sunt obligat să fiu discret. Dacă n-aş ţine seama de acest jurământ, aş pierde foarte rapid încrederea oamenilor. Acum, vă rog să fiţi atât de amabili şi să mă lăsaţi să-mi văd de treabă. Vă doresc o zi bună, messire!

Necunoscutul îi răspunde râzând:

- Nu am de gând să plec de-aici înainte de a obţine informaţiile pentru care am venit.

Apoi, apucă brusc mâna dreaptă a lui Nizier care scoate un ţipăt speriat.

Fiul tău are mâini frumoase, spune asasinul. Robuste, dar fine! Solide şi graţioase. Mâini care vor deveni fără nici

oîndoială cele ale unui artist asemenea ţie... dacă nu păţesc
vreo nenorocire!

Rogemourd vrea să-l elibereze pe Nizier din această strân- soare, dar doi bărbaţi se năspustesc asupra lui şi îl imobilizează.

Asasinul îl forţează pe copil să întindă mâna pe un banc de tâmplărie şi îi îndepărtează degetele cu brutalitate. Imediat după aceea, îşi scoate securea de la brâu şi îl întreabă pe meşter:

- Care deget preferi să i-l tai?
- Tată..., imploră Nizier.
- Doar un deget... pentru început!

Rogemourd nici n-are timp să răspundă; securea descrie deja un semicerc în aer şi loveşte în bancul de lucru. Un trosnet scurt. O clipă de tăcere. Nizier îşi priveşte mâna îngrozit şi apoi începe să urle. Prima falangă a degetului arătător i-a fost secţionată.

Asasinul îl sprijină pe copilul care e pe cale să se prăbuşească, îl ridică, îi aşază din nou mâna mutilată pe bancul de lucru şi îşi înalţă arma.

- Vorbeşte sau îl lovesc iar cu securea! îi ordonă el dulgherului.
- Dumnezeule, eşti nebun!
- Sunt convins că este un ucenic bun. Nu crezi că are nevoie de toate degetele pentru a ţine rindeaua sau pentru a mânui dalta? Aşadar, vorbeşte, prietene! Viitorul lui depinde de ceea ce îmi vei spune.

Meşterul Rogemourd nu mai suportă; n-ar mai putea îndura să-l vadă pe Nizier suferind încă o mutilare.

- O să-ţi spun ceea ce ştiu, se decide el. Dar, te rog, cruţă-1!
- Te ascult.

Cu glas coborât, gâfâind, dulgherul începe să îi explice:

- Este vorba probabil despre lucrare imensă. Oameni de toate meseriile vor fi puşi la treabă, dar nici unul dintre ei nu va şti despre ce fel de lucrare este vorba. Payns păstrează

secretul faţă de toată lumea. Unii oameni veniţi direct de la inoşia contelui de Champagne - terasierii - lucrează deja în secret, în spatele unei incinte, şi nimeni nu se poate apropia de şantierul lor. Se află sub ordinele unui arhitect evreu, un anume Eliphas, pe care nu am avut încă ocazia să-l întâlnesc.

- Asta-i tot?

- Te rog, messire, cruţă-l pe fiul meu! imploră Rogemourd, eu inima sfâşiată de hohotele de plâns ale lui Nizier.

Ucigaşul îşi ţine în continuare securea desupra mâinii băiatului.

Dulgherul adaugă rapid:

- Trebuie să-l întâlnesc mâine pe cavalerul Hugues de Payns, ca să primesc de la el planurile pe care trebuie să le execut întocmai...

- întâlnirea cu el va avea loc în Pădurea Răsăritului?

- Exact, într-o capelă mică... care serveşte drept loc de întâlnire al şefilor de echipă. Acolo se adună Payns şi apropiaţii lui. Şi tot acolo l-am văzut prima oară pe înălţimea Sa, contele Hugues de Champagne.

De sub glugă se aude o expiraţie prelungă. Ca un oftat de uşurare.

Asasinul îl lasă pe copil, iar cei doi bărbaţi care-l imobilizau pe Rogemourd îşi slăbesc strânsoarea. Dulgherul se repede la fiul lui, îi ridică

mâna dreaptă şi examinează rana din care ţâşneşte sângele.

- E în regulă, anunţă bărbatul cu securea. De-acum, eşti al meu. Vei fi iscoada mea pe şantierul cavalerului Payns. Dacă îi spui ceva, o să îi retez degetele fiului tău, sau o să-l ucid! Oriunde îl vei duce, oriunde îl vei ascunde, dacă asta va fi intenţia ta, o să-l găsesc. Ai înţeles, prietene?

- O să fac întocmai, messire, rosteşte dulgherul, învins.

Gardienii Sângelui ies din atelier şi se îndreaptă spre caii
lor. Curând, se îndepărtează de târgul Gierry, urmând un drum acoperit cu polei, pe care înaintează cu prudenţă.

Unul dintre bărbaţi, care călăreşte alături de ucigaş, rosteşte cu o evidentă satisfacţie:

- Am pus mâna pe Payns şi pe clica lui. Deja casa lui GeofTroy de Saint-Omer este sub supraveghere, aşa cum am convenit. Nu ştiu însă cum ai de gând să procedezi, stăpâne.

O să mă ocup îndeaproape. Saint-Omer este următorul pe lista mea şi sunt atent să-mi menţin socotelile cum trebuie. Nu există nici o îndoială că apostaţii ăştia blestemaţi se pregătesc să construiască un mormânt pentru a depune în el rămăşiţele lui Iisus Hristos, pe care trebuie să le fi ascuns provizoriu în altă parte. Iar lucrările lor par să fie destul de avansate, dacă ar fi să ne luăm după ceea ce ne-a spus dulgherul.

- Un mormânt inviolabil conceput de evreul ăla, acel Eliphas...

- O să le-o luăm înainte! O să-i facem să-şi dezvăluie toate secretele!... O să le smulg mâna dreaptă, aşa cum am făcut deja în cazul celor doi prieteni ai lor. Papa Pascal îşi amână plecarea din Reims cu speranţa că vom termina în curând cu ei.

Dar nu va putea rămâne la nesfârşit musafirul episcopului. Desigur, Papa este un aliat, iar noi suntem actualmente miliţia lui, dar el nu ştie că ceea ce vrem noi este să instaurăm Biserica *noastră,* cea a Gardienilor Sângelui! N-are importanţă cât timp ne va lua să impunem o nouă ordine! Lupta noastră e justă şi va străbate secolele. *Cum fortis armatus custod.it atrium suum, în pace sunt ea quae possidet*[1].

- *Salvum fac populum tuum, Domine, et benedic hereditati tua*[2].

Răspund toţi laolaltă, cu putere, într-un singur glas:

- *Amen.*

' Când un bărbat puternic şi bine înarmat îşi păzeşte casa, tot ceea ce posedă se află în siguranţă, (n.a.)
^ Mântuieşte, Doamne, poporul tău şi binecuvântează moştenirea ta! (n.a.)

2
În Pădurea Răsăritului

Ceaţa dimineţii pare să se fi agăţat în ramurile copacilor din Pădurea Răsăritului, îndnzându-se, lăptoasă şi densă, la suprafaţa unui bazin larg, format în urma asanării unei mlaştini. În mijlocul acestuia se profilează o mică insulă, înconjurată de o palisadă înaltă ce desenează un cerc perfect.

Această împrejmuire din butuci înfipţi în pământ şi consolidaţi din loc în loc cu ţăruşi ascunde şantierul condus de maestrul Eliphas pentru contele Lojii Primare.

Singura cale de acces în perimetrul protejat este asigurată de o pasarelă montată pe un ansamblu de pari, la capătul căreia se află o poartă cu două canaturi, bine păzită de oameni înarmaţi de la moşia contelui de Champagne.

Pe malurile bazinului sunt instalaţi alţi soldaţi. Se adăpostesc în colibe construite din paie şi lemn, unde se încălzesc în jurul vaselor cu jăratic.

Mai departe, spre miazănoapte, au fost săpate numeroase sisteme de retenţie a apei, alcătuite din diguri şi baraje construite din pământ, pietre şi scânduri, pe care terasierii continuă să le consolideze.

O reţea de canale înguste a fost excavată în aşa fel încât o parte din apa adunată în bazinele artificiale se scurge spre exteriorul şantierului, înspre cele mai îndepărtate mlaştini.

Groapa, ai cărei pereţi sunt consolidaţi cu proptele masive, pare să se scufunde în tenebre.

Dincolo de palanca s-a construit o cabană mică, din bârne, sub acoperişul căreia se pot adăposti şefii de echipă. Acolo se află acum Geoffroy de Saint-Omer şi un maistru miner, urmărindu-i cu atenţie pe cei doi muncitori care manevrează braţul maşinăriei. Aceasta acţionează o roată care îşi desfăşoară funia în profunzimea puţului.

Mai jos, Payns şi Eliphas îşi continuă coborârea într-o nacelă de răchită. Arhitectul ţine în mână o lampă care luminează vag pereţii galeriei largi, întărită cu contraforţi solizi.

- O lucrare aşa de complexă, realizată într-un timp atât de scurt! rosteşte cu încântare Payns. Eşti un magician, Eliphas. Un maistru fără egal!

- Haide, zău, ar trebui să-i mulţumim mai degrabă fratelui Hugues. Echipele lui de terasieri s-au spetit muncind; au lucrat zi şi noapte. Din fericire, nu s-a produs nici un accident, în ciuda dificultăţii lucrării.

Nacela ajunge în fundul puţului. Cei doi bărbaţi coboară din ea; în faţa lor se deschide o

galerie. Ridicându-şi lampa, Eliphas îl îndeamnă pe Payns să-l urmeze, explicându-i:

- Am instalat un ansamblu de grinzi transversale pentru a susţine pământul să nu se surpe. Am crezut că proporţia de calcar din el e mai mare. Totuşi, dulgherii şi zidarii vor interveni pornind de la acest puţ.

- Am planurile tale în minte, subliniază Payns. Labirintul cu galerie dublă pe care l-ai imaginat dovedeşte o ingeniozitate admirabilă.

După ce parcurg câteva zeci de paşi prin galeria noroioasă, cei doi prieteni ajung într-o sală forată în mijlocul argilei. Din plafonul ei consolidat cu bârne groase picură o apă neagră şi îngheţată care le udă capetele şi umerii.Eliphas îşi roteşte lampa, desenând pe jos un cerc de lumină, şi spune:

- Aici este... Aici o să se odihnească vreme de secole şi secole, până ce va reveni printre cei vii. O să ascundem trupul lui Iisus în această sală. În acest mormânt! O să avem nevoie de un dulgher priceput pentru confecţionarea structurilor peste care îşi vor aşeza zidarii pietrele.

- II am exact pe omul care ne trebuie, îl asigură Payns. L-am întâlnit în două rânduri, împreună cu Hugues. De altfel, trebuie să-l revăd în această dimineaţă ca să ţi-l prezint şi să-i încredinţezi misiunea.

*

Rămas la suprafaţă, Geoffroy nu reuşeşte să-şi stăpânească nerăbdarea:

- Sfinte Ioane! Nu-mi place deloc să-i ştiu în fundul puţului ăsta! Este, fără îndoială, o lucrare grozavă, dar ca să fie şi sigură ar trebui să aibă pereţii foarte solizi!

- N-aveţi de ce să vă temeţi, afirmă şeful minerilor. Nu este prima fosă pe care o sap, domnule Geoffroy; puteţi avea încredere în mine.

- N-am de ce să mă tem? Când trebuie să te cufunzi în măruntaiele unui pământ îmbibat cu apă? Când pătrunzi între fălcile mâlului ăstuia... Şi zici că n-am de ce să mă tem? Iartă-mă că nu-ţi împărtăşesc părerea, prietene! Şi nu mi-o lua în nume de rău, dar nici măcar renumele tău nu îmi este suficient pentru a mă linişti pe deplin. Chiar nu sunt motive de îngrijorare?

- Credeţi că maestrul Eliphas ar fi coborât în puţ şi l-ar fi luat şi pe prietenul dumneavoastră cu el dacă ar fi existat vreun pericol?

-Normal, încrederea în sine este adesea sursa unei mari orbiri!

- Pe legea mea, cu tot respectul pe care vi-l datorez, messire, nu mă pot abţine să nu vă consider un pic cam neîncrezător!

Deodată, unul dintre cei doi muncitori care manevrează scripetele, se apleacă deasupra golului şi exclamă:

- Ah, iată-i că fac semn cu lampa! Cer să fie urcaţi la suprafaţă.

- în sfârşit! răsuflă Geoffroy uşurat. Ei bine, grăbiţi-vă şi scoateţi-i!

Nacela începe să urce şi, curând, Geoffroy îşi întâmpină prietenii cu entuziaste demonstraţii de prietenie, strângându-i rând pe rând în braţele sale şi bătându-i pe spate cu palmele lui mari.

- Simţeam că nu mai pot! Mă durea burta de frică numai la gândul că sunteţi acolo, jos!

- Sunt convins. Nu vrei să cobori şi tu? îl întreabă Eliphas cu inocenţă.

- îţi baţi joc de mine, maestre Eliphas. Doar ştii bine că sufăr de ameţeli... Fără să mai punem la socoteală şi senzaţia de sufocare pe care aş resimţi-o dacă aş fi închis în gura aia de iad!

- Păcat, intervine Payns, ai fi putut admira tot ce s-a realizat deja.

- Te cred pe cuvânt. O să mă mulţumesc cu ce-mi povesteşti tu.

Payns se îndreaptă spre poarta incintei, spunându-le prietenilor săi:

- E timpul să mergem la capelă; să nu-l lăsăm pe dulgherul nostru să aştepte.

Înainte de a i se alătura, împreună cu Geoffroy, Eliphas ia o traistă din piele de pe masa situată sub streaşina acoperişului.

- Am luat schiţele de care are nevoie, spune el. Am desenat pe ele cote atât de precise încât nu va avea altceva de făcut decât să le respecte întocmai.

Cei trei bărbaţi parcurg lunga pasarelă montată pe piloni care-i conduce spre taluz, de unde îşi continuă drumul pe o cărare mărginită de arbuşti cu spini ascuţiţi.

Payns observă că Geoffroy îşi târşâie uşor picioarele, în timp ce-şi răsuceşte inelul cu piatra roşie de la mâna dreaptă, pri- vindu-l îngândurat.

- Pari obosit, frate. Poate că n-ar fi trebuit să ne însoţeşti, ci să rămâi acasă, la căldură.

- Iarna asta... Iarna asta care nu se mai termină! Asta-i singurul motiv. Trebuie să-mi omor timpul cumva. Mă lupt cu plictiseala, cu umbrele, cu frigul. Şi cu amintirile!

- Trebuie să mai fie şi altceva, prietene, insistă Payns. Am remarcat că îţi masezi degetul neîncetat ca şi cum inelul ăla te-ar arde.

- Payns şi privirea lui de vulpe! Recunosc, inelul ăsta îmi roade carnea. Mă gândesc mereu la ce conţine el... Mă gândesc la cele care au fost smulse de pe degetele regretaţilor noştri fraţi. Gardienii Sângelui şi-au aruncat blestemul asupra noastră, şi nenorocitul ăla de asasin cu securea n-o să se lase până nu ne va omori pe toţi. Mă mai gândesc şi la Typhaine şi la Emeline... Soţia ta mi-a arătat întotdeauna multă afecţiune şi a fost foarte răbdătoare cu mine; de câte ori nu am plic- tisit-o povestindu-i despre isprăvile mele din turniruri? Iar în ceea ce o priveşte pe fiica ta drăgălaşă... nu pot să uit că, doar cu puţin timp în urmă, încă o mai săltăm pe burta mea voluminoasă.

- Nu este vorba despre un blestem, îl contrazice Payns. O ameninţare nu înseamnă damnare implacabilă.
- Uită-te, reumatismul mi-a umflat articulaţiile şi mi-ar fi foarte greu să-mi scot inelul ăsta de pe deget dacă aş vrea.
- Am jurat să nu ne despărţim niciodată de aceste inele, indiferent care ar fi pericolul.

Geoffroy se opreşte brusc şi, cuprins de o furie violentă care explodează prin toate trăsăturile chipului său copleşit de un val de roşeaţă, începe să urle:

Payns cel de neclintit! Payns virtuosul! Prietenii şi familia ta au fost hăcuiţi ca nişte lemne, şi tu stai acolo, inflexibil în mijlocul furtunii, subjugat de certitudinile tale, de convingeriletale! Cât timp trebuie să aşteptăm până când ucigaşul cu securea ne va dobori şi pe noi? Omul ăla este întruchiparea
Răului!
Fără a arăta că a fost afectat de acuzaţii, Payns răspunde:
- Nu este nimic altceva decât un asasin abil faţă de care nutresc o ură nemărginită.
Apoi, continuându-şi drumul, adaugă:
- Va veni o zi când îi voi străpunge inima cu sabia mea.
Deodată, conştient de greşeala pe care a comis-o, GeofFroy
grăbeşte pasul, îşi ajunge prietenul din urmă şi îi spune:
- Iartă-mă, Payns... Mă înduioşez de soarta mea, când ar trebui de fapt să te compătimesc şi să te îmbărbătez pe tine. Nu am tăria ta, dragul meu prieten. Moartea care ne înconjoară mă împiedică să dorm în pace şi mă hărţuieşte ca o lupoaică înfometată. Cum să te ajut să suporţi această îngrozitoare durere?
- O să învingem! rosteşte răspicat Payns. într-un fel sau în
altul, vom învinge... Indiferent prin ce mijloace!
*
Meşterul Rogemourd şi fiul său aşteaptă în faţa unei capele care ar putea părea abandonată dacă nu ar fi păzită de trei bărbaţi care îşi omoară timpul jucând zaruri pe o piatră mare şi netedă.
Payns şi cei doi prieteni ai săi ies din stufăriş, cu cizmele pline de noroi şi poalele mantiilor îmbibate de apă.

- Bună ziua, meştere Rogemourd. Mă bucur să te revăd.
- Şi eu, messire. Am venit să mă pun la dispoziţia dumneavoastră aşa cum am convenit şi sunt nerăbdător să descopăr care va fi sarcina mea.
- Nu-l cunosc pe acest băiat: este unul dintre ucenicii tăi?
- într-un fel, răspunde dulgherul zâmbind. E Nizier, fiul meu. Mă însoţeşte de-acum oriunde pentru a învăţa meseria. E la vârsta când trebuie să se instruiască, şi cea mai bună învăţătură se dobândeşte prin observaţie.
- Sunt convins că îi vei oferi o educaţie excelentă; ai un renume foarte bun în ţinutul tău.
Payns s-a apropiat de copil; îi ridică mâna, examinează bandajul gros şi înroşit de sânge şi adaugă:
- Va trebui totuşi să mai aştepţi până când îţi va deveni un ajutor preţios. Ce-a păţit la mână?
Meşterul Rogemourd face o pauză înainte de a răspunde, îşi drege glasul şi apoi se decide să explice, încercând să dea cât mai multă limpezime tonului său:
- Lama unui cuţit i-a smuls o bucată din deget. Se mai întâmplă uneori astfel de lucruri atunci când nu stăpâneşti perfect o unealtă, nu-i aşa?
- Fără îndoială. Mare păcat, totuşi. Rana e proaspătă, dacă ar fi să judec după paloarea feţei lui şi după sângele de pe bandaj. Sper că s-a făcut tot ce era necesar pentru a se evita orice fel de infecţie.
- Da, domnule..., începe Nizier, vă asigur că o să mă fac bine foarte curând. E un fleac, de fapt.
Meşterul Rogemourd se grăbeşte să adauge:
- Iată, e foarte adevărat ce vă spune el. O să-şi revină. Asta e...

Payns a remarcat neliniştea din glasul dulgherului. Omul are oare ceva să-şi reproşeze? Este vinovat de accident?

- Hai să intrăm în capelă, îi invită Eliphas.

Dulgherul se întoarce spre fiul său:

- Aşteaptă-mă aici, Nizier; nu eşti încă apt să primeşti ordine de la comanditarii noştri.

- Bine, tată.

Intrând pe poartă, Payns îi spune meşterului Rogemourd:

- Fiul tău pare să fie un băiat bun... Am şi eu un fiu cam de aceeaşi vârstă.

- Nizier nu mai are mamă. A murit la naşterea celui de-al doilea copil al nostru, odată cu acesta.

- Şi fiul meu şi-a pierdut mama...

- Atunci, înţelegeţi de bună seamă dragostea pe care i-o port. Trebuie să compensez absenţa soţiei mele şi totodată să mă comport ca un tată.

Eliphas se îndreaptă spre altarul care a fost transformat în spaţiu de lucru. Face loc printre sulurile şi machetele înghesuite, pentru a desfăşura planşele cu desene pe care le-a scos din traistă.

O rază de lumină frântă pătrunde prin vitraliile colorate şi încălzeşte pietrele cenuşii ale acestui oratoriu lipsit de ornamente. Crucea de lemn este singura care conferă o notă de sacralitate incintei.

Eliphas îl invită pe meşterul Rogemourd să se apropie de altar.

- Pentru sarcina pe care ţi-o încredinţăm va trebui să recrutezi ajutoare şi muncitori din cadrul confreriei tale, îi spune el.

- Nu o să-mi fie greu; am fost desemnat conducător al ghildei noastre şi mă pot bizui pe

zece-douăzeci de tâmplari din parohiile învecinate, oameni destoinici care vor răspunde apelului meu. Comenzile sunt rare acum, şi forţa de muncă nu lipseşte!

Eliphas precizează, bătând cu degetul arătător peste schiţele sale:

- Am desenat toate elementele care vor alcătui grinzile, scândurile şi căpriorii ce trebuie să susţină apareiajul pietrelor şi zidăria. Trebuie să respecţi întocmai proporţiile cosoroabelor, paramentelor şi traverselor, pentru că reuşita întreprinderii noastre depinde mult de tine. Tu o să ne livrezi piesele care vor fi apoi asamblate şi instalate la locul cuvenit de alţi muncitori...

- Sarcina asta le va reveni celor care fac parte din personalul casei contelui de Champagne, precizează Payns. Te-am prevenit în privinţa acestei proceduri. Eşti, în continuare, de acord cu ea?

- Planurile sunt foarte precise, domnule. Mă voi conforma lără să caut să înţeleg cărui edificiu îi sunt destinate, deşi curiozitatea mea suferă deja din cauza acestei necunoaşteri!

- Eşti un om de treabă şi ne vom înţelege bine, spune Payns. lotuşi, înainte de a vorbi despre salariu, te vom ruga să depui un jurământ; nu întâmplător am ales acest loc de întâlnire.

Meşterul Rogemourd se miră:

- Despre ce jurământ este vorba?

- Vei jura pe Sfânta Biblie că nu vei dezvălui nimănui conţinutul acestor planuri şi că nu vei divulga absolut nimic din conversaţiile noastre.

- Ah! Dacă aceasta e dorinţa dumneavoastră...

Payns îi prezintă dulgherului propria sa Biblie. Meşterul se albeşte uşor la faţă, dar întinde totuşi braţul drept.

- Repetă după mine, îi cere Payns. *Eu, meşterul Landerk Rogemourd, mă angajez să păstrez secretul asupra tuturor lucrurilor ce mi se vor spune în această capelă, asupra planurilor care-mi vor fi încredinţate, asupra oricărui fapt pe care l-aş putea descoperi...*
O transpiraţie rece se prelinge pe spatele dulgherului, care încearcă din răsputeri să-şi stăvilească tremurul mâinii drepte. El, un om atât de pios, atât de respectuos în privinţa poruncilor Domnului şi a legilor Sfintei Biserici, el, meşterul Rogemourd, va trebui să comită un sperjur!
*
Dulgherul iese din capelă şi îşi regăseşte fiul în faţa porţii, legănându-se de pe un picior pe altul pentru a rezista frigului.
- Ai stat mult în capelă, tată. Am crezut că o să îngheţ aici.
A trebuit să cad la învoială cu aceşti cavaleri, Nizier. Am
terminat acum, aşa că hai să plecăm.
Tatăl şi copilul ajung înapoi la calul lor puternic. Meşterul Rogemourd îl saltă pe Nizier de la pământ ca şi cum ar fi un fulg şi îl aşază călare pe spinarea animalului.
Payns îi priveşte îndepărtându-se şi spune:
- Copilul ăsta...

- Te gândeşti la fiul tău, spune Geoffroy.într-adevăr. Aceiaşi ochi. Şi privirea asta tristă, aproape goală.

- Ei bine, ce mai aştepţi ca să te duci la el? N-ar trebui să mergem să-l vizităm, la fel şi pe doamna Hélène? Sunt amândoi în deplină siguranţă acasă la Hugues.

- Aşa este, confirmă Eliphas. Nu văd cum s-ar putea infiltra Gardienii Sângelui în palatul ilustrului nostru frate. îţi imaginezi că există ucigaşi atât de nebuni încât să-l atace pe contele de Champagne, ginerele regelui?

- Tocmai, condnuă Payns. Unul singur ajunge! Bărbatul cu securea... Nu credeam că voi simţi vreodată atâta ură! Şi că ura asta mă va conduce la ce-i mai rău pentru a-mi răzbuna soţia şi fiica, pentru a-i răzbuna pe cei doi fraţi ai noştri!

- La ce e mai rău? întreabă Geoffroy. Dar nu am comis deja ce e mai rău când am adus din Ierusalim Cele Cinci Semne ale lui Iisus?

- Ceea ce va urma va fi încă şi mai teribil, precizează Payns. Voi provoca nenorocirea chiar în sânul papalităţii!

Rămâne câteva clipe tăcut, apoi continuă:

- Ai dreptate, Geoffroy, este timpul să ne întâlnim cu fratele nostru Hugues, pe domeniul lui.

- Să-l saluţi din partea mea, la fel şi pe maeştrii Schelomet şi Ferrer, spune Eliphas. Şi nu uita să-l săruţi pe fiul tău pentru mine şi să-i transmiţi complimente doamnei Hélène.

- O să le transmit tuturor salutările tale. Ai grijă de şantier. Mormântul trebuie construit cât mai repede, căci ne putem aştepta la orice din partea Gardienilor Sângelui.

- Bineînţeles, vom respecta termenul pe care ni l-am impus. Iisus se va odihni curând într-un sanctuar pe care nimeni nu-l va putea profana vreodată.

Eliphas îşi îmbrăţişează prietenii şi se întoarce spre incintă, cu mersul lui greoi, de om bătrân. Dispare în spatele perdelei de stuf.

- Haide, Geoffroy, la drum! strigă Payns încercând să pară vesel. O cursă călare o să-ţi biciuiască sângele şi o să-ţi mai aducă poate puţină culoare în obraji.

- Aş avea nevoie de ceva mai mult ca să-mi ung articulaţiile! De multă vreme n-am mai avut o iarnă ca asta.

Cei doi bărbaţi urcă în şa. Payns anunţă, dând pinteni calului:

- Hugues mi-a spus că fratele său Philippe, episcopul de Châlons, o să ne facă o vizită în cursul zilei de azi; se pare că vrea să ne aducă nişte veşd importante. Am înţeles că ar fi vorba despre omul cu securea!

- Demonul ăla!

- Un ucigaş, Geoffroy. Este doar ucigaş. Abil şi pervers... Un ucigaş care se ascunde pe undeva, dar pe care-l vom scoate până la urmă din vizuină!

*

Calul înaintează călcând greoi în zăpada afânată care acoperă drumul. Respiră puternic, fornăind prelung, cu spinarea împovărată. Alura lui obosită nu e cauzată neapărat de sarcina pe care o poartă în spate, ci mai ales de bătrâneţe.

Nizier se ţine de mijlocul tatălui său, cu obrazul lipit de spatele lui.

- Am făcut un jurământ în faţa cavalerilor, spune dulgherul. Am promis să nu dezvălui nimic în legătură cu această lucrare care le va da de muncă

multor tovarăşi din ghildă. Dar nu mă pot abţine să nu mă gândesc la omul care ţi-a tăiat degetul...

- Trebuia să le spui domnului de Payns şi prietenilor lui despre el.

- Nu sunt sigur că ei ne pot proteja de nebunul ăsta, Nizier. Ajurat că o să-ţi facă rău dacă spun ceva şi ne ţine sub ameninţarea asta.

- Dar tu eşti un om de cuvânt, tată! Angajamentul tău faţă de comanditarii tăi este sfânt!

- Tu contezi mai mult pentru mine decât cuvântul dat, fiule. Şi voi ţine seama de asta, chiar dacă va trebui să renunţ la sufletul meu!

3
Episcopul Philippe

Palatul contelui Hugues de Champagne se înalţă la nord-vest de Troyes. Suzeranul locuieşte acolo în majoritatea timpului, renunţând fără remuşcări la casa lui din Provins.

Hugues a ştiut să dea oraşului său, pe care-l îndrăgeşte, un avânt comercial ce a făcut din el nodul crucial al tuturor drumurilor comerciale. Acolo, între zidurile cetăţii sale, se ţin cu regularitate târgurile de Sfântul Ioan şi Sfântul Rémi, „bâlciul cald" şi respectiv „bâlciul rece".

Aceste adunări uriaşe - care scot în stradă postăvari, negustori de fier, bijutieri, vânzători de pergament sau tăbăcari - îl obligă pe conte să protejeze drumurile, să construiască hanuri, să menţină ordinea şi siguranţa până în cele mai mici cartiere, în cele mai mărunte străduţe, pentru că tâlharii, puşlamalele şi bandiţii împânzesc oraşul...

Toate monedele Occidentului circulă din mână în mână; cei mai pricepuţi la trocuri, precum florentinii sau veneţienii, îşi impun ratele de schimb

în timpul tranzacţiilor, făcând calcule cu ajutorul abacelor lor.

Şi regiunea Troyes se umple de bogăţii. Freamătă, negociază, contestă, cumpără, vinde. E însufleţită de zgomote, de strigăte, de vacarm. Se pregăteşte, între două târguri, extinzându-se, reparându-şi drumurile, săpând noi fântâni, lărgindu-şi pieţele.

- Bun, spune contele Hugues cu glas obosit. O să le alocăm levantinilor cartierul Sainte-Hélène şi o să le promitem că-i vom proteja mai bine decât anul trecut.

- Desigur, răspunde bărbatul scund, slab şi bărbos, împăturind documentele pe care le desfaşurase pe masă. Desigur, cererea acestor oameni de treabă este foarte justificată, messi- re; să nu uităm că anul trecut doi dintre ei au pierit loviţi de pumnal şi că trei dintre femeile lor au fost violate.

- Ştiu, oftează Hugues. Judele şi magistraţii m-au ţinut la curent cu ancheta lor şi, chiar dacă nu au reuşit să aresteze pe nimeni, ei sunt convinşi că aceste crime au fost opera unor flamanzi beţi. Repet, seneşale, informează-l pe trimisul reclamanţilor că oraşul se angajează să-i apere de orice nouă agresiune. Şi face asta fără să le ceară să împartă cheltuielile!

- Vor aprecia această dovadă de bunăvoinţă şi de compasiune, afirmă seneşalul zâmbind.

Bărbatul îşi aşază documentele sub braţ şi se strecoară spre uşă iute ca un şoarece, măturând dalele cu roba lui maronie.

De îndată ce rămâne singur, Hugues se trânteşte pe scaun, îşi pune coatele pe masă şi îşi cuprinde fruntea în mâini. În mod obişnuit, s-ar fi bucurat la gândul că trebuie să pregătească noul târg. S-ar fi entuziasmat să rezolve şi cea mai

măruntă problemă, încercând să găsească soluţia potrivită care ar fi servit cel mai bine intereselor fiecăreia dintre părţi. Dar, de data asta, seneşalul l-a plictisit. Vocea lui ascuţită i-a sfredelit timpanele până la a-i face rău. încă mai păstrează în urechi ecoul metalic al acelui glas.

Senin şi vigilent de obicei, Payns îşi simte acum sufletul trist şi împovărat. Moartea prietenilor săi, a soţiei şi a fiicei lui Payns au sădit în el o tumoare întunecată care emană noaptea coşmaruri înfiorătoare.

Arcis şi Basile îi lipsesc atât de mult...

În fiecare zi, din zori şi până seara, fantomele lor ii sapă în suflet un gol de deznădejde pe care nici o rugăciune nu-l poate alina.

Le simte lipsa, de parcă i-ar fi fost fraţi adevăraţi. Mâinile prelungi şi osoase ale lui Arcis care le cuprindeau pe ale lui cu tandreţe, privirea lui Basile, mereu absentă şi visătoare...

Hugues se ridică, se îndreaptă spre o fereastră şi îşi lipeşte fruntea de geamul rece. Ar vrea să adoarmă aşa, în picioare, ca o statuie de piatră. Să adoarmă şi să nu se mai gândească la nimic.

Uşa se deschide în spatele lui. Paşi lenţi şi grei. Cei ai fratelui său Philippe.

Hugues se întoarce către episcop, acest uriaş binevoitor, cu ochi de copil şi zâmbet de înger. Aureolat de lumina care pătrunde în încăpere, Philippe se apropie fără grabă, deschide braţele într-un gest de întâmpinare şi rosteşte:

- Să ne îmbrăţişăm, frate.

Contele vine spre el, acceptă îmbrăţişarea cu recunoştinţă, sărută un obraz ţepos şi întreabă:

- Ai călătorit bine? Zăpada nu te-a stânjenit prea tare?

- Trăsura era să se răstoarne de câteva ori în şanţ, dar vizitiul meu are multă experienţă şi consideră că e chestiune de onoare să nu-şi azvârle episcopul de-a berbeleacul! Fapt pe care i l-aş fi reproşat cu mare severitate şi pentru care nu l-aş fi iertat niciodată, nici măcar dacă ar fi manifestat o căinţă sinceră!

Lui Hugues îi este dragă vocea fratelui său. Îi aminteşte de cea a tatălui lor.

Episcopul se desprinde din îmbrăţişare şi remarcă:

- Nu prea arăţi bine! Eşti palid şi ai slăbit.
- Am nişte probleme care mă supără.
- Da, ştiu.

Clericul îşi scoate haina de blană care-i acoperă umerii.

- Hugues trage un scaun şi îi propune:Aşază-te, trebuie să fii frânt de oboseală.

Philippe se trânteşte pe scaunul care trosneşte sub el, şi spune:

- Papa duce împotriva ta un război fără milă. I-a eliberat pe Gardienii Sângelui din lesă şi i-a trimis pe urmele tale şi ale prietenilor tăi. Apropo de asta, ai acţionat cu nesocotinţă când mi-ai trimis relatarea călătoriei tale la Ierusalim, apoi scrisoarea prin care mă informai despre asasinarea cavalerilor Arcis de Brienne şi Basile le Harnais.

- Răspund pentru mesagerul căruia i-am încredinţat acele plicuri. E vorba despre Emeric, care face parte din personalul casei lui Payns. E un om care aparţine confreriei noastre.

- Ar fi putut fi interceptat!

Glasul e puternic.

- Ai dreptate, admite contele. Totuşi, voiam să fii şi tu la curent cu politica Papei în ceea ce ne priveşte. Emeric avea misiunea să ardă sau să rupă mesajele dacă era prins într-o ambuscadă.

- Nu înţeleg mare lucru din chestiunile acestea legate de spionaj; cu toate astea, mă gândesc că, în mod cert, prudenţa este o virtute indispensabilă pentru a duce la bun sfârşit acest gen de afacere.

- Ai venit până aici ca să mă copleşeşti cu reproşuri, aşa cum faceai când eram copii?

Episcopul izbucneşte într-un hohot de râs care-i zgâlţâie pieptul. Cu ochii umezi de lacrimi, răspunde:

- întotdeauna ai luat sfaturile mele drept reproşuri, Hugues! Când erai mic, n-aveai astâmpăr, te mişcai încontinuu, îţi roteai braţele prin aer ore întregi, în lupte imaginare. În ciuda forţei şi a dimensiunilor mele, eu îmi consacram

mai tot timpul cititului, scrisului şi socotelilor. Îţi mai aminteşti de profesorii noştri care te forţau să stai locului şi să le asculţi lecţiile? De câte ori nu ţi-am suflat răspunsurile la probleme, rimele la poezii?

Hugues surâde la aceste amintiri.

- Recunosc că mi-ai fost deseori de mare ajutor, admite el. Nu am uitat nici înţelepciunea ta, nici bunătatea pe care mi-ai dovedit-o. M-ai încurajat de multe ori şi, astăzi încă, faptul că te ştiu alături de mine mă linişteşte. Dar mă şi îngrijorează! Mesagerul tău mi-a spus că ai să-mi spui o veste importantă...

- într-adevăr. Această veste ar trebui mai degrabă să vă mulţumească, pe tine şi pe prietenii tăi.

Vrei să aştepţi până când ne adunăm cu toţii ca să ne-o dezvălui? îi găzduiesc pe prietenii mei aici de când cu atacul comis de Gardienii Sângelui pe domeniul lui Payns. Am pus la dispoziţia maeştrilor Ferrer, Schelomet şi Eliphas un hambar pe care ei l-au transformat în laborator. Eliphas rămâne însă mai tot timpul în Pădurea Răsăritului.

- Să-i spui şi fiului lui Payns să participe la conferinţa noastră. Ard de nerăbdare să mă înclin în faţa lui.

înţeleg, spune contele. înţeleg...4

Binecuvântarea lui Maurin

Cavalerii s-au adunat laolaltă şi beau vin cald, diluat cu apă şi îndulcit cu miere, în faţa şemineului uriaş. Un valet alimentează focul cu buşteni groşi, dispărând apoi intimidat de toate aceste personaje grave, austere şi tăcute.

Desigur, valetul s-a întrebat de ce un copil, fiul lui Payns, a fost invitat să participe la această reuniune. Fără îndoială, nu va cunoaşte niciodată

motivul care va face obiectul unor interminabile discuţii şi al unor îndelungi supoziţii în rândul servitorilor...

Contele Hugues îşi aşază cupa cu vin pe marea masă de stejar şi, bătându-l uşor pe spate pe fratele său, anunţă:

- Iată-l pe fratele meu Philippe, care a venit de la eparhia lui din Châlons pentru a ne comunica o veste importantă.

Primiţi respectele noastre, Monseniore, spune Payns.

Episcopul zâmbeşte şi, apropiindu-se de Payns, precizează:

- Mai degrabă eu sunt cel care le merită pe ale voastre, cavalere. Ştiu cine sunteţi; Hugues m-a instruit în privinţa voastră. Cunosc totul despre voi... Totul! Pelerinajul la Ierusalim, unde ai reuşit să pătrunzi în mormântul lui Toma. Descoperirea giulgiului cu Cele Cinci Semne pe care le-aţi împărţit între voi. Lupta pe care o duc Papa şi Gardienii Sângelui împotriva voastră. Decesele pe care a trebuit să le înduraţi...

Hugues intervine:

- Philippe este aliatul nostru în sânul Bisericii.

- Ştiu, de asemenea, ce ai făcut pe domeniul tău, continuă episcopul. Hugues mi-a povestit că săpaţi un mormânt pentru... pentru a depune în el rămăşiţele Domnului Nostru Iisus Hristos. Lucrarea este destul de avansată?

- Mă uimiţi, Monseniore! exclamă Payns.

Philippe pare amuzat şi adaugă aproape râzând:

- Cu ce anume te-aş putea uimi? Pentru că vorbesc despre cadavrul lui Mesia? Nu este adevărat că nu a murit pe cruce, că a trăit o viaţă lungă şi că are descendenţi?

- Ba da, răspunde Payns. Dar pe ce bază se mai poate sprijini credinţa dumneavoastră dacă acceptaţi faptul că miracolul reînvierii nu s-a produs?

- Faptul că Iisus nu a fost crucificat nu înseamnă că nu a primit graţia divină. Sanctitatea nu este oare asigurată decât de martiriu? Cred sincer că Domnul Nostru era Fiul lui Dumnezeu... *GraţiosagamusDomino Deo nostro. Dignum etjustum est*[1].

- *Arnen!* răspunde Geoffroy pe un ton morocănos, pe care episcopul se preface că nu-l sesizează.

Philippe adaugă:

- La fel ca toţi oamenii... Da, toţi oamenii sunt copiii Domnului!

Geoffroy ridică glasul pentru a reacţiona:

- Şi ucigaşii agreaţi de Papă aparţin acestei familii, Monseniore?

- Geoffroy! îl reţine Payns care a remarcat că prietenul lui a băut deja trei cupe de vin pe nerăsuflate.

Lasă, spune Philippe cu blândeţe. Cavalerul acesta îmi cere să nuanţez gradul de fraternitate care-i leagă pe oameni. Nu-mi întinde o capcană punându-mi această întrebare. Cel puţin, eu n-o consider aşa. Ştiu, din păcate,

---

1 Să-i mulţumim Domnului Dumnezeului nostru. E vrednic şi drept, (n.a.)

că specia umană a dat naştere
şi unor personaje
răufăcătoare care nu se tem
de mânia lui Dumnezeu atunci
când mint, ucid, jefuiesc... Uni

chiar omoară invocând numele Creatorului. Nu uitaţi că, la începuturile lumii, conform Bibliei, fraţii deja se sfâşiau între ei...

- Vorbiţi despre fiii lui Adam şi ai Evei, îl întrerupe Geoffroy. Cain l-a ucis pe Abel, pe care-l invidia. Şi Dumnezeu l-a însemnat pe Cain în frunte. Aşa cum face bărbatul cu securea cu victimele lui!

Philippe îşi aşază o mână pe umărul lui Geoffroy.

- Nu am venit aici ca să susţin o teză teologică în faţa voastră, deşi aceasta ar merita să întârziem asupra ei, rosteşte el cu voce joasă. Voiam să vă vorbesc despre Sfântul nostru Părinte.

Bărbaţii se strâng în jurul episcopului. Payns îl trage mai aproape pe fiul lui, pentru a-l integra în grup.

Philippe continuă:

- Papa îşi prelungeşte sejurul în Reims. Amână întoarcerea la palatul său, unde treburile Bisericii sunt conduse acum de fidelii lui cardinali. Dar ceea ce ar putea să vă intereseze pe voi în cel mai înalt grad este faptul că s-a deplasat, în două rânduri, la o modestă mănăstire din dioceza mea, nu departe de Châlons. Două vizite foarte discrete, dar vestea a ajuns totuşi la urechile mele.

Contele Hugues precizează:

- Fratele meu are urechea fină atunci când e vorba despre micile secrete ale clerului!

- Mai ales când misterele astea se referă la persoana suveranului pontif şi când acesta din urmă se străduieşte să-şi ascundă venirile şi plecările pe meleagurile creştine ale regiunii Champagne!

Apoi, scoţând un pergament de sub mantie, episcopul Philippe adaugă:

- Am desenat eu însumi o hartă a regiunii pentru a vă arăta unde este situată mănăstirea Sainte-Menehould despre care vorbeam.

Desfăşoară foaia velină pe masă, între cupele de vin. Bărbaţii se apleacă asupra planului pe care episcopul începe să-l descrie:

Iată... E aici, la nici patru leghe la nord de cătunul Cormeux. Se pare că Papa s-ar fi întâlnit acolo cu un necunoscut găzduit de călugări. Un om ciudat, din câte am auzit. Tăcut şi sumbru ca noaptea!

Geoffroy loveşte cu pumnul în masă, zguduind cupele şi carafa.

- Ar fi posibil ca...?

- Omul cu securea să se ascundă acolo? se întreabă Payns cu voce tare.

- Nu asta am spus, cavalere, precizează episcopul ridicân- du-se. Am vorbit doar despre două întâlniri foarte discrete ale Sfântului Părinte, care au avut loc între acele ziduri.

- Haide, Philippe, glumeşte Hugues, nuanţele nu sunt punctul tău forte; ne-ai dat o veste extrem de importantă. Recunoaşte că gândeşti la fel ca noi!

Episcopul îşi leagănă capul său gros de'la stânga la dreapta, înălţându-şi sprâncenele. Are expresia unui căţel mare şi contrariat.

- Fără îndoială, da... Fără îndoială, consimte el. Dar... aş fi vrut atât de mult să nu fiu nevoit să-l trădez pe Sfântul Părinte. Vă daţi seama în ce situaţie sunt? Nu mă simt deloc confortabil să stau cu fundul în două luntri! Pe de-o parte, nu pot aproba acţiunile suveranului pontif; pe de altă parte, rămân sub tutela lui. Nu, zău aşa, mă simt sfâşiat şi sufăr îngrozitor din cauza acestei situaţii inconfortabile.

- înţelegem, îl asigură Payns. Tocmai de aceea vă mulţumim că aţi făcut acest demers.

Philippe clatină din nou din cap, ţinându-şi ochii închişi. Şi spune:

- E posibil să mă înşel... În definitiv, poate că Papa Pascal cunoaşte pe cineva în această mănăstire. Un frate căruia îi place să se confeseze. Un om care ştie să-l asculte...
- Şi cum rămâne cu necunoscutul găzduit de călugări? întreabă contele.
- înainte de a emite judecăţi, va trebui să verificăm dacă personajul ăsta misterios este într-adevăr criminalul, precizează episcopul.
- O s-o facem, rosteşte Payns cu fermitate. Vă asigur că ne vom ocupa de asta fără întârziere, Monseniore. Numele dumneavoastră nu va fi nicicând pomenit; Papa nu o să ştie de unde ne-a parvenit informaţia.
- Ţi-aş fi recunoscător, cavalere.

Apoi, episcopul se întoarce către Maurin şi, spre marea surpriză a acestuia, îngenunchează în faţa lui spunând:

- Trebuie să mă retrag, dar, înainte de asta, aş vrea să obţin o favoare de la acest tânăr: Maurin, nu-i aşa?
- De la mine? întreabă copilul. Ce-aş putea face eu pentru dumneavoastră?
- Pune-ţi mâna pe capul meu, băiete. Şi binecuvântează-mă.
- Să vă binecuvântez? Dar nu sunt obişnuit cu genul ăsta de lucruri, Monseniore. E ceva despre care nu înţeleg nimic...
- Ascultă-l, fiule, îi ordonă cu blândeţe Payns. Binecuvân- tează-l pe Monseniorul Philippe, aşa cum te-a rugat.

Maurin întinde mâna dreaptă. Tremură puţin. Şi îşi aşază palma pe fruntea clericului, întrebându-se cât timp trebuie să rămână aşa.

Episcopul spune:

- Eşti ultimul născut din sângele lui Iisus. Eşti Fiul omului prin tatăl tău, prin strămoşii tăi, prin Dumnezeu. Şi, pentru sângele lui Hristos, va veni o zi când fratele va înceta să-şi mai ucidă fratele. O zi în care omul îl va iubi pe om... *Deo graţios*[1].

Philippe se ridică şi îi zâmbeşte copilului.

- Mulţumesc, Maurin. Mi-ai făcut un dar minunat.

Şi, după ce-i salută, rând pe rând, pe toţi bărbaţii aflaţi în încăpere, prelatul se retrage cu mersul lui greoi, uşor încovoiat, balansându-şi braţele ca un urs obosit.

Tăcere... O tăcere prelungită, în cursul căreia cavalerii schimbă între ei priviri pe care Maurin încearcă să şi le expli-' Să-i mulţumim lui Dumnezeu, (n.a.) ce. înţelege că el - copilul care a binecuvântat un episcop - se află în centrul gândurilor acestor trei bărbaţi.

Deodată, răsună vocea lui Geoffroy, uşor nesigură şi cu un ton forţat:

- Ei bine, o să ne încheiem ziua în liniştea asta mormân- tală? Zău aşa, hai să bem ca între camarazi. Haideţi, fraţi din Champagne! Să bem pentru toţi cei pe care-i iubim şi care ne lipsesc!

Hugues şi Payns se alătură toastului cu reticenţă şi mai beau în silă puţin vin, în timp ce Geoffroy îşi goleşte cea de-a patra cupă dintr-o singură înghiţitură. Un râgâit răsunător şi un plescăit subliniază plăcerea pe care i-o oferă această nouă porţie de băutură.

Contele nu se simte capabil să-i zâmbească prietenului său. În oricare altă împrejurare, l-ar fi luat desigur în zeflemea, glumind pe seama pometţilor lui roşii, a vaselor de sânge stacojii care-i

împânzesc albul ochilor, a transpiraţiei care-i umple de broboane fruntea...

Hugues se gândeşte la ceea ce a aflat de la fratele său.

- Sunt de părere să mergem la mănăstirea despre care ne-a vorbit Philippe, anunţă el. O să mă folosesc de calitatea mea de conte, vasal al regelui, pentru a pătrunde acolo şi a efectua o anchetă.

- Bine zis! râgâie Geoffroy, apucând carafa pentru a cin- cea oară. Să bem şi pentru asta!

Dar Payns îi opreşte braţul şi îi strânge încheietura mâinii în menghina puternică a pumnului său.

- Hei! reacţionează Geoffroy. îmi rupi oasele, prietene!

- O să-ţi sparg şi capul dacă o să fie nevoie, beţivule! Nu vezi că-i oferi un exemplu prost lui Maurin? Crezi că e demn să te comporţi în halul ăsta într-un asemenea moment?

- Ce? De când dă Payns lecţii de morală?

- De când am început să înţeleg că te sinucizi lent, frate. Am remarcat că bei mai mult decât de obicei. Şi asta a început de la întoarcerea noastră din Ierusalim. Nu am dreptate?

Geoffroy îşi pleacă privirea ca un puşti prins cu greşeala.

- Aşa este, admite el. Şi beau încă şi mai mult de la prima moarte care ne-a îndoliat. Nu-mi dau seama prin ce miracol reuşeşti tu să accepţi viaţa, Payns. Ai pierdut doi fraţi, ţi-ai pierdut soţia şi fiica... Şi totuşi ai rămas la fel de înflăcărat, eşti însufleţit de aceeaşi credinţă tulburătoare care te împinge neîncetat înainte... Cum faci? Eu, în fiecare dimineaţă, imediat ce mă trezesc după o noapte plină de coşmaruri, încep să mă plâng de această existenţă pe care un ucigaş mi-o goleşte ca pe un fruct răscopt! Cum reuşeşti? Măcelarul ăsta ne-a ucis prietenii şi ţi-a exterminat cea mai mare parte

din familie! Ne-a sfâşiat sufletul omorându-i pe cei dragi nouă! Eu, eu cred că viaţa este din ce în ce mai pustie fără Basile, Arcis, Typhaine şi Emeline...

Ultimele cuvinte ale lui Geoffroy au fost rostite într-un hohot de plâns.

E a doua oară când Maurin vede un bărbat plângând. Primul a fost tatăl lui... şi acum, Geoffroy. Voinicul Geoffroy care a învins atâţia adversari în cursul numeroaselor turniruri unde s-a remarcat prin vitejie. Puternicul Geoffroy cel de nezdruncinat, capabil să lupte cu sabia până la epuizare împotriva celebrilor competitori din Champagne.

Plânge. Umerii lui se zguduie în spasme scurte, aproape caraghioase.

Payns oftează.

- Fugi şi şterge-ţi faţa cu un prosop udat cu apă rece, îi ordonă el. Şi, înainte de a te întoarce, încearcă să vomiţi tot vinul care-ţi încarcă stomacul. M-ai auzit?

Geoffroy îşi ridică privirea. Lacrimi mari se preling pe obrajii lui umflaţi.

- Da, ai dreptate, Payns, se smiorcăie el. De altfel, tu ai de cele mai multe ori dreptate.

- Cu tine, nici nu este cine ştie ce mare ispravă!

Geoffroy se retrage, cu mersul nesigur, într-un echilibru precar.

Payns aşteaptă puţin înainte de a spune:

- Oare ştie nătărăul ăsta cât de mult îl iubim?

5
Vizita

Meşterul Landeric Rogemourd şi fiul său Nizier descalecă. Această călătorie de întoarcere din Pădurea Răsăritului a durat foarte mult. Vântul a spulberat zăpada şi i-a şfichiuit în faţă pe tot drumul, năucindu-i cu vuietele şi frigul lui.

- Nu îmi mai simt picioarele! exclamă dulgherul scuturân- du-se pentru a da jos zăpada de pe blana gulerului său. O să ne pregătim un ceai bun: cimbrişor, păducel, soc şi vinăriţă aromată. Şi, pe legea mea, cred că un vin dulce peste toate astea n-o să ne facă deloc rău. Ce părere ai, Nizier?
- Cred că ar fi grozav, tată.
- Ce-ţi face mâna? încă te mai doare aşa de tare? în cazul acesta, o să adaug în infuzia aia câteva seminţe de *Papaver som- niferum* în loc de vin.
- Nu văd nici un inconvenient să le pui pe amândouă! Doar dacă nu cumva vrei să ne întoarcem la muncă imediat.

Nu chiar. Trebuie, mai întâi, să studiez planurile pe care mi le-a încredinţat maestrul Eliphas. După aceea, o să plec să caut nişte muncitori buni care vor fi încântaţi să primească de lucru. Sunt destui printre membrii ghildei. O să ştiu să fiu exi- gent şi să-i tocmesc pe cei mai buni. Doar am o reputaţie pe care trebuie să mi-o păstrez

Rogemourd apucă frâiele calului care nu şi-a îndreptat deloc spinarea de când a pornit la drum.

- Haide, vino, îi strigă dulgherul. Vino, Surule... O să te îngrijesc aşa cum meriţi!

Deodată, se aude un şuierat violent, rapid. Un obiect trece iute între Rogemourd şi Nizier. Apoi, se izbeşte puternic în lemnul porţii atelierului.

- Fir-ar a dracului de piatră! strigă Rogemourd. Cine-i puşlamaua care vrea să ne înspăimânte?

- Uită-te, tată.

Cu mâna lui rănită, Nizier arată spre poarta în care s-a înfipt o secure.

Şi atunci, răsună un râs ascuţit. Tatăl şi fiul se întorc. Recunoscând silueta bărbatului care i-a tăiat degetul lui Nizier, Rogemourd îşi trage copilul spre el într-un gest protector.

Ucigaşul sare jos de pe cal şi, încet, cu mersul lui de pisică, vine să-şi recupereze arma.

- Vezi, Landeric, rosteşte el, încă puţin şi capul fiului tău crăpa ca un dovleac! Dar încă nu i-a sosit ceasul. Ai ceva să-mi spui?

- Adevărul e că nu prea am ce, îi răspunde dulgherul, ascunzându-l pe Nizier sub pulpana mantiei sale largi.

Adevărul, exact... Este chezăşia vieţii fiului tău. Nici nu îndrăznesc să-mi închipui că ai risca să mă minţi.

- Nu asta este intenţia mea! Am primit planurile la ceea ce urmează să lucrez în capela cea mică despre care ţi-am vorbit. Mai erau acolo şi domnul Hugues de Payns, cavalerul Geoffroy de Saint-Omer şi arhitectul Eliphas care mi-a fost în sfârşit prezentat. Trebuie să adun un grup de

dulgheri în cursul săptămânii şi să încep să tai lemnul conform planurilor lui Eliphas. După o apreciere rapidă, cred că voi avea două luni bune de lucru. Am mai convenit, de asemenea, să le livrez piesele din atelierul meu, pe măsură ce le termin.

- Bine; să-mi fii fidel, şi atunci băiatul ăsta o să rămână în viaţă. Nu uita că simt o oarecare plăcere să-i ucid pe cei care îmi trădează încrederea. Deja am secerat numeroase suflete în numele Domnului.

- Te poţi bizui pe devotamentul meu sincer, domnule, spune meşterul Rogemourd cu o voce pierdută. O să-ţi transmit cu mare francheţe toate informaţiile pe care le voi primi în Pădurea Răsăritului. Nu vei avea de ce să te plângi de mine. Dar trebuie să înţelegi că sunt doar un simplu dulgher şi că acei cavaleri n-o să-mi destăinuie mie secretele lor. Aşa cum ţi-am spus deja, lucrarea dirijată de maestrul Eliphas a fost distribuită cu grijă; din câte am înţeles, grupurile de meseriaşi vor lucra total separat unele de altele.

- Blestemaţii ăştia din Champagne sunt tare vicleni! Şi totuşi vor avea nevoie de tovarăşi experimentaţi pentru a unifica la un moment dat toate părţile şantierului lor.

- Fără îndoială, vor face apel la oamenii contelui Hugues, messire. Deja mulţi dintre ei sunt pe teren. Terasieri şi gărzi...

- Ai vreo idee despre ce anume construiesc? întreabă asasinul ţinându-şi pelerina pe care vântul e gata să i-o desfacă.

- E imposibil să aflu! Au ridicat o palisadă foarte înaltă pe o insuliţă şi îşi protejează în felul acesta obiectul activităţii. Aş putea ghici natura

acestuia după ce voi studia planurile maestrului Eliphas.

- Mormântul..., murmură ucigaşul.
- Ce-aţi spus, domnule?
- Nimic.

Bărbatul se răsuceşte pe călcâie, pregătindu-se să urce pe cal, dar se opreşte o clipă şi strigă peste umăr:

- Vei primi în curând o nouă vizită din partea mea, Rogemourd. Curând! Nu uita că firul vieţii fiului tău este foarte întins. L-aş putea reteza fără remuşcări, oricând doresc. Ţine minte această ameninţare şi astfel vei fi un servitor fidel al cauzei pe care o apăr.

Apoi, asasinul urcă pe cal şi il îndeamnă să pornească, lovindu-l cu pintenii în burtă.

De îndată ce-l vede dispărând, Nizier se îndepărtează de tatăl său şi îi spune:

- Ai jurat strâmb ca să mă protejezi!
- Da, sunt un renegat... Dar omul ăsta este Satana în persoană! Şi am făcut un pact cu el. Mi-am vândut sufletul lui!
- Nu crezi că te-ai simţi mai liber dacă aş sta departe de tine o perioadă? Aş putea merge să locuiesc la sora ta, în Louvoy...
- O să te găsească şi acolo, fiule. Sunt sigur că o să te găsească. Are nevoie de mine, şi numai de mine. Tu nu eşti decât o piesă în jocul ăsta, de care se foloseşte ca să mă aservească. Omul ăsta simte în mod vădit o plăcere bolnavă să le provoace semenilor lui suferinţă; e preferabil să nu-l contrariem!

Rogemourd deschide poarta care dă spre o curte mică. Stratul de zăpadă a crescut şi acoperă de-acum tot pământul.

Abătut, cu inima bătându-i puternic, dulgherul îşi duce calul în grajd.

- Du-te şi încălzeşte apa, îi cere el lui Nizier. O să-l curăţ pe Surul cu paie, şi după aceea vin şi eu.

Copilul intră în casă.

Rogemourd adună o mână de paie şi începe să frece calul, din pielea căruia ies aburi.

„Un mormânt, se gândeşte el. Ce a vrut să spună? Ce mormânt ar necesita atâtea mistere? Atâţia oameni pentru un mormânt?"

*

- *Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Deus Saboth*[1]*...*

Urlă în vânt.

- *Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Deus Saboth!*

Urlă şi cântă, cu gluga dată pe spate pentru ca frigul să-i biciuiască faţa, simţind fiecare şfichiuire a lui ca pe o mângâiere a lui Dumnezeu.

' Sfânt, sfânt, sfânt, Domnul Dumnezeul războiului... (n.a.)

- *Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Dens Saboth!*

Este singur pe lume. Singur cu Dumnezeul său mânios pe care-l va servi până la ultima suflare. Pentru El, va ucide iar şi iar. Securea lui va reteza mâna dreaptă a ultimilor cavaleri din Champagne. Şi va culege această recoltă de secrete din mormântul lui Toma Impostorul.

Apoi va dezmembra şi va spulbera cadavrul lui Hristos, împrăştiindu-i colbul în vânt.

Şi astfel, tot ceea ce a fost scris va fi Adevărul. Adevărul intangibil, care se va răspândi în secolele ce vor veni.

- *Memento, homo, quia puhis es, et în puherem reverterisK*

Bărbatul cu securea îşi trece degetul peste cicatricea lăsată pe obraz de rana pe care i-a făcut-o Basile le Harnais.

Zâmbeşte.

Zâmbeşte amintindu-şi de moartea grotescă a cavalerului. „Cu noada în sus, cu nasul în zăpadă, cu spinarea frântă, văr- sându-şi tot sângele!"

' Aminteşte-ţi, omule, că eşti ţărână şi în ţărână te vei întoarce, (n.a.)

6

Lanţul uniunii

Hugues de Payns a invitat-o pe Hélène să intre în hambarul transformat în laborator, pentru a participa la o reuniune ce are loc în prezenţa cavalerilor din Champagne, a lui Maurin şi a maeştrilor Ferrer şi Schelomet.

Pentru Maurin, încăperea seamănă perfect cu cea în care musafirii tatălui său au rămas închişi zile întregi înainte de atacul Gardienilor Sângelui: aceleaşi retorte, fiole, flacoane şi vase, strane pline cu teancuri groase de pergamente, tăbliţe de ardezie acoperite cu semne, litere, numere, la fel şi machete cu arhitectură complicată...

Şi draperia mare care împarte sala în două, ascunzând, la fel ca şi cealaltă, un mister care-l intrigă pe copil.

Payns se dă la o parte în faţa lui Hélène care pătrunde pentru prima oară în această incintă.

- Intraţi, doamnă, o îndeamnă Schelomet cu glasul lui vesel. Intraţi şi nu luaţi în seamă dezordinea.

Ferrer eliberează o mică banchetă de foile care o acoperă şi o invită pe tânăra femeie să se aşeze.

- Am preparat un excelent decoct revigorant, adaugă Ferrer îndreptându-se spre o sobă. Trebuie să admitem că Champagne ne-a obişnuit cu iernile ei aspre, dar parcă n-am mai trăit nicicând unele chiar atât de lungi. Oare natura va reuşi să mai înmugurească vreodată?

- Aveţi dreptate, răspunde politicos Hélène acceptând bolul aburind care îi este oferit.

- Doamna Hélène nu a venit aici ca să pălăvrăgească despre necazurile pricinuite de anotimpul ăsta blestemat, mormăie Payns cu nerăbdare. Am invitat-o ca să o instruim în legătură cu I.N.R.I.

- Bineînţeles. Nu era decât o introducere, Payns! spune Ferrer cu o notă de iritare în glas.

Schimbându-şi tonul vocii pentru a părea mai amabil, Payns răspunde:

- Iartă-mă, prietene. Recunosc că mi se întâmplă zilele astea să fiu un companion cam dezagreabil. Doliul mi-a stricat caracterul.

- Te-am iertat, îl asigură Ferrer.

- Bine, continuă Payns. Hélène, cunoşti o parte din sensul acestor patru litere. I.N.R.I... Le-ai descoperit în jurnalul lui Arcis.

- Da, răspunde Hélène, aţi coborât în mormântul lui Toma, în Ierusalim. Iisus a stat acolo trei zile şi trei nopţi. Cuprins de o iluminare, a trasat cinci Semne pe giulgiul fratelui său.

- I.N.R.I. *Igne Natura Renovator Integra.* Este doar unul dintre sensurile formulei lui Hristos... „Prin foc, Natura este integral reînnoită." Dar I.N.R.I. se mai traduce şi prin: *Imffabile Nomen Rerum Initium,* care înseamnă: „Numele inefabil este începutul lucrurilor". Numele lui Dumnezeu!

-În Tradiţie, numele lui Dumnezeu nu se pronunţă, adaugă Schelomet, şi nu se scrie decât sub forma unui număr.

- Iar numărul acesta este chiar Cheia nemuririi, precizează contele. Şi se află aici, în aceste cinci Semne... Este suma a tot ceea ce a fost, a tot ceea ce este şi a tot ceea ce va fi!

- Numărul acesta este Cheia transmutaţiei, rosteşte răspicat Payns.

În timp ce urmăreşte cu interes această discuţie, Maurin se apropie de draperia care împarte încăperea în două. În ciuda opacităţii ţesăturii, copilul observă în spatele ei o licărire. O neobişnuită lumină galbenă care reuşeşte să străbată stofa groasă prin câteva ochiuri de material.

Copilului i-ar plăcea să tragă această draperie. Ar fi suficient să întindă un braţ. Şi, dintr-o mişcare rapidă, ar afla... Ar şti, în sfârşit, ce anume ascund tatăl şi prietenii lui în această a doua incintă.

Această strălucire... această căldură, aceste vagi zgomote de fierbere...

În spatele lui, Payns continuă să vorbească:

- Moartea... Iisus a învins Moartea amestecându-şi în sânge soluţia alchimică a cărei formulă i s-a arătat în mormântul fratelui său. Un sânge etern! Un sânge care se regenerează de la sine, în focul lui Dumnezeu! Iod, principiul creator... Nai'n, substanţa iniţială... Rasit, continua transformare a Creaţiei... Iod, din nou, principiul creator căruia îi revine totul... I.N.R.I...

Şi Schelomet precizează:

- Doctorii ebraici foloseau aceste cuvinte: Jamaîn pentru apă, Nor pentru foc, Rouach pentru spirit şi Jabashah pentru pământ. Adică sarea, sulful, mercurul şi azotul, elixirul vieţii!

Toţi rămân tăcuţi vreme îndelungată. La un moment dat, Hélène se decide să rupă această tăcere:

- Asta înseamnă că Iisus, căruia i-aţi ascuns trupul, este... în aşteptare... aşteaptă să reînvie?
- Exact, afirmă contele Hugues.
- Dar dumneata, Payns?
- Ce-i cu mine?

Eşti din neamul lui! îmi amintesc acum de o frază enigmatică din memoriile regretatului meu Arcis: „Binecuvântat fie sângele lui Payns şi al fiului său Maurin; prin ei, sângele lui Iisus va continua să străbată secolele!"

Maurin s-a întors. îşi priveşte tatăl. Acesta îi zâmbeşte şi spune:

- Totuşi, Maurin şi cu mine nu suntem decât simpli muritori. Strămoşul meu a experimentat asupra lui însuşi principiul I.N.R.I. mult timp după ce a procreat. Şi apoi a fondat Ordinul Fraţilor Primari, căruia i-a încredinţat sarcina de a păstra Secretul şi de a veghea asupra trupului său.

- Suntem moştenitorii ştiinţei sale alchimice, subliniază contele.

Un gest... Maurin n-ar trebui decât să-l facă rapid, în timp ce adulţii o înconjoară pe doamna Hélène care pare foarte tulburată de ceea ce află de la ei.

Să dea la o parte o bucată din draperie şi să arunce o privire. Câteva secunde în care tatăl lui nu o să-l observe... doar câteva secunde.

Maurin acţionează cu repeziciune. Vede. Retorte din fontă, grele şi masive, cuptoare în care clocotesc metale topite. O materie aurie...

O mână coboară iute draperia, în mod clar, oriunde te-ai afla, fie în laboratorul ăsta, fie în cel al tatălui tău, te comporţi ca un curios incorigibil! îl bruftuluieşte Ferrer. Fiecare lecţie la timpul ei, nu trebuie să sari peste etape!

- Ce am văzut, acolo..., bâiguie copilul.

- Ai văzut marmite, cazane şi retorte, asta-i tot!

- Şi un lichid ciudat care fierbea, afirmă Maurin cu convingere. Semăna aproape perfect cu aurul.

- Vino, Maurin, îi ordonă Payns. O să afli într-o bună zi despre ce este vorba!

Copilul se duce fără tragere de inimă lângă tatăl său. Acesta îi ia mâna dreaptă şi spune:

- Să formăm o clipă Lanţul uniunii. Dacă vrei, Hélène, te poţi alătura şi tu, în memoria fratelui nostru Arcis. O să

înţeleg totuşi dacă bunăoară credinţa şi convingerile tale te opresc să refuzi.

Hélène îşi întinde mâinile şi răspunde zâmbind:

- Deloc, prietene. Acceptaţi-mă în lanţul vostru; vorbiţi despre fraternitate şi iubire, şi asta îmi place. Şi o să fie o onoare pentru mine să ţin mâna unui descendent al Domnului Nostru Iisus Hristos...

Payns o invită atunci să se aşeze între el şi conte. Apoi, după ce şi-au unit cu toţii mâinile, explică:

- Iisus şi discipolii lui procedau deja în felul acesta. De-a lungul secolelor, fraţii au repetat ceremonialul instituit de Primul Mentor. Aşa a dăinuit Tradiţia. Să o transmitem astfel încât să nu se piardă niciodată...

Contele Hugues adaugă:

- Ne unim cu morţii cauzei noastre pentru a le continua lucrarea...

Apoi, Payns completează, cu glas mai puternic:

- *Igne Natura Renovator Integra.* Prin Triunghi, Hexagramă, Omega, Cruce şi Tau... Pe trupul şi spiritul lui Hristos cel nemuritor, jurăm să păstrăm veşnic savantul mister al Pietrei Filosofale.

Şi conştiinţa va veni din unirea stelei cu triunghiul şi cu cercul său. Şi viaţa va renaşte din Unitatea fracţionată formând Taul. Unicul va fi multiplicat şi va redobândi spiritul.

Şi toţi bărbaţii rostesc în cor:

- Pentru I.N.R.I.!

- Să rupem Lanţul, dar să-l păstrăm intact în sufletul nostru.

îşi ridică şi îşi coboară braţele de trei ori la rând. Hélène
şi Maurin procedează la fel. Tânăra femeie se întoarce pentru a-şi ascunde lacrimile ce i se preling pe faţă.

Payns, care le-a observat, o cuprinde pe după umeri şi o trage spre el.

- Ce s-a întâmplat, Hélène?

- Fraza asta... „Ne unim cu morţii cauzei noastre pentru a le continua lucrarea"! Nu m-am putut abţine să nu mă gân-

dese la moartea lui Arcis, la braţul lui mutilat... Şi mâna ta strângând-o pe a mea... mi-am imaginat o clipă că era mâna lui! Da, am avut pentru o secundă sentimentul că era şi el prezent în lanţul ăsta. Că a venit pentru a mă face să înţeleg că o să mă protejeze... E normal să-mi închipui asemenea himere, Payns?

- Da, şi este chiar foarte sănătos. Nu ştim cum se comportă sufletele dincolo de viaţă; poate că unele dintre ele, mai afectuoase, mai fidele decât altele, găsesc calea pentru a veni să ne viziteze.

- Credeam că sufletele defuncţilor nu au de ales decât între patru căi: purgatoriul, paradisul, infernul şi limburile în cazul bieţilor copii nebotezaţi...

- Haide, zău aşa, Hélène, astea-s vorbe de-ale Bisericii! Cum rămâne cu memoria şi cu visele celor vii? Morţii noştri îşi găsesc şi în ele un refugiu primitor.

Privirea lui Payns se întunecă o clipă. Apoi, cavalerul continuă:

- Typhaine şi Émeline şi-au găsit loc în memoria mea. Acolo, se odihnesc mai bine decât ar face-o în cea mai frumoasă dintre capele. Îmi vorbesc deseori, profitând de noapte, atunci când mintea mea e mai puţin împovărată de problemele de peste zi. După fiecare dintre vizitele lor, când se face dimineaţă, mă simt mai senin, şi dragostea mea pentru ele este şi mai intensă.

- Nu simţi nici un pic de ură faţă de cel care ţi le-a răpit? întreabă Hélène ştergându-şi faţa cu mâneca hainei.

Ura mea este intactă, te asigur. O ură care va face din mine un casap nelegiuit când mă voi afla în faţa acestui ucigaş! O să-l masacrez fără pic de milă. O să-l reduc la starea de zdreanţă însângerată! Şi, dacă va trebui să-l tranşez, să-l evis- cerez, să-l dezmembrez pentru a-mi stinge ura, o s-o fac, Hélène. Jur că o s-o fac!Maurin a auzit. S-a întors către tatăl său. Şi se înfioară descoperind parcă un alt om: un om cu chipul palid, brusc îmbătrânit, cu ochii bulbucaţi, strălucind precum cei ai unui lup, cu maxilarele încleştate, cu buzele livide.

Preţ de o clipă, copilul vede un demon. Imediat după aceea, Payns îşi şterge de pe faţă această mască oribilă.

Dar Maurin tremură şi nu se poate opri. Tremură de o ură care seamănă cu cea descrisă de tatăl lui. Un sentiment josnic care îi alină totuşi dorinţa de răzbunare. O emoţie întunecată şi rece care-i procură o plăcere necunoscută până acum.

Dacă ar putea, dacă ar fi mai mare, ar face orice ca să-l ucidă pe bărbatul cu securea...

Mama lui îşi urlă neîncetat teroarea, alergând înnebunită în tenebrele coşmarurilor lui.7

Constance

Cavalerii din Champagne au decis să meargă a doua zi dimineaţă la mănăstirea pe care Papa a vizitat-o în două rânduri, în cea mai mare taină. Payns l-a sfătuit pe Geoffroy de Saint-Omer să se întoarcă pe domeniul lui, expediţia putând fi foarte bine condusă de o mână de oameni înarmaţi de la moşia contelui.

Geoffroy a acceptat oferta fără să protesteze şi a părăsit palatul lui Hugues la amiază, spre uşurarea prietenilor săi.

- Prefer să-l ştiu la adăpost în bastida lui decât în luptă, spune Payns. A fost foarte afectat de toate decesele care ne-au îndoliat. În plus, vinul pe care-l bea din abundenţă şi fără să-l îndoaie măcar cu câteva picături de apă îi diminuează reflexele.

După plecarea lui Geoffroy, ziua se scurge în aula palatului, în faţa şemineului impozant. Contele citeşte poezii, Ferrer şi Schelomet discută despre virtuţile unor plante medicinale, Hélène evocă numeroasele momente plăcute petrecute cu Arcis, Payns explică în ce fel se poate înlătura durerea printr-un simplu control al respiraţiei... Şi Maurin ascultă. Uimit de tot ce aude. Frumoasele rime scandate de vocea contelui, denumirile savante venind de pe tărâmuri îndepărtate:

Aesculus hippocastanum, Carduus marianus, Galega officinalis, Rhamnus Jrangula...

Focul trosneşte, umplând încăperea cu căldura lui ameţitoare. Asistenţa este cuprinsă de o suavă indolenţă, când Constance, soţia contelui, vine să îl salute cu multă cordialitate pe fiecare dintre invitaţi. S-a întors dintr-un lung sejur în Provins, unde a îngrijit o mătuşă aflată în agonie.

Arareori a văzut Maurin o femeie atât de blândă şi de calmă, vorbind cu un glas melodios şi domol, gesticulând graţios cu mâinile ei palide, zâmbind cu ochii şi cu buzele.

- Numele tău este Maurin, îi spune ea. Tu eşti, aşa-i?

- Da, doamnă.

II priveşte îndelung, cu tandreţe.

- Maurin, repetă ea. Soţul meu mi-a vorbit despre tine şi mi-a explicat de ce sunteţi musafirii noştri, tu şi prietenii tăi. Sunt convinsă că ţi-a spus că poţi rămâne la noi oricât vei dori. Vei împărţi lecţiile şi jocurile cu copiii noştri...

- Vă mulţumesc, doamnă, răspunde băiatul. încă nu ştiu ce anume a hotărât tatăl meu.

Constance se întoarce spre Payns:

- Ne-am întâlnit de câteva ori, cavalere; ne-am înţeles bine şi am putut aprecia sufletul tău caritabil şi nobil. Sunt sigură că te vei ocupa de fiul tău cu multă înţelepciune, dar totuşi îmi reînnoiesc oferta; dacă doreşte, poate să rămână în acest palat.

- Sunteţi foarte amabilă, îi răspunde Payns. O să mă gândesc la propunerea dumneavoastră. Este evident că, rămânând alături de mine, Maurin va suferi uneori de singurătate. Sunt, de cele mai multe ori, un om auster, şi manierele mele abrupte nu sunt întotdeauna potrivite pentru un copil de vârsta lui. Mama şi sora lui îi ofereau o blândeţe care o să-i lipsească fiind doar sub tutela mea. Totuşi, suntem uniţi unul de altul printr-o legătură nouă: durerea! Da, doamnă Constance,

durerea este un liant ciudat care îi uneşte pe cei care au pierdut aceleaşi rude dragi.

Constance cladnă din cap, arătând că înţelege, şi adaugă:

- Fie, o să vezi tu ce faci, Payns. O să hotărăşti cu timpul. Află doar că uşa noastră o să fie întotdeauna deschisă pentru Maurin. În orice moment!

Payns se înclină şi răspunde:

- Este o ofertă frumoasă şi generoasă.

Constance îi invită apoi pe musafirii soţului ei să o însoţească în sala de banchete.

Payns face în aşa fel încât să rămână puţin mai în urmă cu contele, pentru a-l întreba discret:

- Când ai vorbit cu soţia ta despre Maurin, i-ai spus din ce neam se trage?

- Nu, Payns. M-am gândit că nu are rost să-i spun. Este suficient că ştie Hélène despre asta.

- Hélène ne-a jurat că nu va dezvălui secretul nimănui şi garantez că o să-şi respecte jurământul după ce a fost trădată de duhovnicul ei. Această întâmplare nefericită a zdruncinat-o suficient de tare încât să nu o mai repete.

- Totuşi, o să mă simt mai liniştit când vom depune corpul Primului în mormântul lui şi când vom scăpa de omul cu securea.

- O să răscolim prin toată mănăstirea Sainte-Menehould dacă trebuie. Şi o să-l găsim!

Hugues oftează şi îşi ia prietenul de braţ.

- Nu sunt un magician ca tine, animat de o asemenea determinare, Payns. În aceste din urmă săptămâni, mi s-a întâmplat deseori să mă îndoiesc. Aş prefera să lupt împotriva unei armate de barbari decât să fiu nevoit să-l urmăresc pe duşmanul ăsta. Această umbră...

- Nu, nu tu, Hugues! Doar nu o să te pleci în faţa obstacolului! Ce o să mai rămână din confreria noastră în curând?

Doi dintre fraţii noştri zac sub pământ, Geoffroy se cufundă în alcool, şi tu confunzi un asasin ordinar cu o fantomă!

Cei doi bărbaţi pătrund în sala banchetelor. Constance îşi dojeneşte soţul cu o voce uşor dezaprobatoare:

- Există un timp pentru fiecare lucru, Hugues: un timp pentru consfătuiri, un altul pentru a-ţi onora musafirii condu- cându-i la masa prieteniei.

- Îţi cer iertare, draga mea.

Străduindu-se să surâdă, contele bate de trei ori din palme şi îşi roagă musafirii să ia loc.

Constance nu îl pierde din ochi. Expresia pe care o citeşte pe faţa lui o întristează. Şi totuşi, văzând-o cum se poartă, nimeni nu şi-ar putea imagina că are un nod în gât şi inima strânsă.

„Călătoria în Ierusalim l-a îmbătrânit cu zece ani! Ce s-a întâmplat cu Hugues al meu? Cine mi l-a furat?"

Ar vrea să plângă.

Dar zâmbeşte. Le zâmbeşte tuturor. Zâmbeşte, discutând în dreapta şi în stânga, interesându-se, întrebând, răspunzând, îşi înclină capul, ascultă cu atenţie, deschide ochii mari, admite, consimte, acceptă. Nu contrazice niciodată.

Apoi, din întâmplare, întâlneşte privirea lui Maurin fixată asupra ei cu atâta intensitate încât o resimte aproape fizic.

Copilul pare să-i spună că a înţeles. Că i-a ghicit tristeţea. Şi că ştie că încearcă să şi-o reţină, ascunzând-o în spatele unei măşti de curtoazie care o arde mai violent decât un jar aprins.

8
Trezirea lui Geoffroy

A doua zi, dis-de-dimineaţă, Payns şi contele Hugues părăsesc palatul în fruntea unei trupe de şase oameni, pornind la drum în ciuda puternicei furtuni de zăpadă.

În acelaşi moment, Geoffroy de Saint-Omer se trezeşte în camera lui, o vastă încăpere situată la

ultimul etaj al unicului turn cu care este dotată bastida sa monahală.

Cavalerul se scoală cu greu din patul lui răcorit de frigul nopţii. II dor şalele, iar ficatul îi aminteşte că în ajun, la întoarcerea din Troyes, a golit trei sau patru urcioare cu vin din propria lui vie. Un vin acrişor care-i place în mod deosebit pentru că regăseşte în el întreaga aciditate a pământului său, forţa calcarului, parfumul lemnului umed.

Se aşază - prima etapă înainte de a reuşi să ajungă în poziţia verticală. Rămâne multă vreme pe marginea patului, strivind sub greutatea lui plapuma groasă din fulgi.

Apoi, gâfâind doar din cauza acestui simplu efort, reia contactul cu realitatea. Lent. Foarte lent, parcurge camera cu privirea, reconstruind-o mental pentru a o materializa în mintea lui înceţoşată. Soba, cu un hârdău suspendat de poliţă. Cărbunii aproape stinşi, aşezaţi ca nişte diamante pe un strat de cenuşă. O copaie desfundată, decorată de un iscusit tâmplar ebenist, şi

ferecată la colţuri. Două taburete cu câte trei picioare. O policioară fixată pe un perete şi care susţine o farfurie ce conţine o felie de carne încremenită în sosul ei şi un coltuc de pâine. Rafturi curbate sub teancuri de pergamente, de cărţi şi de suluri. O stemă agăţată nu departe de fereastră: două benzi verticale, colorate în roşu şi albastru, trecând pe dedesubtul unui pelican alb. Un lavoar din piatră. O carafă plină cu apă. Haine pe un cuier. Paie şi ierburi pe pardoseala din scândură...

Se ridică. Lemnul trosneşte sub picioarele lui. Ştie că va auzi curând bătăi în uşă. Gérard, care doarme chiar dedesubt, aşteaptă doar acest semnal

ca să urce şi să-i pregătească toaleta stăpânului său.

Geoffroy oftează, regretând că nu este deja primăvară. Dacă ar fi fost aşa, s-ar fi înscris într-un turnir care i-ar elibera sufletul confuz şi tulburat.

Când ai armele în mână, nu te gândeşti la lucruri care îţi împovărează sufletul, agăţându-se de el precum căpuşele de carnea câinilor!

Se aud câteva bătăi uşoare în uşă. Parcă ar fi ghearele unui şoarece care zgârâie lemnul.

- Intră, Gérard! strigă Geoffroy, trăgându-şi în jos poalele cămăşii.

Bătrânul care intră în cameră e slab şi uscat, noduros, cu pielea închisă la culoare, tendoanele încordate, oasele strâmbe. Mâinile lui sunt pătate cu minuscule urme brune; are gâtul descărnat, şuviţele, părului rar îi cad peste umeri, ochii îi sunt rotunzi în orbitele adâncite.

Face câţiva paşi mici, târşâindu-şi abia perceptibil picioarele prin paiele şi ierburile de pe jos.

Arată spre farfurie şi spre pâine.

- Nici nu v-aţi atins de cină, messire! O să mâncaţi măcar în această dimineaţă? Nu se poate începe o zi friguroasă cu stomacul gol.

Nu mi-e foame, Gérard. Doar sete

!Realmente dezolat de starea stăpânului său, valetul îşi clatină capul de corb, făcând o grimasă şi lamentându-se:

- Nu sunteţi deloc chibzuit. V-aţi uitat cum arătaţi? Aveţi ochii mai galbeni decât puiul de găină, aveţi pete roşii pe pomeţi şi nişte vene negre urâte la tâmple!

- Ce-ţi mai merge gura, prietene! exclamă Geoffroy râzând. Niciodată nu ţi-ai fi permis să vorbeşti în felul ăsta cu tatăl meu.

- Asta pentru că el nu bea cât beţi dumneavoastră. îmi amintesc chiar că, atunci când a pierdut-o pe mama dumneavoastră, a preferat să-şi aline durerea în abstinenţă şi rugăciuni! Timp de un an! Un an, messire! Nu aştepta zorile ca să se ducă la capelă şi să se împărtăşească. Da, omul ăsta era un exemplu foarte frumos! Cu sufletul plin de o credinţă trainică, în perfect echilibru cu corpul!

- Ştiu, Gérard. Eram doar un copil, dar n-am uitat nimic. Tu, în schimb, pari să omiţi că în aceeaşi perioadă am pierdut-o şi pe surioara mea... Toată lumea din Champagne şi-a îngropat atunci o treime din familie. Câteodată, se ardeau şi cadavrele. Pentru ca boala să nu se răspândească.

- Fără îndoială, era vorba despre ciumă. În ceea ce o priveşte pe sora dumneavoastră, să ştiţi că nu am uitat-o, dar nu împlinise nici doi ani când a urcat la ceruri nevinovată, absolut pură, ca o păsărică. Adulţii nu au şansa asta, messire... Când Dumnezeu îi cheamă la El, au, cei mai mulţi dintre ei, traista plină de greşeli mărunte ori de păcate mari. Şi ele le îngreunează zborul! Sunt mulţi care cad ca pietrele în gura infernului.

Geoffroy ridică din umeri şi spune:

- Eşti prost, Gérard! Eşti doar un slăbănog bătrân care bate câmpii!

- Aşa o fi! Dar eu măcar nu ca un beţivan!

- O să mori ca un nătărău sentenţios, mereu gata să-şi ciupească semenii cu ciocul lui ascuţit!

- Aşa e, pe legea mea. într-adevăr, vă ciugulesc punctele slabe. Şi, Dumnezeu mi-e martor, aveţi o mulţime, messire!

Geoffroy deschide obloanele de lemn, făcând să scârţâie balamalele. Un pic din frigul de dincolo de geamurile groase pătrunde în încăpere şi îl dezmeticeşte. Apoi, întorcându-se spre valetul său, spune:

- Nu-mi mai tot spune „messire" la fiecare frază, când tu ai fost cel care l-a înlocuit pe tatăl meu atunci când s-a spânzurat...

- Să nu mai pomenim despre evenimentul acela îngrozitor. V-am rugat să nu mai vorbiţi niciodată despre el, aţi uitat? V-am spus că o să rămân în serviciul dumneavoastră doar cu condiţia să nu mai evocăm nicicând această dramă. II iubeam pe tatăl dumneavoastră ca un fiu şi nu mi-am revenit niciodată după moartea lui.

- Iartă-mă, Gérard! Probabil că aerul ăsta mă îndeamnă la melancolie. Dar, recunoaşte totuşi că, pentru un om plămădit din principii religioase, sinuciderea nu este deloc conformă cu învăţăturile oferite de erudiţii noştri preoţi. Unde crezi că s-a dus sufletul tatălui meu?

Valetul mormăie ceva şi varsă apa din carafa în hârdăul de pe sobă.

- O să vă spălaţi bine, recomandă el, apoi o să vă îmbrăcaţi, o să coborâţi la bucătărie şi o să-i cereţi lui Eloi'se o farfurie plină cu arpacaş cald, o să mâncaţi nişte pâine de secară cu puţină miere... Şi după aceea, messire, ar fi bine să urcaţi pe calul cel mai îndărătnic şi să-l învăţaţi să vă asculte în cursul unei plimbări în jurul lacului; exerciţiul o să vă fiică la fel de bine ca şi lui.

- Îţi mulţumesc pentru solicitudinea ta, dar, ca să te ascult, aş avea nevoie de energie, ceea ce nu am, se plânge Geoffroy, jucându-se cu inelul de pe deget.

- Ei bine, pentru numele Sfântului Ioan, o să vă forţaţi!

Şi bătrânul adaugă, în timp ce-şi dezveleşte cotul stâng şi
îl vâră în hârdău pentru a verifica temperatura apei:

- Vă recomand o toaletă cu apă călduţă în această dimineaţă! Nici prea rece, nici prea caldă... Sângele dumneavoastră are nevoie să fie tonifiât.

Geoffroy s-a întors iar la fereastră. Priveşte lacul îngheţat care se întinde la piciorul turnului. O barcă împotmolită în gheaţă. Sălciile încovoiate de vântul venit dinspre miazănoapte vreme de zeci de ani...

Odinioară, utiliza barca aia pentru a pescui. Şi acum putrezeşte acolo, veri şi ierni de-a rândul, murind încet ca şi tinereţea cavalerului.

*

Trupa contelui de Champagne a lăsat în urmă satul Cormeaux: câteva case şi o moşie mare acoperite de zăpadă. Pentru a ajunge la mănăsdrea Sainte-Menehould, cei opt bărbaţi au luat-o apoi pe un drum mărginit de două taluzuri înalte şi care traversează o pădure de pini.

Cavalerii descalecă. Hugues se duce să tragă lanţul ce acţionează un clopot de alarmă. Se aud câteva sunete firave.

Curând, poarta se deschide, şi din spatele ei apare chipul slab al unui călugăr cu pielea cenuşie, căruia vizitatorul îi comandă imediat:

- Du-te şi anunţă-l pe stareţ că vreau să mă întâlnesc cu el de îndată. Suntem contele de Troyes şi de Champagne.

- Desigur, desigur..., îngaimă portarul. Mă duc imediat.

Peste scurt timp, poarta se deschide din nou. Portarul e însoţit de un călugăr scund, cu o expresie de îngrijorare pe chip şi care îi măsoară din priviri pe oamenii înarmaţi, împreunân- du-şi mâinile pe piept.

- Messire, cu cine am onoarea?

Răspunsul lui Hugues este sec şi aspru:

- Timpul meu e măsurat; îl găzduieşti pe vreun vizitator în această mănăstire?

- într-adevăr, unii pelerini se mai opresc uneori aici pentru...

- Nu vorbesc despre pelerini, ci despre un musafir anume care ar avea tot interesul să se ascundă. Chiar trebuie să răscolesc schitul de jos până la şarpantă?

Stareţul îşi muşcă buzele şi răspunde:

Inutil, messire... Inutil! Vă rog să mă urmaţi.Două gărzi rămân cu caii; ceilalţi bărbaţi ii insoţesc pe conté şi pe Payns şi pătrund cu toţii în mănăstire. Stareţul îi invită să traverseze curtea şi îi conduce într-un beci.

- Nu ştiu nimic despre omul acesta, spune el cu o voce nesigură. Doar că îşi mortifică trupul gol în frigul de-afară, aplicându-şi penitenţe foarte dureroase. Niciodată nu am văzut pe vreun credincios să se martirizeze în halul ăsta... Cred că tortura nu îţi conferă statutul de sfânt şi că este recomandat mai degrabă să te porţi cu generozitate cu aproapele tău pentru a accede la puritate.

Apoi, ajungând în faţa unei uşi, rosteşte:

- Iată chilia lui. Am transformat acest mic hambar în cameră pentru a-i primi în ea pe pelerinii care cer adăpost şi un loc de dormit. Dacă vreţi să aruncaţi o privire înăuntru... Musafirul a plecat de curând.

- Când a plecat? întreabă Payns.

- Au venit trei cavaleri să-l caute cu puţin timp înainte de sosirea voastră.

Hugues şi Payns intră într-o încăpere lipsită de confort. Zidurile văruite neglijent, o sobă îngustă în care se stinge jarul, o masă şi un taburet, un cufăr, un crucifix pe perete.

Pardoseala a fost acoperită cu paie, care emană un miros îngrozitor de umiditate, asemănător cu cel al urinei.

Payns deschide capacul cufărului:

- Doar o boccea şi o sacoşă... Numai rufe!

Vizibil stânjenit, stareţul a rămas în pragul uşii şi îi observă pe cei doi bărbaţi. E intimidat de prezenţa contelui care răscoleşte el însuşi aşternutul aşa cum ar face-o un simplu valet.

- Nimic! spune Payns cu părere de rău. Poate că ne-am înşelat...

- Nu, îl întrerupe Hugues. Uită-te ce am găsit într-un etui ascuns în patul lui.

Gărzile rămase afară s-au apropiat de uşă.

- Dumnezeule! exclamă Payns parcurgând cu privirea pergamentul pe care i l-a dat contele.

Pe foaia velină au fost înscrise cu roşu numele lui Arcis de Brienne, Basile le Harnais, Geoffroy de Saint-Omer, Hugues de Champagne, Hugues de Payns şi Hélène de Brienne. Fiecărui nume îi sunt asociate o cifră şi o cruce: 1 pentru Arcis, 2 pentru Basile, 3 pentru Geoffroy...

- Lista roşie! şopteşte Payns. Lista despre care a pomenit duhovnicul lui Hélène înainte de a muri.

- Numele fraţilor noştri Arcis şi Basile au fost bifate, mormăie contele. Omul cu securea îşi ţine socotelile ca un băcan!

- Canalia a decis să ne omoare într-o ordine precisă, spune Payns. Iar fratele nostru GeofTroy e al treilea pe listă.

Cei doi bărbaţi ies din chilie. Trecând prin faţa stareţului, contele se opreşte, îl apucă de guler şi îi spune:

- Găzduieşd un criminal!

Călugărul încearcă să se disculpe, rostind printre dinţii care-i clănţăne nervos:

- Nu înţeleg... Omul ăsta mi-a fost recomandat şi... în fine, eu...

- Nu mai vorbi atâta, părinte! Vocea ta mă exasperează. Ştiu cine îţi protejează musafirul, dar o să o păţeşti oricum dacă se întâmplă vreo nouă nenorocire cu unul dintre prietenii noştri.

Stareţul e cu ochii în lacrimi. Vocea lui s-a transformat în văicăreli şi gemete.

- V-am spus... Nu înţeleg nimic din toate treburile astea!

La scurt timp după aceea, cei opt cavaleri pornesc din nou

la drum. în timp ce îşi mână calul în galop prin făgaşele pline cu zăpadă, adevărate capcane pentru picioarele animalelor, Payns încearcă să vadă...

Să vadă. Să ghicească. Evenimentele care ţes deja viitorul...

îşi proiectează mintea departe, în viitor. Spre o bastidă cu forme masive, un turn ce domină un lac îngheţat, o barcă împotmolită în gheaţă...

Spre Geoffroy de Saint-Omer, prietenul lui.

9
Ascensiunea

Bărbatul, Robert le Roué, sare de pe un picior pe altul, înjurând frigul care i-a pătruns în oase, blestemând zăpada jilavă care i-a udat umerii şi spatele.

Se bate peste coapse, pălmuindu-se puternic pentru a-şi revigora corpul înţepenit de aşteptarea îndelungată.

Bineînţeles, s-a adăpostit sub o salcie centenară; stă acolo, apărat de vânt, încotoşmănat într-o blană groasă, dar toate astea nu sunt totuşi suficiente pentru a-l proteja cu adevărat.

Acum, tremură ca o mârţoagă bătrână, arzând de febră, îşi spune neîncetat că o să moară în curând. „E sigur, zău că da! Mi s-a întărit pielea ca lemnul. Şi e toată bocnă!"

Tocmai se întreabă dacă n-ar trebui să se pregătească de moarte, gândindu-se că totuşi e mult prea tânăr pentru asta, când aude un nechezat.

îşi înghite primele cuvinte ale unei scurte rugăciuni care i-a venit pe buze şi îşi sporeşte atenţia. Aude, din partea sa dreaptă, un al doilea nechezat purtat de vântul şuierător.

„Ei bine, iată-i, în sfârşit! Se pare că mi-am făcut griji degeaba. Am îngheţat până în rărunchi stând aici!"

Vede patru cavaleri apropiindu-se pe caii lor plini de aburi. Recunoaşte, în fruntea trupei, silueta stăpânului care i-a tocmit şi al cărui nume nu poate fi rostit.

„Ai zice că omul ăsta nu a fost botezat! Cu cât ne vom încheia mai repede treaba, cu atât mai iute vom scăpa de pungaşul ăsta. Şi, în mod cert, n-o să-i duc dorul."

Bărbatul cu securea sare de pe cal.

- Te ascult, Robert.

- Cavalerul obişnuieşte să rămână în încăperile lui, în vârful turnului. Nu prea mişcă nimic în casa asta! Sunt în serviciul lui doar un singur servitor bătrân şi o bucătăreasă. Am venit aici în fiecare zi, timp de o săptămână, aşa cum mi-ai ordonat, messire... Şi i-am întrebat şi pe oamenii din târg. Geoffroy de Saint-Omer nu e deloc bogat, nu are nevastă şi trăieşte ca un pustnic de când s-a întors din Ierusalim. Doar arareori îşi părăseşte bastida...

Ceilalţi trei cavaleri descalecă şi ei şi se apropie de cei doi bărbaţi.

- E un adevărat cuib de vultur! exclamă unul dintre Gardienii Sângelui. Cum am putea intra în turnul ăsta?

- Prin fereastra aceea, de acolo de sus, răspunde omul cu securea. Cred că pot ajunge la ea fără prea mare dificultate. Am făcut acrobaţii chiar mai periculoase.

- Messire, spune le Roué, dar turnul ăsta este foarte înalt!

Ucigaşul nu îi răspunde; deja se îndreaptă spre iazul îngheţat şi începe să înainteze încet pe suprafaţa lui, cu paşi siguri.

- În definitiv, remarcă le Roué, nu este treaba mea. Fără îndoială, stăpânul nostru a fost corcit cu o mâţă, în pântecele vreunei vrăjitoare. Dar, oricum, se apucă de o ispravă tare grea! Riscă să-şi frângă şira spinării, ceea ce ar fi foarte rău pentru noi, întrucât nu ne-a achitat solda întreagă.

- Punem pariu? îi propune unul dintre însoţitori.

- Nu! E suficient dacă mizez împotriva lui, pentru ca Diavolul să-l împingă de fund şi să-l propulseze acolo sus mai
iute decât dacă ai trage un vânt!

*

Bărbatul cu securea a ajuns pe malul celălalt. Se află acum la piciorul turnului. I-a cercetat cu precizie înălţimea, pe tot parcursul traversării iazului, repetând în minte urcuşul pe care trebuie să îl efectueze acum.

Moloanele mari şi proeminente îi vor servi ca puncte de sprijin şi, atunci când nu vor mai fi pe zid, va cresta mortarul cu securea sau cuţitul.

îşi începe urcuşul cu o mare încredere în forţele proprii.

Piatra este îngheţată, alunecoasă: mănuşile lui din piele de
căprioară se agaţă totuşi de ea fără prea mare dificultate. *

Geoffroy de Saint-Omer este singur în camera lui. Nu a coborât să mănânce aşa cum l-a sfătuit Gérard. A preferat să îşi toarne o cupă cu vin, pe care o goleşte acum cu înghiţituri mici; băutura arzându-i gâtul şi stomacul.

Se gândeşte din nou la puţul pe care Eliphas îl sapă în mijlocul Pădurii Răsăritului, pe pământurile

lui Payns. Hăul acela în care nu a îndrăznit să coboare de teamă că va fi înghiţit în străfundurile lui. Groapa aceea întunecată...

Va trebui totuşi să-şi adune curajul şi să însoţească rămăşiţele pământeşti ale Primului atunci când fraţii lui le vor depune în mormânt pentru totdeauna.

Se va întâmpla în curând, fără îndoială. într-o zi cu soare, cum îi place lui Eliphas să spună. Arhitectul e mulţumit de organizarea lucrărilor. Şantierul avansează repede!Eliphas e un om cumsecade. Nenorocirile par să alunece pe pielea lui bătrână ca apa pe o piatră. Nu că nu ar avea sentimente, dimpotrivă. Ştie mai bine ca oricine să consoleze şi să încurajeze, cu vocea lui bolovănoasă, pe oricare prieten aflat în suferinţă. Nu îşi plânge niciodată de milă, afirmând că asta nu ar avea nici un rost. Ignoră cu uşurinţă vârsta pe care o are, durerile ce o însoţesc, moartea care îşi arată mutra hidoasă, nopţile de insomnie.

Geoffroy regretă că nu are nici a mia parte din filosofía lui Eliphas, pe care numeroasele perioade de doliu nu au putut să o distrugă. O soţie care murise la vârsta de douăzeci şi şapte de ani, din cauza unei tuse chinuitoare care a făcut-o să scuipe sânge în fiecare dimineaţă, vreme de peste şase luni. O fiică pierdută pe când avea cincisprezece ani din cauza unei febre în faţa căreia ştiinţa lui Ferrer şi a lui Schelomet - pe care-i frecventa deja - a rămas neputincioasă. Un băiat de nouă ani călcat de o trăsură şi care a agonizat timp de două săptămâni, cu mai toate oasele rupte... Vecinii spuneau la vremea accea că, fiindcă nu mai suporta să-şi vadă copilul suferind un asemenea martiriu, Eliphas l-a ajutat să moară sufocându-l cu o cârpă udă pe care i-a înfundat-o pe gât.

„Nenorocirea, repetă el adesea, este un nisip negru şi rău pe care omul îl utilizează ca materie primă pentru a-şi înfăptui propria transformare. Bineînţeles, nu va deveni niciodată un aur frumos şi pur; totuşi, nenorocirea asta contribuie la opera care ne conduce spre Lumină! Spiritul nostru este un cavou în care ne păstrăm morţii. Memoria noastră este un cimitir înflorit şi senin!"

EU, Geoffroy, o brută greoaie şi masivă, un urs lipsit de subtilităţi, dar cu sufletul cald şi generos, nu a reuşit niciodată să disciplineze fantomele care-l bântuie.

A schilodit, a lovit, a omorât. Aşa cum fac, cu o convingere nestrămutată, toţi războinicii. Soldaţii, netrebnicii şi alte canalii pe care i-a străpuns cu sabia lui s-au pierdut în amintirile sale şi nu-i împovărează nicicând nopţile.

Ei nu. Dar ceilalţi... Fraţii, prietenii. Typhaine, Émeline... Da, aceştia, victime inocente, îi copleşesc sufletul de durere. Aceştia...

Şi-a terminat vinul. Vrea să-şi mai umple o cupă. Se simte puţin ameţit. Şi totuşi se ridică încet, cu picioarele grele şi clă- tinându-se.

- Vezi, Robert? Ai fi pierdut pariul!

- În mod sigur! Îi mai lipsesc doar câţiva coţi pentru a ajunge la parapetul ferestrei de la încăperea lui Saint-Omer.

- Şi de acolo nu va mai trebui decât să se sprijine în mâini şi să pună piciorul pe pervaz.

- Da, cum să nu... Dar treaba n-o să se încheie aici; mai trebuie apoi să se agaţe de cadru ca un păianjen dacă nu vrea să alunece pe stratul de zăpadă depus pe pervaz.

Un alt bărbat adaugă:

E o minunăţie ce se întâmplă! Uitaţi-vă la el... Se ridică doar prin forţa braţelor ca să atingă cerceveaua. Şi, iată! Rara o să sară acum în încăperea cavalerului din Champagne şi o să-i smulgă mâna dreaptă doar cu o lovitură de gheară

!10
Căderea

Geoffroy vede silueta ¡naltă şi întunecată apărând în spatele geamurilor şi nu înţelege ce se întâmplă. Mintea lui înceţoşată de alcool îl împiedică să conştientizeze pericolul.
înţelege abia atunci când sticla şi lemnul se fac ţăndări sub o puternică lovitură de secure. Şi aproape că are un sentiment de plăcere...
- Pe Sfântul Ioan, chipul de umbră! Măcelarul Papei...

Bărbatul a ţâşnit în încăpere, oprindu-se la trei paşi de
cavaler. Dintr-un salt, se năpusteşte asupra lui, cu arma ridicată, gata să lovească.
Geoffroy parează lovitura cu un taburet pe care securea îl despică. Se prinde dintr-odată în luptă, aruncându-se asupra adversarului său cu toţi muşchii lui scurţi şi groşi încordaţi, asemenea unui luptător.
Ucigaşul se încovoaie sub violenţa atacului, dezorientat de această reacţie neaşteptată.

- Trebuie să te înving într-o luptă corp la corp, şacalule! Departe de securea ta...

Geoffroy îşi împiedică adversarul să se folosească de armă, apucându-l de încheietură şi strângându-i-o în menghin

pumnului său drept, în dmp ce cu mâna stângă încearcă să-i dea jos gluga.

- Lasă-mă să-ţi văd faţa, să aflu cine vrea să mă omoare!

Şi, în această luptă aproape imobilă, în această probă de
forţă la care se supun cei doi adeţi, Geoffroy reuşeşte să dezvelească faţa duşmanului său.

O privire de înger, aproape transparentă. O privire plină de o tristeţe profundă şi arzătoare. Dezminţită de un surâs care alungeşte nişte buze prea senzuale pentru a fi cele ale unui bărbat.

Totuşi, GeofTroy nu are nici un dubiu: se bate în mod cert cu un băiat.

- Ce tânăr eşti! Şi cicatricea asta... Fratele meu Basile ţi-a făcut-o. Măcar dacă ar fi putut să-ţi taie capul!

- O să te întâlneşti cu el în curând, îi răspunde vocea blândă, efeminată şi obosită. Cu el şi cu Arcis de Brienne care putrezesc în infern, acolo unde şi-au găsit locul de renegaţi!

Se strâng în braţe, cu feţele apropiate una de alta, atin- gându-se parcă într-un sărut hidos. Bărbatul cu securea zâmbeşte neîncetat. Lupta asta, pe care acum o consideră un joc, îl distrează.

Cavalerul nu cedează. îşi ţine securea ridicată deasupra lui, pentru ca adversarul său să nu poată lovi.

- Eşti deja mort, GeofTroy de Saint-Omer! Payns, contele şi văduva lui Brienne sunt şi ei aproape morţi; sunteţi toţi pe lista mea!

Forţa lui GeofTroy este cea a unui taur. Gardianul Sângelui are un uşor recul în faţa atacului său.

- Te-ai gândit că putem muri împreună, amândoi, înlănţuiţi? îl întreabă cavalerul.

Deodată, un văl umbreşte privirea apoasă a asasinului, care încetează să mai zâmbească. Simte un blocaj dur în spate. Fereastra...

Cei doi continuă să se încleşteze în luptă. Nici unul nu va renunţa.

Fereastra. Golul...

*

- Te asigur, Eloïse... E gălăgie mare şi se aud ţipete!
- Stăpânul este din nou beat şi o fi spart nişte farfurii! Să mă pui să urc toate treptele astea doar pentru atâta lucru!

Gérard se întoarce spre femeia grasă şi o îndeamnă fără menajamente:

- Grăbeşte-te! Eu sunt bătrân, şi tu te mocăi...

Eloïse respiră cu greutate, îşi pune o mână pe pieptul ei opulent şi îşi dă ochii peste cap.

- Ei bine, da, tu eşti uscat, şi eu sunt grasă, asta e! E foarte ruşinos să forţezi o persoană cu greutatea mea să facă o asemenea gimnastică dis-de-dimineaţă.
- Ai de gând să te grăbeşti sau nu?
- Pentru numele lui Dumnezeu, ce crezi că i se poate întâmpla stăpânului nostru în hulubăria asta, dacă nu nişte halucinaţii? Am auzit vorbindu-se că unchiul Gaétan, despre care ţi-am povestit câteodată şi care nu refuza niciodată o cupă cu vin, vedea, la sfârşitul vieţii, păianjeni mari şi şobolani uriaşi care-i alergau pe burtă! Nu este ciudat?
- Urcă şi taci!
- Eşti la fel de amabil ca o căldare cu lături, Gérard...

Acum înţeleg bine de ce n-ai avut niciodată o soţie!

*

Geoffroy îşi dă seama că nu va mai putea reţine multă vreme braţul asasinului şi se miră că acesta, în ciuda tinereţii şi fragilităţii sale, i se poate opune cu atâta înverşunare.
Puterile cavalerului slăbesc; vinul pe care l-a băut din abundenţă în ultimele zile i-a diminuat vigoarea. Gardianul Sângelui profită de slăbiciunea cavalerului din Champagne şi îl apucă de gât.

Care pe care..., horcăie Geoffroy. O să cădem împreună!

Se gândeşte la Hugues şi la Payns. I-ar putea salva prin sacrificiul lui, trăgându-l pe asasin cu el, în moarte.

„îmi mai rămâne putere doar pentru asta. Să-l împing, să-l apăs cu toată greutatea corpului meu şi să ne aruncăm în gol!"

Ucigaşul pare să fi înţeles ce intenţii are adversarul lui. îşi sporeşte energia pentru a-i rezista. în zadar. Cu o ultimă forţare, urlând până la a-şi sfâşia plămânii, Geoffroy se aruncă împreună cu bărbatul cel tânăr.

Mantia Gardianului Sângelui se umflă în cădere ca o aripă neagră care flutură în vânt.

Cele două trupuri înlănţuite se izbesc de suprafaţa iazului îngheţat ce se sparge în cioburi sticloase. Dispar amândoi într-o jerbă de apă care îi acoperă apoi cu o spumă învolburată. *

Gérard s-a năpustit în cameră. Éloïse gâfâie în urma lui.

- Aici a avut loc o bătaie! Dar cu cine? Geoffroy! Unde sunteţi, cavalere?

- Ţi-am spus, icneşte femeia, nefericitul a făcut în mod sigur o criză de demenţă şi a căzut peste fereastră!

Gérard se repede într-acolo. Se apleacă în afară. Acolo, jos, iazul a fost despicat şi gheaţa a explodat într-o apă neagră ce tremură în ultimele învolburări.

„Geoffroy, băiatul meu!"

Bătrânul valet nu mai are glas. Doar sufletul mai urlă înlăuntrul lui.

Cavalerul din Champagne a plecat pentru totdeauna. Gérard îl plânge deja.

*

- Erau doi, nu-i aşa? cârâie le Roué. Nu erau două trupuri? Aţi văzut şi voi la fel?

- Pot să jur că aşa este. Am văzut foarte clar cum strălucea lama securii stăpânului nostru!

- Adu caii mai aproape, Robert, şi păzeşte-i. Voi, ceilalţi, veniţi cu mine!

- Vrei să mergi pe iaz? Mi se pare riscant acum, când gheaţa s-a subţiat.

- Să ne despărţim şi să-l căutăm pe messire. Gheaţa este transparentă; o să o străpungem cu săbiile...

Cei trei bărbaţi pornesc la drum.

Curând, cineva strigă:

- Îi văd!

Unul dintre Gardienii Sângelui arată spre formele neclare de sub picioarele sale.

*

Asasinul sfărâmă gheaţa cu lovituri de secure, încercând să iasă din această capcană. Furie şi violenţă. Frigul îi muşcă din carne, apa îi lipeşte de piele veşmintele îngheţate.

Loveşte, frenetic, furios. Străpunge crusta opacă prin care zăreşte totuşi siluetele oamenilor săi. Cavalerul, în schimb, şi-a pierdut cunoştinţa; Gardianul Sângelui îl ţine de mână, şi greutatea lui îl trage la fund. Dar nu poate să-l lase. Loveşte din nou! Trebuie să spaimă plafonul acestei închisori lichide. îşi ţine răsuflarea. Şi loveşte iar!

*

Contele Hugues, Payns şi cei şase însoţitori ai lor merg călare pe un drum mărginit cu sălcii, care traversează o pajişte. Un stol de corbi îşi ia zborul, la apropierea lor.

- Iată donjonul lui Saint-Omer! strigă Payns cu uşurare. Am ajuns. în sfârşit!

- Parcă se văd nişte oameni pe iazul îngheţat, nu-i aşa? se miră Hugues.

- într-adevăr, e lume care mişună acolo!
*
Bărbatul cu securea a reuşit să facă o breşă în crusta de gheaţă, pe care oamenii lui s-au culcat pentru a-l trage de haine.
- Te ţinem bine, stăpâne. Dă-i drumul cavalerului şi o să te aducem la suprafaţă!
- În nici un caz! O să ne trageţi pe amândoi. Am nevoie de inelul lui! Pentru asta am venit!
Luându-şi nenumărate precauţii pentru a nu sparge şi mai mult gheaţa, oamenii ridică trupul inert al lui GeofTroy.
- Pramatie nenorocită care era cât pe-aci să mă înece! se plânge asasinul tremurând din toate mădularele.
- Uitaţi-vă acolo, se apropie o trupă! exclamă unul dintre indivizi. Repede, să ne întoarcem la caii noştri!
- Avem tot timpul, îl asigură asasinul. Este un moment de care trebuie să mă bucur; nu vreau să mi-l stricaţi!
Geoffroy de Saint-Omer a deschis ochii. În ciuda vederii lui înceţoşate, observă securea care se ridică în aer.
- Suntem vii... Am dat greş!
Vocea mieroasă cu accente copilăreşti îi răspunde:
- Da, Geoffroy de Saint-Omer, te-am învins... Pentru sfântul şi unicul adevăr al Bisericii!
Apoi, cavalerul din Champagne aude un trosnet de lemn spart. Frigul care i-a înţepenit corpul şi i-a paralizat nervii îl împiedică să simtă durerea.
Nici o suTerinţă.
Un val de sânge îi inundă Taţa. Propriul lui sânge. Bărbatul cu securea i-a smuls mâna dreaptă. *În hoc signo vinces!* aude el rostindu-se deasupra lui.
Râsul călăului său. Propria lui mână cu carnea albă îi este fluturată înaintea ochilor... Semnul care i se

Tace pe Trunte... Semnul pe care îl bănuieşte...
CiTra 3 şi o cruce...
- Acum, la drum! spune vocea suavă.
Paşi care se îndepărtează. Apoi linişte. O linişte de mormânt care însoţeşte o umbră mare şi rece ce-l acoperă pe cavaler.
Geoffroy aude un bocănit lent, îndepărtat. Să fie inima lui care mai trăieşte puţin? Să fie moartea care se apropie cu paşi liniştiţi, convinsă că rănitul îi aparţine deja?
„Este moartea mea?"
Nu e decât sângele lui care ţâşneşte în pulsaţii sincopate din braţul său retezat.
Geoffroy aşteaptă. Ştie că e robust şi îşi dă un răgaz. Poate că va auzi clopotniţa târgului anunţând rugăciunea.
„Geoffroy, suntem aici! Sosim, frate!"
Vocea lui Payns. Dar cavalerul nu-l poate vedea. Umbra îl acoperă de-acum în întregime.
„işi pierde tot sângele... Daţi-mi o centură, o să-l leg strâns."
Muribundul îşi dă seama de agitaţia din jurul lui. Cineva îi leagă braţul. La ce bun?
„Trebuie să-l dezbrăcăm şi să-l acoperim cu mantiile noastre. Ajută-mă, Hugues. Şi să-i spălăm fruntea!"
Geoffroy se pomeneşte spunând:
- Haide, Payns, ştii foarte bine că s-a sfârşit cu mine... Nu încerca să te amăgeşti...
- Nu, Geoffroy. Vrem să te păstrăm în lumea celor vii. Rămâi cu noi, frate. Rămâi!
Şi rănitul răspunde cu un murmur:
- Mai bine îmbrăţişează-mă, mi-e atât de frică... Trebuie să vă cer ceva...
- Te ascultăm.

- Să... să mă îngropaţi în Mormântul din Pădurea Răsăritului... în pământul în care se va odihni Primul... Să dorm alături de el...

-Jurăm, frate!

Vocea nu mai e acum decât un horcăit:

- Şi să ucideţi fantoma aia... Omul cu securea...

Umbra îi închide ochii.11

Gratias agamus Domino Deo nostro. Uignum et justum est

Bărbatul cu securea e îngheţat, dar nu s-a plâns deloc de când a părăsit pământurile lui Saint-Omer în fruntea trupei sale.

Călăreţii ies dintr-o pădure şi urcă o colină, înaintând de-a curmezişul unor vii aride, cu butucii de viţă scâlciaţi şi înnegriţi. Când ajung în vârful dealului, se opresc. Două drumuri se deschid în faţa lor. Unul coboară spre un cătun, altul pătrunde într-o pădure deasă.

- Să ne despărţim aici, ordonă tânărul ucigaş. întoarceţi-vă acasă şi odihniţi-vă puţin înainte de a vă chema din nou ca să ne ocupăm de conte şi de Payns. De data asta, prada o să fie mai greu de prins.

- Cavalerul Payns are reputaţia unui spadasin invincibil, iar contele este apărat straşnic.

- Aşa este, l-am văzut pe Payns luptând în Ierusalim. Nu este genul de luptător pe care să-l ataci frontal. I-am decimat neamul; nu i-a mai rămas decât un fiu. Asta e punctul lui vulnerabil. *Dominus vobiscum.*

- *Et cum spiritu tuo,* răspund cei patru oameni ai lui, privin- du-l cum pleacă în galop pe calul său.

Ai zice să simte o plăcere perfidă când ucide copii, remarcă le Roué. Stăpânul îmi dă fiori pe spinare cu lipsa lui de compasiune.

- Nu văd care e diferenţa între un mort tânăr şi unul bătrân! răspunde un altul. Meseria noastră este să omorâm la ordin. Ei bine, atunci să

omorâm copii, femei şi bărbaţi, dacă o facem pentru o cauză sfântă!

- Mă tem totuşi că Dumnezeu face diferenţa asta! ripostează le Roué cu o grimasă de dezgust.

*

Când omul cu securea descalecă în curtea mănăstirii Sainte-Menehould, stareţul iese din capelă şi vine spre el ţopăind şi frângându-şi mâinile la piept.

- Messire! Ah, messire, iată-vă... Contele Hugues de Champagne a fost aici în persoană ca să vă caute.

- Contele, aici? Cine l-a înştiinţat?

- N-am avut încotro şi a trebuit să-i mărturisesc că dumneavoastră... În sfârşit, vă rog să mă înţelegeţi, mă ameninţa! L-am lăsat să intre în chilia dumneavoastră.

Asasinul se apropie de călugăr şi aproape că-l ridică de la pământ, trăgându-l de guler. Îi spune:

- Sărmane palavragiu în sutană! Ai vorbit despre papă?

- Nu! Nu! Dar contele este puternic şi bine informat, fără îndoială. Este ginerele regelui, iar fratele lui e episcop de Châlons. Nu ştiu ce are împotriva dumneavoastră; dar era foarte mânios!

- Era singur?

Câţiva călugări au ieşit la rândul lor din capelă şi au văzut totul de la distanţă. Nici unul nu îndrăzneşte să intervină în ajutorul superiorului lor, deşi unii dintre ei se tem că acesta va fi strangulat de necunoscut.

Era singur? te-am întrebat.

- V-aş răspunde mai uşor dacă nu m-aţi strânge atât de tare de gât, messire... Nu, nu era singur. Era însoţit de un alt cavaler şi de câţiva oameni bine înarmaţi.
- Cavalerul acela... Ai auzit cum îl cheamă?
- Bineînţeles, răspunde stareţul într-un acces de tuse. Contele îl striga Payns.
- Ah, deci ei sunt cei care erau gata să mă vadă pe iaz...
- Ce-aţi spus?

Omul cu securea îi dă drumul călugărului care s-a albit deja la faţă şi, îndreptându-se spre anexa ce adăposteşte chilia sa, spune:

- Mănăstirea nu mai este un refugiu sigur. O să plec foarte curând. N-o să mă mai vezi; cred că o să fii încântat.

Călugării ieşiţi din capelă aşteaptă ca ucigaşul să se îndepărteze şi apoi se apropie de superiorul lor care abia mai respiră, îndoit de mijloc şi tuşind neîncetat.

- N-am văzut niciodată o asemenea creatură înainte de a-l găzdui pe omul ăsta, spune el gâfâind. Îţi zâmbeşte precum un înger şi te priveşte ca un demon. Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez ce fel de legături are cu Sfântul Părinte!
- Hainele lui erau ude şi totuşi nu părea să sufere deloc de frig:
- Mă întreb dacă a suferit măcar o dată în viaţa lui!

*

Este complet gol.

Se culcă pe mormanul de paie umede care acoperă pardoseala chiliei sale, cu burta în jos, cu mâinile întinse în faţa peretelui pe care e atârnat un crucifix.

Carnea lui mortificată de baia glacială din lac îi aminteşte de nefericita condiţie umană, pe care Dumnezeu a vrut-o fragilă. Şi simte o satisfacţie intensă.

Firele de paie îi zgârie pielea şi îi provoacă un extaz puternic, benignă mortificare care-i aţâţă plăcerea.În mâna dreaptă ţine o funie căreia i-a făcut o mulţime de noduri.

- Cred în Tine, Dumnezeul meu, începe el. Cred în sfânta Ta slavă, în venirea Ta pe acest pământ, în adevărul Tău... Ca un înger extatic cu privirea răvăşită, zâmbeşte bizar, precum un copil. Şi eu sunt braţul care apără acest adevăr împotriva tuturor celor care îţi duşmănesc numele. Te implor să-mi dai puterea de a duce până la capăt lupta mea cea dreaptă. Te rog să mă ajuţi să-i înving pe vrăjmaşii numelui Tău. Intăreş- te-mi inima şi trupul...

Rotindu-şi braţul drept în aer, îşi loveşte spatele cu funia. Ţipă. Un ţipăt între durere şi plăcere.

- *Graţios agamus Domino Deo nostro. Dignum et justum est*

îşi aplică cu frenezie o ploaie de lovituri. Pielea lui biciuită plesneşte şi sângerează. Omul cu securea râde. Şi plânge.

- *Graţios agamus Domino Deo nostro. Dignum et justum est*

După îndelungi minute de supliciu, se ridică şi, cu degetul
mare îşi trasează un semn al crucii pe frunte şi încă unul pe piept.

înfăşoară funia şi o pune în săculeţul lui de piele, apoi se îndreaptă spre pat. înainte să se întindă în el pentru a se odihni, se uită sub saltea.

- Bineînţeles, se gândeşte el. Cavalerii din Champagne mi-au găsit lista!

Se aruncă în aşternut. închide ochii. Şi adoarme imediat.

12
Al treilea inel

Trupul lui Geoffroy a fost dus la palatul contelui de Champagne şi depus în capela acestuia. A fost culcat pe un altar amenajat pentru această ocazie. O planşetă mare sprijinită pe capre, acoperită cu o pânză albă.

în cele patru colţuri ale scândurii au fost aşezate sfeşnice cu lumânări.

Fraţii Lojii Primare, la fel şi Hélène, contesa Constance şi Maurin au venit să se încline şi să se reculeagă în faţa trupului neînsufleţit.

Chipul rotund şi cumsecade al lui Saint-Omer pane adormit. Nici o durere nu-l brăzdează. Numai pielea pometţilor s-a întins uşor pe oase, iar comisurile buzelor sunt puţin lăsate în jos.

- Am ajuns prea târziu, draga mea, îi spune Hugues soţiei sale pe cane o ţine în braţe. Ucigaşul care ne urmăreşte de la întoarcerea noastră din Ierusalim îşi săvârşise deja fapta. Cavalerul Geoffroy a murit în braţele noastre: ale mele şi ale lui Payns.

- Mă tem să nu te pierd şi pe tine, dragul meu. Toate rugăciunile mele vor rămâne zadarnice în faţa unui asemenea asasin.

- Trebuie să găsim o modalitate de a-i întinde o cursă nemernicului ăstuia!

- Dacă nu vom reuşi să-l prindem, mormăie Payns printre dinţi, poate că ar trebui să ne ocupăm de stăpânul lui!

Contele se desparte cu blândeţe de Constance şi îl conduce pe Payns spre capătul capelei.

- Când vorbeşti despre stăpânul lui, te referi chiar la Papă?

- Da. Nu este el comanditarul lui? El ţine lesa acestui câine! Papa Pascal rămâne în umbră, dar profită de rezultate. O să mergem să-l căutăm...

Contele întreabă cu glas şoptit:

- Cum te-ai gândit să procedăm? Papa nu o să ne asculte; o să nege că este instigatorul acestui război secret.

- O să supun în această seară un plan în atenţia Lojii. Să fie chemat Eliphas din Pădurea Răsăritului pentru a asista la ceea ce vrem să facem. Nu-l voi înmormânta pe fratele nostru Geoffroy decât atunci când îl voi pedepsi pe acest Papă asasin! Când o să-l îngenunchez! O să vezi, Hugues, în curând o să ne implore şi o să se întoarcă împotriva Gardienilor Sângelui dacă mai vrea să trăiască.

Hugues îşi ia prietenul pe după umeri şi îi spune cu glas şi mai coborât:

- Vrei să-l loveşti?

- Ar fi trebuit să facem asta mai devreme; aveam mijloacele necesare. A fost o slăbiciune din partea noastră să ne comportăm cu omenie şi să considerăm că Biserica ne va menaja.

Apoi, după un timp, Payns şopteşte, ştiind că vorbele lui pot fi descifrate de conte, după mişcarea buzelor sale:

-Jur pe trupul neînsufleţit al lui Geoffroy şi pe memoria lui Arcis, a lui Basile, Typhaine şi Emeline, că voi forţa Biserica să recunoască fără tăgadă confreria noastră! Jur în numele lui Hristos că Biserica o să devină vasala noastră şi că o vom supune voinţei noastre! Jur pe I.N.R.I.!

*

Reims. Episcopul îşi termină masa. Felurile de mâncare au fost numeroase, dar servite în porţii mici pentru a nu ofensa smerenia Papei. Acesta şi don Mestrany au apreciat însă plăcintele cu boabe bine piperate, anghila coaptă în vin, cu cepe mari şi roşii, mielul de lapte prăjit, aşezat pe un pat de foi fragede de varză, un pic fierte şi crocante, copanele de pui rumenite, garnisite cu castane şi struguri uscaţi. Şi miedul din miere albă aromat cu scorţişoară, laptele gros, covăsit, nucile amărui.

în vasta aulă perfect incălzită de cele două şeminee, cei trei bărbaţi au mâncat în linişte, schimbând doar câteva cuvinte convenţionale despre savoarea mâncărurilor sau despre iarna aceasta străruitoare care nu mai vrea să se sfârşească.

Suveranul pontif s-a delectat privindu-l cu coada ochiului pe episcopul care îşi dorea cu ardoare să antameze o discuţie mai potrivită cu poziţia lor.

Nu l-a ajutat deloc în acest sens, amuzându-se de această farsă. Pascal nu-l place pe acest prelat auster, care afişează o falsă modestie, dar dă dovadă de o curiozitate făţişă.

Dar episcopul nu se mai poate abţine; se înarmează cu mult curaj şi rosteşte pe un ton ipocrit:

- înţeleg, Sfinte Părinte, că aveţi motive să mă ţineţi departe de afacerile care vă reţin în Champagne; totuşi, vă daţi seama că îmi pun şi eu nişte întrebări. Bineînţeles, vă spun asta cu tot respectul pe care-l datorează un fiu părintelui său.

- Nici nu mă gândeam că ar putea fi altfel, îi răspunde Papa, Iară a-şi ascunde ironia. Nu trebuie să vă simţiţi frustrat, Monseniore. Sunt musafirul dumneavoastră şi apreciez avantajele care decurg din acest fapt. Totuşi, nu am nimic să

vă comunic. Vă spun asta cu toată afecţiunea pe care o simte un părinte pentru fiul lui. Episcopul se înclină şi, prefăcându-se că nu a fost afectat de această persiflare, continuă: Nici nu mă aşteptam la altceva din partea Sfinţiei Tale, căreia îi port un sincer respect.

- De altfel, ce aş avea să-ţi dezvălui? Există unele probleme care cer o mare taină şi nu-şi găsesc rezolvarea decât în secretul absolut.

- Totuşi, sunteţi vizitat adesea de un preot oarecare şi petre- ceţi momente îndelungate cu el, în timp ce rarele conversaţii pe care mi le acordaţi sunt unele banale. E posibil să mă consideraţi prea puţin demn să împărtăşesc unele dintre cunoştin-ţele dumneavoastră? Vă asigur că mintea mea este suficient de
deschisă şi s-ar îmbogăţi fără nici o îndoială cu erudiţia pe
care aţi binevoi să mi-o transmiteţi.

- îmi atribuiţi prea multe calităţi, spune Papa. Mă înveşmântaţi într-o lumină prea strălucitoare!

Don Mestrany asistă la polemică curăţându-şi nişte nuci, cărora le descojeşte miezul cu grijă.

- Mă refer la abatele Denis, spiţer şi savant în ştiinţa ebraică, spune episcopul. Un om foarte erudit, desigur, dar despre care se spune că ar & adeptul ştiinţelor oculte, periculoase pentru suflet.

Papa îşi ridică mâna plictisit.

- Se spun atâtea lucruri despre minţile strălucite! Pot afirma că sunt capabil să recunosc un suflet pierdut care ar fi copleşit de forţele malefice. Fiţi liniştit, Monseniore: abatele Denis nu a căzut pradă puterilor nefaste. Omul acesta cumse-cade are mintea mai degrabă subtilă şi, dacă ar putea părea original pentru un observator mai puţin atent, asta se întâmplă din pricina marilor cunoştinţe pe care le posedă.

Episcopul se pregăteşte să atace din nou, când don Mestrany i-o ia înainte:

- Sfinte Părinte, nu este timpul să vă faceţi siesta?

Papa se ridică deja şi răspunde zâmbind:

- Ai dreptate, don Mestrany. Vă rog să mă scuzaţi, Monseniore; mă retrag în apartamentele mele. Şi, apropo de asta, vreau să vă mulţumesc încă o dată pentru calitatea găzduirii pe care mi-o oferiţi. Şi pentru discreţia dumneavoastră!

- Vă stau la dispoziţie, părinte, mormăie prelatul.

De îndată ce iese din sală împreună cu don Mestrany, Papa se întoarce către însoţitorul său şi îi spune:

- Ai întrerupt cu multă abilitate această discuţie, prietene.

- Eu? Zău aşa, eram preocupat doar de sănătatea suveranului pontif!

Apoi, Sanctitatea Sa ajunge în apartamentul care-i este rezervat. Intrând în cameră, se înfioară şi, văzând o fereastră deschisă, spune:

- Dar e un frig îngrozitor aici! Ah, vântul a împins fereastra...

Când se duce să o închidă, observă cu îngrijorare câteva
urme de zăpadă lăsate pe jos.

- Urme de paşi!

A ghicit..

Bărbatul cu securea stă aşezat cu dezinvoltură pe un scaun, ţinându-şi pe genunchi săculeţul de piele.

- Respectele mele, Sfinte Părinte.

- Ce obicei neplăcut ai căpătat să te strecori în palatul ăsta ca o umbră!

Asasinul aruncă săculeţul la picioarele Papei.

- O umbră! Bineînţeles că sunt o umbră, pentru că eu nu exist!

- îţi place chiar aşa de mult să mă umileşti? îmi azvârli treaba asta de parcă ai arunca un os unui câine!
- Ucid pentru dumneavoastră, Părinte. Şi consider că vă puteţi apleca pentru a lua ceea ce vi se cuvine.
Pascal ridică săculeţul şi spune:
- Crede-mă că, dacă m-aş putea lipsi de serviciile tale, dacă Biserica nu ar & în pericol, te-aş trimite direct pe rug.
- Ştiu. Aţi ales să mă urâţi mai degrabă decât să vă detestaţi pe dumneavoastră. Suntem legaţi unul de altul. Sunt o parte din dumneavoastră.
- Despre cine e vorba, de data asta?
- Geoffroy de Saint-Omer. Cavalerul s-a luptat eroic. A fost cât pe-aci să mă tragă cu el în moarte. S-a comportat ca un om curajos. Un adversar de temut!
Cu gesturi lente, Sfântul Părinte apucă mâna cavalerului din Champagne şi o aşază pe masa de lângă şemineu.
- învoiala noastră, Părinte...

- Da, trebuie să desfac inelul şi să copiez desenul Sfântului Semn, lăsându-le Gardienilor Sângelui originalul... Trebuie să împart Adevărul şi Cunoaşterea cu tine! Toată treaba asta este foarte simbolică, nu găseşti?Nu are rost să vă amintesc că termenul „simbolic" provine din cuvântul grecesc *sumbolon,* răspunde ucigaşul zâmbind.

- *Symbolum,* în latină..., adaugă Papa scoţând din piatra roşie bucata din giulgiul lui Toma.

- Latin sau grec! spune ucigaşul pe un ton zeflemitor. În ambele cazuri, e vorba despre un obiect pe care şi—1 împărţeau între ei doi oameni din Antichitate. Fiecare îşi păstra partea lui, pentru a o transmite descendenţilor săi, ceea ce le permi-tea familiilor să se recunoască mai târziu şi să se reunească. Astfel, Biserica şi Gardienii Sângelui vor rămâne uniţi de-a lungul secolelor şi obligaţi să-şi respecte învoiala.

Pascal răspunde cu brutalitate, în timp ce se străduieşte să copieze noul desen cât se poate de precis:

- Câteodată, unele legături se mai şi rup.

- Ar fi fatal pentru oricare dintre părţi, Părinte. Să nu ne dorim aşa ceva!

Bărbatul cu securea se ridică de pe scaun şi se îndreaptă spre Papă, oprindu-se în spatele acestuia şi privind peste umărul lui desenul pe care suveranul e pe cale să-l reproducă.

- Motivul ăsta e compus din patru litere: I, N, R şi I, spune Pascal. Nu e ciudat că Iisus a folosit alfabetul roman pentru a-şi ascunde secretul?

- Prea puţin contează acum semnificaţia acestor Semne. Dumneavoastră sunteţi cel care trebuie să descoperiţi sensul lor. Treaba mea este doar să le fur.

- Nu mă considera naiv! Bănuiesc că eşti la fel de nerăbdător ca şi mine să pricepi secretul lui Iisus.

- Sau să-l fac să dispară!

Papa îi înapoiază tânărului bijuteria şi bucata din linţoliu. Asasinul îl anunţă:

- O să am nevoie de o altă ascunzătoare; contele Hugues şi Payns au descoperit mănăstirea şi, din motive de securitate, nu pot folosi bârlogul vreunuia dintre oamenii mei.

- Bineînţeles! O să remediem acest inconvenient. Dar cum au ajuns cavalerii până la tine?

- Nu ştiu. Contele are relaţii sus-puse. Fratele lui, Philippe, poate?

- Episcopul, admite Pascal. Da, este posibil. Foarte posibil... Va trebui să mă feresc de omul ăsta. îţi scriu o misivă pentru stareţul mănăstirii din Hautvillers. Sunt două ore de mers cu calul din Reims până acolo. O să fii la adăpost în locul acela.

- Sper. Până astăzi, am fost convins că nu voi fi descoperit. Ne-am subestimat adversarii.

- Păcătuim adesea prin mândria noastră, fiule. Mai ales atunci când ne credem invincibili.

Tonul pontifului a fost sarcastic. Ucigaşul îi răspunde cu un glas mieros:

- Nu mândria este cea care mă animă. Las asta în seama politicienilor şi a prelaţilor dumneavoastră. Cauza pe care o apăr eu este cea a lui Dumnezeu; sau aţi uitat asta, Părinte?

Nu, sigur că nu... Dumnezeu! Pentru Dumnezeu, evident. Ca şi cruciada pe care o întreprindem în Palestina şi care nu e decât o mascaradă. O mascaradă în care se năpustesc regi neînsemnaţi, avizi de aventură şi de aur.

Asasinul se întoarce la fereastră, pregătindu-se să încalece peste pervaz. Se opreşte o clipă. Papa îi recomandă:

- Totuşi, fereşte-te; ai aprins ura în sufletul acestor ultimi cavaleri. Payns şi contele vor încerca să te facă să plăteşti foarte scump pentru moartea celorlalţi trei fraţi ai lor.

- Nu au cum să ştie că am un om în preajma lor. Un dulgher...

îşi pune piciorul pe pervaz şi, înainte să dispară, rosteşte
pentru ultima oară:

- O să ne revedem curând, Părinte.

- Mă tem că da, într-adevăr.

Pascal ajunge din doi paşi la fereastră. Nu are timp să mai zărească, în dreapta sa, decât o bucată din mantia omului cu securea, fluturând în vârful unei cornişe susţinute de două modi- lioane; şi chipul asasinului care zâmbeşte într-o grimasă grotescă.

- *În gloriam et Laudem Dă*[1] *!*

' Pentru gloria şi slava lui Dumnezeu! (n.a.)

13
Aurul

Schelomet a tras draperia neagră.

- Apropie-te, Hélène. Şi tu, Maurin, pentru că ardeai de nerăbdare să afli ce ascundem în această încăpere.

Băiatul, care aruncase deja o privire rapidă asupra acestei camere, se uită acum cu mare atenţie, uimit să descopere că sala este mai mică decât şi-o imaginase.

- Nu m-am înşelat, remarcă el. Ce am văzut ieri era într-a- devăr aur, nu-i aşa? La fel ca acela care clocoteşte acum acolo!

- Aşa este, Maurin, răspunde Payns. Este aur.

Priviţi, spune Schelomet, luând dintr-un recipient un pumn de nisip pe care-l răsfiră în faţa femeii şi a copilului. Aşa cum se poate fabrica sticlă pornind de la acest banal nisip silicios care e supus topirii împreună cu potasiu şi cu sodiu, tot aşa suntem în măsură să obţinem aur, printr-un proces similar... Turnăm o cantitate precisă din acest nisip în acest prim cuptor, în care focul produce o căldură foarte mare. Când nisipul devine păstos, e supus unor diverse tratamente în această serie de vase legate între ele prin aceste tuburi de plumb. Mortarului ăstuia neobişnuit îi aplicăm apoi diferite tratamente şi decantări, în aceste cuve, după care îl aducem din nou la o temperatură ridicată pe care noi o numim „efervescenţă". După aceea, îl filtrăm prin aceste trei site conice. Obţinem o chintesenţă pură în acest al doilea cuptor, unde substanţa se transformă în fiertura asta galbenă pe care o lăsăm să clocotească timp de trei zile şi trei nopţi.

- Şi atunci amestecăm materia cu mercur şi sulf şi o solidificăm în aur, precizează Ferrer.
- Asta-i vrăjitorie! exclamă Hélène, închinându-se.
- Nu, Hélène, o contrazice contele zâmbind. E doar o tradiţie ştiinţifică, iar asta ne vine de la Iisus. Hristos a fost instruit în această ştiinţă de doctorii egipteni care l-au iniţiat în misterioasa societate a constructorilor şi a savanţilor din Deir el-Medineh...
- Iisus şi-a consacrat întreaga energie şi inteligenţă acestor cercetări, adaugă Payns. Egiptenii abordau transmutaţia fără a o atinge niciodată. Ştiţi că Iisus a avut revelaţia formulei când se afla în mormântul lui Toma. Şi-a consacrat apoi întreaga viaţă pentru a pune în practică

această ecuaţie. A fost singurul alchimist care a realizat Piatra Filosofală.

- I.N.R.I. se aplică atât materiei minerale, cât şi materiei organice, subliniază Schelomet.

Şi Payns continuă:

- înţelegeţi acum de ce ne urmăreşte Biserica. Noi, moştenitorii confreriei lui Iisus, deţinem puterea supremă asupra Morţii şi a Naturii!

- Şi considerăm că încă nu a sosit timpul să le împărtăşim oamenilor această ştiinţă, rosteşte răspicat Hugues. De altfel, poate că ştiinţa asta nici nu trebuie să fie vreodată revelată.

O voce gravă şi puternică, uşor răguşită, îi surprinde pe toţi:

- *Insignia Natures Ratio Illustrât*[1] *!*

Se întorc. Eliphas le zâmbeşte, cu ochii strălucind în spatele lentilelor. încă mai are zăpadă pe umerii mantiei, depusă în timpul drumului parcurs din Pădurea Răsăritului până la
castel. O salută pe Hélène, apoi pe Maurin, căruia îi răvăşeşte
uşor părul cu mâna.

- Ce uimit eşti, băiete!

- Păi, zău aşa, maestre Eliphas, cum aş putea să nu fiu?

- De ce? Doar pentru că fabricăm aici puţin aur? Tot ceea ce produce Natura poate fi imitat de om dacă acesta este un atent observator al misterelor ei.

- Vă bateţi joc de mine! se plânge Maurin. Natura abundă de fenomene care vor rămâne enigme profunde pe vecie.

1 Raţiunea dezvăluie minunile Naturii! (n.a.)

- Eu cred în Dumnezeu, şi asta mă tulbură, spune Hélène.
- Dar cu toţii credem în Dumnezeu, continuă Eliphas fără să renunţe la zâmbetul său. Ştiinţa asta are o esenţă divină. îşi trage originile din negura vremurilor, din Dumnezeu însuşi! Dumnezeu exista înaintea oamenilor! Cu mult înainte ca aceştia să inventeze religii pervertite pentru a-l închide într-o cuşcă!

V-am povestit despre înţelepţii din confreria din Deir el-Medineh, spune Payns. Iisus s-a instruit în lumina Tradiţiei lor. S-a adăpat la izvoarele ei aşa cum bei din izvorul originar al Cunoaşterii. Această comunitate de fondatori şi de clerici s-a constituit, de bună seamă, sub cea de-a optsprezecea dinastie. Era învecinată cu Luxor, la nord de Edfii. În societatea aceasta, oamenii erau numiţi „servitori în slujba Armoniei" sau „servitori în Marea Slujbă" şi ascultau de o regulă specială care plasa munca lor în relaţie directă cu divinul. Pentru un servitor în Marea Slujbă, arta, echilibrul şi armonia erau de origine divină. Omul - artizanul - primea inspiraţia de la zei şi o concretiza prin munca sa. Nu îşi permitea aşadar să-şi revendice paternitatea operei sale, oglindă terestră a unei eufonii cosmice. Se angaja, prin gesturi tradiţionale, printr-un comportament ireproşabil, printr-o etică monahală, să devină catalizatorul unei forţe universale, al unui plan deja trasat şi pe care se străduia să-l reconstituie printr-o permanentă instruire, suscitată în timpul iniţierii sale în cadrul unei comunităţi fraterne şi structurale; o comunitate ierarhizată, cu mentori şi cu ucenici. Artizanul, prin iniţierea sa, trebuia să progreseze, să urce treptele ce duceau la Cunoaştere. Acolo se află adevăratul mister al iniţierii, un fenomen sacru şi totodată material care uneşte spiritul de gest, care consacră munca, insuflându-i omului sentimentul unei datorii ce trebuie îndeplinite. Iniţierea egipteană deschidea mintea omenească spre ideea existenţei unui plan, a unui plan care a existat dintot- deauna, şi ale cărui contururi trebuie descifrate de artizan. De altfel, tocmai citind acest plan universal care ni se înfăţişează câteodată, putem să ne apropiem de armonie, de forţă, de înţelepciune şi de frumuseţe.

Arhitectul egiptean ştia că nu va atinge niciodată echilibrul desăvârşit şi nici perfecţiunea artei. *Limitele artei nu vor putea Ji atinse de un om.* Pentru acest motiv, pentru că viaţa omenească este prea scurtă, egiptenii au instaurat acest gen de comunitate iniţiatică a constructorilor. Bătrânii transmiteau ştiinţa lor adepţilor tineri, perpetuând Tradiţia, învăţându-i regula confreriei, care imita perfect ciclul solar...

- Cred că înţeleg..., îl întrerupe Hélène. Descrii confreria voastră evocând-o pe cea a acelor egipteni. Şi chiar dacă nu pricep pe de-a-ntregul discursul tău, prietene, reţin totuşi că Loja Primară, din care făcea parte, alături de voi, şi regretatul meu Arcis, este sora acestei societăţi de constructori.

- Eşti o femeie deşteaptă, Hélène, o asigură Payns. Şi înţelegi foarte clar ceea ce îţi explic. Da, da, Loja Primară pe care Iisus a fondat-o pentru a nu se stinge Tradiţia era născută efectiv din învăţăturile primite de el în Deir el-Medineh.

- Cu toate astea, adaugă Hélène, din câte am înţeles eu, Hristos nu le-a transmis fraţilor săi ştiinţa pe care o deţinea într-un tot unitar. A fragmentat-o, nu-i aşa? Nu a trebuit să mergeţi în Ierusalim pentru a aduna unele dintre aceste elemente, pornind de la un manuscris al lui Iosif din Arimateea?

- într-adevăr, continuă Payns, Iisus şi-a fragmentat ştiinţa şi a lăsat urme ale ei în latină, în greacă şi în ebraică. Apropo
de asta, nu este de prisos să precizez cum funcţiona confreria din Deir el-Medineh, care era compusă din membri al căror număr putea varia în funcţie de lucrările ce trebuiau edificate. Servitorii Marii Slujbe erau „oameni ai echipajului". Erau împărţiţi

pe două laturi: dreapta şi stânga, ca pe o navă egipteană. Aspirantul care cerea să fie admis în confrerie era primit pe şantier, şi doi supraveghetori îi adresau numeroase întrebări, atât profane, cât şi sacre. Oupă ce trecea acest examen, tânărul recrut era supus unei ultime probe. I se prezenta o barcă alcătuită din piese detaşate, pe care el trebuia să le asambleze în ordinea cuvenită. Acest exerciţiu dovedea o dată în plus existenţa unui plan, a unui plan divin care, chiar şi fragmentat sau deteriorat, rămânea mereu capabil să lumineze spiritul şi abilitatea omului. Inspiraţia şi tehnica stăpânită trebuiau să-i permită iniţiatului egiptean să descopere sensul universal al armoniei divine. Omul îşi dobândeşte ştiinţa prin muncă; şi prin iniţiere atinge sacrul. Iniţierea ne înscrie în planul de lucru - cu noi înşine, cu ceilalţi şi pentru ceilalţi. Ne deschide ochii asupra unei căi noi, o veritabilă religie a fraternităţii care ne propune un limbaj universal, alcătuit din simboluri...

Payns face o pauză. îşi priveşte prietenii rând pe rând, apoi se opreşte asupra lui Maurin pe care cuvintele sale, rostite cu atâta patos, l-au surprins. Niciodată fiul nu şi-a auzit tatăl vobind atâta, cu un glas pe cât de ferm pe atât de cald, cu accente neobişnuit de intense.

Copilul îşi dă seama că în tatăl lui par să sălăşluiască două fiinţe, că tatăl său aparţine şi familiei sale, şi acestei confrerii... Această Lojă Primară! Şi că acolo, în acea societate secretă, tatăl lui este acest bun orator pe care prietenii lui îl ascultă în linişte. Şi cu atâta respect! Şi că acolo, chiar şi contele de Champagne îi dovedeşte o consideraţie şi o deferenţă uimitoare.

Payns continuă:

Suntem moştenitorii Tradiţiei, copiii suflului iniţial. Facem parte dintr-un tot fragmentat, dispersat prin spaţiu şi timp. Contemplăm, fascinaţi, stelele care acoperă cerul templului Naturii şi care ne invită iară încetare să ne înălţăm spiritul, să visăm nostalgici şi totodată entuziaşti, la acest mister al originii noastre, al locului în care ne vom întoarce. La acest adevăr absolut, dar inaccesibil pe care ştiinţa ar trebui să încerce să-l pătrundă, împingându-şi frontierele mai departe cu fiecare nouă descoperire. Pentru că există o regiune din Univers - din universul nostru - pe care ştiinţa nu o poate atinge şi care se situează în domeniul spiritual. În ceea ce unii ar numi suflet. Universul este pe de-a-ntregul un simbol conţinut în el însuşi, un plan enigmatic pe care cosmosul îl oferă drept câmp de explorare. Căutarea noastră este alimentată atunci de nenumărate întrebări care nu aduc neapărat răspunsuri, pentru că multe dintre ele se situează dincolo de sfera noastră de înţelegere. Totuşi, examinatori uneori îngrijoraţi, investigatori frustraţi, ne înscriem, de asemenea, în Tradiţie prin încăpăţânarea noastră de a descoperi Adevărul. Întrebările pe care ni le punem astăzi vor fi reluate de alţii care, îmbogăţiţi cu o nouă cunoaştere, cu o ştiinţă mai precisă, vor găsi probabil schiţa unui răspuns. Mâna pătată de glod care a desenat odinioară pe pereţii unei grote, primul simbol pictural al unei conştiinţe inteligente, nu a părăsit niciodată memoria umanităţii. Acea fiinţă umană abia deşteptată şi-a semnat apartenenţa la o comunitate. A imprimat, de o manieră indestructibilă, această imagine a unei mâini întinse către semenii săi, de-a lungul secolelor. Ca mâinile împreunate într-un Lanţ al uniunii care-i leagă pe cei vii de cei morţi. Care-i

uneşte pe cei care au clădit de cei care continuă acest şantier... Pentru că există o învăţătură extrem de evidentă pe care ne-o dezvăluie iniţierea: existenţa noastră este efemeră, dar munca noastră e nemuritoare. Salvăm comorile apărate de fraţii noştri mai mari. Sesizăm deja în iniţiere că ştiinţa este temporală şi umană, în

timp ce Cunoaşterea este de ordin divin. Cunoaşterea este unică şi înglobează toate învăţăturile. Totul este de-a pururi conţinut în această infinitezimală particulă originală, în acest germene primar în care se îngemănează microorganismul şi cosmosul, viaţa şi moartea, întregul şi contrariul său, Dumnezeu şi neantul. Totul este în acest Cuvânt, enigma inefabilă care macină raţiunea şi îi impune omului să-şi întindă neîncetat mâna spre Dumnezeu, căutând o călăuză, un sprijin, o schiţă de răspuns care să-l consoleze pentru faptul de a fi doar un simplu muritor. Care să-l împiedice să se cufunde în nebunia unei inacceptabile fatalităţi. Moartea şi viaţa sunt legate precum nisipul de aur!

Şi atunci toţi bărbaţii fac acelaşi gest la unison, într-o coregrafie perfectă care-i impresionează pe Hélène şi pe Maurin: îşi duc mâna dreaptă, cu palma deschisă, în dreptul inimii, şi se înclină. Apoi, în şoaptă şi foarte rar, rostesc aceste cuvinte:

- Pe trupul şi sângele lui Hristos, pe nisip şi aur, fie ca Tradiţia să se păstreze pentru gloria Cunoaşterii!

Se ridică. Payns vede că Hélène este palidă şi că tremură; se apropie de ea, îi cuprinde mâinile şi o întreabă:

Mă tem că ai considerat unele dintre vorbele mele drept o apostrofare, nu-i aşa?

- În realitate, Payns, mi-ai tulburat sufletul, şi nu doar o dată. Îţi dai seama că, dacă un reprezentant al clerului ar auzi chiar şi a o mia parte din ceea ce ai spus aici, te-ar duce legat la tribunal, iar acesta te-ar condamna la ardere pe rug?

Maurin intervine, cu obrajii înroşiţi de căldura cuptorului lângă care a stat vreme îndelungată:

- Biserica ar face mai bine dacă i-ar judeca şi i-ar arde pe omul cu securea şi pe oamenii lui. Asta ar fi o justiţie mai sănătoasă şi mai rezonabilă, doamnă Hélène!

- Eliphas îşi trece din nou mâna osoasă prin părul băiatului, îl freacă pe cap şi spune:Eşti soi bun, copile! Dar doamna Hélène reacţionează conform credinţelor, datinilor şi obiceiurilor sale. N-ar fi deloc inteligent din partea noastră să o blamăm. În schimb, sunt sigur că ea ne respectă filosofia, aşa cum şi noi o respectăm pe a ei. Chiar dacă acum conştiinţa ei este puţin zdruncinată! Dar a înţeles, fără îndoială, că suntem depozitarii adevăratei religii a iubirii pe care ne-a transmis-o Hristos. Luptăm împotriva Bisericii care l-a trădat pe Iisus...

- Sunteţi un om excelent, maestre Eliphas, spune Hélène. De altfel, toţi de-aici sunteţi prieteni aleşi cărora le datorez foarte mult. L-aţi iubit pe Arcis al meu ca pe un frate, deşi voi daţi numeroase sensuri acestui termen. Toată această bunătate, toată această dragoste îmi încălzesc inima şi mă ajută să-mi suport văduvia. Vă sunt recunoscătoare, de asemenea, pentru că mă instruiţi în secretele voastre; consider acest lucru drept o mărturie a respectului pe care mi-l purtaţi. Şi, chiar dacă ceea ce am aflat în această seară riscă să-mi tulbure somnul de-a lungul mai multor nopţi de-acum încolo, vă jur că nu voi vorbi cu nimeni despre aceste lucruri.

La aceste cuvinte, Payns o strânge la pieptul său şi o sărută pe frunte, şoptindu-i:

- De-acum, te voi numi *soră*, draga mea. Şi află că întotdeauna voi da acestui cuvânt sensul de prietenie!

Hélène îi zâmbeşte, cu privirea înceţoşată de lacrimi. *

Mai târziu în noapte, când Maurin şi Hélène s-au dus la culcare, bărbaţii se reunesc în prima sală a laboratorului, la cererea lui Payns, care le vorbeşte despre intenţia lui de a-l întâlni pe Papă în

Reims. Şi care le explică ce fel de capcană s-a decis să-i întindă acestuia.

Papa va fi distrus cu ajutorul aurului! Al aurului nostru!14

Pedeapsa

Zăpada, care nu a încetat să cadă pe timpul nopţii, s-a transformat, în zori, într-o ploaie grea ce s-a năpustit asupra oraşului Reims.

La ora nouă fix, plouă în continuare. Papa Pascal şi don Mestrany s-au retras în biblioteca palatului episcopal.

Suveranul pontif nu reuşeşte să-şi ascundă proasta dispoziţie; se plânge neîncetat de vremea execrabilă din această Champagne rece şi lugubră.

Credea că examinarea magnificelor cărţi de cântări bisericeşti o să-l revigoreze, dar nu s-a întâmplat aşa. întoarce paginile cu un gest mecanic, oftând de fiecare dată când vântul aruncă ploaia în obloane.

Don Mestrany a încercat în câteva rânduri să pornească o conversaţie. În zadar. S-a izolat aşadar într-o tăcere totală, vecină cu toropeala.

Deodată, se deschide uşa şi apare episcopul.

- Sfinte Părinte! înălţimea Sa contele de Champagne în persoană... A forţat trecerea şi solicită imediat o audienţă din partea dumneavoastră!
- Contele, aici? se miră Pascal. Fără să fi prezentat o cerere în prealabil?
- Am fost cel dintâi surprins de acest fapt. Cred că a părăsit castelul lui din Troyes foarte de dimineaţă şi a călărit fără să-şi tragă o clipă sufletul! E însoţit doar de un singur cavaler.
- Nu are o trupă?
- Nu, Sfinte Părinte, nici una!

Pascal se întoarce spre don Mestrany, care tocmai s-a ridicat din scaunul lui, şi îi spune:

- Intră în cămăruţa asta, prietene, în timp ce eu îl primesc pe acest musafir special.

Don Mestrany se închide într-o încăpere minusculă care-i serveşte arhivarului drept debara. Nici nu s-a ascuns bine înăuntru, când contele Hugues şi Payns pătrund în bibliotecă.

- Iertaţi-ne pentru această intruziune, Sfinte Părinte. Dat fiind faptul că nu ştiam cât timp veţi mai rămâne în Reims, mi-am permis să încalc protocolul pentru a fi sigur că vă pot vedea.

- Mă rog, conte! mormăie Papa... Lăsaţi-ne singuri, Monseniore.

Episcopul se retrage cu părere de rău şi închide uşa în urma lui.

- Iată-l pe cavalerul Payns, care m-a însoţit, împreună cu alţi trei prieteni, în Ierusalim. Acolo unde, precum ştiţi fără îndoială, am stat o vreme în Templu.

- Da, da... Eu... Am auzit unele zvonuri despre interesul pe care-l arătaţi cruciadei noastre în Ţara Sfântă, sub ospitalitatea regelui Baudouin.

Payns poartă o traistă din piele, petrecută de-a curmezişul pieptului. îşi vâră în ea mâna înmănuşată.

- Atunci, să vorbim fără ocolişuri, continuă Hugues. Cavalerul Payns, care este prietenul meu cel mai fidel, mi-a prezentat un plan la care am subscris imediat. M-a convins să finanţez o parte din pioasa, dar costisitoarea acţiune pe care o întreprinde Biserica în Palestina.

- Ah, conte... Asta e... Nu mă aşteptam la o asemenea propunere!

Payns scoatc din traista lui o cărămidă de aur şi i-o întinde Papei. Acesta, uluit la început, se hotărăşte să accepte darul.

- Primiţi acest cadou drept gaj al voinţei mele, spune Hugues. Pot contribui la sfintele

dumneavoastră campanii cu o mie de ori mai mult aur decât atât.

- Ce doriţi să primiţi în schimbul unei asemenea investiţii, conte?

Pascal priveşte cărămida de aur pe care o ţine în mâna dreaptă.

- O să vorbim despre asta mai târziu, răspunde contele. Atunci când vom stabili şi termenii târgului nostru. Gândiţi-vă... Sunt în măsură să acopăr cu aur Biserica! Vă rog să-mi tras- miteţi răspunsul dumneavoastră. Adio, Sfinte Părinte!

Apoi, cei doi bărbaţi se retrag, lăsându-l pe Pascal consternat.

- Ai auzit? îl întreabă el pe don Mestrany care tocmai şi-a părăsit ascunzătoarea. Ce fel de joc face contele? Şi mai era şi cavalerui acela... Payns! Oare intenţionează să mă cumpere ca pe o marfă oarecare?

- Cu siguranţă e vorba de altceva, Sfinte Părinte... Aici se ascunde în mod cert un vicleşug. Nu pot să concep o asemenea schimbare bruscă!

- Şi totuşi aurul ăsta este foarte real şi cântăreşte greu. Uite, ia-l şi judecă şi tu!

Dar don Mestrany face un pas înapoi, refuzând să ia lin- goul, şi strigă:

- Dumnezeule, mâna dumneavoastră, Sfinte Părinte!

Papa îşi coboară privirea.

- Ei bine, ce e cu mâna mea? Da... e foarte roşie! Şi... îmi apar nişte băşici pe degete. începe să mă ardă! Ce mi se întâmplă?

- E de la aurul ăsta, Părinte. Aruncaţi-l, repede!

Papa lasă imediat din mână darul otrăvit care cade la picioarele lui.

Carnea începe să i se umfle. Palma şi încheietura i se acoperă din secundă în secundă de tot mai multe flictene purulente.

- Blestemaţii! Au alterat aurul cu farmecele lor de vrăjitori! Au venit să mă infesteze cu o otravă îngrozitoare...

*

Payns şi contele se grăbesc să ajungă la caii lor. înainte de a urca în şa, Payns îşi scoate mănuşa care-i acoperă mâna dreaptă, cu gesturi foarte precaute şi folosindu-se de cealaltă mână. O pune apoi în traistă şi spune:

- Când ne întoarcem la castel, o să arunc în foc mănuşa asta otrăvită. Chiar în această clipă, Papa trebuie să constate deja starea oribilă în care se află mâna lui.

- O pedeapsă machiavelică, Payns!

Apoi, ieşind din curtea palatului episcopal, Payns adaugă:

- Răul se va răspândi treptat în tot braţul lui. Dacă nu vrea să-i fie amputat aşa cum a făcut el cu mâna dreaptă a fraţilor noştri, Papa va ajunge să implore să i se administreze antidotul.

- Iar noi suntem singurii care deţinem leacul! punctează Hugues, pufnind în râs.

*

Pontiful se trânteşte în scaun şi îşi suflecă mâneca dreaptă a hainei.

- Mâna mea arată de parcă ar fi arsă!

- Să-i cerem preotului Denis să vină cât mai degrabă, propune don Mestrany. La fel şi altor spiţeri, cei mai buni din regiune.

Afecţiunea se agravează văzând cu ochii. Abcesele, din ce în ce mai numeroase, se reliefează în băşici şi în pustule roşietice.

- Durerea e insuportabilă... Lepra asta îmi devorează pielea. Fugi, don Mestrany!... Cheamă-i

înapoi pe cavalerii ăia blestemaţi. Poate că încă mai pot fi ajunşi din urmă.

- Am plecat...

Don Mestrany iese în grabă şi aproape că-l doboară pe episcopul care a fost alertat de strigăte.

- Ajutor! Să vină cineva la Sfântul Părinte... Să fie aduşi doctorii, repede! Chemaţi-i pe doctori...

- Papa se simte rău? întreabă episcopul îngrijorat.Nu mai pierdeţi vremea şi chemaţi-vă repede doctorii. L-aţi văzut pe conte?

- Sigur, l-am întâlnit adineauri, la fel şi pe bărbatul care-l însoţea.

În ciuda vârstei şi greutăţii sale, don Mestrany se năpusteşte pe scară şi o coboară în goană, cu riscul de a aluneca la fiecare treaptă.

Când ajunge în curte, îl întreabă iute pe portar:

- Doi oameni... I-ai lăsat să iasă?

- Desigur, Monseniore. Unul dintre ei mi-a spus că este contele Hugues. A plecat în deplină libertate împreună cu însoţitorul său.

- Dumnezeule, Dumnezeule! se lamentează clericul care se întoarce din drum alergând.

Gâfâind, cu pieptul aprins, ajunge în bibliotecă şi îl regăseşte pe Papă în compania episcopului, încadrat de doi preoţi.

- Cum aţi făcut de v-aţi ars în halul ăsta, Sfinte Părinte? întreabă episcopul.

- Vă rog, îi răspunde răsuflând greu Pascal, strâmbându-se de durere. Salvaţi-mă de suferinţa asta! Unguente, pomezi! Aduceţi-mi balsamuri! Faceţi ceva!

- Iată, încearcă să-l liniştească episcopul. V-am adus doi preoţi care au oarecare talente în medicină şi care o să vă consulte.

- Nu am nevoie de novici! Vreau să-mi fie aduşi oameni de ştiinţă!

îşi îndreaptă privirea imploratoare spre don Mestrany. O privire plină de lacrimi, răvăşită de durere şi de spaimă. Strânge din dinţi, îşi lasă bărbia în piept şi rămâne o clipă aşa, în timp ce episcopul şi cei doi preoţi nu ştiu ce atitudine să adopte.

îşi ridică faţa, suspină şi, cu ochii înlăcrimaţi, şopteşte:

- *Flammis ne urar succensus, per te, Virgo, sim defensus*

' Şi ca să scap de-a focului vâlvă taie, apăra-mă, oh, Sfântă Fecioară! (n.a.)

15

Cuvintele lui Iisus

Fraţii Lojii Primare împreună cu Maurin şi cu Hélène au plecat dis-de-dimineaţă în Pădurea Răsăritului, pentru a-l înmormânta pe Geoffroy de Saint-Omer.

Au pătruns în incinta protejată de palisada înaltă, păzită de oamenii contelui. Acesta din urmă a coborât în puţ împreună cu Payns, pentru a săpa mormântul prietenului lor.

Imediat ce îşi termină treaba, Payns trage de funia unui clopot pentru a-şi preveni camarazii. Aceştia aşază trupul lui Geoffroy pe o scândură, legându-l bine de ea. Ferrer şi Schelomet acţionează apoi volantul scripetelui.

Cadavrul cavalerului dispare în străfundurile gropii.

Payns şi Hugues îl primesc cu precauţie. Sunt luminaţi de două torţe înfipte în pământ care îşi proiectează umbrele dănţuitoare pe pereţii grotei.

Cei doi poartă trupul până la cavitatea făcută de terasieri şi susţinută cu bârne groase. E locul în care va fi săpată o criptă pentru a adăposti mormântul lui Iisus.

Geoffroy este culcat în marna umedă.

înainte de a arunca prima lopată cu pământ pe linţoliu, Payns spune:

- Adio, frate Geoffroy. Aşa cum ţi-a fost voia, osemintele tale vor fi laolaltă, în acest pământ, cu rămăşiţele fratelui nostru Prim, pe care le vom aduce aici în curând...

După ce termină ce au de făcut, Payns şi contele sunt aduşi la suprafaţă unde îşi regăsesc

prietenii uzi şi îngheţaţi de frig. O ploaie piezişă pătrunde prin mantiile şi veşmintele lor şi li se prelinge pe feţe în picături mari şi strălucitoare.

Maurin se apropie de tatăl său şi se lipeşte de el, cuprin- zându-i mijlocul cu braţul.

Hélène îşi face discret semnul crucii.

Eliphas îşi scoate ochelarii, îi şterge de haină şi şi-i pune la loc pe nas cu o expresie de nemulţumire.

Ferrer îl priveşte zâmbind.

- Povesteşte-ne, Payns, îi cere Hugues.

Payns, care şi-a pironit privirea în hăul adânc, tuşeşte şi îşi drege glasul, încercând parcă să-şi ascundă un hohot de plâns. Şi rosteşte aceste cuvinte:

- Iisus a spus: *Nu mor. Mă culc pentru un somn îndelungat Eu sunt Iubirea care adoarme liniştită. Pătrund în inima oamenilor. în ţărâna Viitorului Sunt sământa care va da roadă în palma înţelepţilor şi a sfinţilor. Pentru că vă spun vouă, fraţii mei apa este sângele meu, focul este sufletul meu, aerul este suflarea mea, şi pământul este trupul meu. Jamaîn, Nor, Rouach, Jabashah. Pe I.N.R.I., eu nu mor. Voi veţi fi discipolii mei în secolele ce vor veni Veţi forma lungul Lanţ al uniunii între cei vii şi cei morţi şi nimeni nu va ajunge la Cunoaştere pentru a face din ea o armă a puterii Va veni o vreme, vremea Judecăţii de Apoi, care va decide trezirea mea. Voi aduce atunci umanităţi Viaţa eternă Şi nu va mai exista nici cerşetor, nici bolnav, nici rege, nici vasaL*

Rămân cu toţii tăcuţi câteva momente, loviţi de ploaie, cu sufletul plin de cuvintele încredinţate de Hristos Tradiţiei şi care au fost transmise de-a lungul secolelor.

Şi nu va mai exista nici cerşetor, nici bolnav, nici rege, nici vasaL

Hélène plânge încet, aproape timid, retrasă mai deoparte. Şi nu o mai face din cauza durerii. Tânăra femeie plânge în

 faţa nemăsuratei iubiri exprimate, înţelegând într-o bruscă iluminare mesajul acestui om care, dacă nu era fiul Domnului, era totuşi unul dintre numeroşii lui copii. Unul din acest mare neam omenesc căruia Dumnezeu i-a îmbrăţişat sufletul din vremuri străvechi.

Hélène plânge, cuprinsă de un sentiment de seninătate vecin cu fericirea.

O mână fermă şi totodată blândă, aspră şi în acelaşi timp fină o apucă pe a ei.

Este Payns.

- Plângi, sora mea. Ştiu de ce plângi, şi te invidiez.PARTEA A PATRA

Pentru viaţa veşnică..

.1

Iniţierea lui Maurin

Primăvara alungă cu greu interminabila iarnă. Chiar dacă fragilele lumini ale cerului din Champagne au revenit să trezească în sfârşit tinerele mlădiţe, să deschidă mugurii mătăsoşi şi gingaşi, palidul şi îndepărtatul soare încă îşi mai reţine căldura.

Serile reci scurtează zilele, şi vântul se stârneşte în fiecare noapte, umed încă, aducând dinspre fluviu şi din canalele acestuia mirosuri de mâl gras.

Târziu în noapte, o încăpere rămâne luminată la primul etaj al prezbiteriului din Châlons, învecinat cu catedrala. Ochiurile groase de geam susţinute de împletiturile de plumb împiedică vederea din afară a siluetelor aflate în cabinetul episcopului Philippe.

Un bărbat stă aşezat la birou şi scrie. Umerii săi largi, ceafa groasă şi tonsura indică faptul că e vorba despre Philippe. Un al doilea bărbat stă în picioare, în partea stângă, foarte aproape de episcop. Şi, în sfârşit, un al treilea stă nemişcat în umbră, ceva mai departe.

Mâna episcopului tremură, iar pana cu care scrie agaţă foaia velină, în timp ce bărbatul care stă în picioare lângă el îi dictează cu un glas dulce şi copilăresc:

- *Dragul ţi mult iubitul meu frate Hugues, prin prezenta misivă pe care ţi-o aduce un preot în care am deplină încredere, te rog să vii la mine cât mai curând, în episcopia mea din Châlons. Trebuie să-ţi comunicfără întârziere ceva referitor la Papă, care se află actualmente în Reims...*

Bărbatul îşi continuă dictarea. De îndată ce o termină, se apleacă asupra biroului, împătureşte scrisoarea în patru şi ia o bucata de ceară pe care o încălzeşte la flacăra lumânării, pre- gătindu-se să sigileze plicul.

- Puneţi-vă sigiliul, Monseniore, rosteşte vocea calmă.

Apoi, imediat ce episcopul s-a executat cu gesturi febrile,
bărbatul îi înmânează scrisoarea celui de-al treilea personaj care iese din umbră pentru a o primi.

- Să-i dai plicul acesta contelui, personal, şi apoi faci ceea ce am convenit.

- O să mă întorc cu Hugues şi îl voi conduce imediat în acest apartament.

- Perfect. Acum du-te ca să nu fii văzut şi linişteşte-i pe ceilalţi; să mă aştepte cu caii sub fereastră. O să avem foarte puţin dmp la dispoziţie ca să acţionăm... Ah, încă un detaliu!

- Da, care?

- Ai sânge pe mâneca stângă. Şterge-l înainte de a te prezenta în faţa contelui.

*

Sunt toţi prezenţi: contele Hugues, Payns, Schelomet, Ferrer, Eliphas şi Emeric. S-au aşezat de jur împrejurul lui Maurin, în capela luminată de sfeşnice.

Pe altar, lângă o mare făclie stinsă, au fost aşezate un potir plin cu vin şi o bucată de pâine.

Maurin s-a îmbrăcat cu o robă albă. E desculţ.

Payns stă în faţa băiatului, cu mâna dreapta aşezată pe fruntea lui. Şi spune:

- Prin cele patru forţe... Jamai'n, Nor, Rouach,Jabashah... Prin ordinea regăsita în foc, sare, sulf, mercur şi azot... În

numele lui Iisus, te primim în Lanţul nostru de uniune, Maurin, fiul meu. Te acceptăm în Loja Primară.

Payns îşi ia mâna de pe fruntea copilului şi continuă:

- Prin Triunghi, Hexagramă, Omega, Cruce şi Tau, te alături astăzi marii comunităţi a morţilor şi a viilor care şi-au consacrat şi îşi vor consacra viaţa protejării Adevărului şi a Cuvântului secret al lui Hristos.

Şi toţi rostesc la unison:

- Prin I.N.R.I.!

Payns se apropie de altar, ridică potirul şi pâinea şi spune:

- Să mâncăm această pâine şi să bem acest vin, trupul şi spiritul nemuritoare ale lui Iisus!

- Prin I.N.R.I.! Prin trupul şi sângele lui Hristos, prin nisip şi aur, fie ca Tradiţia să se păstreze pentru gloria Cunoaşterii!

Payns îi întinde pâinea fiului său; copilul ia o bucată din ea şi o mănâncă imediat.

- Pâinea pământului este carnea vieţii.
Cavalerul îi oferă apoi potirul.
- Vinul pământului este sângele vieţii.
După aceea, Payns se foloseşte de o lumânare pentru a aprinde făclia cea groasă şi rosteşte:
- Maurin, fiule, ai primit adevărata împărtăşanie care te uneşte cu fraţii Lojii Primare. Prin acest sacrament, ai îmbrăţişat cauza lor şi te-ai angajat să respecţi jurământul pe care l-au făcut odinioară strămoşului tău Iisus, fondatorul ordinului.
Hugues a luat potirul şi pâinea. Bea şi mănâncă. Apoi e rândul tuturor celorlalţi fraţi să facă la fel. Payns ridică făclia deasupra capului tânărului adept.
- *Igne Natura Renovatur Integra.* Prin foc, Natura este integral reînnoită... Fie ca Lumina lui Iisus să ne călăuzească până la sfârşitul vremurilor, în fraternitate şi Cunoaştere!
- Prin I.N.R.I.!
Payns coboară şi ridică făclia de trei ori la rând înainte de a o aşeza din nou pe altar.

Revenit lângă fiul său, face un gest care-l surprinde pe copil. Îi dezveleşte pieptul. Maurin se dă înapoi cu un pas. Deodată, conştientizează răcoarea ce domneşte în capelă: dalele de sub picioarele sale... umbra ce întunecă vitraliile.

Se înfioară.

Payns îngenunchează în faţa lui, îi zâmbeşte şi îl sărută în partea stângă a pieptului. O mângâiere lungă şi tandră, cu buzele lipite de mamelon. De îndată ce Payns se ridică, Hugues îngenunchează şi el şi procedează întocmai.

Şi la fel fac toţi fraţii.

Odată încheiată această ceremonie neobişnuită, Payns aranjează la loc roba fiului său şi spune:

- Sângele lui Iisus este în pieptul nostru, Maurin. Eşti ultimul dintre descendenţii lui care va procrea. Fraţii care vor urma vor săruta inima fiilor tăi... Şi fiii tăi vor procrea; viitorii fraţi vor săruta inima lor până când, într-o bună zi, fraţii vor săruta însăşi inima lui Iisus. Tu eşti Inima Sfântă a viitorului şi îl respectăm pe fratele nostru Prim, onorându-te pe tine. Pentru că sora ta nu mai este şi nu mai poate procrea. Tu şi cu mine, copile, suntem ultimele verigi din neamul lui Hristos.
- Dar dacă o să dispărem amândoi, tată?
- Tradiţia nu va păstra atunci decât Cuvântul fratelui nostru Prim şi rămăşiţele lui pământeşti din Pădurea Răsăritului.
- Aş vrea să ştiu...

-Ce?

- Dacă Iisus ar reveni la viaţă...

Da? Ochii lui Maurin s-au mărit. Flacăra făcliei groase străluceşte în ei. Dacă Iisus ar reveni la viaţă, ar avea cum să procreeze din nou? Va transmite harul său descendenţilor lui? Femeile şi bărbaţii din sângele lui ar deveni nemuritori?

Payns se gândeşte o clipă şi se întoarce spre prietenii lui, căutând un sprijin din partea lor. Apoi, revine la Maurin şi spune

- :Nu ştim. De altfel, nu ştim nimic în legătură cu o posibilă reînviere a strămoşului nostru. Suntem siguri că moartea nu l-a alterat aşa cum se întâmplă în mod tradiţional cu orice corp organic. Ti-am spus că viaţa - cel puţin o formă letargică a vieţii - încă se mai menţine în el graţie procedeului alchimic pe care şi l-a aplicat. Tradiţia ne lasă să sperăm că, dacă fraţii îi vor administra medicina I.N.R.I. conform regulilor, Iisus va reveni treptat la viaţă. Oasele lui se vor întări din nou, măduva le va iriga, ţesuturile se vor regenera, venele şi arterele se vor reface, apa, sarea şi sângele vor curge iarăşi prin ele. Dar numai experienţa poate verifica această ipoteză.

- Noi credem în ea, intervine Eliphas, dar câteodată ne mai şi îndoim. Orice ştiinţă implică şi îndoiala, Maurin. Certitudinea nu aparţine lumii oamenilor.

- Avem această speranţă, adaugă Schelomet. Practica I.N.R.I. a permis sfidarea morţii... O va învinge oare definitív?

- Trebuie să te laşi pătruns de învăţătura Tradiţiei, continuă Payns. Această învăţătură este dublă, aşa cum ai putut să sesizezi. Este de ordin ştiinţific, în ceea ce priveşte corpul lui Iisus, şi de esenţă simbolică prin mesajul pe care trebuie să-l extragem din ea.

- înţeleg, se hazardează Maurin. Hristos era Iubire şi Cunoaştere; şi nouă ne revine misiunea de a o dărui pe prima şi de a o aprofunda pe cealaltă, pentru ca el să trăiască veşnic prin faptele noastre...

- Ţi-am spus deja, intervine Eliphas cu un zâmbet larg, eşti cu adevărat Un soi bun, tinere frate! O sămânţă care nu cere altceva decât să germineze în excelentul ogor al inteligenţei tale.

- Sunteţi prea bun, maestre Eliphas. Iniţierea mea în Loja voastră îmi conferă dintr-odată o minte savantă şi o conştiinţă doctă?!

Gluma copilului declanşează râsul celor din jur.

- O sământă bună! repetă Eliphas.

2
Capcana

Payns intră în dormitorul lui Maurin şi deschide obloanele, făcând o zarvă veselă. Copilul mormăie şi îşi trage cuvertura peste faţă, pentru a se proteja de lumina palidă a zilei.

- S-a crăpat de ziuă! îi strigă Payns râzând. E cea mai bună oră pentru trezire!
- Vrei să mă faci să mor de frig, tată!
- Ne aşteaptă o zi grea, fiule. Ieşi din pat, inspiră îndelung aerul ăsta proaspăt şi spală-te viguros din cap până-n picioare!

Maurin se aşază cu părere de rău pe marginea patului, schiţând o grimasă contrariată.

- Trebuie să fac toate astea chiar aşa de dimineaţă? se miră el. Nu m-ai obişnuit să fiu atât de matinal.
- Asta e, vremurile s-au schimbat! Acum, odată ce eşti frate în Loja Primară, trebuie să adopţi şi disciplina ei. Fiecare oră din zi este o binecuvântare a vieţii. Am de gând să te duc în vizită pe şantierul din Pădurea Răsăritului. Maestrul Eliphas aproape că a terminat Mormântul. Iar el s-a întors acolo încă din ajun!
- Să-i fie de bine! încep să regret copilăria... Schimbarea asta mi se pare cam brutală! Toată lumea din casă încă doarme liniştită.
- Ba nu e deloc aşa: tocmai a intrat un călăreţ pe poartă, îl contrazice Payns aplecându-se peste fereastră.

într-adevăr, în curte se află un călăreţ care poartă o haină groasă de blană. Bărbatul descalecă şi se adresează uneia dintre gărzile care i-a deschis poarta:

- Trebuie să-i înmânez un mesaj urgent domnului conte, din partea episcopului din Châlons.

- Mă duc să-l anunţ pe stăpânul meu.

Mesagerul nu are prea mult de aşteptat. Hugues apare îndată, însoţit de Constance care şi-a petrecut un şal de lână peste umeri şi şi-a acoperit capul cu o bonetă.

Intrigat, Hugues apucă plicul şi îl desface grăbit. Se îndepărtează de mesager şi citeşte cu voce tare pentru a putea fi auzit de soţia lui:

- Dragul fi mult iubitul meu frate Hugues, prin prezentul mesaj pe care ţi-l aduce un preot în care am deplină încredere, te rog să vii la mine cât mai curând, în episcopia mea din Châlons. Trebuie să-ţi comunic fără întârziere ceva referitor la Papă, care se află actualmente în Reims. Te rog să fii cât se poate de discret. Problema fiind foarte gravă, vreau ca tu să fii singurul care află secretul Vei judeca după aceea dacă trebuie să-l împărtăşeşti. Devotatul tău Philippe.

Hugues se întoarce imediat în casă pentru a se pregăti de drum.

- Plec chiar acum! Philippe este aliatul nostru în cadrul Bisericii; este un om înţelept care nu m-ar chema fără motiv. Să-i fi comunicat oare Pipa că l-am otrăvit?

Payns i s-a alăturat şi spune:

- Te însoţesc. Să fim precauţi şi să luăm câţiva oameni cu noi, în cazul în care palatul ar fi supravegheat de Gardienii Sângelui. Să nu riscăm.

Contele îi răspunde zâmbind:

Fidelul şi precautul meu cavaler Payns care mă păzeşte ca o doică! Ce rău mi s-ar putea întâmpla cu un asemenea camarad?Nu glumi, Hugues. Am pierdut deja pe atâţia dintre ai noştri pe care nu am putut să-i protejez! Am mustrări de cuget în fiecare zi... Şi sunt o povară atât de grea!

Maurin iese din camera lui. Cu cămaşa desfăcută la piept, cu chipul încă boţit de somn, coboară scara şi îşi găseşte tatăl care aşteaptă la uşa apartamentului contelui.

- O să lăsăm pe mâine vizita noastră pe şantier, anunţă Payns.

- Şi pentru asta a trebuit să ies din patul meu cel cald! Ce s-a întâmplat?

Hugues şi cu mine trebuie să ajungem în Châlons.

- Aha! Ei bine, eu urc înapoi...

Băiatul se răsuceşte pe călcâie şi urcă scara fredonând.

- Leneşule! îi strigă tatăl său râzând.

*

Contele Hugues, Payns, mesagerul lui Philippe şi trei oameni înarmaţi se prezintă la episcopul din Châlons la scurt timp după miezul zilei.

Li se deschid porţile, şi contele i se adresează unui preot care le iese în întâmpinare:

Sunt Hugues, conte de Champagne, feudatar al regelui şi frate al episcopului cu care am venit să mă întâlnesc la cererea sa.

Ah, răspunde preotul, nu ştiam că Monseniorul aşteaptă vizita dumneavoastră, messire. Nu şi-a informat secretarii în acest sens. Fiţi totuşi binevenit la noi.

- Unde îl pot găsi?

- În apartamentele sale, fără îndoială. Nu a mai ieşit de acolo de ieri-seară; mă tem că iarăşi îşi strică vederea cu pergamentele alea vechi şi încâlcite scrise în latină sau în greacă! A refuzat

chiar şi serviciile valetului său azi-dimineaţă, când acesta a bătut la uşa lui. Şi, cu siguranţă, Monseniorul nici măcar nu a mâncat fiind prea ocupat cu îndeletnicirile sale.

- Nu stă în obiceiurile lui să sară peste o masă, se miră Hugues descălecând. Dimpotrivă, cucernicul meu frate chiar

păcătuieşte adesea prin lăcomie. Mă duc să-i fac puţină morală. Aşteaptă-mă, Payns; o să- ţi spun când să urci dacă Philippe este de acord. Hai să vedem care e problema atât de gravă pe care vrea să mi-o comunice.

- Dacă întârzii prea mult, o să mă invit la masa acestor pastori cumsecade, răspunde Payns zâmbind.

- Cum să nu, dacă vă place supa de varză cu pâine înmuiată, brânza acră şi nucile uscate...

Mesagerul îl invită pe Hugues să-l urmeze.

Payns descalecă şi îşi dezmorţeşte picioarele, făcând câteva flexiuni. Preotul, un bărbat voinic, cu pielea arsă de soare şi cu privirea jucăuşă, nu manifestă nici o intenţie de a se întoarce la treburile sale. Dimpotrivă, profitând de oportunitatea ce i se oferă, încearcă să se distreze un pic făcând conversaţie cu cavalerul:

- E drept că nu s-a întâmplat niciodată ca episcopul nostru să nu binecuvânteze masa de dimineaţă. Este un moment pe care-l apreciază mult, manifestând de fiecare dată bucuria de a celebra o nouă zi. După aceea, ne salută pe fiecare dintre noi cu căldura care-l caracterizează. Treaba care îl reţine în birou] lui trebuie să fie foarte acaparantă!

Între timp, mesagerul îl conduce pe Hugues în clădirea austeră. Cei doi bărbaţi încep să urce o scară cu trepte negre care trosnesc sub paşii lor.

Ajunşi într-un vestibul îngust, pătrund apoi pe un culoar acoperit cu gresie brun-roşiatică. Apartamentul episcopului se află la capătul coridorului. Fără să bată în uşă, ceea ce-l surprinde oarecum pe conte, mesagerul o deschide şi îi face loc lui Hugues să treacă.

Philippe stă aşezat la biroul lui. Nemişcat. Nu reacţionează la apariţia fratelui său.

Hugues se apropie.

- Philippe! Ce-i cu întunericul ăsta? E atât de frumos afară astăzi...

Mesagerul a rămas lângă uşă.K)6 UI UI L.K CONVARD Philippe...
- Hugues, se aude glasul tânguitor al episcopului, tu eşti? O să mă ierţi oare?
- Pentru ce să te iert, frate?
Hugues mai face câţiva paşi.
- Ţi-am... Ţi-am scris pentru că îmi era mult prea rău... El mi-a dictat... pentru a-ţi întinde o capcană!
Contele descoperă că fratele lui are braţele legate la spate. Se repede la el. Îi vede faţa tumefiată, buza de sus spartă, sânge pe frunte...
- Ai fost bătut! Sărmanul meu frate, ce ţi s-a întâmplat?
Philippe îl priveşte implorator şi rosteşte cu o voce îndurerată:
- Fugi! E aici! Fugi, Hugues...
Hugues se întoarce iute spre uşa care dă spre o altă încăpere. întuneric. Şi totuşi în pragul ei apare o siluetă din umbră.
- Am apelat la acest şiretlic pentru a te aduce la mine, conte. Eram sigur că o să muşti momeala. Era suficient să-ţi pomenesc despre Papă.
Silueta: glugă, o mantie amplă şi o secure în mâna dreaptă. *
Preotul vorbeşte neîncetat, fericit că poate conversa cu acest cavaler amabil, prieten al contelui de Champagne, un om care a fost în Ierusalim şi s-a înclinat la Mormântul lui Iisus Hristos.
- Aţi călătorit bine? Troyes e la mare distanţă de Châlons.
- Vremea a ţinut cu noi, iar mesajul adus de preotul vostru ne cerea să ne grăbim.
- Preotul nostru? Vorbiţi despre omul acela care a urcat cu contele?
- într-adevăr, chiar la el mă refer. A sosit dis-de-diminea- ţă la castelul contelui şi imediat după aceea am pornit la drum.

Apoi, cuprins de o bruscă îngrijorare, Payns întreabă:

- Cum? Mesagerul ăsta nu aparţine casei episcopului?

- În nici un caz, domnule! Eu credeam că e unul dintre oamenii dumneavoastră...

Neliniştea îi îngheaţă sângele lui Pâyns, care le strigă imediat bărbaţilor înarmaţi:

- E o capcană! Repede, voi trei, veniţi cu mine! Pregădţi-vă de luptă, contele e în pericol de moarte!

Se năpustesc în clădirea masivă.

*

Hugues a schiţat un pas, încercând să se retragă spre uşa dinspre coridor, care este însă păzită de mesager. Bărbatul cu securea se află în încăpere.

- Nu ai nici o posibilitate să te retragi, Hugues. Ţi-a sosit ceasul, trebuie să-ţi iau inelul de la mâna dreaptă. Precum vezi, culeg recolta pentru a apăra interesele Sfintei Biserici.

- Oamenii mei sunt jos...

- Şdu; nu vor avea timp să te salveze. Am nevoie doar de câteva secunde pentru a obţine...

Ucigaşul a ajuns lângă birou; episcopul îl priveşte, încercând să-i ghicească trăsăturile chipului ascuns sub glugă. Deodată, e cuprins de teroare. Pentru că bărbatul cu securea îşi ridică arma. O face ca şi cum ar executa un gest obişnuit, lipsit de importanţă, spunând:

- Mai întâi, martorul!

Securea loveşte ceafa lui Philippe. Capul episcopului, pe jumătate desprins de trunchi, se prăbuşeşte într-un unghi ciudat pe pieptul care se înroşeşte imediat de sânge.

Hugues a scos un urlet. Ochii fratelui său, chiar şi morţi, chiar şi din această faţă strâmbă şi

grotescă, încă îi mai zâmbesc tandru din spatele vălului de spaimă care-i acoperă.

Cavalerul şi-a scos spada din teacă. Se năpusteşte asupra asasinului.

- Monstrule! Nu trebuia să-l ucizi pe acest om nevinovat.

- Haide, zău aşa, nici un suflet nu este neprihănit! Fratele tău cunoştea Secretul, iar tu l-ai condamnat atunci când i l-ai încredinţat.

Hugues este aruncat la pământ de o puternică lovitură primită în frunte, aplicată cu mânerul securii. Ucigaşul a lovit
ca un tăietor de lemne, violent, fără să-i lase timp adversarului său să prevadă atacul.

- Inelul tău, conte...

Mesagerul de lângă uşă strigă:

- Să terminăm mai iute, oamenii urcă deja scara! O să spargă uşa şi...

- Ce grăbit eşti, Robert! Ştii bine că îmi place să savurez aceste momente... Trebuie să găseşti plăcere în meseria pe care o faci. Mai ales atunci când aceasta este o artă fină...

Culcat la pământ şi devenit prizonierul ucigaşului care-l ţine sub control, Hugues strigă:

- Eşti un măcelar nenorocit!

Vocea mieroasă, dar lipsită de orice amabilitate devine gravă şi domoală:

Nu, conte. Sunt braţul Adevărului. Arma lui Dumnezeu! Şi dacă îi aduci injurii războinicului lui Dumnezeu înseamnă că-l ofensezi chiar pe El.

- Stăpâne, se impacientează mesagerul, oamenii au ajuns pe culoar!

- Da, bine...

Vocea copilăroasă devine uşor agasată.

- Da, bine... Dacă trebuie să ne grăbim...

Asasinul retează cu o lovitură scurtă mâna dreaptă a contelui şi trasează o cruce şi cifra 4 pe fruntea acestuia, cu propriul lui sânge.

- *În hoc signo vinces!*

Uşa se face ţăndări. Mesagerul e împins; încearcă totuşi să-şi apere stăpânul.

- Sfinte Hristoase, am ajuns prea târziu! se lamentează unul dintre cei trei oameni înarmaţi, văzându-l pe conte leşinat şi scăldat în propriul sânge care nu încetează să ţâşnească din rana oribilă.

Braţul, precum un animal rănit, e străbătut de spasme, ca şi cum s-ar fi eliberat de corpul inert.

- La o parte! strigă Payns înfigând lama săbiei în gâtul mesagerului şi străpungându-l dintr-o parte într-alta.

îngenunchează apoi lângă prietenul său, în timp ce le ordonă oamenilor:

- Din dragoste pentru conte, nu-l lăsaţi pe ucigaş să scape!

Cei trei bărbaţi năvălesc în cea de-a doua încăpere, în
vreme ce Payns trage trupul rănitului lângă şemineul în care încă mai ard câţiva cărbuni, vestigii ale focului nocturn.

Hugues a deschis ochii.

- Sunt nevoit să-ţi provoc o nouă suferinţă, frate, îl previne Payns... Dar trebuie neapărat să-ţi cauterizez rana, altminteri o să-ţi pierzi tot sângele.

Am înţeles! Crezi că asta va fi suficient?

Preotul intră la rândul său în apartamentul episcopului şi descoperă spectacolul înspăimântător. Sânge. Sânge pe jos, pe roba lui Philippe. Capul acestuia, abia mai ţinându-se de corp prin tendoane şi ligamente fragile, obrazul drept sprijinit de piept într-o poziţie obscenă. Cavalerul îngenuncheat, susţi- nându-l pe contele care geme...

- Dumnezeule, exclamă preotul, doar nu aveţi de gând să-i ardeţi braţul?

- Este singura modalitate, răspunde Payns pe un ton aspru. Trebuie să-i trec încheietura prin foc... Să-i ard carnea pentru a opri sângerarea! Poţi să leşini mai târziu, acum fugi şi caută ajutoare!

Se aude un sfârâit. Mirosul greţos al pielii şi al muşchilor calcinaţi de foc. Sânge care se prelinge şi fierbe de căldură.

Contele nu a ţipat deloc. A leşinat din nou, şi Payns e mulţumit de asta; în felul acesta, îi poate ţine mai mult timp încheietura mâinii în focul reînteţit.

Bărbatul cu securea a reuşit să fugă. A sărit de la o fereastră. După ce face un salt într-o curticică interioară, la fel de uşor ca o pisică, încalecă pe unul dintre cei doi cai, unul pentru el, celălalt pentru Robert le Roué, pe care i-au pregătit cei trei Gardieni ai Sângelui care-i aşteptau.

În momentul în care trupa e gata să pornească la drum, unul dintre Gardienii Sângelui întreabă îngrijorat:

- Nu-l aşteptăm şi pe Roué, stăpâne?

- Sacrificiu] lui m-a ajutat să scap. Vedeţi? Am mâna dreaptă a contelui. De-acum, nu ne mai rămân decât două nume de tăiat de pe listă: Payns şi văduva lui Brienne.

- Ah, Payns...

- Ei bine, ce-i cu Payns?

- E un magician şi un vrăjitor!

- Sunteţi nişte neghiobi superstiţioşi, care dau crezare unor basme pentru copii, spune ucigaşul dând pinteni calului. Payns o să fie doborât precum ceilalţi patru „fraţi" ai lui, şi atunci o să-mi închei contractul. *Dominus vobiscum.*

- *Et cum spiritu tuo,* îi răspund în cor cei trei Gardieni ai Sângelui.

După o scurtă cavalcadă, trupa trebuie să se despartă.

- O să ne reîntâlnim la noapte, în locul obişnuit, le ordonă omul cu securea. Vom forma Loggia pentru a-l asculta pe spionul nostru. Cred că Papa îmi ascunde anumite lucruri.

- Poate că mirosul sângelui îl indispune pe Sfântul Părinte? întreabă unul dintre cei trei Gardieni.

- Sau poate că şi-a pierdut răbdarea? presupune un altul, îşi închipuia desigur că vom recupera cele cinci inele mult mai repede.

- Misiunea noastră se va încheia în curând, şi Papa se va putea întoarce în palatul lui confortabil cu sufletul împăcat. Şi astfel Istoria va fi scrisă! Mii de pelerini vor merge să se recu- leagă la Mormântul crucificatului în Ierusalim. Vor respecta această credinţă în secolele viitoare. *Amen!*

Amen, **rostesc cei trei Gardieni.3**

Maestrul Guillemet

Payns i-a şters fruntea contelui, făcând să dispară crucea şi cifra care o pătau.

- Criminalul ne-a scăpat, domnule Payns! II aşteptau trei oameni lângă zid. Au fugit în mare grabă şi cred că e inutil să pornim în urmărirea lor; n-o să-i ajungem din urmă.

- Ajutaţi-mă să-l duc pe Payns în camera lui Philippe; l-am trimis pe preot să aducă un doctor.

Rănitul şi-a recăpătat cunoştinţa. Livid, aruncă o privire spre braţul său mutilat, a cărui extremitate neagră s-a umflat. Apoi, se uită îndurerat la corpul fratelui său, care a rămas în continuare aşezat la birou, aproape decapitat.

- I-a tăiat gâtul lui Philippe râzând, Payns! Râdea! Ai auzit? Râdea!

- Te asigur că o să-l fac să-şi înghită râsul. O să omor această viperă în memoria tuturor celor pe care i-a masacrat.

Hugues continuă să vorbească, în timp ce este culcat pe patul episcopului:

- Dar zilele trec, şi el nu încetează să ucidă. Suntem pe cale să pierdem lupta... Mi-ai spus că Papa o să ne cheme... că o să ne implore...

- Ai răbdare. Boala pe care i-am transmis-o nu poate fi vindecată fără ajutorul nostru. Suntem singurii care deţin antidotul.

Cu gesturi pline de blândeţe şi de dragoste, Payns ridică uşor ceafa prietenului său pentru a-i strecura o pernă sub cap. Se aşază apoi lângă el, pe marginea patului.

- Dă ordin să mă ducă acasă, îi cere contele. O să luăm o căruţă... Şi, după aceea,

maeştrii Ferrer şi Schelomet îşi vor putea exersa ştiinţa.

O să fac ceea ce-mi ceri. Vom pleca de îndată ce medicul îţi va aplica o cataplasmă. Dar acum nu mai vorbi. Odih- neşte-te. Păstrează-ţi puterile pentru călătorie.

- Aş vrea atât de mult să mai trăiesc, prietene... Pentru Constance şi pentru copiii mei. Sunt atât de tânăr!

- O să trăieşti, Hugues. Am reuşit să opresc la timp hemoragia, evitând astfel o pierdere totală a sângelui.

Un bărbat în vârstă şi mic de statură intră în încăpere.

- Sunt maestrul Guillemet, domnilor, anunţă el deschizând o geantă voluminoasă. Am venit cât am putut de repede când mi s-a spus că e vorba despre un membru retezat şi carbonizat.

Câţiva preoţi au intrat în biroul episcopului scoţând strigăte îngrozite. Se aud apoi agitându-se în jurul cadavrului. Unii au început să se roage. Alţii plâng, trăgându-şi nasul ca nişte copii înspăimântaţi.

Maestrul Guillemet examinează braţul secţionat al contelui.

- Da, văd, remarcă el, i s-a administrat un remediu sever!

- Eu sunt autorul, spune Payns.

- Nu vă dezaprob. Dimpotrivă! I-aţi salvat viaţa, fără îndoială. Zău aşa, eu nu mai pot face altceva decât să-i uşurez durerea şi să aplic un unguent care va închide carnea împiedicând totodată infecţia.

Doctorul îşi scotoceşte prin geantă; scoate vase, borcane, cârpe şi săculeţe cu pudră.

Să se încălzească un hârdău cu apă, comandă el, şi să mi se aducă oţet ca să dezinfectez rana.Se apleacă mai aproape de flictenele largi, părând că le adulmecă precum un câine bătrân şi examinându-le îndelung pentru a le evalua. Se ridică apoi şi constată:

- E inutil să legăm arterele. Au fost arse foarte tare şi nu necesită nici o intervenţie. În ceea ce priveşte oasele, acestea au fost sparte brusc. O lovitură dură... Bun, deci unde-i apa aia caldă?

Se întoarce nerăbdător.

- Vine acum, i se răspunde din biroul episcopului. A trebuit să reaprindem focul, doctore!
- Şi oţetul!
- Iată-l, îl linişteşte un preot întinzându-i un flacon de culoare maronie.

Maestrul Guillemet este renumit pentru calitatea îngrijirilor pe care le acordă de peste patruzeci de ani semenilor săi, dar deloc apreciat pentru amabilitatea sa, calitate care-i este de cele mai multe ori străină şi pe care o consideră drept o pierdere de timp.

întreţine cu colegii lui legături reci şi austere, refuzând în mod constant orice efuziuni de recunoştinţă atunci când salvează o viaţă sau doar vindecă pe cineva de o simplă anghină.

Dar numeroşii ani de experienţă i-au permis să dobândească o practică magistrală, şi maestrul îşi predă arta studenţilor plini de admiraţie, cu o profundă aroganţă şi o orgolioasă trufie.

Dezinfectând rana îngrozitor de tumefiată, cu gesturi aproape feminine, doctorul mormăie în barbă:

- Bineînţeles, asta nu mă priveşte pe mine... Ce s-a petrecut aici nu este treaba mea. Totuşi, chiar dacă vederea mea a scăzut mult odată cu trecerea anilor, tot am reuşit să văd că Monseniorului episcop i s-a tăiat gâtul! Şi că, pentru

el, ştiinţa mea nu va mai fi de nici un ajutor... Ce epocă îngrozitoare, în care oamenii sfinţi sunt ucişi în propria lor încăpere unde, în plus, se mai retează şi braţe! Niciodată nu i-am iubit prea mult pe semenii mei, care sunt, în general, nişte godaci umblători pe picioarele din spate, ceea ce le conferă după cum îşi imaginează ei - raţiune şi evlavie! Dar trebuie să admit că judecata mea nu face altceva decât să se confirme în amurgul vieţii... Apa aia este în sfârşit gata?

Această din urmă frază a fost rostită pe un ton strident, agasat.

În fine, unul dintre oamenii înarmaţi soseşte cu un hârdău din care ies aburi.

- Pune-l aici, neîndemânaticule!

Payns îl priveşte pe bătrânul care îi acordă îngrijiri prietenului său, apreciindu-i iscusinţa riguroasă şi prevenitoare. Doctorul curăţă antebraţul pacientului cu gesturi deosebit de delicate, aplicând cu mare precauţie pe piele cârpele înmuiate în apă, frecând zona rănită fără grabă, mai degrabă mân- gâind-o, pentru a îndepărta crustele de sânge, în timp ce continuă să vorbească, abia reţinându-şi mânia:

- E o lume tristă şi o epocă afurisită, zău aşa! Şi când mă gândesc că mi-am irosit frumoasa mea tinereţe umplându-mi până la durere sufletul cu acest trivium[1] blestemat... M-am îmbuibat cu gramatică în fiecare dimineaţă, ierni şi veri la rând! Cu retorică la amiază, în loc de prânz, în fiecare zi dată de Dumnezeu! Seara, cu astronomie, umblând cu ochii după stele şi urmărindu-le cursele infinite! Şi tatăl meu - odihneas- că-se în pacea paradisului - care voia să fiu mai savant decât el! Medicina? Bineînţeles, dar nu înainte de a învăţa să stăpânesc, până în cele mai mici detalii, artele liberale! Să-i studiez mai întâi pe dragii şi docţii Euclid,

Ptolomeu, Aristotel, Cicerone sau Pitagora şi mă adap, ca şi ei, la fântâna înţelepciunii! Şi pentru ce, domnilor? Cu ce rezultate? Pentru asta m-a patronat Hipocrate, doar ca să cos oameni care schilodesc şi sfâşie alţi oameni?

Azvârle în ciubăr cârpele înroşite şi începe să prepare o pastă într-un mojar, amestecând un ulei şi o pulbere galbenă.

Respiraţia contelui s-a mai domolit. Payns a rămas lângă el şi i-a pus o mână pe frunte. Observând acest gest de

prietenie, bătrânul doctor a schiţat un zâmbet scurt. Preţ de o secundă, doar atât.

Practicianul pare mulţumit de onctuozitatea unguentului preparat şi, cu ajutorul unei spatule, unge cu el plaga pacientului său.

- O să vă las această alifie, domnule, îi spune el lui Payns. Să repetaţi în fiecare zi, dimineaţa, ceea ce aţi văzut că am făcut eu. Pentru că am senzaţia că între dumneavoastră şi rănit există o legătură fidelă...

-într-adevăr, maestre Guillemet. V-am privit cu mare atenţie şi am remarcat că hrăniţi din abundenţă ţesuturile cu această grăsime, aplicând-o inclusiv pe zonele sănătoase din jurul rănii.

-Sunteţi un foarte bun observator. Practicaţi cumva medicina?

- Arta mea nu înseamnă nimic în comparaţie cu a dumneavoastră, răspunde cavalerul zâmbind. Prietenii mei mă folosesc mai degrabă ca pe un vindecător. Ştiu să repun oasele la loc, să cos o rană, să alin unele dureri... O învăţătură empirică pe care am primit-o de la străbunii mei... Şi mai ales din partea unei surori. Vocea maestrului Guillemet s-a schimbat imperceptibil. De data asta, accentele

stridente şi iritate au dispărut din glasul lui când rosteşte:

- Ştiinţa strămoşilor noştri nu trebuie luată în râs. A fost adesea marcată de bun-simţ şi e un fapt general admis că ea a fost rezultatul unor observaţii precise efectuate asupra lumii. Iată această pomadă, de exemplu, chiar cea cu care am uns din abundenţă braţul prietenului dumneavoastră... Ei bine, are şi ea o oarecare componentă magică!

Hugues uită de durerea lui şi întreabă uimit:

- Magie? Ce anume vreţi să spuneţi?

Maestrul Guillemet explică:

- Dintotdeauna, arsurile au fost afecţiunile cel mai greu de îngrijit, durerile - cel mai dificil de calmat! Pielea, muşchii şi tendoanele supurează. Carnea putrezeşte. Oasele se cangrenează... Cicatrizarea e anevoioasă şi în mod frecvent se formează escare, însoţite uneori de suferinţe atroce. Focul este cel mai rău duşman al corpului, pentru că vine din infern. Muşcă şi îşi lasă otrava în rana deschisă. Un fir de praf, o picătură de apă murdară, şi rana se infectează! Nu ştiţi câte ore am petrecut studiind despre modalităţile de remediere a acestei calamităţi... în zadar! I-am întrebat pe numeroşi confraţi iluştri şi am citit tratate fundamentale în domeniu. Fie că erau latine ori greceşti, nu am găsit în ele decât remedii banale: soluţii de ulei şi de apă de var, băi calde...

- Dar magia? întreabă nerăbdător contele.

- Ajung imediat şi la ea, messire... O femeie foarte bătrână, pe nume Pervenche, m-a chemat într-o zi în coliba ei, unde trăgea să moară, vegheată de un fiu retardat şi de o fiică dedicată trup şi suflet. Doamna Pervenche avea, în regiune, o reputaţie de vindecătoare, şi mărturisesc că auzisem uneori vorbindu-se despre ea, dar fără să

dau atenţie acestui subiect. Leacurile ei nu aveau efect asupra răului care o măcina şi o răpunea, aşa că mi- a cerut să-i uşurez moartea. Am diagnosticat o infecţie foarte gravă a intestinelor ei - avea sânge în materiile fecale -, şi i-am preparat nişte leacuri şi infuzii analgezice. Am vizitat-o în fiecare seară pentru a-i acorda îngrijiri; bătrâna nu mai suferea şi se stingea treptat, cu zâmbetul pe buze. în ajunul morţii, ghicind, fără îndoială, că i se apropie sfârşitul, m-a întrebat despre apostolatul meu şi a vrut să afle ce boli nu pot să vindec. Am fost surprins că mi-a pus astfel de întrebări, dar i-am răspuns totuşi: i-am vorbit despre arsuri, pe care nu reuşeam să le alin. Şi atunci, bătrâna mi-a spus: „Aşadar, nu cunoaşteţi pasta galbenă?" Mi-a arătat o etajeră plină cu punguţe şi borcane. „Luaţi pudra aia! Punga însemnată cu o mandragoră", mi-a indicat ea. M-am dus la etajeră şi am luat săculeţul pe care era desenată neglijent o mandragoră. I l-am adus la pat. L-a deschis şi mi-a dat să miros conţinutul. „Ştiţi ce este?" I-am răspuns că nu, şi ea a continuat râzând: „Ei bine, nici eu nu ştiu! Dar o prepar încă din copilărie, după reţeta mamei mele, care a învăţat-o, la

rândul ei, de la mama sa. Număr măsurile exacte ale ierburilor alese cu mare atenţie, pe care le zdrobesc apoi şi le amestec cu un număr precis de anumite insecte strivite... După aceea, las pudra să se usuce timp de o săptămână, vara, pe parcursul zilelor însorite şi al nopţilor cu lună plină. Apoi e bună de folosit. Ca să-i sporesc efectele, e suficient să o înmoi cu acest ulei... Cel de colo, de pe cealaltă etajeră..." M-am dus să iau flaconul cu ulei, şi bătrâna a început să-mi îndruge un refren asemănător. Apoi mi-a spus: „Vreţi să vă indic natura ingredientelor care intră în compoziţia pastei

galbene, maestre Guillemet?" Deja eram cam plictisit de pălăvrăgeala ei, însoţită uneori de horcăieli care o făceau de neînţeles. Am întrebat-o agasat: „Da, ar trebui măcar să ştiu la ce foloseşte faimosul dumitale panaceu!" încă îmi mai amintesc de răspunsul ei chicotit: „Ah, aşa este, nu v-am spus asta... Credeam că aţi înţeles. Pasta asta vindecă arsurile, maestre Guillemet!"

Doctorul adaugă, în timp ce sfâşie o cârpă pentru a confecţiona un pansament:

- Iată, au trecut mai bine de douăzeci de ani de când prepar această pudră şi acest ulei, domnilor. Şi pentru asta utilizez întocmai reţeta pe' care mi-a încredinţat-o doamna Pervenche! Usuc pudra timp de o săptămână, vara, în perioada cu lună plină... Nu este oare aici un pic de magie?

Hugues reuşeşte să zâmbească şi spune:

- O să mă rog pentru odihna doamnei Pervenche de îndată ce o să am puterea să fac asta!

- Aţi face bine, subliniază doctorul, chiar o merită din plin. O să vedeţi că peste vreo două sau trei zile nu o să vă mai doară braţul şi că arsura se va usca fără să se infecteze.

- Maestre Guillemet! îl interpelează Payns.

-Da?

- Sunteţi un om cumsecade.

- îmi pare foarte rău că sunt aşa. Aş fi vrut atât de mult să-mi detest aproapele aşa cum merită, pentru remarcabila lui prostie şi incurabila lui dorinţă de a face rău peste tot pe unde trece! Vedeţi dumneavoastră, în oraşul acesta exista un personaj de mare valoare şi cu o imensă bunătate... Şi nişte barbari l-au omorât tăindu-i capul!

- Episcopul Philippe... rosteşte Hugues, aproape hohotind de plâns.

- Exact, confirmă bătrânul. Chiar el! Un sfânt care nu invoca Scripturile cu orice ocazie, ci

mai degrabă vorbea o limbă pe care o putea înţelege şi cel mai mare neghiob.

- Era fratele meu..., spune Hugues dintr-o suflare.

- Dumnezeule! strigă doctorul. Dar asta înseamnă că dumneavoastră sunteţi contele... Contele nostru!

Maestrul Guillemet începe să tremure şi, ridicându-se de pe marginea patului unde se aşezase, îngaimă:

- Şi eu care v-am plictisit cu pălăvrăgeala mea de moşneag ramolit!

Apoi adaugă, întorcându-se spre Payns:

Luaţi ceva de scris, messire! Notaţi cu precizie reţeta doamnei Pervenche...4

Intuiţia preotului Denis

Cu faţa crispată de ticuri, cu fruntea strălucind de transpiraţie, don Mestrany îl primeşte panicat pe preotul Denis şi îl trage brutal de mâneca hainei.

- Ah, Denis! Te aşteptam cu nerăbdare. Vino... Repede!

- Ei bine, nu v-am văzut niciodată într-o asemenea stare! Parcă aţi fi bolnav, Monseniore!

- Nu glumi pe tema asta. Putem şti dacă infecţia Sfântului Părinte este contagioasă?

- V-am repetat-o de o sută de ori, nu e cazul să vă îngrijoraţi în această privinţă. Dar cum se simte Papa în această dimineaţă?

Trăgându-l literalmente pe preotul mărunţel spre apartamentul pontifului, don Mestrany răspunde:

- Rău. A suferit toată noaptea din cauza febrei puternice şi tocmai de aceea eram nerăbdător să te văd sosind.

- Şi totuşi ar fi trebuit să se simtă mai bine după tratamentul pe care i l-am administrat!

În camera Papei domneşte o agitaţie neobişnuită. Doi preoţi prepară unguente şi cataplasme pe o masă aşezată în faţa unei ferestre prin care pătrunde lumina zilei însorite. Cu ajutorul unei pene de gâscă, un alt preot încearcă să-i alin

ebolnavului durerea provocată de arsuri, executând imperceptibile mângâieri.

Papa stă aşezat pe marginea patului, cu bustul gol şi burta lui mare revărsată peste coapse. Geme, se lamentează, se văicăreşte, fără să-i pese că ar putea părea ridicol. Durerea şi epuizarea i-au răpit o mare parte din demnitate. Nu mai este altceva decât o biată fiinţă înspăimântată care suferă un martiriu.

Se întoarce spre preotul Denis pe care-l apostrofează bombănind:

- Ard! Mă consum fără încetare, maestre Denis! Uită-te în ce stare sunt, în ciuda leacurilor pe care mi le-ai administrat! Nu au nici un efect! Pomezile care mi se aplică, decocturile pe care sunt forţat să le înghit... Şi unele, şi altele sunt inutile!

- Cu toate astea, Sfinte Părinte, se justifică Denis apropi- indu-se de pacientul său, vă rog să fiţi convins că îmi pun toată ştiinţa în aceste reţete.

- Vrăjitorii ăia... Payns şi contele Hugues mi-au otrăvit sângele; răul se extinde tot mai mult pe zi ce trece. Uită-te şi dumneata, îmi apar băşici şi pe piept, şi pe gât; abia mă abţin să nu-mi smulg pielea de pe mine!

Denis a scos o lupă din traistă şi examinează minuţios furunculele purulente, strâmbându-se contrariat.

-Nu înţeleg, admite el, cataplasmele cu *A litara* şi cu *Asteraceae* trebuiau să vă aline durerea. Iar *Echinacea purpurea* pe care v-o administrez dimineaţa şi seara ar fi trebuit să vă cureţe venele. Mă întreb dacă *Uncaria tomentosa* n-ar fi mai potrivită în această infecţie care...

- Pentru Dumnezeu, Denis, încetează să mai turui ca o meliţă savantă şi mai bine vindecă-mă!

Da, da, Sfinte Părinte... Asta încerc să fac. Totuşi, boala asta este foarte misterioasă. N-am mai văzut până acum aşa ceva. Nu e o plagă obişnuită, Sfinte Părinte. Hmm... Dacă aş cunoaşte natura otrăvii care v-a infectat, aş putea, fără îndoială să-mi fac treaba cu mai mult discernământ.

Tonul preotului s-a vrut ironic, şi don Mestrany îl dojeneşte cu asprime:

- Ţi-am explicat cum a fost otrăvit suveranul nostru pontif de blestemaţii ăia din Champagne!

- Desigur, Monseniore, ştiu asta. Dar cu ce fel de venin au comis această crimă? Pentru că aici e vorba despre o maladie foarte ciudată!

Papa oftează.

- O să fiu nevoit să-i implor pe Payns şi pe contele de Champagne să-mi dea antidotul, don Mestrany?

- Cu ce preţ? se întreabă clericul.

Preotul zâmbeşte.

- Sfinte Părinte, mi-aţi făcut recent onoarea să comentez trei desene... Numai un alchimist ar fi putut trasa acele figuri.

- Ce vrei să spui? îl întreabă pontiful brusc.

- Circulă o mulţime de zvonuri de la întoarcerea-contelui de Champagne din Ierusalim. Trei dintre cei patru cavaleri care l-au însoţit au fost victimele unor crime îngrozitoare...

- Continuă, îl îndeamnă Papa.

- Asasinul i-ar fi mutilat retezându-le mâna dreaptă cu o lovitură de secure. Se vorbeşte că ucigaşul le-a sustras un secret adus din Ţara Sfântă. Un secret legat de Piatra Filosofală...

- Cleveteli, desigur! spune Sfântul Părinte măturând aerul cu dosul mâinii.

- Bârfe şi trăncăneli, bineînţeles! continuă preotul. Treaba asta nu poate avea legătură cu

desenele pe care m-aţi invitat să le descifrez şi nici cu otrăvirea dumneavoastră, Sfinte Părinte. Fără îndoială!

- Cel puţin aşa trebuie să considerăm lucrurile, Denis.

- Fireşte, pentru că acesta este adevărul... Ar fi o necuviinţă să nu se dea crezare adevărului rostit chiar de dumneavoastră.

După ce dezinfectează rănile Papei şi îi ocărăşte pe clerici pentru nepriceperea lor la confecţionarea unui pansament, abatele Denis se retrage împreună cu don Mestrany pentru o convorbire privată. Cei doi bărbaţi fac câţiva paşi pe culoar.

- Vă mărturisesc că sănătatea Papei mă îngrijorează foarte mult, Monseniore.

- Trebuie să găseşti neapărat o modalitate de a-l vindeca. Şi asta cât se poate de rapid, înainte de a ne întoarce la palat. Sfântul Părinte nu-şi poate permite să-şi lase scaunul vacant prea multă vreme.

- Dacă am înţeles bine, ultimii doi supravieţuitori ai expediţiei în Ţara Sfântă sunt cavalerul Payns şi contele Hugues? Şi tot ei sunt cei care l-au otrăvit pe Sanctitatea Sa... De ce oare?

- Din raţiuni politice care nu te privesc pe dumneata, i-o taie don Mestrany uşor încurcat. Mulţumeşte-te să răspunzi orbeşte solicitărilor noastre.

- Oricum, se încăpăţânează preotul, treaba asta este foarte importantă! Contele de Champagne a atentat la viaţa suveranului pontif; fapta aceasta ar impune o plângere la rege şi deschiderea grabnică a unui proces... Doar dacă nu cumva...

-Ce?

- Trei crime, trei desene obscure... Nu este oare o coincidenţă ciudată, don Mestrany? Regele nu ar trebui să afle despre asta?

- învaţă să-ţi asculţi superiorii fără să pui întrebări! îi răspunde clericul exasperat.
- Iertaţi-mă; gândeam cu voce tare. E un defect de care nu reuşesc să mă dezbar.
- Eşti viclean ca o vulpe. Nu uita că te-ai angajat să nu divulgi nimic din ceea ce auzi între aceste ziduri.
- Vă asigur de tăcerea mea. Mă duc să reflectez din nou la răul care-l afectează pe Sfântul Părinte şi revin mâine la aceeaşi oră. Dacă o să îi crească febra între timp, să mă chemaţi!
- în mod sigur.

Preotul Denis îl salută pe don Mestrany, înclinându-şi rapid bustul, apoi se întoarce şi pleacă, cu traista lui petrecută peste piept.

Episcopul, care-i supraveghea de câteva minute din ungherul unei uşi, profită de moment şi îl interpelează pe don Mestrany:

- Tocmai vă căutam. Voiam să o salut pe Sanctitatea Sa. Sunt foarte îngrijorat în privinţa lui şi nu încetez să mă rog pentru vindecarea sa grabnică!
- Să vă audă Dumnezeu! Vă suntem recunoscători pentru călduroasa dumneavoastră ospitalitate şi ne temem că va trebui să mai abuzăm încă puţin de ea.
- Vă rog să rămâneţi în Champagne oricât doriţi. Atât cât va fi nevoie pentru ca Papa să se vindece şi să-şi rezolve treaba.
- Despre ce treabă vorbiţi?
- Oh, nimic... Mă gândeam la contele Hugues şi la cucernicul său văr Hugues de Payns care au venit data trecută să-l viziteze pe suveranul pontif! Chiar înainte ca el să fie afectat de această bruscă maladie. îmi închipui că s-au angajat într-o afacere discretă.

Don Mestrany face cale întoarsă. Episcopul îl urmează şi îl întreabă din nou:

- Pot să-l văd pe Papă şi să-i prezint salutările mele?
- Mai târziu, Monseniore. Mai târziu. Acum, Sfântul Părinte doreşte să se odihnească.
- Vă aştept la masa de seară?
- O să vă înştiinţez.

Episcopul renunţă la întrebări. Se uită în urma siluetei impozante a oaspetelui său şi clatină din cap, spunându-şi că, în mod clar, îl detestă pe acest om, cu toate misterele sale. La fel cum nu-l poate suferi nici pe acest Papă cu gesturi afectate

care se comportă însă precum cel mai necioplit ţăranoi. *Preotului Denis îi plac plimbările lungi prin Reims. Are mult de mers de la palatul episcopal până la modesta lui parohie. Trebuie să traverseze Piaţa Catedralei, înţesată de negustori şi de vraci, să parcurgă străzile înguste şi întunecoase, cu dughe- ne minuscule şi hanuri dubioase, să meargă de-a lungul fluviului şi să privească bărcile încărcate cu baloţi, să se oprească puţin în preajma pescarilor răbdători care-şi vor vinde mai târziu recolta de peşte la taverne, să asculte ţipetele copiilor care se scaldă, în ciuda temperaturii scăzute a apei... Să ajungă, în sfârşit, la biserica lui, construită strâmb, lângă cimitirul cu mormintele acoperite de muşchi... Parohia lui, cu coteţele ei de găini şi cocina de porci. Şi cu laboratorul lui de spiţer, un edificiu modest, parcă strivit de acoperişul gros de paie.

Răpciugă, câinele lui mare şi pe jumătate orb, îl întâmpină cu bucurie de fiecare dată când trece de poarta din lemn. Se repede printre picioarele lui, aproape dezechilibrându-l, şi schelălăie cu botul plin de bale îndreptat în sus, gata să-şi spargă plămânii.

- Bine, bine, animal prost şi drăgăstos!

Răpciugă nu a înţeles niciodată limbajul oamenilor, deşi a făcut, fără îndoială, eforturi lăudabile pentru a pricepe sensul câtorva cuvinte. Latră de bucurie că şi-a regăsit stăpânul, de parcă l-ar fi pierdut de ani de zile, şi i se vâră printre picioare.

- Ce prost eşti!

Tot ce iese din gura acestui bărbat mărunt, îmbrăcat în sutană, are pentru Răpciugă o sonoritate blândă şi plină de bunăvoinţă, care-l stârneşte să urle şi mai tare.

Batantul uneia dintre ferestrele laboratorului este dat în lături şi din interior se iveşte capul rotund şi ras în creştet al unui preot tânăr.

- Ah, te-ai întors, Denis.

- Nu credeam că te mai găsesc la lucru, Mathieu. Nu trebuia să te duci în vizită la soţii Champloit şi să te rogi împreună cu ei? Copilul lor riscă să-şi dea sufletul dintr-un moment într-altul.

- O să mă duc mai târziu. Eram nerăbdător să termin de preparat acest decoct pe bază de *Aconitum cartnkhaeli.* Dar, ia spune, Papa... Cum se simţea astăzi?

Denis intră în laboratorul ticsit cu borcane şi vase etichetate, grimoare şi suluri îngrămădite pe etajerele cu rafturi curbate, lădiţe şi coşuri pline cu ierburi uscate, pungi sigilate, mojare, unelte de pisat, scânduri de tocat...

În încăpere domneşte o căldură sufocantă şi umedă; două ceaune bolborosesc pe sobe. Mathieu a reînceput să amestece

CEI CINCI TEMPLIERI Al LUI IISUS 325
lichidul roşiatic dintr-unul, cu ajutorul unei linguri lungi de lemn. Cu gesturi zeloase şi ritmate.

- Aşadar, cum se simte Papa? întreabă el din nou, cu nerăbdare.

- Mă consideră un doctor mediocru; bătrânul ursuz e plin de băşici, abcese şi bube pe toată partea dreaptă. Şi totuşi mintea i-a rămas ageră şi a ştiut să ocolească abil întrebările pe care i le-am pus în privinţa celor care l-au otrăvit. La fiecare dintre vizitele mele, ne jucăm de-a şoarecele şi pisica şi profită de augusta lui funcţie ca să facă pe nesuferitul şi să mă umilească! Pur şi simplu, mă bruftuluieşte, zău aşa...

Mathieu propune, continuând să amestece în ceaun:

- Poate că ar fi mai bine să te însoţesc? Doi şoareci valorează adesea mai mult decât unul singur.

- O să ne ronţăie pe amândoi. Omul ăsta e un căpcăun. Mult mai slăbit acum, dar, oricum, tot un căpcăun!

În timp ce vorbeşte, Denis începe să scotocească printr-o grămadă de note aruncate de-a valma pe o masă, între cărţi şi grimoare.

- Ah, iată! exclamă el, extrăgând o fâşie de pergament dintr-un plic gros. Pe foaia respectivă, Denis a recopiat din memorie figurile pe care i-a cerut Papa să le studieze.

Vine lângă Mathieu şi îi flutură pergamentul înaintea ochilor spunându-i:

- Blestemat să fiu dacă nu am ghicit corect! Mai mult ca sigur, contele Hugues şi cavalerii lui au adus aceste simboluri din Ierusalim şi pot să te asigur că astea nu sunt toate.

- Cum poţi şti asta?

Denis pare dezamăgit.

- Nu înţelegi? Aceste trei semne fac parte dintr-o ecuaţie alchimică pe care Tradiţia secretă o

menţionează uneori ca fiind însuşi fundamentul Pietrei Filosofale!

- Transmutaţia?

De data asta, tânărul s-a oprit din amestecarea decoctului.

- Transformarea umbrei în lumină, rosteşte Denis, a nisipului în aur, a mortului în viu! Formula Elixirului spagiric.

- Nu, e imposibil, Denis! Imposibil... Un singur om a reînviat din moarte şi şi-a părăsit mormântul... Iisus! *Dixit eijesus: Ego sum ressurectio et vita*[1].

- Şi dacă Iisus nu a fost decât un simplu muritor? întreabă Denis. Dacă a fost cu adevărat instruit de egipteni, aşa cum spun unele legende? Dacă a fost primul şi singurul care a deţinut secretul unei ştiinţe ancestrale? Cu siguranţă, asta trebuie să fie ceea ce îmi cere Papa să traduc: secretul lui Iisus! Străvechiul mister al învierii...

îngrozit, Mathieu face un salt înapoi, scăpând din mână lingura care cade în soluţia clocotită.

- Sacrilegiu! Cred în Hristos fiul lui Dumnezeu! Cred că Iisus a trecut peste moarte prin Dumnezeu. *Ex Deo nascimur, în Jesu morimur, per Spiritum sanctum reviviscimus*[2]*!*

Apoi, smulgându-şi mantia dintr-un cuier, Mathieu iese din încăpere strigând:

- Nu, nu mai vreau să aud nici un cuvânt! Mă duc la soţii Champloit să mă rog pentru mântuirea fiului lor!

Şi trânteşte uşa în urma lui.

' Parte a învăţământului elementar medieval care cuprindea gramatica, retorica şi dialectica, (n.tr.) ^ Iisus spune: Sunt învierea şi viaţa, (n.a.)

5
întoarcerea contelui

Convoiul care-l conduce acasă pe contele Hugues petrece tot restul zilei pe drum, înaintând încet spre Troyes şi evitând orice denivelare.

Constance şi Hélène ies din palat atunci când caravana se opreşte în curte.

Soţia contelui se repede spre Payns care descalecă, având chipul grav şi obrajii scobiţi de oboseală.

- Payns, nu-l văd pe Hugues. A rămas în Châlons? Şi ce transportaţi în căruţa aia?

- Fiţi curajoasă, doamnă Constance...

Femeia îşi duce mâinile la gură pentru a-şi înăbuşi un ţipăt. A înţeles. Hélène se apropie de ea, o cuprinde de talie, o susţine.

- Dumnezeule, Hugues a avut aceeaşi soartă ca şi cavalerii lui, nu-i aşa?

- Trăieşte. Şi o să trăiască... Dar asasinul aflat în slujba Papei i-a retezat mâna dreaptă.

- Vreau să-l văd!

Bărbaţii înarmaţi îl coboară deja pe conte pe o brancardă. Constance, sprijinită de Hélène, se apropie de rănitul inconştient.

- Un doctor i-a acordat îngrijiri foarte bune, explică Payns în timp ce targa este purtată spre palat. A adormit sub efectele unui narcotic puternic. Vă propun să-l instalăm la parter, unde maeştrii Ferrer şi Schelomet îl vor putea examina.

- Nu ar fi mai potrivit să fie dus în dormitorul lui? propune Hélène.

- Ar trebui să urcăm scara. Nu, e mai bine să pregătim o cameră jos.

Imediat sunt înştiinţaţi valeţii şi încep să se împartă ordine; toată casa contelui e în agitaţie.

- Din fericire, copiii noştri se află momentan la unul dintre unchii lor, spune Constance.

- într-adevăr, mare noroc, afirmă Payns. Atunci când se vor întoarce, îl vor găsi pe tatăl lor pe picioare. O să vedeţi, Hugues o să se refacă rapid. V-am spus, a primit îngrijiri foarte bune la Châlons. Hemoragia a fost stăvilită la timp.
- Nu mi-ai spus nimic despre episcop, remarcă neliniştită Constance.

Maeştrii Ferrer şi Schelomet, care tocmai şi-au lăcut apariţia în camera unde a fost culcat contele, au auzit aceste vorbe. Ferrer întreabă:

Da, Payns... Ce-i cu Philippe? Ce s-a întâmplat?
- Am căzut într-o capcană întinsă de Gardienii Sângelui. O să vă explic mai târziu.
- Dar episcopul? insistă Constance.

Payns oftează. Ar fi preferat să le cruţe pe femei, evitând să evoce crima.
- Philippe a fost asasinat sub ochii fratelui său... Mesajul pe care i l-a trimis azi-dimineaţă îi fusese dictat de ucigaşul cu securea, iar acesta l-a ţinut prizonier pe episcop în propriile sale încăperi.

Hélène, care continuă să o sprijine pe Constance, o ajută să nu se prăbuşească. Femeia a leşinat în braţele ei.

Să fie dusă în camera ei! le ordonă Payns unor valeţi. Iar tu, Hélène, rămâi lângă ea

- .Umezeşte-i fruntea cu o cârpă înmuiată în apă rece, recomandă Schelomet. Şi desfă-i cămaşa la piept pentru a o ajuta să respire.

Apoi, Payns le comandă valeţilor care au rămas în încăpere să se retragă.

- Şi eu? întreabă Maurin care-şi vâră capul prin deschizătura uşii.

- Intră, îi spune Payns. Tu faci parte din Loja noastră, aşa că poţi să rămâi. închide bine uşa după tine.

Schelomet începe să desfacă pansamentul contelui, în timp ce Payns îi descrie pe scurt intervenţia maestrului Guillemet, vorbindu-i despre pasta galbenă.

- Cum se face că asasinul nu l-a omorât pe Hugues? se miră Ferrer.

- N-a avut timp. Am năvălit în încăpere exact când tăia mâna fratelui nostru. Mai rămăsese nişte jar în şemineu, aşa că am băgat braţul lui Hugues în foc.

- Ai făcut foarte bine că i-ai ars încheietura, îl felicită Schelomet, aplecându-se asupra plăgii; asta i-a salvat viaţa. Sângele s-a coagulat în artera radială. Şi constat că îngrijirile ce i-au fost acordate au închis deja carnea. Acest maestru Guillemet este, fără îndoială, un bun practician.

- Dar care este starea oaselor? se nelinişteşte Ferrer.

- Nu e nici o eschilă, remarcă Schelomet după o îndelungă examinare. Nenorocitul ăla de sadic ştie să-şi ascută lama!

- I-am promis lui Constance că o să trăiască, spune Payns. Spune-mi că aşa va fi, Schelomet.

Acesta răspunde în şoaptă:

- *Medicus curat, natura sanat*[1].

Apoi, Schelomet aşază pansamentul la loc, vădit satisfăcut de felul în care a fost îngrijit braţul prietenului lor.

Cu chipul liniştit, deşi foarte palid, Hugues doarme şi respiră calm, pieptul ridicându-i-se cu regularitate.

' Din Dumnezeu ne naştern, în Iisus murim, prin Sfântul Duh revenim la viaţă! (n.a.)

Maurin şi cei trei bărbaţi îl privesc îndelung, în tăcere, apoi Ferrer spune:

- Gardienii Sângelui au dat dovadă de o incredibilă îndrăzneală când s-au infiltrat în casa episcopului. Şi-au asumat un risc enorm!

- Bineînţeles, încuviinţează Payns, asta arată cât sunt de înverşunaţi. Nu o să ne lase în pace niciodată. Nu mai au de recuperat decât inelul meu şi vor face orice pentru a-l obţine. Chiar cred că nu se vor opri aici. O să vrea să-i asasineze pe toţi cei care cunosc Secretul. Omul cu securea nu va renunţa la îndeletnicirea lui de măcelar decât atunci când vom fi cu toţii morţi.

- Bănuieşte oare că tu şi Maurin sunteţi descendenţii lui Iisus?

Nu ştiu, recunoaşte Payns, dar Loja noastră nu trebuie să piară. Mormântul va avea nevoie mereu de supraveghetori... De santinele care să protejeze veşnic trupul lui Hristos. Până în ziua reînvierii sale, dacă aşa trebuie să fie!6

Loggia

O noapte neagră şi senină, în care străluceşte doar ici-colo câte o stea. Câteva ferestre rămân luminate în palatul episcopal din Reims. Lumina lor străbate prin găurile mici formate în obloane groase de lemn.

Silueta sare fără dificultate zidul dinspre nord şi ajunge într-o curte pavată, din spatele clădirii. Se odihneşte o clipă, pândind orice zgomot, apoi, liniştită, porneşte spre o curte interioară pe care ştie că trebuie să o traverseze pentru a ajunge la clădirea în care e găzduit Papa.

Acesta a aţipit în patul lui, cu spatele sprijinit pe perne şi cu umerii goi acoperiţi de o şubă groasă. Boala de care suferă îl împiedică să poarte haine care-i irită pielea tumefiată, iar preotul Denis l-a sfătuit să o lase noaptea să respire.

În cameră domneşte un miros acru, amestec de sudoare şi medicamente.

Flacăra unei lumânări pâlpâie în umbră şi o flăcăruie măruntă mistuie o buturugă umedă din care fumul iese şuierând.

Un zgomot la fereastră. Un oblon care scârţâie... Papa se trezeşte, cu pleoapele grele şi buzele ude de salivă.

- Afurisit tratament care-mi tulbură minţile şi mă adoarme ca pe un moşneag!

încearcă să se obişnuiască înet-încet cu întunericul şi îşi dă seama că fereastra se deschide şi că pe marginea ei apare o siluetă.

Inima i se opreşte o clipă, blocată de frică.

Omul cu securea se desprinde din umbră ca dintr-un clei negru.

- Ai zice că noaptea te transformă într-o pisică de te poţi căţăra în felul ăsta pe ziduri! exclamă furios Sfântul Părinte, trăgându-şi şuba peste braţul drept şi peste piept pentru a-şi

ascunde rănile. Chiar vrei să mă faci să mor de spaimă apărând aşa, dintr-odată?

- Aţi prefera să mă fi întâlnit cu vreun vicar ori cu un diacon care să mă întrebe ce anume ascund în geanta asta? întreabă cu ironie vocea dulce şi feminină. Iar eu să fi răspuns: „Nimic important, pe legea mea, doar mâna dreaptă a contelui Hugues!"

Umerii Papei se lasă în jos.

- Ah, contele! Aşadar, l-ai ucis şi pe el, bineînţeles!

Asasinul se apropie de pat.

- Nu sunt sigur dacă l-am omorât. Am fost surprins de cavalerul Payns tocmai când îi retezam mâna, după ce îl răpu- sesem pe episcop.

Pontiful se prăbuşeşte; alunecă pe perne tremurând şi căutând un sprijin.

- Ce-ai zis? Ai pomenit de episcop! Doar nu vrei să spui că...? Despre care episcop e vorba, nefericitule? Ce ai cutezat să faci?

- I-am întins o cursă lui Hugues, continuă ucigaşul pe un ton anodin. Fratele lui, Philippe, era momeala, înţelegeţi?

- Eşti un dement şi un fanatic! Şi soarta a vrut ca eu să fiu condamnat să iau parte la nebunia ta până îţi duci carnajul la bun sfârşit!

Ucigaşul îşi aşază sacoşa pe pat.

Eu numesc asta o alianţă de convenienţă. Şi Biserica, şi Gardienii Sângelui au, fiecare, interesul lor în această înţele- gere. O asociere

satisfăcătoare până în prezent, nu credeţi

Poftim! Iată-l pe cel de-al patrulea dintre Semnele Sfinte. Scoateţi bucata de giulgiu din inel şi, dacă nu vă frământă prea mult conştiinţa, recopiaţi desenul aşa cum aţi făcut şi cu precedentele.

Papa şi-a mai recăpătat puţin din fermitate şi se ridică, încercând să-şi găsească o poziţie confortabilă.

- Adu-mi plumiera, pana şi călimara de pe masa aceea, îi ordonă el vizitatorului său.

Apoi, reprimându-şi dezgustul, deschide traista şi scoate din ea mâna contelui. Ceroasă, cu degetele înţepenite, încleştată de durere ca o gheară.

- Am lovit în însăşi familia regelui! spune Sfântul Părinte. Iar, prin episcop, chiar în cea a Bisericii!

Ucigaşul depune plumiera pe genunchii gazdei sale şi îi răspunde:

- Regele nu o să reacţioneze nicicum, pentru că aceşti cavaleri din Champagne îl ţin departe de afacerile lor. În ceea ce priveşte Biserica, dumneavoastră sunteţi stăpânul ei.

Fără să-şi poată reprima tremurul degetelor, Pascal scoate piatra din inelul lui Hugues pentru a extrage din ea bucata din giulgiul lui Toma, pe care o netezeşte şi apoi o apropie de ochi ca să vadă desenul mai bine.

- Adu-mi şi lumânarea aia şi ţine-o lângă mine!

- O să fac tot ceea ce doriţi, Părinte.

- Al patrulea dintre Sfintele Semne..., îngaimă Papa. Un triunghi care cuprinde un altul, mai mic, cu acest simbol ciudat în centrul lor... Nu cumva e un „U" întors?

Deschide capacul plumierei şi scoate din ea o foaie velină pe care a trasat deja primele trei Semne.

- Adu lumina mai aproape! porunceşte el agasat.

- Da, Părinte.

începe să copieze. Cu gesturi stângace; pana sfâşie pergamentul în două rânduri şi scârţâie sub apăsarea prost controlată de degete.

- Sunteţi suferind, Sfinte Părinte? se miră asasinul. Vă tremură mâna, şi braţul dumneavoastră pare amorţit.

- N-am nimic... O simplă jenă cauzată de frig; zidurile palatului ăstuia sunt infíltrate de umiditate. Asta-i tot. Doar un reumadsm, te asigur.

Tânărul arată spre numeroasele borcănaşe şi flacoane de pe masă.

- Doctorii dumneavoastră sunt foarte prevenitori, dacă ar fi să judec după cantitatea de leacuri şi de unguente pe care vi le-au prescris doar pentru un banal reumatism.

- Nu te mai preocupa atâta de sănătatea mea; spune-mi mai degrabă dacă ai aflat ceva despre lucrările începute de Payns pe domeniile sale din Pădurea Răsăritului.

- îl supun la un şantaj pe dulgherul lui, meşterul Rogemourd, care mă ţine cu regularitate la curent cu situaţia de pe şantier. Nu există nici o îndoială: cavalerii din Champagne sapă un mormânt adânc în mijlocul mlaştinilor.

- Mormântul lui Hristos! O să-i exhumeze cadavrul din locul secret în care-l ţin şi o să i-l transfere în acest nou mormânt.

Papa a terminat de copiat cel de-al patrulea dintre Semnele Sfinte. Repune bucata de giulgiu în locaşul inelului pe care i-l restituie asasinului. Acesta duce lumânarea la loc, îşi ia tolba şi ignoră mâna contelui care zace chircită pe cuvertura patului.

Se îndreaptă din nou spre fereastra rămasă întredeschisă şi dă la o parte batanţii. După ce încalecă pervazul, se întoarce, convins că a auzit un hohot de plâns. Dar abia îl poate vedea pe suveranul pontif în întunericul încăperii.

- îngrijiţi-vă, Părinte, îi recomandă el şi apoi dispare.

Răcoarea nopţii a pătruns în cameră, şi Papa trebuie să se
ridice pentru a închide obloanele. înaintează cu paşi mici, obosiţi, îndoit sub povara care-i frânge şira spinării.

Se duce apoi la şemineu şi acţionează foalele pentru ca focul să cuprindă din nou buturuga. Iar când aceasta s-a aprins, aşază deasupra ei mâna lui Hugues de Champagne.

De data asta, în ciuda execrabilei duhori, o priveşte arzând şi plânge precum cel mai slab dintre oameni.

Nici o rugăciune nu-i vine pe buze. Un frig de moarte i-a încleştat inima, făcându-l să tremure şi să clănţăne din dinţi.

Un frig negru, profund, infinit.

*

Cei trei Gardieni ai Sângelui aşteaptă în mijlocul unui cimitir situat la ieşirea din Reims, spre răsărit. Noaptea pare să fi încremenit. Nici o adiere de vânt. Nici cel mai mic zgomot.

Nici măcar caii, care aşteaptă undeva, în apropiere, nu se clintesc din loc.

Deodată, cineva strigă:

- Iată-1!
- Nu i-am auzit calul.
- Nu i-am văzut nici măcar silueta apropiindu-se, deşi aveam ochii pironiţi pe intrarea cimitirului!
- Ai zice că stăpânul nostru nu este altceva decât o fantomă, adaugă primul.

- Sau mai degrabă o persoană foarte discretă!
Omul cu securea înaintează domol printre morminte. Ajuns în dreptul celor trei Gardieni, descalecă şi spune:
- îmi place zona asta. Este locul ideal pentru a ne deschide Loggia... Noaptea, stelele, frigul şi liniştea morţii!
Leagă frâiele calului de braţul unei cruci.
- Nu ne-aţi spus pe cine aşteptăm, messire.
- Pe unul dintre cei mai fideli agenţi ai mei. Un cleric care-l însoţeşte pe Papă încă de la Roma şi care-l urmează ca o umbră. Un ins banal, transparent, insignifiant şi pe care nimeni nu-l remarcă!
- Trădătorul ideal!
- Şi punctual! adaugă ucigaşul arătând spre omul care vine spre ei.
Clericul se înclină adânc în faţa bărbatului cu securea, o dovadă de respect care devine ridicolă din cauza stăruinţei cu care îşi menţine poziţia curbată.

- *Dominus vobiscum,* spune el în sfârşit. Am aflat din palatul episcopal lucruri foarte interesante pe care sunt nerăbdător să vi le raportez. *Et cum spiritu tuo,* răspunde asasinul. Să deschidem Loggia, mai întâi.

Imediat, bărbaţii se adună laolaltă într-un cerc şi îşi îndnd braţul drept în faţă, cu degetele aproape aungându-se şi formând astfel un fel de stea cu cinci raze.

Omul cu securea rosteşte:

- Luptăm şi ne dăm viaţa pentru Casa Domnului şi pentru împărăţia lui. *Cum fortis armatus custodii atrium suum, în pace sunt ea quae possideL*

Clericul şi gardienii adaugă:

- *Sahium fac populum tuum, Domine, et benedic hereditati tua.*

Apoi îşi coboară braţele, şi asasinul precizează:

- Loggia este delimitată în spaţiu şi în dmp conform regulilor şi datinilor sale. Te ascultăm, camarade.

Clericul începe să povestească:

- Papa suferă de o boală misterioasă care-i infectează sângele şi îi arde toată partea dreaptă...

Cu un glas monoton şi molcom, le furnizează toate informaţiile culese în anturajul pontifului; a participat deseori la îngrijirile acordate acestuia, ciulindu-şi urechea curioasă la şoaptele schimbate între Pascal şi don Mestrany. Aşa a ajuns să fie martor la mânia şi exasperarea pe care episcopul nu se mai jenează să le manifeste faţă de vicarii sau secretarii săi.

Le vorbeşte Gardienilor despre acel ciudat şi savant preot Denis care încearcă să descifreze desenele încredinţate de Sfântul Părinte, despre vizita contelui Hugues şi a cavalerului Payns la

palat... Desigur, recunoaşte el, poate că informaţiile pe care le oferă acum nu au legătură între ele şi pot părea lipsite de logică, dar dacă stăpânul lor le-ar tria cu inteligenţă...?

- E foarte bine, îl asigură bărbatul cu securea. Mi-ai spus că Papa este bolnav, şi asta mă interesează foarte mult.

- Preotul Denis, care se bucură de o mare faimă în materie de medicină, nu cunoaşte natura infecţiei. Cred că am înţeles totuşi că boala a fost cauzată de o otrăvire prin piele.

- Fă un efort, prietene... Gândeşte-te bine şi spune-mi dacă maladia care-l afectează pe Papă s-a declanşat înainte sau după venirea contelui de Champagne la palat.

Clericul îşi scarpină bărbia ascuţită şi imberbă cu un gest grotesc, apoi, după o interminabilă meditaţie, rosteşte:

- Pe legea mea, messire, pot spune - acum, când mă gândesc mai bine la asta - că Sfântul Părinte a cerut să vină doctorii după audienţa acordată contelui. Chiar în aceeaşi zi! Dar ce spun eu? Chiar în ora imediat următoare audienţei!

- Îţi mulţumesc. Loggia este mândră să aibă printre fraţii ei un element de calitatea ta.

În pofida întunericului nopţii, se poate vedea clar că măruntul cleric cu faţă de dihor roşeşte de la rădăcina părului până la mărul lui Adam, care-i urcă şi coboară în gât ca un ou ce nu vrea să treacă.

- Să formăm din nou cercul, spune ucigaşul.

Cei cinci bărbaţi se adună iar la un loc şi îşi întind braţul drept.

Cu vocea lui suavă, bărbatul cu securea începe să recite un pasaj din comemorarea defuncţilor, aşa cum o impune închiderea ritualului Loggiei:

- *Fraţii mei, iată un mister pe care o să vi-l dezvălui: vom învia cu toţii, dar nu toţi vom fi schimbaţi într-o clipă, într-o clipită, la cea din urmă trâmbiţă, căci trâmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi Căci trebuie ca ceea ce este supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire şi ceea ce este muritor să se îmbrace în nemurire. Şi când se va întâmpla asta, atunci se va împlini cuvântul care este scris: moartea a fost înghiţită de biruinţă. Q moarte, unde îţi este acum biruinţa? 0, moarte, unde îţi este ţepuşul? Ţepuşul morţii este păcatul, şi puterea păcatului este legea. Dar mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Iisus Hristos*[1]. În memoria aeter- na erit justus: ab auditione mala non timebit[2].

La aceste ultime cuvinte, bărbaţii bat de trei ori în pământ cu călcâiul stâng şi îşi coboară braţele.

7
Elixirul

Clopotul de veghe a sunat de multă vreme deja când, la cererea maeştrilor Ferrer şi Schelomet, Payns se îndreaptă către laboratorul acestora, pe care l-a abandonat în ultimele săptămâni, preferând să supravegheze şantierul din Pădurea Răsăritului, în compania lui Eliphas.

Găseşte încăperea complet transformată. Abia se poate trece printre nenumăratele retorte, alambicuri şi vase în care sunt dezoxidate diverse compoziţii ce sunt dirijate apoi, în şuvoaie clocotite, prin tuburi lungi din sticlă răsucită, spre recipientele de plumb.

1' Medicul îngrijeşte, natura vindecă, (n.a.)

2 După *întâia Epistolă către Corintem, Cum vor învia morţii,* (n.tr.)

Pereţii sunt acoperiţi cu tăbliţe de ardezie desenate cu simboluri şi formule ce se suprapun la nesfârşit.

Cu obrajii roşii şi fruntea strălucind de transpiraţie, Schelomet, care poartă nişte mănuşi groase şi un şorţ larg de piele, sare de la un VEIS la altul, se apleacă asupra unui cuptor aprins, examinează eprubete cu soluţii decantate, în timp ce Ferrer, mai calm, îşi continuă calculele complexe aşternute pe o tablă.

- Ah, iată-te, spune el văzându-l intrând pe Payns. Apro- pie-te, frate, trebuie să-ţi arătăm ceva; am progresat mult în munca noastră.

- Te referi la Elixir? întreabă Payns înfrigurat.

Schelomet renunţă la atenta observaţie care-l acapara.

- Cred că am reuşit să reunim principiile Semnelor Sfinte ale lui Iisus şi să extragem chintesenţa Soluţiei primordiale, explică el cu un glas agitat.

- Dacă înţeleg bine, spune Payns, la fel de nervos, aţi realizat cu succes stabilizarea celor trei esenţe primare şi distilarea alcalină a acelei Opus Major?

Schelomet arată spre un vas rotund, în care un lichid gros se scurge picurând, după ce a parcurs o lungă traiectorie între tuburi şi alambicuri.

- Tradiţia ne-a lăsat numărul de ingrediente naturale, la fel şi dozarea lor precisă, dar nu ştiam în ce ordine şi după ce metodă trebuia să procedăm...

- Iar acum Semnele Sfinte vi s-au clarificat!

Ferrer, care s-a apropiat de ei, adaugă:

- într-adevăr, dacă am putut destul de rapid să facem aur pornind de la nisip şi de la metale obişnuite, în schimb, rezolvarea Ecuaţiei alchimice

a fratelui Prim a necesitat din partea noastră o muncă înverşunată. A trebuit să luăm neîncetat de la capăt sublimarea originară, îndoindu-ne de fiecare dată.

- Şi...? întreabă Payns, nerăbdător.
- Ei bine, peste câteva săptămâni, ne vom atinge în mod sigur scopul. Iar ceea ce vezi aici - licoarea asta - va avea puternice proprietăţi regeneratoare. Suntem ferm convinşi de asta.

Payns se apleacă asupra vasului rotund unde, în fiecare secundă, cade câte o picătură grea şi neagră din orificiul unui tub îngust.

- Un remediu împotriva maladiei şi a morţii! murmură el. Strămoşii noştri numeau acest ulei Sângele lui Hristos...
- Aşa este. Lse mai spune şi Sfântul Graal! Pentru că asta este: o chimie savantă, un preparat obţinut la temperatura potrivită, printr-o calcinare exactă, prin decocturi îndelungate, macerări precise, activări perfecte...
- Nu-i putem administra acest elixir al vieţii şi fratelui nostru Hugues? întreabă Payns.în nici un caz! reacţionează prompt Ferrer. Atâta timp cât procedeul nu s-a încheiat, licoarea asta ar constitui o veritabilă otravă, chiar mai teribilă decât cea cu care l-ai infectat pe Papă. Ştii foarte bine că Iisus însuşi a spus în testamentul său oral, transmis prin Lojă, că distilarea trebuie să dureze treizeci şi trei de zile.

-Aminteşte-ţi de versetul referitor la Elixir, adaugă Schelomet. *Şi conştiinţa va veni din îngemănarea stelei cu triunghiul în cercul lui Şi viaţa va renaşte din Unitatea fracţionată formând TauL Unicul va fi multiplicat şi va deveni spirit. Treizeci şi trei de zile şi treizeci şi trei de nopţi vor fi necesare pentru ca sângele săfie viaţă.*

Ferrer spune:

- Mă surprinzi, Payns!

- De ce, frate?

- Trebuia să compunem Elixirul precizând elementele care-l constituie, dozajele lor, reacţiile, pentru a consemna protocolul elaborării...

- Bineînţeles.

- Şi asta cu scopul de a transmite reţeta succesorilor noştri...

- într-adevăr.

- Legatarii noştri vor fi astfel în măsură să-i aplice fratelui Prim remediul de regenerare, dacă Loja ar alege să facă acest lucru.

- Te urmăresc în continuare. Şi nu înţeleg cu ce anume te-am surprins, Ferrer.

- Când ai evocat posibilitatea de a utiliza Sângele lui Hristos pe unul dintre ai noştri, zău aşa! Nu avem vocaţia de a deveni nemuritori, Payns! Nu noi! Ne vom folosi cu siguranţă de ştiinţa ce va decurge din lucrările noastre actuale pentru a îngriji bolile care sunt astăzi incurabile, dar nu trebuie să aplicăm procedeul în integralitatea lui! Tu, prietene, tu, mai ales, ştii bine asta!

Schelomet s-a apropiat de Payns şi îl cuprinde cu braţul pe după umeri pentru a-l întreba în şoaptă:

- Ai vreun plan de care noi nu ştim, frate? Ne-ai ascuns cumva o parte din intenţiile tale de viitor? Al unui viitor apropiat?

Payns le zâmbeşte amândurora.

- Iertaţi-mă. M-am zăpăcit o clipă în faţa unei asemenea minuni. Am crezut preţ de-o secundă că întrevăd imensul interes pe care l-ar reprezenta pentru Loja noastră ca ea să fíe servită de

fraţi nemuritori. M-am gândit la tot binele pe care 1-ar putea oferi atunci semenilor ei... Dar aveţi dreptate să mă rechemaţi la raţiune; misiunea asta îi revine fratelui nostru Prim. Numai lui!

Payns zâmbeşte mai larg, mai vizibil şi adaugă:

- Şi totuşi îndrumătorul nostru zace acum în pământ! Şi, deşi ne gândim că este capabil să se scoale din mormânt dacă, graţie Elixirului, îi insuflăm suplimentul de viaţă care i-ar fi necesar, ne mulţumim să aşteptăm... Să aşteptăm ce, fraţilor?
- Ne năuceşti! exclamă Ferrer.
- Sunt dezolat, răspunde Payns fără prea multă convingere. Pur şi simplu, visam în faţa acestui mic vas care conţine cel mai indicibil miracol al Naturii.
- Visai?
- Da, bunii mei prieteni. Da... Visam la o lume a iubirii.

Schelomet îşi sporeşte apăsarea braţului pe umerii lui
Payns şi spune:

- Era să mă înşel în privinţa visului tău.
- Şi să-i dai altă semnificaţie? întreabă Payns.
- întocmai. Nemurirea poate naşte cele mai mari pasiuni şi, dacă dragostea faţă de aproapele tău este una dintre ele, una exemplară şi benefică, mai există şi o alta care ţi s-ar potrivi ca o a doua piele.
- Care?
- Răzbunarea, Payns! Să ai veşnicia înaintea ta pentru a te răzbuna, este şi acesta tot un vis! Să te răzbuni pe Biserică, pe Gardienii Sângelui...

Payns apucă mâna lui Schelomet, i-o strânge tare şi, rostind apăsat fiecare silabă, ca şi cum ar formula un angajament solemn, declară: '

- Mă voi răzbuna, într-adevăr, pe cei care merită asta. Apoi voi face pace cu Biserica, pentru că avem de împărţit un unic mesaj de fraternitate. Loja Primară o va servi în taină pe sora ei, Biserica, atâta timp cât aceasta va respecta preceptele mentorului nostru, al tuturor, Iisus Hristos!

Asta vrem să auzim de la tine, conchide Schelomet. Să dea Domnul să-ţi poţi ţine angajamentul

!8
Plecarea lui Maurin

Aşa cum au obiceiul, preoţii Denis şi Mathieu s-au trezit devreme. După ce şi-au spus primele rugăciuni ale zilei şi i-au mulţumit lui Dumnezeu că i-a ţinut în viaţă pe timpul nopţii, îşi iau micul dejun constând dintr-un bol cu lapte covăsit, felii groase de pâine, unse din belşug cu miere, şi migdale uscate. Apoi, se ocupă de cele câteva animale ale lor, în timp ce Răpciugă li se vâră printre picioare, latră la găini sau se izbeşte de ziduri, sub zeflemelile afectuoase ale lui Denis.

Odată terminate toate aceste treburi, se retrag în laboratorul lor, reaprind focul în sobă şi încep să lucreze.

Denis s-a instalat la masa lui, cufundându-se în grimoare- le sale şi continuându-şi cercetările legate de cele trei figuri pe care Papa i-a cerut să le studieze.

Mathieu s-a întors la preparatele lui: trebuie să pregătească unguente, cataplasme, infuzii şi vermifuge.

Zgomotele familiare care le sunt atât de dragi încep să umple încăperea care se încălzeşte treptat.

O ploaie măruntă porneşte să bată în pieile îndnse la ferestre, facându-le să trosnească din când în când sub rafale.

Deodată, Mathieu întreabă:

- Aşteptai pe cineva? Tocmai a intrat un călăreţ în curte. Nu ai auzit copitele calului?

- Zău că nu, sunt prea acaparat de lectura mea. Trebuie să fíe cineva din partea Papei care mă cheamă la căpătâiul lui.

Curând, se aud bătăi în uşă. Denis se ridică să o deschidă.

Bărbatul care stă în prag îşi ascunde chipul sub o glugă, ceea ce-i displace din start preotului. Vizitatorul are o secure la brâu.

- Mă aflu la preotul Denis, spiţerul?
- II ai chiar în faţa dumitale, străine. Cu ce-ţi pot fi de folos?

Bărbatul face un pas înainte. Mathieu îşi ridică privirea din cazan.

- Mi-ai putea face un mare serviciu dacă ai muri! spune necunoscutul.
- Poftim?
- Şi te pot ajuta în această privinţă!

Securea a fost scoasă iute din centură şi a şuierat în aer înainte de a-l lovi pe Denis direct în piept. Lama pătrunde adânc, sfâşiind carnea şi spărgând oasele. Se retrage apoi la fel de rapid, părăsind corpul preotului care se chirceşte, se prăbuşeşte încet şi rămâne apoi nemişcat şi sleit, cu burta pe pământ.

Mathieu a urlat cu un glas ascuţit care i-a lacerat gâtul şi s-a aruncat peste cadavrul prietenului său.

- Pentru Dumnezeu, dar de ce? De ce l-ai omorât? Cine eşti?
- Sunt cel care stârpeşte erezia, călugăraşule!

Şi, făcând din nou un gest amplu, rapid şi brutal, îi smulge capul şi celei de-a doua victime.

- Nici o urmă, nici o dovadă nu trebuie să rămână după trecerea mea. Sunt cel care botează prin moarte şi foc. *Viam veritatis elegi*[i][

Apucă atunci o lampă cu ulei pe care o aruncă peste mormanul de pergamente şi de cărţi care acoperă masa. Aşteaptă ca flăcările să se înalţe pentru a fi sigur că se vor propaga curând în tot laboratorul, aspirate de aerul care pătrunde prin

paiele acoperişului. Iese apoi, urcă în şa, străbate curtea însoţit
' Am ales calea adevărului
de lătrăturile neliniştite ale lui Răpciugă şi se reîntâlneşte, mai departe, pe o străduţă, cu cei trei tovarăşi ai lui pe care-i anunţă râzând:

- Ziua asta merită binecuvântarea lui Dumnezeu! Se va încheia întru gloria Lui. Ne vom îndeplini misiunea în această seară, prieteni. Dulgherul Rogemourd mi-a spus că în această după-amiază trebuie să livreze ultima încărcătură de lemne în Pădurea Răsăritului. Iar Payns va fi prezent aşa cum a fost mereu în aceste ultime zile. Cu fiul lui... Da, este cu adevărat o zi frumoasă! Slavă Domnului, Dumnezeul căruia îi oferim vieţile şi sufletele noastre, prieteni!

Trupa porneşte la drum pe sub rafalele de ploaie. Deja se aud ţipete în spatele Gardienilor. Incendiul din laboratorul preotului Denis i-a alertat pe vecinii care bat clopotele chemând la formarea unui lanţ uman, cu găleţi şi hârdaie. *

Mai târziu, când îşi va aminti de această zi, Payns va blestema faptul că nu a luat în seamă presentimentul care i-a întristat sufletul încă din momentul trezirii.

Noaptea fusese mai blândă ca de obicei, şi Maurin dormise cu fereastra dormitorului său întredeschisă. În timp ce copilul dormea, în cameră a intrat un corb; pasărea s-a speriat când Payns a venit să-şi trezească fiul; a început să zboare agitată, ciocnindu-se de grinzi şi de pereţi, bătând înspăimântată din aripi, până să reuşească să iasă.

Payns şi-a amintit de ceea ce spunea mama lui odinioară: „Un corb în casă e semn de mare nenorocire!"

Dar cavalerul izgonise gândurile negre şi respinsese această sentinţă îngrozitoare, aşa cum

se scutură un câine ud de apa îngheţată care-i îmbibă blana.

Şantierul din Pădurea Răsăritului îi aştepta, pe el şi pe Maurin, şi Payns era mândru că-i va arăta fiului său cum progresează lucrările... îşi luase un ton vesel pentru a-l linişti pe copilul speriat de pasăre.

Apoi uitase de corb.

*

Payns şi Maurin îl regăsesc pe Eliphas în capela cea mică. O masă de lucru a fost ridicată pe nişte capre, sub bolta mare, din pânză densă, care îl apără pe arhitect de ploaie.

Din spatele lentilelor sale groase, bătrânul verifică epurele pentru a nu ştiu câta oară, încă îndoindu-se de calculele făcute ori verificându-le din nou pe cele lăsate de Arcis de Brienne.

- De ce anume te temi? îl întreabă Payns conform unui ritual deja obişnuit. Lucrările vor fi încheiate în curând, şi tu nu încetezi totuşi să studiezi aceste planuri!

- Doar mă cunoşti... Mă trezesc chiar şi noaptea pentru a reface unele operaţiuni. încă îmi fac griji în privinţa fenomenului legat de presiuni. Imaginează-ţi că Arcis şi cu mine nu am luat în calcul anumite forţe sau că am evaluat greşit cantitatea de apă pe care va trebui să o deversăm ca să scufundăm Mormântul! Presiunile, după cum ziceam... Un puhoi prea puternic, prost controlat, insuficient demultiplicat prin vane, ar risca să exercite o presiune mult prea mare asupra pereţilor dubli ai puţului, făcându-i să explodeze.

- Nu prea înţeleg mare lucru în acest domeniu, Eliphas. Mă mulţumesc să am încredere în tine, aşa cum am avut şi în Arcis. Nu mă îndoiesc că inteligenţa voastră a ştiut să înlăture toate capcanele fizicii.

Eliphas se întoarce spre Maurin:

- Vezi, tu, frăţioare, tatăl tău dă dovadă uneori de încredere excesivă! Mai ales atunci când îşi judecă prietenii... Le acordă o încredere oarbă.

Maurin răspunde zâmbind:

- Tocmai ce v-a zis, maestre Eliphas, se comportă astfel pentru că e vorba despre un domeniu în care nu este expert. În alte cazuri - şi dumneavoastră trebuie să ştiţi asta la fel de bine ca mine —, are mai degrabă tendinţa să exercite o autoritate un pic cam insistentă!

- Creşti foarte repede, îi răspunde Payns cu o evidentă bună dispoziţie. Iată-te pe cale să mă ironizezi de parcă am fi de aceeaşi vârstă!

- Sunt fratele tău, nu-i aşa, tată?

Eliphas pufneşte în râs, ascunzându-şi gura în pumni. „În mod clar, se gândeşte el, băiatul ăsta îmi place tare mult. Are mintea ageră şi pătrunzătoare, mereu gata să susţină o dispută cu umor... Da, un companion plăcut şi totuşi foarte trist! Mereu cu ochii plini de lacrimi... "

Redevenind serios şi ştergându-şi ochelarii cu mâneca hainei, Eliphas îl întreabă pe Payns:

- Papa s-a manifestat cumva?

- încă nu. Este, fără îndoială, prea orgolios pentru a se cobori într-atât încât să ne ceară un remediu pentru boala lui! Sau poate nu este suficient de afectat de ea? Să mai aşteptăm, o să ne cheme.

Arhitectul îşi ridică gulerul de blană al hainei şi îşi aranjează boneta.

- Haideţi, până vine meşterul Rogemourd vreau să vă arăt cum avansează lucrările. Vedeţi? Am terminat de săpat toate canalele, în care am colectat apa din bălţile învecinate cele mai importante.

- Şi toate digurile au fost amenajate, îi spune Payns lui Maurin.

- Terminăm de instalat vanele prin care vom putea inunda Mormântul... Aceste faimoase vane care nu mă lasă să
dorm! Presiunea! Presiunea asta blestemată...

*

Patru călăreţi, cu mantiile lor largi, cu capul şi faţa protejate de ploaie sub capişoane, se apropie de atelierul meşterului dulgher Rogemourd.

Acesta, ajutat de şase calfe şi de fiul său Nizier, încarcă într-o căruţă mare ultimele piese comandate de Eliphas.

Deodată, Nizier exclamă, cu o voce tremurătoare:

- Tată, s-au întors!

- Cine sunt călăreţii ăştia? întreabă unul dintre tâmplari.

- Nu vă sinchisiţi de ei, spune Rogemourd. Terminaţi de încărcat.

Cei patru călăreţi au ajuns în dreptul muncitorilor. Bărbatul cu securea sare de pe cal şi i se adresează lui Rogemourd luându-l de braţ:

- Urmează-mă mai încolo, în atelierul tău, Landeric; am să-ţi cer un serviciu şi sunt sigur că nu o să mă refuzi. Eşd un om cu judecată, după câte şdu eu.

- Asta depinde de serviciu, se străduieşte să răspundă dulgherul urmându-l în silă pe ucigaş.

- O să accepţi! Pentru că eşti, înainte de toate, un tată preocupat de binele fiului său. De altfel, îl văd pe Nizier care şi-a revenit; ar fi păcat să sufere din nou.

Lucrătorii nu şi-au terminat treaba, dar nu se pot abţine să nu-şi pună întrebări.

- Aţi observat? Meşterul nostru părea înspăimântat la vederea acestor necunoscuţi.

- Iar Nizier încă şi mai mult! Ia uitaţi-vă la el cum tremură...

În atelier, după ce a aflat ce anume îi cere bărbatul cu securea, Rogemourd se albeşte brusc la faţă şi se revoltă:

- Nu, messire! Niciodată n-o să pot să-i fac aşa ceva cavalerului Payns... Nu, pentru numele lui Dumnezeu! Nu pot să-l trădez mai mult decât am facut-o deja. Târgul nostru era să te informez despre cum progresează şantierul, şi am făcut întocmai. Acum mă forţezi să-i întind o cursă şi mă faci complice la crimă.

- Vei face aşa cum îţi ordon şi îţi vei juca rolul cu naturaleţe astfel încât să nu-şi dea seama de nimic. Fiul tău o să rămână aici, cu unul dintre oamenii mei. El va fi garanţia mea. Jur că-l vei găsi în viaţă dacă îţi îndeplineşti sarcina.

învins, dulgherul îşi clatină capul mare şi roşcovan, cu ochii plini de lacrimi.

- Nu ai, aşadar, nici un pic de milă?

- Dacă era nevoie, aş fi retezat deja capul lui Nizier. Deci, care e răspunsul tău?

- Bine... O să mă supun... Pentru Nizier. Şi Dumnezeu să mă ierte!

- Eram sigur că aşa vei face!

Cei doi bărbaţi ies din atelier şi se alătură celorlalţi oameni. Nizier îi aruncă tatălui său o privire îngrijorată. Acesta îi răspunde cu un zâmbet îndurerat.

Puţin mai târziu, meşterul Rogemourd străbate satul cu căruţa şi se intră pe drumul ce duce în Pădurea Răsăritului. E însoţit de trei călăreţi care se vor da drept dulgheri: sunt omul cu securea şi doi dintre Gardienii Sângelui.

De îndată ce ajung la capela cea mică, Eliphas le dă ordin câtorva dintre muncitorii săi să ajute la

descărcarea căruţei şi să ducă imediat ultimele piese de cherestea pe insula încercuită de palisada înaltă.

Payns l-a salutat cu căldură pe dulgher, felicitându-l încă o dată pentru că a respectat cu atâta rigoare termenele ce i-au fost cerute. Meşterul Rogemourd se străduieşte să pară amabil, dar nu reuşeşte să-şi ascundă prea bine stânjeneala.

- O să-ţi plătesc ceea ce îţi datorăm, îl anunţă Payns. O meriţi pe deplin.

Maurin, uimit că nu-l vede pe Nizier, întreabă:

- Nizier nu este cu voi? Şi totuşi îmi promisese că o să vă însoţească.

Dulgherul aruncă o privire peste umăr, în direcţia celor trei Gardieni ai Sângelui care participă la descărcarea căruţei.

Regretă nespus, Maurin... Zău că da! II doare gâtul din cauza unui curent de aer afurisit din atelierul nostru. Am... am preferat să rămână la căldură.

- Să se îngrijească bine, spune Payns. Apropie-te, meştere Rogemourd, banii dumitale te aşteaptă. O să-ţi plăteşti şi oamenii, mulţumindu-le pentru calitatea muncii lor.

- O să le transmit cu siguranţă acest compliment, messire. îşi vor încasa solda conform justelor principii ale meseriei noastre...

Bărbatul cu securea s-a strecurat în spatele lui Maurin care stă puţin mai deoparte, privind către locul împrejmuit. Copilul nu a observat nimic. Ceilalţi doi Gardieni ai Sângelui au părăsit căruţa şi se apropie de stăpânul lor.

Payns a deschis un cufăr şi scoate din el o pungă burduşită pe care i-o îndnde lui Rogemourd. Apoi îi cere acestuia să semneze un document care certifică faptul că a fost plătit conform termenilor contractului.

- Lucrătorii dumitale nu s-au arătat prea curioşi în privinţa treburilor pe care le-ai cerut să le facă? întreabă Payns.

- Le-am dat repede de înţeles că e inutil să mă chestioneze în acest sens. Mi-au respectat dorinţa şi am lucrat cu toţii în bună înţelegere.

- Mă felicit că te-am ales să lucrezi pentru şantierul nostru, prietene.

- Mulţumesc, domnule Payns.

„Ajutor, tată!"

Cavalerul şi Eliphas se întorc. Un freamăt de aripi de corb îi sfâşie sufletul lui Payns. O umbră neagră îi zboară o clipă înaintea ochilor.

Şi vede.

Unul dintre bărbaţi şi-a dat gluga jos. II ţine pe Maurin lângă el, cu un pumnal la gât. Payns l-a recunoscut imediat pe asasinul cu cicatricea şi cu ochii transparenţi. Landeric îşi împreunează mâinile într-un gest ridicol şi îndurerat.

- Omul cu securea! urlă Payns. L-ai ajutat să intre pe şantier, Rogemourd! Tu, tocmai tu, mentorul ghildei tale! Şi ai făcut şi un jurământ!

- Domnule..., bâiguie dulgherul frângându-şi degetele. Fiul meu e ostatic. Nizier al meu! A promis că o să-i cruţe viaţa dacă o să vă trădez şi... Vă implor să aveţi îndurare...

Payns face câţiva paşi înspre asasin care zâmbeşte ca un copil plictisit. În spatele lui, doi oameni şi-au scos săbiile din teacă.

- Aşadar, nu ştii să te lupţi decât folosindu-te de femei şi de copii? strigă cavalerul. Eşti prea laş ca să-ţi înfunţi duşmanii?

- Teroarea este una dintre armele mele, messire. Puţin îmi pasă de sexul şi de vârsta victimelor mele dacă reuşesc să-mi ating scopul. Am o misiune de îndeplinit; şi mă ocup de ea cu toată voinţa. Pentru Dumnezeu!Dă-i drumul fiului meu şi hai să ne măsurăm uţiul cu altul.

- Se pare că nu ai înţeles: o să plec de aici cu inelul tău. Ultimul dintre cele cinci. O confruntare între noi s-ar putea să fie în dezavantajul meu şi m-ar împiedica să-mi onorez contractul. Şi ar fi mare păcat să se întâmple aşa, după toate eforturile pe care le-am depus.

- I-a amputat degetul lui Nizier, geme Rogemourd. Demonul ăsta e capabil de ce-i mai rău... Nu ştiu de ce vrea să vă ia inelul, dar e mai bine să-l ascultaţi, şi fiul dumneavoastră, la fel şi al meu, vor rămâne în viaţă...

- Taci! strigă la el Payns. Nu mai vreau să te aud văică- rindu-te!

Bărbatul cu securea apasă mai tare lama pumnalului pe gâtul lui Maurin care se strâmbă de durere. Un firicel de sânge se prelinge pe pielea copilului.

- Am secerat atâtea vieţi încât cea a fiului tău nu-mi va împovăra conştiinţa mai mult decât toate celelalte. Vrei să faci socoteala? Prietenii tăi... Arcis de Brienne, Basile le Harnais, Geoffroy de Saint-Omer... Soţia ta, fiica ta, episcopul din Châlons... Poate şi contele Hugues! Un pomelnic lung, nu-i aşa? Au murit cu toţii din cauza puterii pe care o posezi tu împreună cu cei pe care-i numeşti fraţii tăi.

Eliphas s-a apropiat de Payns şi îl prinde de încheietura mâinii.

- Inelul, Payns, continuă asasinul. Aştept! Vârful pumnalului meu începe să se înfigă în gâtul acestui micuţ.

- Ascultă-l, prietene, imploră arhitectul la urechea lui Payns. Gardienii Sângelui nu dispun de învăţăturile noastre transmise prin viu grai; nu vor reuşi să descopere Secretul.

- Astăzi... mâine, nu, nu vor reuşi. Dar peste ani, peste secole?

Cavalerul îşi scoate inelul de pe deget. Un Gardian al Sângelui vine să-l recupereze pentru a-l înmâna imediat stăpânului său care-l înhaţă rapid.

- II păstrez pe fiul tău cu mine. O să fie permisul meu de liberă trecere pentru a ieşi din acest şantier. O să-l las undeva

mai departe pe drum, cu condiţia să nu ne urmărească nimeni. N-o să vă mişcaţi de aici preţ de un Pater şi două Crezuri recitate fără grabă.

Muncitorii şi soldaţii contelui sunt nelinişti. Unii şi-au scos săbiile din teacă. Eliphas le adresează un semn prin care le interzice să intervină.

Iar lui Payns, care-şi duce mâna la mânerul săbiei, îi spune:

- Nu, ar fi prea periculos! E în joc viaţa lui Maurin.

- Trebuie să-l ucid într-o bună zi pe nenorocitul ăsta. Nu o să se ascundă mereu în spatele unui copil! Dacă îndrăzneşte să nu-şi ţină cuvântul... dacă îi face vreun rău lui Maurin...

- A spus că o să-i dea drumul. Are acum şi ultimul inel; pentru asta a venit. Să avem răbdare: imediat ce se vor simţi în siguranţă, Gardienii Sângelui o să-l lase liber pe Maurin şi o să-l vedem pe băiat apărând pe drum. Ai încredere, prietene!

Copilul este săltat pe grumazul calului de asasin, care urcă în şa.

Maurin nu-şi ia ochii de la tatăl lui. Pare că vrea să-l păstreze în suflet, aşa cum este acum:

stând în picioare în ploaie, alături de Eliphas, ai cărui ochi au devenit enormi prin lentilele lui groase.

Corbul de azi-dimineaţă...

Cei trei Gardieni ai Sângelui părăsesc şantierul, pătrund adânc în pădurea zbuciumată de rafalele de ploaie şi dispar.

Eliphas, bătrânul meu prieten, mi-a strâns mâna cu putere. Tremura la fel de tare ca şi mine, în timp ce aşteptam ca Maurin să se întoarcă. Muncitorii se opriseră din lucru. Aşteptau împreună cu noi Pădurea toată era doar linişte şi frig..

- Nu mai am răbdare! strigă deodată Payns, năpustindu-se pe drumul pe care plecaseră mai devreme asasinii. Maurin ar fi trebuit să se întoarcă de multă vreme...

Aleargă, măcinat de ură şi nelinişte. Fiecare pas îi provoacă durere. Fiecare respiraţie îl sfâşie. Inima îi bate haotic şi cu putere în piept, parcă gata să se rupă.

Rămas la capelă, Eliphas le spune soldaţilor contelui:

- Cinci oameni să vină cu mine. Mergem după el!

„Corbul de azi-dimineaţă... "

Drumul urcă printre stejarii uzi. Pe coama unui mic promontoriu strălucind de ploaie se zăreşte un picior profilat pe cenuşiul cerului. Acolo sus e culcat un corp. Payns bănuieşte deja al cui este şi începe să-şi strige fiul îngrozit, ştiind totuşi că el nu-i va răspunde.

Mai jos, un soldat exclamă albindu-se la faţă:

- Aţi auzit urletul ăsta?
- E cel al unui tată distrus.... murmură Eliphas.

Bătrânul arhitect grăbeşte pasul deşi începe să-şi piardă

răsuflarea. D vede în depărtare pe prietenul lui frânt de mijloc, strângând în braţe trupul fără viaţă al lui Maurin.

Soldaţii îşi încetinesc alergarea, impresionaţi de atâta tristeţe.
Eliphas a ajuns în dreptul cavalerului îngenuncheat în noroi. Payns îşi leagănă copilul al cărui trup s-a golit de sânge prin rana profundă de la piept.
Payns, frate, lasă-mă să văd. Lasă-mă să-ţi împărtăşesc durerea.
Tatăl îşi ridică faţa şi îşi îndreaptă privirea spectrală spre arhitect.
Ajurat că o să-l cruţe! Aşa a spus... Ştiam că este Diavolul, Eliphas. Este întruparea Răului absolut!
Eliphas cade în genunchi, distrus şi el. îşi trece o mână prin părul „frăţiorului" său, care a trăit doar atât cât să descopere nenorocirea.
„O sămânţă bună... "
- Ai zice că doarme, nu-i aşa? se miră Payns. Pare atât de liniştit.
- Aşa şi este. O să doarmă aşa în braţele tale până la sfârşitul vremurilor.

9
Intenţia Papei

Reims nu a fost cruţat de ploaia care pare să fi acoperit întreaga Champagne şi să se fi instalat în regiune pentru multă vreme.

La căderea serii, în palatul episcopal, don Mestrany intră fără să bată la uşă în apartamentul Papei care e îngrijit de un cleric. Pontiful, concentrat total asupra durerii sale, nu pare contrariat de această invazie bruscă.

- Ah, don Mestrany, uită-te cum progresează ulceraţiile. Şi preotul Denis nu a venit să mă examineze!

- Nici nu o să mai vină vreodată, Sfinte Părinte.

- De ce?

- Preotul a fost omorât cu lovituri de secure, la fel şi ajutorul lui. Laboratorul lor de

spiţerie a fost mistuit de foc. Iar crima asta dublă poartă o semnătură!

Papa îl concediază pe cleric, cu un gest nerăbdător şi violent. De îndată ce acesta pleacă, don Mestrany adaugă:

- Şi există ceva şi mai rău! Un dulgher din Troyes a răspândit vestea că fiul lui Payns a fost omorât în Pădurea Răsăritului. Asasinul ar fi desenat o cruce pe fruntea tinerei sale victime.

- Ucigaşul care face parte dintre Gardienii Sângelui! L-a ucis pe copil pentru a-l răni pe tată. Dar ce fel de monstru e omul ăsta? Biserica nu poate tolera atâta oroare!

Papa se ridică brusc, împingându-l în lături şi aproape dezechilibrându-l pe don Mestrany care s-a repezit să-l ajute.

- Sunt la fel de vinovat ca asasinul ăsta, strigă Pascal. Am închis ochii la crimele lui, crezând că lupt pentru credinţa creştină, pentru păstrarea dogmei...

- Fără îndoială, Gardienii Sângelui se află acum în posesia celui de-al cincilea şi ultimului inel. Războiul s-a sfârşit...

Papa s-a proţăpit în faţa unei oglinzi şi se examinează la lumina unei lumânări. Toată partea dreaptă a corpului său este umflată şi necrozată.

- Merit răul de care sufăr, spune el cu dezgust. Uită-te, carnea mea e asemenea sufletului meu, la fel de hidoasă, de infectă, de putredă!

- Să începem să ne pregătim de întoarcere. O să pornim la drum imediat după ce ucigaşul vă va aduce ultimul dintre Semnele Sfinte pentru a-l recopia.

- Nu vreau să mă duc acum în palatul meu. Spune să mi se aducă trăsura şi şase soldaţi: plecăm imediat la Troyes.

- La Troyes? se miră don Mestrany. Vreţi să spuneţi că...?

Nu comenta, don Mestrany, avem de parcurs un drum lung până la palatul contelui Hugues de Champagne.10

Sărutul

îl vegheam pe Maurin în capela Sfântul Ioan din palatul lui Hugues. Inima şi mintea mea erau doar pietre îngheţate...

Ferrer, Schelomet şi Eliphas stau în curte, încremeniţi sub ploaie, cu faţa întoarsă către capelă. În spatele vitraliilor ei simple, flacăra pâlpâitoare a lumânărilor difuzează o lumină nesigură.

- De ore întregi stă singur acolo cu trupul neînsufleţit al lui Maurin, se lamentează arhitectul.

- Nu îndrăznesc să mă duc să-l deranjez, spune Ferrer, dar mă tem să nu-şi piardă minţile sub povara unei asemenea dureri.

- De ce l-a cruţat ucigaşul pe fiul meşterului Rogemourd, şi nu pe cel al prietenului nostru? întreabă Eliphas.

- Fără îndoială, Gardienii Sângelui au înţeles că Maurin era descendentul neamului „Paienilor[1]", presupune Schelomet. Clericii lor trebuie să fi descifrat cele câteva legende care evocă ramura directă a lui Iisus, numită astfel. De aceea l-au ucis.

În spatele lor se aude un strigăt. Un plâns îndurerat.

Cei trei bărbaţi se întorc.

' Memoria celui drept va fi veşnică; el nu se va teme de relele vorbe ale oamenilor, (n.a.)

Contele Hugues a ieşit clătinându-se din apartamentele sale, cu o haină de blană petrecută peste pieptul gol, cu picioarele încălţate în grabă, cu privirea rătăcită şi împleticindu-se. Constance

încearcă să-l reţină, dar în zadar. Cavalerul înaintează, înaintează fără să vadă nimic...

- Abia te ţii pe picioare, dragul meu. Şi nu eşd îmbrăcat. Du-te şi culcă-te înapoi, te rog...

Hugues continuă să avanseze năuc, gata să se prăbuşească la fiecare pas şi îndreptându-se spre capelă. Neputincioasă, Constance se agaţă de el inutil.

- Vreau să-l văd... să-l îmbrăţişez...

Nimic nu-l poate opri pe contele care-i împinge pe cei trei prieteni ai lui, obligându-i să se dea la o parte pentru a-i face loc să treacă. Constance s-a oprit, conştientă că nu va reuşi să-l reţină.

- Am greşit foarte mult dându-i vestea aceasta îngrozitoare când s-a trezit, explică ea. Ar fi trebuit să aştept până se crăpa de ziuă. A leşinat când i-am spus şi, după aceea, imediat cum şi-a recăpătat cunoştinţa, a sărit din pat ca un nebun.

Ajuns la uşa capelei, Hugues începe să bată frenetic în ea cu braţul sănătos. Bate ca un om beat, lovind cu pumnul în uşă, gata să o spargă.

- Pay-s, deschide-mi... Deschide! Sunt eu, Hugues!

După un timp, uşa se întredeschide şi apare chipul palid şi
istovit al lui Payns.

- Hugues... Cum să supravieţuiesc după atâtea nenorociri?

- Lăsându-i pe prietenii tăi să-ţi ia o parte din povară.

Contele se strecoară în capelă. Uşa se închide în urma lui.

Se obişnuieşte cu umbra... Zăreşte trupul lui Maurin culcat pe altar, cu spada tatălui său aşezată pe burtă...

înaintează... picioarele i se cufundă în piatra îngheţată a dalelor la fel de uşor ca într-un nisip

noroios. înaintează şi—1 priveşte pe acest copil dormind, cu obrajii lui rotunzi, pleoapele transparente şi părul lui auriu, cu nuanţe roşcate, fluturând uşor în palida lumină a lumânărilor.

- I-am împreunat mâinile pe sabia mea, ca un cavaler... Îi promisesem că-l voi învăţa lovituri noi, eschive... Se săturase să se antreneze doar pe manechinul lui de paie.

- Prietene, dragul meu prieten... Ce să-ţi spun, ce cuvinte să găsesc?

Hugues îl îmbrăţişează pe Payns, îl strânge la piept, petre- cându-şi braţul amputat pe după gâtul lui. Şi sunt acum doi înecaţi care se agaţă unul de altul, cu piepturile lipite, ameste- cându-şi bătăile inimii.

Rămân aşa multă vreme, în căldura îmbrăţişării lor.

- Să ne sărutăm, frate, spune Hugues.

îşi adng buzele.

Apoi, când se desprind din îmbrăţişare, contele adaugă:

- Şi să plângem.

- Nu mai vreau să plâng, Hugues. Vreau să mă lupt! Să ucid... Să ucid până mă acopăr de sânge!

- Am dat greş, Payns... Gardienii ni i-au răpit pe cei pe care-i iubeam şi ne-au furat Semnele Sfinte. Lupta noastră s-a sfârşit.

- Ba nu! Nu face altceva decât să înceapă. Sabia asta a fost sfinţită de sângele fiului meu. Cu ea îi voi străpunge pieptul omului cu securea!

Payns trage cu delicateţe sabia din mâinile fiului său şi o ridică deasupra lui spunând:

- Loja Primară deţine trupul lui Iisus şi Eliphas nu crede că secretul I.N.R.I. poate fi uşor de descoperit. Duşmanii noştri sunt departe de a avea cunoştinţele pe care ni le-a încredinţat Tradiţia. Dar, dacă totuşi nu se va întâmpla aşa, dacă Gardienii

Sângelui îl vor găsi vreodată pe Hristos sau dacă vor descoperi Secretul, sabia asta îi va nimici.

- Mă înspăimânţi, Payns... Delirezi. Suntem doar simpli muritori şi nu ştim cum se vor comporta în viitor fraţii Lojii Primare. Poate că Tradiţia o să dispară cu timpul.

„În zori, încă îl mai vegheam pe Maurin împreună cu Hugues, care aţipea din când în când, epuizat de leacurile calmante pe care le înghiţise...

"11
Trei cruci de sânge

Meditaţia mea a fost întreruptă de bătăile din uşă..

- Domnilor Hugues şi Payns, a sosit un străin care doreşte să stea de vorbă cu contele. Are un mesaj pentru el şi spune că, dacă o să-l vadă, contele va înţelege.

Payns întredeschide uşa capelei. Un soldat îi înmânează un plic.

- Iertaţi-mă că vă deranjez, domnule Payns. Dar călătorul insistă afirmând că vizita lui este foarte importantă. Poftiţi.

Contele s-a ridicat şi se apropie clătinându-se de prietenul lui, cu ochii umflaţi de somnul agitat.

- Scuză-mă; trebuia să dorm. Ce se întâmplă?

Payns îi dă scrisoarea.

Pe foaia velină împăturită în două, au fost trasate patru dintre Semnele Sfinte.

- Sfinte Ioane, exclamă Hugues, ai remarcat?
- Da, e vorba despre Papă, bineînţeles. Deschide repede scrisoarea...

Contele se execută în grabă şi stângaci, apoi citeşte cu voce tare:

- *Mă îndrept spre dumneavoastră cu pocăinţă, messire. Mă prezint ca un păcătos în faţa dumneavoastră şi mă supun astăzi judecăţii voastre cu toată umilinţa. Pascal*

Cei doi bărbaţi ies din capelă. Suveranul pontif se află în curte, înveşmântat într-o sutană neagră şi cu o mantie simplă, din pânză nealbită. E încălţat cu sandale; răcoarea matinală i-a învineţit degetele groase de la picioare.

Cei doi cavaleri observă imediat că omul a slăbit. Obrajii lui flasci s-au lăsat în jos şi atârnă ca nişte pungi goale. Orbi- tele-i sunt scobite şi întunecate; ochii febrili strălucesc în profunzimile

lor. Mâinile împreunate pe piept tremură. Dreapta e acoperită cu o eczemă hidoasă.

Pascal nu ar fi crezut niciodată că e posibil ca doi oameni să poată exprima atâta ură în priviri. O aversiune îndreptată împotriva lui, care-l loveşte drept în inimă, stârnind în el o vie remuşcare. O dorinţă arzătoare de căinţă.

Cade în genunchi la picioarele victimelor lui şi îşi înclină capul.

- îngenunchez în faţa voastră ca un penitent, domnilor. Renunţ să mai fiu împotriva voastră. Mă oblig la supunere şi pocăinţă. De-acum încolo, mă angajez că Biserica nu o să vă mai supere...

Se bate de trei ori cu palma peste piept şi spune:

- *Miserere mei*[1].

Payns a făcut un pas. îl pălmuieşte pe suveranul pontif. O palmă violentă, surprinzătoare, brutală. Care-l dezechilibrează pe Papă şi îl obligă să se sprijine cu o mână de pământ pentru a nu cădea într-o parte.

Cu lacrimi în ochi, Papa se ridică şi îşi înalţă bărbia.

- Merit ura şi pedeapsa dumneavoastră, domnule Payns. V-aţi pierdut familia în acest război, în timp ce eu mi-am pierdut sufletul, ceea ce înseamnă foarte puţin! Dar vă asigur că am venit aici să facem pace.

- Pace? întreabă Payns cu o voce dură. V-aş crede dacă aţi consimţi să-mi oferiţi o garanţie a bunei-credinţe pe care o invocaţi.

- Cereţi-mi-o, şi eu vă voi oferi ce doriţi.

[1] Fie-vă milă de mine! (n.a.)

- O să intrăm în această capelă în care se odihneşte trupul neînsufleţit al fiului meu. Veţi

întinde mâna dreaptă deasupra inimii lui şi ne veţi spune ceea ce vrem să ştim.

- Vă urmez...

Ajuns în faţa altarului pe care este culcat copilul care pare să doarmă, Pascal simte că i se face rău, dar îşi revine imediat. Livid, se supune ordinului lui Payns şi îşi aşază mâna dreaptă pe pieptul lui Maurin.

Hugues s-a sprijinit cu spatele de un stâlp.

Vrem să ni-l predaţi pe Gardianul Sângelui, spune Payns. Pe acest ucigaş care îşi zdrobeşte victimele cu lovituri de secure.

Puţin mai târziu, am ieşit din capelă, şi Papa m-a aşteptat lângă trăsura lui pentru a-i aduce leacul care să-l vindece de otrăvire. Am încheiat o înţelegere sacră.

Apoi am plecat la rândul meu, singur. L-am lăsat pe Maurin pe altarul capelei. Am cerut să fie vegheat în absenţa mea.

Hélène şi Constance credeau că am înnebunit dacă îmi pot abandona fiul în felul acesta. Şi chiar aşa eram în dimineaţa aceea: un nebun! Nebun de ură şi de nevoia de a-mi potoli setea de răzbunare.

Alesesem în mod voit un veşmânt şi o mantie albe, pentru că ştiam că le voi murdări cu sângele omului cu securea.

întors în palatul episcopal, Papa urcă imediat în apartamentele sale, urmat îndeaproape de don Mestrany care nu scoate o vorbă.

Una dintre ferestre este deschisă. Pascal oftează, ghicind şi totodată temându-se de prezenţa asasinului în camera lui.

- A intrat aici, ca de obicei. Ca o blestemată de pisică vrăjitorească ce este!

Dar omul cu securea nu este nici în dormitor, nici în cabinetul de lucru.

- Priviţi, Sfinte Părinte!

Pe o masă, a fost înfipt un cuţit pentru a reţine o foaie velină. Pascal se apropie.

- Nu m-a aşteptat. Vezi, don Mestrany... A recopiat el însuşi ultimul Semn. Şi a adăugat o frază... *Advitam aeternam*. Pentru viaţa eternă... Demonul ăsta nu e lipsit de cinism!

Mototoleşte furios mesajul şi aruncă ghemotocul în foc.

- Aşadar, renunţaţi? pare să se mire don Mestrany.

Am făcut o înţelegere cu cavalerii din Champagne. Nu vor dezvălui niciodată Secretul lui Iisus atâta timp cât Biserica îi va lăsa în pace. Sper că succesorii mei vor păstra această alianţă şi nu le vor mai da prea multă ascultare Gardienilor Sângelui. Lumea noastră va dăinui doar prin acest fragil echilibru. Oamenii au nevoie să creadă. Nu ar accepta înspăimân- tătoarea fatalitate a morţii dacă nu ar exista Dumnezeu. Dacă nu ar mai exista speranţă!

- Preceptele legate de reînvierea lui Hristos, credinţa noastră în el, cultura noastră, toate acestea ne fac să fim civilizaţi...

- îţi invidiez credinţa, don Mestrany. O credinţă frumoasă pecetiuită în trup, simplă şi evidentă. Foarte diferită de a mea, care este coruptă de calcule, de planuri, de politică!

Continuând să vorbească, Papa scoate de sub mantie un mic flacon de sticlă astupat cu un dop de plută în jurul căruia e înfăşurată o sfoară subţire.

- Fiola asta, Sfinte Părinte!

Pascal răspunde aproape evaziv, ridicând flaconul la înălţimea buzelor:

- Ah, ăsta? Este antidotul pe care mi l-a dat cavalerul Payns. Ar trebui să mă vindec în mai puţin de o săptămână.

- Şi dumneavoastră, ce i-aţi oferit în schimb?

Pascal schiţează un surâs vag

- I l-am predat pe cel care i-a distrus viaţa. Şi i-am oferit garanţia unui viitor în care Loja Primară şi Biserica vor învăţa să coabiteze.

*

în timp ce călăream spre mănăstirea din Hautvillers, unde ştiam că-l voi găsi pe ucigaş, m-am gândit din nou la Papa care, după ce-mi dezvăluise ceea ce voiam să aflu şi se angajase că Biserica nu-i va mai hărţui pefraţii Lojii Primare, a plâns îndelung lângă cadavrul lui Maurin înainte de a îngenunchea din nou ţi de a-mi săruta mâna dreaptă. Lacrimile lui mi s-au pretins printre degete. Şi a început să se roage, cu glas şoptit.

îi cerea iertare lui Dumnezeu. Căci Dumnezeu va fi cel care îl va judeca.

Mănăstirea se află chiar în mijlocul satului, fiind construită pe povârnişul unei coline ce domină regiunea Marne. Câteva vrejuri de viţă ţâşnesc din pământul cretos, adunându-se adesea laolaltă pentru a forma tufişuri stufoase şi întunecate.

Ploaia a erodat pământul, săpând în el făgaşe adânci. În depărtare, în ceaţa ce se adună în profunzimea văii, răsună lătrături şi câteva ţipete de păsări.

Payns a descălecat şi a legat frâiele de un inel fixat într-un zid gros de piatră. Apoi bate la poarta grea din lemn negru.

Foarte curând, un călugăr vine să deschidă ferestruica, arătându-şi chipul ridat ca o poamă învechită şi răscoaptă.

- Da, messire?

Cavalerul îi vâră un document sub nas.

- Recunoşti acest sigiliu? Este cel al Papei Pascal. Citeşte mesajul şi supune-te ordinului său.

- Pe legea mea, e o onoare prea mare pentru un biet călugăr ca mine să citească o scrisoare a Papei!

Omul îşi mijeşte ochii şi descifrează mesajul mişcându-şi buzele precum un iepure.

- Da, da... înţeleg.

Poarta se deschide. Călugărul capucin se dă într-o parte pentru a-i face loc să intre lui Payns şi adaugă:

- O să-l găsiţi în capelă. Şi-a luat bagajul şi se pregăteşte să ne părăsească. Ne-a spus că, înainte de a pleca, vrea să fie lăsat să se roage. Şi, zău aşa, n-o să suferim deloc dacă se duce! E o figură prea puţin amabilă...

Payns nu-l mai ascultă deja. Sub privirile câtorva călugări nedumeriţi care-l urmăresc traversând grădina cu sabia în mână, Payns înaintează cu paşi mari, aproape alergând, cu trupul şi sufletul încordate de ură.

Mantia lui albă flutură zgomotos în jurul lui, îngreunată de ploaie şi de noroiul de pe drum.

În capelă, bărbatul cu securea stă culcat cu faţa la pământ şi cu mâinile aşezate în cruce. Şi-a aşezat bagajele, la fel şi arma, lângă un crucifix mare din lemn, nu departe de altar.

- *Sanguis Domini noştri Jesu Christi custodiat animam mean în vitam aeternam. AmenK*

Buzele lui murmură în praful rece de pe dalajul grosier, pe care limba lui începe curând să-l lingă îndelung, zdrelindu-se în granulaţia pietrei.

Această mângâiere îl înfierbântă, iar gustul sângelui pe care-l simte în gură îi provoacă plăcere.

Cu ochii închişi, sărută pământul mai apăsat, încântat să se audă oftând în timp ce un fior de juisare îi răscoleşte vintrele.

- *Praesta meae menti de te vintre, et te illi semper dulce sapere*[2].

Cât de mult iubeşte această piatră roasă de tălpile călugărilor! Această piatră de care se lipeşte cu toată greutatea mai bine decât ar face-o cu corpul unei femei. O femeie...

- *Me immundum munda tuo Sanguine: cujus una stilla sahum facere totum mundum quit ab amni scelere*[3].

Ce femeie i-ar putea aduce atâta voluptate? Puţinele pe care le-a îmbrăţişat i-au lăsat doar amintiri dezolante şi umilitoare.

Sexul lui, capabil să se ridice la ascultarea unei rugăciuni sau a unui cânt intens, sub loviturile de bici, muşcătura frigului şi în abstinenţă, s-a comportat jalnic în prezenţa unui trup înfierbântat de aşteptare.

încă le mai aude pe târfele alea aprinse la faţă. Le aude batjocorindu-i mădularul care-i atârna între coapse, stârnin- du-le indignarea!

' în textul francez: *„Paieru",* care se poate traduce prin „păgâni". De altfel, mai târziu, în manuscrisele din secolele al XQ-lea şi al XHI-lea, numele apare ortografiat în diferite forme: „Peanz, Painz, Fahans, Pedanes... ". (n.tr.) ^ Fie-vă milă de mine. (n.a.)

^ Fie ca Sângele Domnului Nostru Iisus Hristos să aibă grijă de sufletul meu pe vecie. Aşa să fie. (n.a.)Şi atunci le bătea. Le reprima zeflemelele, înăbuşindu-le în gâturile lor albe. Le lovea. Asta când nu le omora. Când nu le spinteca.

îşi aminteşte de cea a cărei prea mare frumuseţe îl împiedicase să spere la cea mai măruntă manifestare de virilitate. Plânsese în faţa propriei sale neputinţe, şi lacrimile lui sporiseră dispreţul tinerei femei, ai cărei sâni goi se zguduiau în interminabile hohote de râs.

I-a despicat burta cu o lovitură de secure şi a asistat la agonia ei lentă, privindu-i intestinele revărsându-i-se pe coapsele însângerate.

Ochii mari şi albaştri ai fetei, mai întâi îngroziţi, se stinseseră încet, înecaţi în acceptarea sorţii, rămânând pironiţi în ai lui. Iar el apreciase tocmai această privire. Această scufundare în sufletul lui, care se îndepărta uşor, ca un vânt de vară la sfârşitul unei zile prea calde.

Viaţa o părăsea pe femeia jertfită, prăbuşită pe pământul bătătorit al locuinţei sale.

Şi atunci, acolo, a juisat.

Dumnezeule, de ce îi revin astăzi în memorie toate aceste imagini?

De ce se deschide uşa capelei cu atâta violenţă, lăsând să intre această înaltă şi slabă siluetă albă pe care lumina din spatele ei o transformă preţ de o clipă în înger?

Se răsuceşte, apoi îngenunchează şi îşi mijeşte ochii.

- Payns? Aşadar, Papa m-a trădat!

Se ridică, face un pas înapoi. Trebuie să apuce securea.

Payns înaintează.

- Aşa este. Papa te-a vândut. E cel mai bun lucru pe care-l putea face! A înţeles întreaga oroare a alianţei sale cu Gardienii Sângelui... Cu un monstru ca tine.

- Ai venit să mă omori! Şi să-mi iei Semnele Sfinte. Ai ajuns prea târziu. Le-am încredinţat unuia dintre oamenii mei care se află deja în drum spre Roma.

Apoi, apucând mânerul securii, adaugă:

- Cu siguranţă, ai fost foarte ghinionist, cavalere. Ce păcat! O să mă gândesc şi o să mă rog pentru tine când te voi omori!

Payns mai face un pas. Vârful săbiei lui zgârie dalajul producând un sunet metalic.

- I-am făcut o promisiune fiului meu: aceea de a-ţi străpunge pieptul cu sabia şi de a-mi îmbiba veşmintele cu sângele tău. Sufletul lui nu-şi va găsi pacea decât atunci când vei dispărea de pe acest pământ.

- Sărmanul copil care nu-şi va găsi tihna nicicând...

Se năpusteşte asupra cavalerului, învârtind securea deasupra capului. De la o secundă la alta, expresia chipului său a trecut de la inocenţă la cruzime, deformându-i buzele senzuale într-o grimasă obscenă, aprinzându-i ochii transparenţi cu o flacără duşmănoasă.

Payns a anticipat asaltul şi îşi pregăteşte eschiva. Fandează cu zvelteţe, evitând lama grea care loveşte altarul şi sfărâmă tabernaculul ale cărui ornamente aurite se fac ţăndări.

Sabia cavalerului ţâşneşte pentru a-l lovi pe ucigaş în burtă, dar acesta evită atacul, făcând un salt rapid şi suplu în lături.

O clipă. Cei doi bărbaţi se sfidează din priviri. Transpiraţia începe să se prelingă pe fruntea asasinului.

- La ce te gândeşti, Payns? rânjeşte el. La fraţii tăi, la fiul tău? Sau poate la soţia ta, la fiica ta? Pentru cine simţi cea mai mare durere?

Payns este un spadasin prea subtil pentru a se lăsa afectat de asemenea răutăţi. Glasul mieros nu-şi atinge scopul. Nu-i aţâţă furia.

Trebuie să se-hrănească doar cu ură, numai cu ură, pentru a-şi masacra adversarul.

Bărbatul cu securea a înţeles că sarcasmele sale sunt zadarnice. Se năpusteşte într-un nou asalt încă şi mai violent, mai brutal. Urlând.

Payns se apleacă, şi lama securii trece razant pe lângă creştetul capului său; o simte atingându-i părul. Exact când ucigaşul se pregăteşte de o nouă lovitură, sabia cavalerului îl atinge în umărul stâng, fără să o fi văzut când a ţâşnit.

- Doar un pic de sânge, remarcă el aruncând o privire spre rană.

- E doar începutul, spune Payns. Am venit să-ţi vărs tot sângele. O să te înjunghii ca pe un porc. O să te golesc de sânge!

Vocea cavalerului s-a transformat. Bărbatul cu securea a făcut un pas înapoi ca şi cum ar fi fost lovit. Vocea...

- O să plec de aici împăcat, cu satisfacţia că mi-am îndeplinit datoria, continuă Payns cu glasul ale cărui intonaţii guturale par îmbogăţite cu rezonanţe surde.

„Dar oare este într-adevăr vocea lui?" se întreabă ucigaşul care nu reuşeşte să-şi domine frica. Muşchii coapselor îi înţepenesc, mâinile i se îngreunează.

„Mă paralizează cu vocea lui! îmi otrăveşte mintea! Ce spune acum? îl aud, dar nu-l mai înţeleg. Ce limbă vorbeşte?"

Buzele lui Payns rostesc silabe grave care se succed în interminabile ecouri.

Bărbatul cu securea încearcă să-şi recapete stăpânirea de sine; aspiră aerul din plin şi îndelung, îşi încleştează degetele pe mânerul securii, impunându-şi, cu întreaga sa voinţă, să-şi elibereze simţurile din plasa pe care a ţesut-o acest vrăjitor din Champagne în jurul lui...

Şi totuşi această voce...

- Dumnezeule... Nu este doar una! Nu sunt doar două! Dumnezeule!

O teroare hidoasă, vâscoasă i se răspândeşte în vene şi îi încleştează inima.

- Câte?

Pentru că ucigaşul a înţeles acum de ce nu înţelegea ce psalmodia Payns. Ştie acum care este cauza accentelor diferite ale litaniilor sale...

Prin gura lui vorbesc morţii! Prin gura lui se exprimă morţii!

Arcis de Brienne, Basile le Hamais, Geoffroy de Saint-Omer, Typhaine, Emeline, Maurin... L-au însoţit şi îl susţin în misiunea lui de răzbunare.

„Ceea ce se spune despre cavaler este aşadar adevărat! Un vrăjitor şi un necromant... Dumnezeule! Descendentul lui Hristos!"

Bărbatul cu securea simte lama săbiei pătrunzându-i în partea dreaptă; o aude frângându-i oasele, sfaşiindu-i carnea, ieşind şi înfigându-i-se din nou în piept, apoi în gâtul din care ţâşneşte imediat sângele.

- în numele fraţilor mei! spune Payns cu glasul revenit la sonoritatea lui obişnuită. în numele familiei mele! în numele adevăratului Hristos!

Tânărul ucigaş e pironit pe crucifix. Oţelul l-a străpuns dintr-o parte într-alta. Tot corpul lui e numai răni şi sânge.

Un şuierat. O lovitură în încheietura mâinii drepte. Mâna retezată se desprinde şi îi cade între picioare. Securea pocneşte pe dalaj.

Corpul mutilat îşi scuipă tot sângele ca un burlan. Durerea nu reuşeşte să depăşească stupoarea. Năucit, se lasă să alunece de-a lungul crucifixului. Marionetă ruptă, schilodită, zdrobită, a devenit un corp greu şi grotesc. Coboară îndelung, jupuindu-şi spatele în aşchiile crucifixului. O cădere fără sfârşit, pe parcursul căreia deja e cuprins de o teamă îngrozitoare, care-l strânge ca ghearele unei păsări de pradă, atrăgându-l într-un hău în care răsună glasurile victimelor sale.

Nu încetează să cadă...

Urlete, ţipete, blesteme.

încă o zvâcnire. Un gest ridicol al braţului secţionat care-şi varsă sângele în direcţia securii. Un reflex. Cel din urmă reflex al unui războinic învins.

Payns îl domină, privindu-l îndelung cum horcăie şi varsă o vomă roşie. Apoi îi străpunge inima cu un gest scurt. Şi rosteşte:

- în numele Adevărului!

Zdreanţa însângerată se prăbuşeşte, ghemuită ca un fetus uriaş care se întoarce în infernul ce a zămislit-o.

Cavalerul pune un genunchi pe pământ şi, înmuindu-şi degetul arătător în sângele victimei sale, desenează un triunghi pe fruntea ucigaşului.- Şi, în sfârşit, în numele meu! Iată-te, la rândul tău, însemnat în frunte... cu semnul Lojii Primare!

După aceea, cu mâinile complet scăldate în sânge, Payns desenează o primă cruce pe pieptul lui, apoi o a doua şi o a treia pe fiecare umăr.

Se ridică, epuizat şi satisfăcut, cu sufletul eliberat în sfârşit de acest ghem de ură care îl tumefia.

„De-acum înainte, fraţii Lojii Primare vor purta aceste cruci pe mantiile lor albe, în amintirea celor trei fraţi ai lor sacrificaţi: Arcis de Brienne, Basile le Harnais şi GeofTroy de Saint-Omer. Şi în memoria luptei mele victorioase împotriva fanatismului!"

Iar în ceea ce-i priveşte pe Typhaine, Emeline şi Maurin, ei vor rămâne în sufletul lui.

Veşnic...12

Viitorul

Seara, l-am înmormântat pe Maurin în cimitirul de pe domeniul meu, alături de mama şi de sora lui, la câţiva paşi de mormântul provizoriu al lui Iisus.

Eram doar cinci• Eliphas, Schelomet, Ferrer, Hugues şi eu, îmbrăcaţi în veşminte albe pe care desenasem cruci roşii, pe umeri şi pe piept.

tmeric plecase mai devreme în Pădurea Răsăritului, pentru ca şantierul să rămână sub supravegherea unui frate al Lojii Primare.

Am format Loja pentru a celebra ceremonia şi am rostit fraza rituală':

- Pentru că a venit timpul şi avem vârsta potrivită, să începem lucrările...

N-am putut să mai continui, într-atât de mare îmi era durerea. Hugues a oficiat slujba în locul meu, în timp ce noi

stăteam în cerc în jurul trupului neînsufleţit al lui Maurin, cu mâinile împreunate.

Ploaia încetase de multă vreme, şi sfârşitul unei zile însorite stârnise mirosurile suave ale ierbii şi ale pământului: un parfum plăcut şi dulce pe care noaptea care se apropia îl înteţea cu răcoarea ei.

Parfumul proprietăţi mele...

Vara era aproape. ÎLmeric se va ocupa de muncile câmpului împreună cu lucrătorii sezonieri pe care-i tocmeam de obicei Eu aveam să chem o femeie din sat care să pregătească mâncarea oamenilor mei..

Ştiam deja că familia îmi va lipsi dureros de mult, căfiecare gest pe care-l voi face îmi va aminti de cei dragi Gesturile acelea de zi cu ZÙ pe care le voi desena în spaţiul gol al singurătăţii mele.

Şi Maurin nu o să mai alerge în urma găinilor ca să o amuze pe Émeline. Typhaine nu o să mă mai însoţească la Grouin, la culesul viilor. Fetiţa mea nu o să îmi mai pună tot felul de întrebări, mereu curioasă ţi nicicând mulţumită de răspunsurile mele.

Hugues vorbea; nu-l mai auzeam. Ascultam nenumăratele zgomote ale serii Cele mai multe, aproape imperceptibile. Persistente precum cele ale lăcustelor, monocorde ţi înăbuşite precum cele ale broaţtelor din balta mlăţtinoasă ce se întindea în spatele grajdurilor. Apoi chemările scurte ale unei bufniţe pe care o văzusem uneori cocoţată pe o creangă joasă a bătrânului măr. Câteva lătrături ale câinilor mei, ultimele cotcodăceli ale găinilor, grohăiturile porcilor...

îmi lăsam mâhnirea legănată de această muzică dezordonată. Dar mi-am revenit din visarea mea melancolică atunci când Hugues mi-a spus că e timpul să coborâm trupul lui Maurin în mormânt.

Am Jacut-o cu ajutorul lui Ferrer.

Schelomet a luat apoi o lopată ţi a început să umple groapa cu pământ.

Când prietenul meu a terminat, Eliphas a spus:

- *Prin I.N.RI. Igne Natura Renovatur Integra.*

M-am gândit din nou la licoarea neagră care zăcea într-un vas din laboratorul din Troyes. Sângele lui Hristos! Regretam că nu a ajuns încă la sublimare...

Dacă ar fi fost activ, l-aţ fi introdus în organismul lui Maurin! Pentru că Schelomet îmi explicase procedeul prin care trebuia infiltrat în vene. O canulă, un tub... Soluţia arfi invadat tot sistemul sangvin alfiului meu pentru a-l readuce la viaţă

- *O să rămânem cu tine, mi-a spus Hugues.*
- *Prezenţa voastră o să fie pentru mine o adevărată alinare, am răspuns eu cu recunoştinţă*

Am petrecut toată noaptea veghind, evocând amintirea morţilor noştri. Am băut mult, ţi, fără îndoială, din cauza stării de beţie în care mă aflam în zori, am hiat cea mai inimaginabilă decizie.

Viitorul... Mă proiectam în viitor, promiţându-le celor patru fraţi ai mei că Loja Primară nu va dispărea niciodată de pe suprafaţa pământului, prezicându-U că va beneficia de o existenţă eternă

Bineînţeles, cum aş fi putut bănui atunci că, la cererea mea, se va ţine un conciliu în Troyes, şaptesprezece ani mai târziu? Şi că Papa Honorius al II-lea va recunoaşte în mod oficial, cu această ocazie, Ordinul Templului căruia eu îi voi fi cel dintâi mare-maestru...? Mai târziu!

Şi că voi deveni această figură legendară, iniţiatoare a uneia dintre cele mai prodigioase epopei umane...

•

Papa s-a întors. Luna iunie se încheia într-o limpede lumină de vară. Nu mai ploua din mai, şi pământul începea să se crape în jurul mlaştinilor din Pădurea Răsăritului

Eliphas dărâmase palisada care împrejmuia insula; săpase puţul care ducea spre mormântul subteran în care urma să înhumăm rămăşiţele lui Iisus, fratele Prim.

Le-am dat drumul să plece tuturor muncitorilor, contele îi însărcinase pe câţiva oameni de încredere să păzească locui Eram liniştiţi aşadar în această privinţă' patrulele cutreierau digurile şi supravegheau frontierele şantierului

Papa ştia deja că Iisus se va odihni în această pădure, dar îmi jurase că nu va întreprinde nimic pentru a-i găsi Mormântul L-am crezut. Nu va încerca să facă cercetări, dar mă temeam că Gardienii Sângelui se vor elibera de sub tutela Bisericii şi vor dori să-şi continue lupta...

Am ales data de douăzeci şi patru iunie pentru a-l îngropa pe Hristos: ziua Sfântului Loan Botezătorul, cel care l-a botezat pe Iisus după ce i-a anunţat pe apropiaţii săi de venirea lui

Seara, un cortegiu alcătuit din Î,meric, Hugues, Eliphas, Ferm, Schelomet şi cu mine a pornit pe un drum îngust care şerpuia prin pădure. Am aşezat trupul lui Hristos într-o căruţă acoperită
Eliphas înfaptuise adevărate minuni; realizase în foarte scurt timp scara elicoidală - o parte dintre planurile căreia fuseseră concepute de Arcis - care permitea accesul la nişa funerară în care l-am coborât pe fratele Prim; l-am culcat într-un sicriu de piatră care, odată închis cu o lespede groasă, devenea complet ermetic

.Am rămas vreme îndelungată în faţa Mormântului, meditând asupra aventurii noastre care se încheia aici Cât de mult îmi lipsea Maurin!
Am format Lanţul uniunii, şi eu am rostii-
- Quod est inferius est sicum quod est superius[1]...

Hugues a adăugat:
- Quod est superius est sicut quod est inferius ad perpe- tranda miracula rei unius^.

Douăfraze din ritualul Lojii Primare...
înainte de a sigila sicriul de piatră, am depus pe pieptul lui Hristos testamentul lui, protejat într-un săculeţ de piele.
tmeric a spus:
- *Cine ar putea descoperi acest mormânt atunci când vom inunda partea asta din pădure?*
- *Gardienii Sângelui nu se vor da bătuţi, am remarcat eu. Există temerea că îl vor căuta fără încetare.*

Eliphas ne-a liniştit
- *Cei care vor intra în acest loc vor cădea în capcana pe care le-am întins-o. Am conceput un mecanism prin care bolta criptei-se închide aproape imediat după deschiderea ei. în plus, pentru a ajunge să pătrundă în acest loc, orice vizitator ar trebui să utilizez* Inelul...*

Eliphas ne-a explicat că proiectase un dispozitiv pe care-l va pune în funcţiune de îndată ce vom părăsi cripta, după ce va bloca accesul în ea.
Era vorba despre un sistem foarte precis de angrenaje, pe care numai greutatea Inelului îl putea acţiona. Era suficient ca acesta să fie plasat într-un locaş circular, cu diametru identic. Inelul se va încastra într-o placă de bronz care va reacţiona sub greutatea lui, şi numai sub greutatea lui Placa

1 Fă ca inima mea să trăiască prin tine şi în tine să-şi găsească veşnic desfătarea, (n.a.)
^ Fie ca Sângele tău, care doar cu o picătură poate sa şteargă toate păcatele lumii, să spele şi murdăriile sufletului meu. (n.a.)

se va coborî până la canelura unei roţi care va anclanşa atunci o ingenioasă maşinărie creată de Eliphas.

- Mai avem de îndeplinit o ultimă treabă, am spus eu.

Am urcat din nou la suprafaţă ţi i-am condus pe Ferrer ţi pe Schelomet spre diguri, după ce ne-am înarmat cu nişte baroase. Ne-am aşezat, fiecare, în faţa câte unei vane.

Ceilalţi fraţi s-au întors la taluz-

- O să avemfoarte puţin timp pentru a ne pune la adăpost după ce deschidem ecluzele, le-am spus lui Ferrer ţi lui Schelomet Sunteţi pregătiţi?

- Dă semnalul, Payns.

între fiecare dintre noi era o distanţă de vreo treizeci de paşi

- Haideţi[1] am strigat eu.

Şi am lovit cu toată puterea în ţţiftul care ţinea vana închisă Bucata de lemn a sărit; vana-stăoilar s-a deschis brusc.

Prietenii mei au procedat întocmai Apa din lacurile ce serveau drept rezervoare s-a scurs repede în şuvoaie groase în bazinul în care săpasem puţul.

Ferrer, Schelomet şi cu mine am alergat până la camarazii noştri aflaţi pe taluz. Peste scurt timp digurile aveau să fie acoperite.

Apa din mlaştină, reţinută vreme îndelungată de estacade, a inundat şantierul, s-a prăvălit peste Mormânt, a pătruns în puţ...

Curând, totul se transformase într-un mare lac liniştit; la suprafaţa lui scânteiau ultimele raze de soare, pe care le-am privit stingându-se încet, în tăcere.

Mi l-am imaginat pe Iisus odihnindu-se de-acum în mormântul lui, alături de fratele nostru Geoffroy, protejat de apa din Pădurea Răsăritului Iisus între viaţă şi moarte, în această stare miraculoasă care mai păstra puţin din trupul şi din conştiinţa lui Din sufletul lui

Dormea? Trăia?

Ştiam doar că aştepta...

*

Toate acestea s-au întâmplat cu mult timp în urmă. Atât de mult timp încât nu mai sunt sigur că îmi amintesc evenimentele cu precizie. Mi se întâmplă uneori să confund unele întâmplări sau să nu le mai pot situa în ordinea lor cronologică

Tocmai de aceea mi-am luat obiceiul să scriu în jurnal. Bineînţeles, nu o să-l public niciodată, pentru că sunt conştient că aş fi considerat drept un impostor sau un nebun.

Trăiesc în continuare pe domeniul meu, lângă Troyes. Locuinţa mea nu mai seamănă deloc cu ce aJbst Am păstrat însă micul cimitir fi capela lui, ţintă duc zilnic la mormintele lui Typhaine, Émeline şi Maurin.

Paşii mă poartă adesea în Pădurea Răsăritului, al cărei proprietar nu mai sunt; petrec ore în şir în faţa micului lac unde, vara, vin uneori să se scalde copii îmi place să-i aud şi să-i privesc, pentru că îmi amintesc de fiica mea şi de Jiul meu. Sunt uimiţi oare de prezenţa mea tristă şi tăcută? îşi pun oare întrebări despre omul acesta abătut căruia ti place să-i vadă jucându-se?

După plecarea lor, rămân încă multă vreme pe malul lacului, încercând să-mi reamintesc imaginile şantierului.. îmi place când seara mă învăluie cu răcoarea ei şi îmi alină durerea.

Pădurea a devenit tebaida[1] *mea; îi cunosc cele mai mărunte zgomote, cea mai infimă adiere. Ea este în mine, ca un al doilea suflet, cufun- dându-şi multiplele rădăcini în carnea mea.*

Sângele meu o hrăneşte. Visurile mele o animă îmi vorbeşti

Glasuri de vânt, de frunziş, de clipocit şi de scrâşnete. Glasuri de morţi care o bântuie şi pe care le aud numai eu.

Mi-am pierdut somnul Nopţile mele au devenit lungi solitudini în care raţiunea mea se rătăceşte.

Ferrer, Schelomet, Eliphas, Hugues şi cu mine ne-am schimbat numele. Astăzi mă numesc Henri Payens. Sunt

istoric şi scriitor. După ce am practicat nenumărate meserii[1] înainte de a face o mulţime de alte lucruri...

Fidelul meu Émeric nu mai este. A refuzat pactul pe care i-l propusesem; a preferat să trăiască după legea Naturii Şi să moară.

Nu mai suntem decât cinci

Hugues şi-a pierdut odinioară soţia mult iubită; a îngropat-o pe Constance cu o durere pe care nu am văzut-o niciodată la un alt om. 0 suferinţă inumană

Hélène a murit în cel de-al şaptezeci şi şaptelea an de viaţă şi am plâns-o îndelung înainte de a-şi ocupa şi ea locul printre fantomele amintirilor noastre.

[1] Ceea ce este jos este la fel ca ceea ce este sus. (n.a.)

Trebuie să recunosc că am uitat sunetul vocii ei, forma chipului, strălucirea ochilor... Deşi, după câţiva ani de văduvie, mă îndrăgostisem de ea!

Viaţa noastră seamănă cu o toamnă lungă O veşnică aşteptare. Pentru că am devenit aceşti cinci oameni fără vârstă, maturizaţi de o indolentă răbdare.

Asistăm ca martori încremeniţi la zvâcnirile acestei lumi dezordonate, în carefraţii nu încetează să se confrunte unul cu altul Obosiţi de cât am visat la dragoste şi la fraternitate, ne-am făcut din deziluzie ultima noastră companie. Această amantă secătuită şi stearpă ne-a învăluit inima într- o carapace.

Nu mai plângem nicicând

Nu mai suntem decât cinci

Cinci străjeri Ultimii cinci Templieri, gardieni ai Mormântului lui Iisus.

Şi în venele noastre curge sângele etern. „Sângele lui Hristos."

Henri Payens, 20 decembrie 2007

Unele fapte istorice au fost în mod voit trunchiate sau liber interpretate, pentru a plăsmui această poveste romanescă

Unora dintre personajele care au existat cu adevărat li s-a transformat destinul pentru a juca rolurile alese de autor.

Există două istorii• istoria oficială, mincinoasă şi istoria secretă, unde se află adevăratele cauze ale evenimentelor... (Honoré de Balzac).

D.C.

CUPRINS